New York Times Çoksatanı

JANE HARPER

"Jane Harper'ın Avustralya'da geçen polisiye romanlarına bayılıyorum." –Stephen King

KAYIP ADAM

Çeviren:
ELİF ZEYNEP YILDIRIM

ithaki

Kurak ve *Doğanın Kudreti*'nin çoksatan yazarı Jane Harper'dan muhteşem bir gerilim romanı: *Kayıp Adam.*

İki kardeş, Nathan ile Bub Bright, ıssız taşradaki sığır çiftliklerini ayıran ücra çit hattında buluşuyor. Queensland'in gözlerden uzak bir bölgesinde, birbirlerinin en yakın komşuları olan bu iki kardeşin evleri arasında dört saatlik mesafe var.

Üçüncü kardeş ise o sırada ayaklarının dibinde ölü yatıyor...

Ailenin çiftliğinden sorumlu olan ortanca evlat Cameron'ın ıssızlığın ortasında, tek başına ölmesine sebep olan bir şey vardı.

Bright ailesinin sakin hayatı, Cam'in ölümüyle keder ve ıstıraba sürüklenecekti. Herkesin hemfikir olduğu şuydu: Ölmeden önce Cam'i rahatsız eden bir şey vardı. Peki Cameron umudunu kaybedip kendini mi öldürmüştü? Yoksa ölümünün ardında çok daha tehlikeli bir sır mı yatıyordu? Nathan bu gerçeğin peşine düştüğünde asla öğrenmek istemeyeceği şeyleri öğrenecekti.

JA R'IN DİĞER KİTAPLARI

"Jane Harper mucizeler yaratıyor. Romanlarında gerilim bir saniye bile azalmıyor." –A. J. Finn

ithaki
/ithakiyayinlari
9 786052 654200
www.ithakiyayingrubu.com

Jane Harper

Manchester, İngiltere'de doğdu, sekiz yaşında ailesiyle beraber Avustralya'ya yerleşti. Daha sonra sinemaya da uyarlanan ilk romanı yayımlanmadan önce hem İngiltere hem de Avustralya'da on üç yıl boyunca gazetecilik yaptı. Romanlarıyla birçok ödül kazanan ve çoksatanlar listesine giren yazar Melbourne'de eşi ve iki çocuğuyla beraber yaşıyor. Eserleri: *Kurak* (2016), *Doğanın Kudreti* (2017), *Kayıp Adam* (2018), *The Survivors* (2020).

Kayıp Adam
Jane Harper

Orijinal Adı: *The Lost Man*

İthaki Yayınları - 2621

Editör: *Ömer Ezer*
Yayına Hazırlayan: *Elif Dinçer*
Düzelti: *Berna Ece Gündüz*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Temmuz 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-420-0

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Elif Zeynep Yıldırım, 2024
© İthaki, 2024
© Jane Harper, 2018

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

JANE HARPER

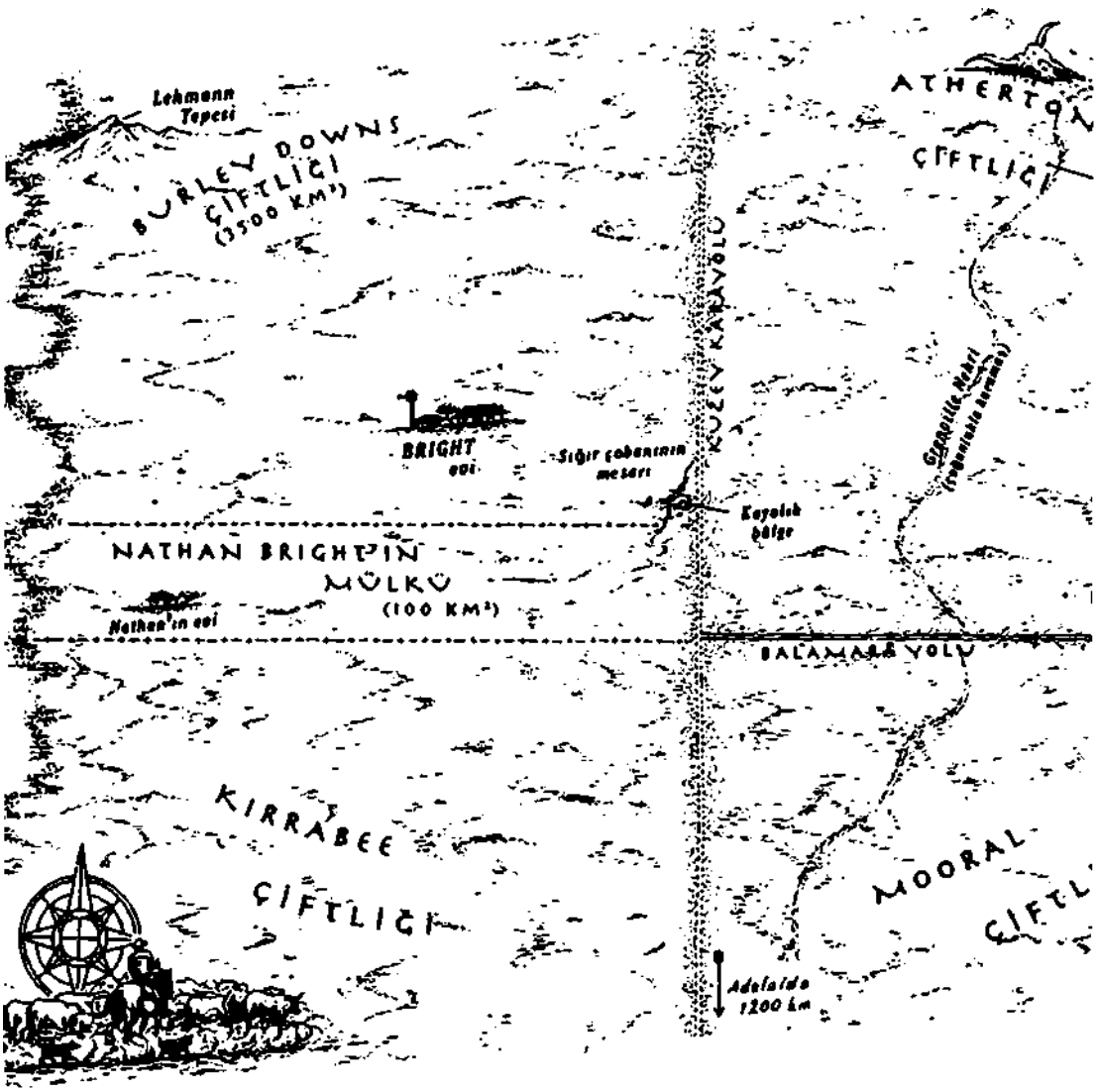
KAYIP ADAM

ÇEVİREN

Elif Zeynep Yıldırım

İthaki

Pete ve Charlotte'a,
Sevgiyle

Lehmann Tepesi
BURLEY DOWNS ÇİFTLİĞİ (3500 KM²)
BRIGHT evi
Sığır çobanının mesken
KUZEY KARAYOLU
ATHERTON ÇİFTLİĞİ
Geçitteki Nehir (Yağmurlarda kuruyor)
Kayalık bölge
NATHAN BRIGHT'IN MÜLKÜ (100 KM²)
Nathan'ın evi
BALAMARA YOLU
KIRRABEE ÇİFTLİĞİ
MOORAL ÇİFTLİĞİ
Adelaide 1200 km

AÇILIŞ

Yukarıdan ve uzaktan bakıldığında topraktaki izler dar bir çember oluşturuyordu. Çember, önce kalınlaşan, ardından incelen, bazı yerlerinde ise tümüyle kaybolan, şekli bozulmuş kenarıyla kusursuzluktan çok uzaktı. İçi de boş değildi.

Ortasında, kumların, güneşin ve rüzgârın yüzyıldan beri yaptıkları saldırılarla üzeri iyice pürüzsüzleşmiş bir mezar taşı bulunuyordu. Mezar taşının uzunluğu bir metreydi ve hâlâ, dimdik ayakta duruyordu. O civar için son derece sıradışı bir şekilde yüzü batıya, çöle dönüktü. Batı, pek ender olarak birisinin ilk seçimi olurdu.

Altında gömülü adamın adı silineli uzun zaman olmuştu ve mezar, buranın –yüz bin büyükbaş hayvan ve toplamda altmış beş kişi olan– yerlileri tarafından, basitçe sığır çobanının mezarı olarak bilinirdi. Aslında arazinin o kısmı hiçbir zaman mezarlık olmamıştı. Çoban her nerede öldüyse oraya gömülmüş ve yüz yıldan uzun bir süredir de ona katılan kimse olmamıştı.

Bir ziyaretçi, elini yıpranmış taşın üzerinde gezdirirse üzerindeki çentiklerden, bir tarihin kısmen seçilebilmesi mümkün olurdu. Bir 'bir', bir 'sekiz' ve bir de 'dokuz' – muhtemelen 1890'lı bir şey. Taşın üzerinde, hâlâ okunabilen sadece iki sözcük vardı. Onlar da doğanın güçlerine karşı kendilerine daha iyi bir sığınak sağlayacak şekilde biraz daha derin oyulmuşlardı.

Ya da belki böyle derin oyulmasının nedeni verdiği mesajın, orada yatan adamdan daha önemli olmasıydı. Sözcükler şunlardı:

Silinmeye yüz tutmuş yazıyı okumak ya da öğleden sonra güneşi altında gözlerini kısarak batıya doğru bakmak şöyle dursun, mezarın yanından geçen tek bir ziyaretçi bile olmadan aylar hatta bazen bir yıl geçerdi. Hayvanlar bile o civarda gezinmezdi. Kumlu toprak yılın on bir ayı boyunca genellikle cılız bir bitki örtüsüyle kaplı olur, kalan bir ayda da bulanık bir sel suyunun altında gizlenirdi. Katırlar, genelde otların daha gür olduğu ve ağaçların da gölge yaptığı kuzeyde gezinmeyi tercih ederlerdi.

İşte bu yüzden mezar, üç telli, incecik bir hayvan çitinin yanında, çoğunlukla tek başına dururdu. Çit, bir yolu takip ederek onlarca kilometre boyunca doğuya sonra da çölü izleyerek birkaç yüz kilometre boyunca ufkun, dünyanın eğikliğinin fark edilmesine olanak tanıyacak kadar düz göründüğü batıya uzanırdı. Uzaklarda, birkaç cılız ağacın parıldayıp var olmayan göllerin üzerinde yüzermiş gibi göründüğü bir serap ülkesiydi burası.

Çitin kuzeyinde bir yerde tek bir çiftlik evi yer alıyor, bir tane de güneyinde bulunuyordu. En yakın komşuları onlara üç saat mesafedeydi. Doğuya uzanan yol, mezarın oradan görünmezdi. Üstelik ona 'yol' demek de hayli abartılı bir tanımlama olurdu. Geniş, toprak patika, tek bir araç tarafından bile rahatsız edilmeden günlerce boş kalırdı.

Yolun sonunda –aslında tek bir caddeden ibaret olan– ve bir araya toplanacak olsalar, genişçe bir odaya rahatlıkla sığabilecek dağınık nüfusuna bol bol yeten Balamara Kasabası yer alırdı. Kasabanın doğuya doğru bin beş yüz kilometre ilerisinde de Brisbane ve deniz kıyısı vardı.

Çobanın mezarının üzerindeki gökyüzü, yılın belirli zamanlarında bir helikopterin homurtularıyla sarsılırdı. Helikopterin pilotları, küçük Avrupa ülkeleri büyüklüğündeki mesafelerden ses ve hareketle hayvanları güderek havadan iş görürlerdi. Ama şimdilik gökyüzü, boş ve engin görünüyordu.

Sonradan –çok geç bir saatte– bir helikopter kasıtlı olarak yavaş ve hiç gürültü çıkarmadan uçacaktı. Pilot önce, sıcacık bir parıltı yayan metal aksamıyla arabayı fark edecekti. Biraz ileride-

ki mezar, iniş yapmak için uygun bir yer arayışıyla ileri geri daireler çizerek dolanırken ancak şans eseri dikkatini çekebilecekti.

Pilot topraktaki çemberi göremeyecekti. Gözüne çarpan şey, zeminin kırmızısıyla tezat oluşturan mavi kumaşın parıltısı olacaktı.Düğmeleri açılmış, kısmen de çıkarılmış bir iş gömleği. Son birkaç günde hava sıcaklığı öğleden sonra kırk beş dereceyi bulmuştu. Derisinin açıkta kalan kısımları güneş yüzünden çatlamıştı.

Sonradan yerdekiler, tozun ortasındaki ince ve kalın işaretleri görecekler ve onların ne şekilde yapılmış olduğunu düşünmemeye çalışarak gözlerini uzaklardaki ufka dikeceklerdi.

Mezar taşı, yere küçük bir gölge düşürüyordu. Bu, görünürdeki tek gölgeydi ve boyu sürekli değişiyor, büyüyüp küçülerek tıpkı bir güneş saati gibi iş görüyordu. Gölge hareket ettikçe adam yerde önce sürünmüş sonra da kendi kendini sürüklemişti. Korku ve susuzluk giderek kendisini ele geçirirken bedenini umutsuz şekillere sokacak şekilde eğip bükerek, yeri tekmeleyip ayaklarını sürterek o gölgenin içinde sıkışıp kalmıştı.

Gece olunca, güneş doğup da o korkunç dönüş tekrar başlamadan önce, ancak kısa bir süreliğine dinlenme fırsatı bulabilmişti. İkinci gün, güneş gökyüzünde, bu kez daha da yüksekler çıkarken ilki kadar uzun sürmemişti. Ama adam yine de çabalamıştı. Artık yapamadığı noktaya gelene kadar gölgyi takip etmeyi sürdürmüştü.

Tozun içindeki çemberde tek bir tam dönüş eksik kalmıştı. Yirmi dört saat yetmemişti bunun için. Ondan sonra da dünya döner ve gölge bu kez tek başına hareket ederken adam engin göğün altındaki tozlu mezarın ortasında hareketsiz kalmış, çoban da nihayet kendine bir arkadaş bulabilmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

Nathan önce hiçbir şey göremedi ama sonra birdenbire her şeyi görüverdi.

Sapa yol, kontrolü ellerinden çekip almaya çalışırken direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak tepeyi tırmanmış ve sonra da her şey bir anda gözlerinin önüne serilmişti. Görülebiliyordu ama hâlâ kilometrelerce uzaklıktaydı, gözlerinin önünde giderek büyürken ona, manzarayı içine sindirmesi için epeyce vakit bırakıyordu. Yolcu koltuğuna bir göz attı.

"Bakma," demek için güçlü bir istek duydu ama bu zahmete girmedi. Bir yararı olmazdı bunun. Görüntü, tüm bakışları üzerine çekiyordu.

Yine de arabayı, çitin, ihtiyaç duyduğundan daha ilerisine park etti. Motoru ve klimayı çalışır durumda bırakarak el frenini çekti. İkisi de Queensland'ın aralık sıcaklığında kulak tırmalayıcı gıcırtılar çıkararak itiraz ettiler.

Nathan, "Arabada kal," dedi.

"Ama..."

Nathan, geri kalanını dinlemeden kapıyı çarparak kapattı. Çit boyunca yürüdü, en üstteki telleri çekerek ayırdı ve oluşan aralıktan, kendi tarafından kardeşlerininkine geçti.

Bir dört çekerli araç, çobanın mezarının yanı başına park edilmişti, onun da motoru hâlâ çalışıyor, kliması kuşkusuz hâlâ son hızla dönmeye devam ediyordu. Nathan çitin aralığını kapatırken aracın şoför kapısı açıldı ve en küçük kardeşi dışarı çıktı.

"İyi günler," diye seslendi Bub, Nathan işitebileceği kadar yakınına gelince.

"İyi günler."

Mezar taşının yanında buluştular. Nathan, önünde sonunda yere bakmak zorunda kalacağının bilincindeydi. Ağzını açarak bu anı geciktirdi.

"Sen ne zaman..." Arkasında bir hareketlenme duydu ve işaret etti. "Hey! Kahrolası arabada kal!" Aradaki mesafeyi kapatabilmek için bağırmak zorunda kalmış ve sesi de istediğinden daha sert çıkmıştı. Tekrar denedi. "Arabada kal."

Daha iyi değildi ama oğlu onu dinlemişti en azından.

"Xander'ın da seninle birlikte olduğunu unutmuşum," dedi Bub.

"Evet." Nathan, arabanın kapısı bir tıkırtıyla kapanana kadar bekledi. Arabanın ön camından Xander'ı ana hatlarıyla görebiliyordu. On altı yaşındaydı, son günlerde bir çocuktan ziyade yetişkin bir erkeğe benziyordu. Kardeşine sırtını döndü. En azından önünde durana... Ortancaları olan üçüncü kardeş Cameron Bright ise mezar taşının altında, ayaklarının dibinde yatmaktaydı. Tanrı'ya şükür, üzeri rengi solmuş bir muşambayla örtülmüştü.

Nathan tekrar denedi. "Ne zamandan beri buradasın?"

Bub cevap vermeden önce, sık sık yaptığı gibi, bir an düşündü. Şapkasının siperliği gözlerini hafifçe örtüyor, sözcükler de ağzından ortalama konuşma temposundan daha düşük bir hızda, bir kalp atışı kadarlık bir sürede çıkıyordu. "Dün gece, karanlığın bastırmasının hemen öncesinden beri."

"Harry amca gelmiyor mu?"

Bir kalp atışı kadar daha süre geçti, sonra hayır anlamında bir baş sallaması...

"Nerede peki? Annemle birlikte eve mi döndü?"

"Ilse ve kızlar da öyle," dedi Bub. "Kalmayı teklif etti ama ben senin yolda olduğunu söyledim."

"Birinin annemin yanında olması belki de daha iyidir. Herhangi bir sıkıntı yaşadın mı?" Nathan, ayaklarının dibindeki yı-

ğına sonunda bakabilmişti. Leş yiyicilere çekici gelecek bir şeye benziyordu.

"Dingoları* mı kastediyorsun?"

"Evet, ahbap." Elbette. Başka ne olabilirdi ki? Oralarda çok fazla seçenek bulunmuyordu.

"İki tanesini vurmak zorunda kaldım." Bub, köprücük kemiğini kaşıdı ve Güney Haçı dövmesinin batı yıldızının kenarı Nathan'ın gözüne ilişti. "Ama her şey yolunda..."

"İyi. Güzel." Nathan, Bub'la konuşurken duyduğu o tanıdık yılgınlığı yeniden hissetmişti. Cameron'ın, suları durultmak için orada olmasını dilerdi ve birdenbire gerçeği, kaburga kemiklerinin arasına saplanan keskin bir bıçakmış gibi idrak etti. Gırtlağını ve akciğerlerini sıcak havayla doldurarak kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bu, herkes için güçtü.

Bub'ın gözleri kızarmış, tıraşsız yüzü şok yüzünden kaskatı olmuştu. Nathan, kendi yüzünün de öyle olduğunu düşündü. Birbirlerine benziyorlardı ama biraz, çok değil. Arada pek çok bakımdan köprü kuran ortancaları Cameron ile olan kardeşlik ilişkisi daha belirgindi. Bub, şu sıralar her zaman olduğu gibi yorgun ve Nathan'ın hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Aralarındaki on iki yaşlık farka rağmen Nathan, yine de kendini, kardeşini hâlâ çocuk bezinin içinde değil de otuzuna merdiven dayamış bir adam olarak görmesine hafifçe şaşarken buldu.

Muşambanın yanına çömeldi. Rengi güneş yüzünden solmuş ve kimi yerlerinden tıpkı bir yatak çarşafı gibi iyice sıkıştırılmıştı.

"Sen baktın mı?"

"Hayır. Hiçbir şeye dokunmamam söylendi."

Nathan, hemen onun yalan söylediğini düşündü. Sesinin tonu ya da belki çarşafın en ucunun aldığı biçim yüzünden... Gerçekten de o uzanırken Bub boğazını temizledi.

"Yapma, Nate. İyi görünmüyor."

Bub, yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Nathan elini çekerek ayağa kalktı. "Ona ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Sadece telsizde söylenenleri biliyorum."

---

* Avustralya'ya özgü yabani bir köpek. *–çn*

"Evet ama ben pek çoğunu kaçırdım." Nathan, Bub'ın gözlerine bakmaktan kaçındı.

Bub yer değiştirdi." Senin anneme bunu araştıracağına dair söz verdiğini düşünmüştüm, ahbap."

Nathan yanıt vermedi, Bub da üstelemedi. Nathan arkasına dönüp çitin gerisinde uzanan kendi arazisine baktı. Xander'ın, yolcu koltuğunda tedirgin bir şekilde oturduğunu görebiliyordu. Geçen haftayı gündüzleri çalışıp geceleri kamp yapmak için güney sınırı boyunca yol alarak geçirmişlerdi. Önceki akşam, etraflarındaki hava, bir helikopterin tepelerinde belirmesiyle titreşmeye başladığında, ellerindeki aletleri bırakmak üzerelerdi. Çivit mavi gökyüzünde can çekişmekte olan günle tezat oluşturan kara bir kuş.

"Neden bu kadar geç bir vakitte uçuyor?" diye sormuştu Xander, gözlerini kısarak ileriye doğru bakarken. Nathan yanıt vermemişti. Gece uçuşu. Tehlikeli bir seçim ve uğursuz bir işaret... Ters giden bir şeyler vardı. Telsizi açmışlardı ama o zamana kadar çok geç olmuştu artık.

Nathan şimdi de Bub'a bakıyordu. "Bak. Onları yeterince dinledim. Benim anlayabileceğim bir şey söylemiyorlar."

Bub'ın tıraşsız çenesi seyirdi. *Aramıza hoş geldin.* "Neler olduğunu bilmiyorum, ahbap," dedi tekrar.

"Olsun, sen yine de bildiklerini anlat."

Nathan sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. Önceki akşam, karanlık basarken Bub ile telsiz aracılığıyla kısa bir konuşma yapmış, ona günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağını söylemişti. Daha soracağı yüzlerce sorusu vardı ama hiçbirini sormamıştı. Dinlemek isteyen herkesin rahatlıkla araya karışabileceği açık frekansta, bu olmazdı.

Bub nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi göründüğünden Nathan, "Cam evden ne zaman çıkmış?" diyerek ona yardımcı oldu.

"Harry'nin dediğine göre önceki günün sabahı. Sekiz civarında."

"Çarşamba günü o hâlde."

"Evet, sanırım. Ama onu görmedim çünkü ben de salı günü yola çıkmıştım."

"Nereye?"

"Kuzeydeki otlakta, insana sıkıntı yaratan şu su kuyularından birkaçını kontrol etmeye. Planım orada kamp kurmak, sonra da çarşamba günü Lehmann Tepesi'ne doğru yola çıkıp Cam ile buluşmaktı."

"Niçin?"

"Alıcı kulesini tamir etmek için."

Eh, yani Cam'in tamir edebilmesi için, diye düşündü, Nathan. Bub çoğunlukla, sadece İngiliz anahtarını uzatmak için orada olurdu. Bir de sayıca kalabalık olmanın sağlayacağı güvenlik avantajı için. Lehmann Tepesi, arazinin batı ucunda, evden arabayla yaklaşık dört saat uzaklıkta bulunuyordu. Eğer o bölgedeki alıcı kulesi çalışmazsa uzun mesafelerle telsiz teması da kurulamazdı.

"Yolunda gitmeyen şey neydi?"

Bub, muşambaya baktı. "Ben, oraya geç vardım. Yaklaşık bir civarında buluşmamız gerekiyordu ama ben yolda kaldım. Lehmann'a ancak birkaç saat sonra ulaşabildim."

Nathan bekledi.

"Cam orada değildi," diye devam etti Bub. "Acaba gelip de gitmiş mi diye merak ettim ama kule hâlâ bozuk olduğu için öyle olmadığını düşündüm. Telsizi denedim ama o, hiçbir zaman frekansa girmedi. O yüzden de biraz bekleyip sonra tekrar yola çıktım. Yolda ona rastlayabileceğimi düşünüyordum."

"Ama rastlayamadın."

"Hayır. Telsizi sürekli deniyordum ama ondan hiç iz yoktu." Bub kaşlarını çattı. "Yaklaşık bir saat boyunca araba kullandım ama yola hâlâ çıkamamıştım bu yüzden de durmak zorunda kaldım. Karanlık gittikçe artıyordu, biliyor musun?"

Şapkasının siperliği altından, kendisini rahatlatması için Nathan'a baktı, o da başını salladı.

"Yapabileceğin fazla bir şey yoktu." Doğruydu bu. Gece, Lehmann Tepesi'nin üzerini örten kusursuz, kara bir kefene benzerdi.

Karanlıkta araba kullanırken ya bir kayaya ya da bir ineğe çarpmanız ya da yoldan çıkmanız an meselesiydi. İşte o zaman, muşambaların altında, Nathan'ın bir değil iki kardeşi yatıyor olurdu.

"Ama endişelenmeye başlamış mıydın?" diye sordu Nathan, her ne kadar cevabı aşağı yukarı tahmin etse de.

Bub omuzlarını silkti. "Hem evet hem de hayır. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Nathan biliyordu. Pek çok yönden aşırılıkları temsil eden bir ülkede yaşıyorlardı. İnsanlar ya tümden iyi olurlardı ya da hiç iyi olmazlardı. İkisinin ortası pek yoktu. Ve Cam de bir turist değildi. Başının çaresine bakmayı bilirdi; bu da onun, yolun yarım saat yukarısında, karanlık yüzünden yavaşlamış ve telsiz menzilinden çıkmış bir hâlde ama elinde sandviçi ve arabasının bagajındaki dondurucudan aldığı soğuk birasıyla keyfinin pekâlâ da yerinde olabileceği anlamına geliyordu. Olamayabilirdi ya da.

"Kimse telsize yanıt vermedi," diyordu Bub. "Yılın bu zamanında o kahrolası tepede hiç kimse olmaz, üstelik kule de bozukken..." Hayal kırıklığını ortaya koyacak şekilde homurdandı.

"Ne yaptın peki?"

"Şafakla beraber yola çıktım ama birinin telsize yanıt vermesi yine de çok uzun sürdü."

"Ne kadar?"

"Bilemiyorum." Bub tereddüt etti. "Muhtemelen yola ulaşmak için yarım saat. Ondan sonra da bir yarım saat daha geçmişti. Zaten yanıt gelse bile Atherton'da o aptal acemiler dışında kimse yoktu. Yöneticiyi bulmaları yüzyıllar sürdü."

"Atherton'da hep geri zekâlıları işe alırlar zaten," dedi Nathan, kuzeydoğudaki komşu araziyi düşünerek. Neredeyse Sidney büyüklüğünde bir alana yayılıyordu. Onun da dediği gibi personeli hep geri zekâlılardan oluşurdu ama yine de o civarda biriyle bağlantı kurabilmek için en iyi şans orasıydı. "O zaman tehlike işareti verdiler mi?"

"Evet ama o zamana kadar..." Bub sustu.

O zamana kadar yaklaşık yirmi dört saattir kardeşlerini gören veya duyan hiç kimse olmamıştı diye hesapladı Nathan. Araştır-

ma daha başlamadan acil evresine girmişti bile. Protokol uyarınca bütün çevre araziler durumdan haberdar edilmiş ve sağlayacakları yarar ne olursa olsun herkes elini taşın altına koymuştu. O kadar büyük mesafeler söz konusu olunca taşın altına konacak el sayısı çok az, taşla aralarındaki mesafe çok fazla ve ellerin altına konulacağı taşlar da çok büyük oluyordu.

"Onu pilot mu bulmuş?"

"Evet," dedi Bub. "Sonunda."

"Tanıdığın biri mi?"

"Hayır. Merkezi Adelaide yakınlarında olan bir yüklenici. Atherton'da mevsimlik olarak çalışıyormuş. Bir polis gidip onu uçuş iletişim merkezinden aldı ve alçaktan uçup yolları kontrol etmesini söyledi."

"Glenn mi?"

"Hayır. Başka biri. Polis devriyesi ya da ona benzer bir şey."

"Tamam," dedi Nathan. Pilotun, Cameron'ı görebilmesi bile büyük bir şans olmuştu. Çobanın mezarı Lehmann Tepesi'ne ve ana araştırma alanına iki yüz kilometre uzaklıktaydı. "Ne zaman haber verdi?"

"Akşamüzeri, çoğu kişi o zamana kadar Lehmann'a ulaşamamıştı bile. Hâlâ oralarda olan neredeyse sadece Harry ile ben vardık. Ben yaklaşık bir saat daha yakındım, o yüzden de geleceğimi söyledim."

"Ve Cam o sırada kesin olarak ölmüş müydü?"

"Pilotun söylediği buydu. Duyduğuma göre birkaç saatten beri. Polis yine de telsizini açtı ve ona bütün bu kontrolleri yaptırdı." Bub yüzünü buruşturdu. "Ben, ancak gün batarken buraya vardım. Adam, Cam'in üzerini kendisine söylendiği şekilde örtmüştü ama bir an önce yola çıkmak için de can atıyordu. Karanlığa ve buraya çakılıp kalmayı istemiyordu."

Bu gayet makul, diye düşündü Nathan. Kalmayı kendisi de istemezdi. Bub'ın üzerine kalan görevi düşünmek kendini kötü hissetmesine yol açtı.

"Eğer Cam'in Lehmann Tepesi'nde seninle buluşması gerekiyorsa buralarda ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Harry onun, kayıt defterine Lehmann'a doğru yola çıkacağını yazmış olduğunu söyledi."

"Başka bir şey var mıymış?"

"Harry'nin dediğine göre hayır."

Nathan kayıt defterini düşündü. Nerede durduğunu bilirdi; bir zamanlar babalarına ait olan, sonra da Cameron'a kalan evin servis kapısının iç kısmında, telefonun yanındaydı. Büyürken kendisi de pek çok kez o deftere yazmıştı, unuttuğu, o zahmete giremediği, nereye gittiğini kimseye bildirmek istemediği ya da sadece bir kalem bulamadığı için pek çok kez de yazmamıştı.

Sıcaklığın onu boğmaya başladığını hissediyordu ve saatine baktı. Dijital rakamlar, ince, kırmızı bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, tozu başparmağıyla sildi.

"Ne zaman geleceklermiş?" Polisi ve doktoru kastediyordu. İki kişiyi daha kastediyordu ayrıca. Ayrı ayrı. Bir ekip olarak değil, o civarda öyle olmazdı.

"Emin değilim. Yoldalar."

Yine de bu, yakında gelecekleri anlamına gelmiyordu. Nathan tekrar muşambaya baktı. Topraktaki izlere.

"Yaralanmış mıydı?"

"Sanmam. Görebildiğim kadarıyla hayır. Sadece sıcakta ve susuz kalmış gibiydi." Botunun ucuyla topraktaki halkanın kenarına dokunurken Bub'ın yüzü aşağıya doğru eğildi. İki kardeş de bundan bahsetmediler. Ne anlama geldiğini ikisi de biliyordu. Ölü hayvanların yarattığı benzer örnekleri daha önce de görmüşlerdi. Nathan'ın aklına bir şey geldi ve etrafına bakındı.

"Eşyaları nerede?"

"Şapkası muşambanın altında. Başka bir şeyi yoktu."

"Ne, hiçbir şeyi mi?"

"Pilotun dediğine göre hayır. Ona kontrol etmesini, birkaç fotoğraf çekmesini söylemişler. Gözüne çarpan başka hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Ama..." Nathan zemini tekrar taradı. "Hiçbir şey mi? Boş bir su şişesi bile mi?"

"Sanmam."

"Doğru dürüst bakmış mı?"

"Sen kendin de bakabilirsin, ahbap. Gözlerin var."

"Ama..."

"Bilmiyorum, tamam mı? Verebileceğim hiçbir yanıt yok. Bana soru sorup durmayı bırak."

"Pekâlâ, tamam." Nathan derin bir nefes aldı. "Ama ben pilotun arabayı da bulduğunu sanıyordum."

"Buldu."

"Nerede o zaman?" Bu sefer hayal kırıklığını saklama zahmetine girmemişti. Babalarının dediği gibi şu kahrolası ineklerde bile Bub'dan daha fazla akıl vardı.

"Yolun yakınında."

Nathan ona baktı. "Hangi yolun?"

"Kaç tane yol var? Bizim yolun. Sınırın bu yanında, senin sığır çitinin bir parça kuzeyinde. Tanrım, bunların hepsi de telsizde söylendi, ahbap."

"Olamaz. Orası on kilometre uzaklıkta."

"Sanırım sekiz ama evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Güneş yükselmiş ve mezar taşının yere düşen gölgesi neredeyse yok olacak kadar küçülmüştü

"O hâlde, Cam arabasını terk mi etti yani?" Nathan'ın ayaklarının altında, dünya kendi ekseni üzerinde hafifçe döndü. Küçük kardeşinin yüzündeki bakışı gördü ve başını salladı. "Affedersin, senin bunu bilmediğini biliyorum, sadece..."

Kardeşinden ötelere, ufkun hareketsiz uzanmaya devam ettiği yere baktı. Görebildiği tek hareket, Bub'ın, nefes aldıkça inip kalkan göğsüydü.

"Arabaya baktın mı?"

"Hayır."

Bu sefer doğruyu söylüyor, diye düşündü, Nathan. Arkasına dönüp şöyle bir baktı. Xander, koltuğunda öne doğru eğilmiş koyu bir gölgeden ibaretti.

"Hadi gidelim."

İKİNCİ BÖLÜM

Sonuç olarak dokuz kilometreydi.

Nathan'ın kendi dört çekerlisi çitin ters tarafında duruyordu, bu yüzden tellerin arasından tekrar geçip yolcu kapısını açtı. Xander, soracağı sorular dudaklarında çoktan şekillenmiş olarak başını kaldırıp baktı. Nathan, elini kaldırdı.

"Sana sonra anlatırım. Hadi gel. Cam amcanın arabasını bulmaya gidiyoruz."

"Bulmak mı? Nerede ki o?" Xander kaşlarını çattı. Özel okullarda okuyan çocuklara özgü saç kesiminin kenarları, geçen haftanın ardından biraz bozulmuş görünüyor, çenesindeki birkaç günlük sakal da ona olduğundan daha yaşlı bir hava veriyordu.

"Yolun yakınında bir yerlerde. Arabayı Bub kullanacak."

"Affedersin ama bütün bu süre boyunca hep *sizin* yolda duruyormuş?"

"Görünüşe göre öyle."

"Ama... Nasıl?"

"Bilmiyorum, ahbap. Göreceğiz."

Xander ağzını açtı sonra tekrar kapattı ve daha fazla yorumda bulunmadan dört çekerliden indi. Nathan'ı çite kadar takip etti ve muşambaya bir kez göz atıp mezara da saygılı bir mesafede durmaya dikkat ederek Bub'un arabasına yürüdü.

"Selam, Bub."

"İyi günler, küçük dostum. Gerçi o kadar da küçük değilsin artık, ha?"

"Hayır, değilim sanırım."

"Brisbane ne âlemde?"

Nathan, oğlunun duraksadığını fark etti. Yanıtın, *buradan daha iyi,* olduğu açıktı.

"Teşekkür ederim, iyi," demekle yetindi onun yerine. "Cameron için üzüldüm."

"Evet, ama senin hatan değildi, ahbap." Arabanın kapısını açtı. "Atla."

Xander'ın gözleri mezarın üzerindeydi. "Biz, öylece..."

"Ne?" Bub, çoktan direksiyona geçmişti bile.

"Onu burada mı bırakacağız?"

"Dokunmamamızı söylediler."

Xander şaşırmış görünüyordu. "Ben ona dokunmayacaktım. Ona. Sadece, birimizin..." Bub'ın boş bakışları karşısında duraksadı. "Neyse, boş ver."

Nathan, Xander'ın şehirli yumuşaklığının, tıpkı yeni bir deri katmanı gibi kendini gösterdiğini görebiliyordu. Sivri yanları, incelikli tartışmalar, yabancı kahve ve sabah haberleriyle hafifçe törpülenmişti. Ancak yok olmuş veya sert nasırları zımpara ile düzeltilmiş değildi. Xander konuşmadan önce düşünür ve herhangi bir şey yapmadan önce de bulunacağı eylemin sonuçlarını iyice tartardı. Çoğunlukla, diye düşündü Nathan, hiç de kötü bir şey değildi bu. Ama nerede olduğunuza da bağlıydı. Nathan arabanın kapısını açtı.

"Endişelenecek bir şey yok, sanırım." Arabaya bindi. "Hadi yola çıkalım."

Xander, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu ama herhangi bir tartışmaya girmeden arkaya oturdu. Arabanın içi serin ve karanlıktı. Telsiz, yerinde sessizce duruyordu.

Nathan, kardeşini süzdü. "Çit boyunca mı gideceksin?"

"Evet, sanırım en kestirme yol bu." Bub, dikiz aynasından göz ucuyla Xander'a baktı. "Sıkı tutunun, ben elimden gelenin en iyisini yapacağım ama görünüşe göre epey sarsıntılı bir yolculuk olacak."

"Tamam."

Bub, tekerleklerin önünde uzanan yola odaklanmış bir hâlde,

çukurlar ve toprağın yumuşadığı gizli yerlerde kontrolünü kaybetmemeye çabalarken hiç konuşmadan yol aldılar. Bir tepeyi tırmanırlarken arkalarında mezar hızlıca gözden kayboldu ve Nathan, Xander'ın arka koltuğu sıkıca kavramış olduğunu gördü. Dönüp kendi arazisini kardeşlerininkinden ayıran çitin oluşturduğu çizgiye baktı. Tel uzaklarda, her iki yöne doğru gözden kayboluyordu. Uçlarını göremiyordu. Çit direklerinin oynamış göründüğü bir bölgeden geçerlerken Nathan, bundan Cam'e bahsetmeyi zihnine not etti. Sonra da hemen vazgeçti. Gerçeğin birden idrak edilmesinin yaratttığı bir şok daha...

Cameron'ın arazisinin sınırına yaklaşırlarken Bub yavaşlamaya başladı. Anayol, önlerinde, hem Cameron'ın hem de Nathan'ın arazilerinin doğu sınırı boyunca uzanan doğal bir yükselti ile gözlerden saklanmıştı. Yükselti, Nathan'ın tarafında, büyük ölçüde bir kum tepeciğiydi. Cameron'ınkinde ise hava şartlarına rağmen birkaç bin yıldır ayakta kalmayı başarmış bir kaya çıkıntısı. Gün batımlarında, sanki içeriden aydınlatılıyormuşcasına kızıl parıltılar saçardı. O anda ise rengi donuk bir kahverengiydi.

Nathan, "Araba nerede?" diye sordu.

Bub, arabayı neredeyse durdurmuş, ön camdan dışarıyı gözlüyordu. Xander arkasına dönüp geldikleri yola baktı.

"Bu tarafta hiçbir şey görünmüyor." Nathan, gözlerini kısarak tozlu camdan baktı. "Pilot tam olarak ne demişti?"

"GPS'i çalışmıyormuş, o yüzden..." Bub omuzlarını silkti. Ondan yana pek hayır yoktu. "Ama sığır çitinin kuzeyinde, kayaların üzerinde bir yerlerde olduğunu söyledi." Vites değiştirdi. "Yola çıkacağım. Ne göreceğimize bakalım."

Bub, otlağı karayoluna bağlayan ince, gayri resmi yolu izleyerek çitin oluşturduğu hattın mümkün olduğunca yakınında kalmaya özen gösterdi. Kestirmeden, kayaların arasındaki bir boşluktan geçti ve motorun sarsılıp ve gıcırdamasının ardından kendilerini çıkıntının öte yanında buldular. Kırma taşla kaplanmış yol ıssızdı.

"Kuzeyde olduğunu mu tahmin ediyorsun o hâlde?" diye sordu Nathan ve Bub da başını salladı. Tekerlekler havaya bir toz

bulutu kaldırdılar. Hızlarını artırırlarken Nathan karosere çarpıp ufalanan taşların vızıltısını duyabiliyordu. Birkaç saat içinde, batıda güneşi gözlerden gizleyecek olan sarp kayalık sol taraflarında kalırken önlerindeki yol tıpkı kirli bir kurdele gibi uzanıyordu.

Bir dakika daha yol aldılar sonra Bub, çıkıntıdaki neredeyse gözle görülemeyen bir çatlağın önünde arabayı yavaşlattı. Görünürlerde yolu gösterecek hiçbir levha yoktu. Oranın az sayıda olan yerlileri, bu resmi olmayan yolların yerini iyi biliyordu ve arada bir gelen turistlerin de oraları keşfetmesini pek istemiyorlardı. Bub, arabayı yüksek kayaların arasındaki bir boşluğa doğru çevirdi ve aralarından diğer yandaki otlağa geçti. Bu gözlem noktasından bakıldığında bu çıkıntı, en yüksek noktasına ulaştıktan sonra yola doğru keskin bir iniş yapan, eğimi az bir yokuştan ibaretti.

Bub durdu, motor hâlâ çalışıyordu, Nathan arabanın kapısını açıp dışarıya adım attı. Rüzgâr çıktı ve Nathan, kumların derisine ve kirpiklerine yapıştığını hissetti. Tam bir çember çizerek kendi etrafında ağır ağır döndü. Kayayı ve çiti, şimdi uzakta oldukları için küçücük hale gelmiş de olsa görebiliyordu. Ve de ufku. Başka hiçbir şey yoktu. Tekrar arabaya bindi.

"Biraz daha ileriyi dene."

Yola çıktılar ve birkaç dakika sonra Bub, bu kez farklı bir boşluğun arasından geçti. Yine aynı prosedürü tekrarladılar. Dur, çember çiz. Öncekinden farklı hiçbir şey olmadı. Nathan, pencereye hafifçe vurulduğunu duyduğu sırada umudunu kaybetmeye başlamış ve binmek için arabanın yolcu kapısını açmıştı. Xander ona işaret ederek bir şeyler söylüyordu.

"O da ne?" Nathan eğildi.

"İşte orada." Xander, yolun gerisine doğru, yamacın yukarısını işaret etti. "Işıkta."

Nathan, gözlerini kısarak güneşe doğru bakınca hiçbir şey seçemedi. Oğlunun bakış açısıyla aynı hizaya gelmek için eğildi. En sonunda görünceye kadar onun görüş hattını takip etti. Uzaklardaki bir çıkıntıda, kayalık bir tepenin üzerinde, kirli metalin donuk parıltısı göze çarpıyordu.

*

Sürücü kapısı açık kalmıştı. Ardına kadar açık değildi ama hafif aralık da değildi. Bir insanın içeriye ancak girebilmesi için kusursuz bir aralık oluşturacak şekilde açık kalmıştı.

Xander, arabanın uzaklardaki parıltısını gördükten sonra Bub tekrar kara yoluna çıkmış ve onları bir sonraki gizli yola götürmüştü. Arabayı bir kez daha durdurdu ve bu kez, Land Cruiser'ın gözden kaçırılması artık imkânsızdı. Burnu yola dönük, dik bir yamaca bakacak şekilde kayalık bir yokuşun düz zirvesine park edilmişti.

Konuşmadan anlaştılar ve Bub arabayı yokuşun dibine bıraktı, sonra da yukarı yaya olarak tırmandılar. Tepeye ulaştıkları sırada hava akımı giysilerini uçururken üçü de Cameron'ın arabasının yanında durdular.

Nathan, dört çekerlinin etrafından dolaştı ve o gün için ikinci kez bir şeylerin yer değiştirdiği ve merkezinden saptığı hissine kapıldı. Arabanın dışı kesinlikle sıradan görünüyordu. Kirliydi ve çarpan taşlar yüzünden hasar görmüştü ama Nathan hiçbir terslik göremiyordu. Ensesinde serin ve nahoş bir ürperti hissetti.

Yolunda görünmeyen hiçbir şey yoktu ve gerçekte, insana bir terslik olduğunu hissini veren şey tam da buydu. Nathan, arabayı en azından çamura saplanmış, yoldan aşağı yuvarlanmış, bir kayaya çarpmış ya da her tarafı ezilmiş ve hurdahaş olmuş bir metal yığını hâlinde görmeyi beklemişti. Tıslayan buharlar, sızıntı yapmış yağ ya da alevler, açık bırakılmış bir kaput ya da dört lastiğin birden havasının inerek lastik torbalara dönüştüğünü göreceğini düşünmüştü. Tam olarak ne olduğundan emin değildi ama bir şeyler görmeyi beklemişti. En azından bundan daha fazlasını... Bir açıklama yerine geçecek bir şeyler.

Çömelip tekerleri kontrol etti. İyi durumdaki dört lastik de sert bir kayanın üzerinde sabit hâlde duruyordu. Kaputu açtı ve ellerini ana aksamın üzerinden geçirdi. Onun görebildiği kadarıyla yerli yerinde olmayan bir şey yoktu. Pencereden gösterge paneline bakınca –hem ana hem de yedek olmak üzere– her iki

benzin deposunun da dolu veya doluya yakın hâlde olduğunu görebiliyordu. Bir ses duydu ve başını kaldırıp bakınca Bub'ın, Land Cruiser'ın arka kapılarını açtığını gördü. Hem o hem de Xander yüzlerinde garip ifadelerle geniş taşıma alanına bakıyorlardı. Nathan da arabanın çevresinden dolaşıp onlara katıldı.

Araç tıka basa yüklenmişti. Ağzı kapalı şişeler içindeki litrelerce içme suyu, içlerinde ton balığı ve fasulye olan konserve kutularının yanında hafifçe dağılmış bir hâlde duruyordu. İyi bir stoktu. Bir insanı, bir hafta ya da daha uzun bir süre hayatta tutmaya yeterdi. Nathan, bir parmağını kullanarak arabanın motoruna bağlanmış olan mini buzdolabını açtı. Buzdolabının içine su şişelerinin yanında, şimdi kenarlarından kıvrılmış olan kâğıtlara sarılı sandviçler ve altı kutu orta sertlikte bira yığılmıştı. Ayrıca başka şeyler de bulunuyordu. Bir benzin bidonu içerisinde fazladan benzin, birbirine kayışla bağlanmış iki yedek lastik, bir kürek ve ilkyardım çantası. Kısacası, olağan şeyler. Nathan, kendi aracını açacak olsa bunların tıpatıp aynılarını bulacağını biliyordu. Bub'ınkini de, diye tahmin etti. Avustralya'nın en zorlu iklim koşullarında hayatta kalabilmek için temel bir hayat idame kiti. Onlar yanınızda olmadan evden ayrılamazdınız.

"Anahtarları burada."

Xander, arabanın açık şoför kapısından içeriye bakıyordu ve Nathan da ona katıldı. Yan yana durduklarında omuzlarının tam da aynı yükseklikte olduğu belli belirsiz dikkatini çekti.

İçeri hafif bir kırmızı toz örtüsü dolmuş ve bütün yüzeyleri kaplamıştı. Nathan, anahtarların düzgün bir kangal oluşturacak şekilde sarılmış ve siyah bir iple bağlanmış olarak arabanın koltuğuna bırakıldığını görebiliyordu.

Bu biraz olağandışı, diye fısıldadı hafif bir ses. Anahtarları arabada bırakmak ise pek de öyle sayılmazdı. Nathan, bütün bölgede bundan farklı bir şey yapacak tek bir kişi bile tanımıyordu. Şu anda, kendi anahtarlarını bile, mezarın arkasında duran arabasının ayak boşluğuna fırlatılmış olarak gözlerinin önüne getirebiliyordu. Bub'ınkiler ise, yamacın dibindeki arabasının sinyal kolundan sallanıyordu. Nathan, Cameron'ın araba anahtarlarını

arabasından dışarı çıkardığına yaşamı boyunca bir kez bile tanık olmamıştı. Ayrıca onu, bir ipe dolayıp da onları böylesine kusursuz bir biçimde yerleştirirken gördüğünü de hatırlamıyordu.

"Belki de ruhen çökmüştü?" Bub'ın sesi ikna edicilikten uzaktı.

Nathan yanıt vermedi. Anahtarlara bakıyordu ve birdenbire elini içeriye uzattı.

"Baba, hayır, dokunmamalıyız..."

Nathan, Xander'ı duymazdan gelerek kolunun bir hareketiyle havaya fırıl fırıl dönen hafif toz bulutları gönderdi. Eli anahtarların üzerine kapanırken Nathan bundan sonra olacakları buz gibi bir kesinlikle biliyordu.

Koltuğa geçti, anahtarları kontağa taktı ve çevirdi. Hareket akıcıydı ve metal kolayca yana kaydı. Motor önce bir gümbürtüyle çalışıp ardından bir homurtu hâlinde hafiflerken titreşimleri hissedebiliyordu. Sessizliğin ortasında kulağa çok büyük bir gürültü gibi gelmişti.

Nathan, Xander'a bir bakış attı ama oğlu artık ona bakmıyordu. Onun yerine arabanın ilerisini ve uzakları seyrediyordu. Kaşlarını çatıp elini gözlerine siper etti. Nathan da bakmak için döndü. Uzaklarda, güneyde, yoğun bir toz bulutu hareket etti. Biri geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nathan o gün ikinci kez sığır çobanının mezarı başında duruyor ve yeni aracın yaklaşmasını izliyordu. Araç yaklaşınca yavaşladı.

Sanayi tipi lastikleri ve ön tarafındaki koruma demiriyle, bölgedeki neredeyse diğer bütün araçlar gibi dört çekerliydi ama bu sefer arkasında bir de sedye taşıyordu. Önünde ve yanlarındaki reflektörlü ambulans yazısı güneş ışınlarını yansıtıyordu.

Nathan, Bub ve Xander, güneyden gelen toz bulutu bir şekle bürününceye kadar çıkıntının tepesinde, Cameron'ın Land Cruiser'ının yanında kalmışlar, sonra da tek bir kelime dahi etmeden yükseltiden aşağı inip beklemek üzere mezarın yanına geri dönmüşlerdi.

Ambulans durup da bir hasta bakıcı elini kaldırınca Nathan, bütün sabah boyunca ilk kez içinde bir rahatlama kıpırtısı hissetti. En sonunda yardım gelmişti.

Steve Fitzgerald, ara sıra Kızılhaç ile çıktığı turların hikâyelerini paylaşan, ellilerinin başında, sırım gibi bir adamdı. Yılın yarısını Afganistan, Suriye, Ruanda veya neresi olursa orada, diğer yarısını da Balamara taşrasında tek personelli bir kliniğin çağrı merkezinde geçiriyordu. Bir defasında söylediği üzere zorluklardan zevk alıyordu ve Nathan'a göre bu çok yetersiz bir ifadeydi. Steve ambulanstan, yanında Nathan'ın daha önce hiç görmediği bir polis memuru ile birlikte çıktı.

Nathan hemen, "Glenn nerede?" diye sordu ve polis de kaşlarını çattı.

Steve ona hemen yanıt vermedi. Mezarın ve muşambanın yanına gitti ve başını iki yana salladı.

"Tanrım. Zavallı Cameron." Çömeldi ama hiçbir şeye dokunmadı. "Glenn, dünden beri, Haddon Corner'da. Küçük çocukları olan bir aile kiralık arabalarıyla kuma saplanmış ama ekipler ailenin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlardı. Glenn şimdi onları buldu ama yarına kadar burada olamayacak."

"Yarın mı?"

"Sadece bir çift eli var, ahbap."

"Kahretsin." Bu doğruydu, Çavuş Glenn McKenna, Victoria büyüklüğündeki bir bölgenin güvenliğini tek başına sağlıyordu. Bazen yakınlarda olurdu, bazen de olmazdı ama en azından arazinin durumunu bilirdi. Nathan yeni polise dikkatle baktı. Teni daha şimdiden güneşten yanmıştı, yaşı da hemen hemen Xander ile aynıymış gibi görünüyordu. "Seni buraya nereden uçurdular?"

"St. Helens. Bu sabah. Çavuş Ludlow."

"Orada mı eğitim gördün?"

"Hayır." Ludlow tereddüt etti. "Brisbane'de."

"Tanrım. Hangi şehrinde?"

Nathan kabalaştığını biliyordu ama bu umurunda değildi. "Ne zamandan beri St. Helens'tesin?"

"Bir aydır."

"Güzel." Nathan, bu kez Bub'ın bile iç çektiğini duyabiliyordu. Tıbbi alet çantasını açmakta olan Steve'e baktı. "Belki de Glenn'in geri dönmesini beklesek iyi olur."

"Siz burada canınızın istediği kadar bekleyebilirsiniz iç çektiğini arkadaşlar," dedi Steve, hiç de nazik olmayan bir biçimde. "Ama Çavuş Ludlow ve ben bu işle hemen şimdi ilgileneceğiz."

Nathan, Bub ile göz göze geldi. Bub hiç tepki göstermedi. "Tamam, pekâlâ," dedi sonunda, "Özür dilerim dostum, senin yüzünden değil, ben sadece..."

"Anlıyorum," dedi Ludlow. "Korkarım ya ben yapacağım ya da hiç kimse."

Seçenek değerlendirilirken sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Ama kardeşiniz için elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye ekledi Ludlow.

Nathan birdenbire kendini biraz dangalakmış gibi hissetti. "Evet," dedi. "Tamam. Bütün bu yolu geldiğiniz için teşekkür ederim." Nathan, adamın yüzünde rahatlamanın izlerini gördü ve kendini daha da kötü hissetti. Herkesi onunla gerektiği şekilde tanıştırdı, sonra da polis, çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarırken beklediler. "Ben, artık..." Ludlow, objektifi ve mezarı işaret etti ve o sessizce etrafta dolaşıp muşambanın ve çevresinin her açıdan fotoğraflarını çekerken hepsi birlikte geride durdular. Sonra adam, dizleri ve gömleği toza bulanmış bir hâlde ayağa kalktı.

"Sizindir," dedi hasta bakıcıya.

Steve mezarın yanında diz çöktü ve muşambanın kenarını öyle bir biçimde geriye çekti ki Nathan hiçbir şeyi göremedi. İçinde ona karşı ani bir minnet dalgasının yükseldiğini hissetti. Bub oradan uzaklaşıp arabanın gölgede kalan kısmına dayanarak yere bakarken çavuş da gözlerini kısarak dijital fotoğrafları inceledi.

Nathan ve Xander, birbirlerinden biraz uzakta durmuşlar, hemşirenin çalışmasını izliyorlardı. Nathan kendini, Cam bundan hiç de mutlu olmazdı, diye düşünürken yakaladı. Cameron ile Steve Fitzgerald hiçbir zaman pek fazla anlaşamamışlardı. Steve sanki kulakları çınlamış gibi başını kaldırıp Nathan'a baktı.

"Bu günlerde işler nasıl gidiyor, dostum?"

"İyi."

"İyi mi? Her şey yolunda mı? Bunun dışında elbette." Steve'in sesi dostaneydi ama ses tonu profesyonel bir tını taşıyordu. Bir soruydu bu, bir şaka değil.

"Ben iyiyim. Ama bütün gece boyunca burada olan, Bub'dı."

"Biliyorum. Sadece seni bir süredir görmemiştim." Yine şaka değil. "Klinikte verdiğim randevuyu kaçırdın."

"Aramıştım."

"Senin için önemli olan gelmendi ama."

"Affedersin." Nathan omuz silkti. "Meşguldüm."

"Ama iyisin ya?"

"Evet. Dediğim gibi."

Nathan, Steve'e baktı. *Çocuğun önünde olmaz.* Ama çok geç kalmıştı ve Xander'i önce kendisine sonra da uzaklara bakarken yakaladı. Çok uzunmuş gibi gelen bir sürenin sonunda Steve, ellerinin tozunu silkeledi ve topuklarının üzerinde oturdu.

"Pekâlâ..." Çavuşu yanına çağırdı ve Bub'a da kendilerine katılmasını işaret etti. "Dün pilotla konuştum ve bugün de aslında beni şaşırtan hiçbir şey olmadı. Ben ölüm nedeninin sıvı kaybı olduğunu düşünüyorum. Yine de, emin olmak adına onu otopsi için St. Helens'e göndermek zorundayız –genç, sağlıklı bir adam, beklenmedik bir ölüm, bir göz atmak isteyeceklerdir– ama bütün belirtileri gösteriyor." Steve başını kaldırdı. "Burada ne yapıyordu?"

"Emin değiliz," dedi Nathan.

Çavuş Ludlow not defterine göz gezdiriyordu. "O hâlde, hmm... "Sizin ve onun, Çarşamba günü buluşmanız gerekiyordu, doğru mu?"

"Evet."

Çavuş bekledi, Bub dönüp arkasına bakınca çavuşun güneş yanığı teni biraz daha kızardı. "Bana biraz bundan bahsedebilir misiniz?"

Bub biraz şaşırmış gibiydi ama sık sık duraksayarak ve devam etmesi için pek çok kez teşvik edilerek daha önce Nathan'a anlatmış olduğu hikâyeyi tekrarladı. Hikâye yeni baştan anlatılırken bazı parçaları çıkarılmıştı, hatta Nathan bile kendini, bazı yerlerde şaşkınlıkla kaşlarını çatarken buldu. Çavuş Ludlow, Bub bitirdikten sonra öfkeyle ve uzun uzun bir şeyler karaladı, sonra da bir sayfayı tekrar açarak gözlerini sözcüklerin üzerinde gezdirdi.

"Neden geç kalmıştınız?" Sanki bu fikir yeni aklına gelmiş gibi önemsemez bir tonla konuşuyordu ama Nathan sorunun dakikalardır hazırlanmakta olduğunu kesin olarak hissetti. Güneş yanı teni ve iri iri açılmış gözleriyle polise baktı ve birden, onu, yanlış değerlendirmiş olup olmadığını merak etti.

"Ne?" Bub gözlerini kırpıştırdı.

"Kardeşinizle, Lehmann Tepesi'nde, kararlaştırmış olduğunuz buluşmaya neden geç kaldınız?"

"Ha. İki lastiğim patladı."

"Lastik mi?

"Evet."

"İki lastiğiniz birden mi patladı?"

"Evet."

"Bu, çok büyük bir şanssızlık..." Çavuş gülümsüyordu ama şimdi ses tonunda yeni bir şey vardı.

"Olur böyle şeyler," dedi Nathan çabucak ve Steve'in de onu onaylarcasına başını salladığını görünce rahatladı. "Sıcaklık ve kayalar düşünüldüğünde bu hiç de olağandışı bir durum değil. Lastiklerinizden birisi, bazen ikisi haşat olur. Ve bir lastiği değiştirmek yılın bu zamanında kırk beş dakikanızı, hatta bir saatinizi alır." Konudan sapmış olduğunu nihayet hissedebildi ve durdu.

Çavuş Ludlow hâlâ Bub'a bakıyordu. "Size de bu mu oldu?"

Bub, Nathan'ı rahatlatacak bir şekilde çenesini kapalı tuttu ve başını salladı. Çavuş, defterinin üzerinden ona baktı, sonra da birkaç sözcük karaladı. Yüzünün ifadesi içtendi ama Nathan, bir kez daha altında bir şeylerin gizli olduğu hissine kapıldı. Nathan, Bub'ın arabasına bir göz attı. İki ön lastiği hiç de yeniymiş gibi durmuyordu. Xander'ı da aynı şeyi yaparken yakaladı ve ikisi birden hemen gözlerini kaçırdılar. Çavuş sonunda dikkatini Bub'dan Steve'e çevirdi. "Ölüm zamanı konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

"Herhalde dün sabah saatlerinde... Sıcaklık ile suyun ve gölgenin yokluğu dikkate alındığında yirmi dört saatten uzun dayanabilmişse çok şaşırırdım. Otopsi bize daha fazlasını söyleyecektir."

"Uzun sürmüş gibi görünmüyor." Çavuş Ludlow kaşlarını çattı. "Otuzlarının sonlarında mıydı?"

"Kırk," dedi Nathan.

"Çoğu kişiden daha uzun dayanmış." dedi Steve. "Hatta yirmi dört saat biraz iyimser bir tahmin bile olabilir."

"Cameron'ın evine ne kadar uzaklıktayız?" Ludlow tekrar kardeşlere baktı.

"Yaya olarak kuzeybatıya doğru düz bir çizgi hâlinde, yaklaşık on beş kilometre," dedi Nathan. "Arabayla gidilecek olur-

sa kuma saplanmamak için önce batıya sonra da kuzeye giden toprak yolu takip etmeniz gerekir ki o da muhtemelen otuz kilometrenin biraz üzerindedir. En güvenlisi ise bunun üzerine bir on kilometre daha ekleyip buranın doğusundan kayalıklara gitmek, oradan da kuzeye doğru karayolunu izlemek olacaktır."

Cam'in arabasını buldukları kayalıklar ve karayolu. Nathan ile Bub arasında bir bakışma oldu ve bu, Ludlow'un dikkatinden kaçmadı.

"Yani en kestirme yoldan bile olsa eve yürüyerek gitmenin birkaç saat alacağını söylüyorsunuz."

"O yolu bu havada yürüyemezsiniz," dedi Steve, sesi boğuktu. Tekrar muşambanın altına bakıyordu. "Birkaç yıl önce Atherton'da kuma saplanan o üç inşaatçının yaptığı hata da buydu. Hatırlıyorsun ya, Bub. Arama çalışmalarına sen de katılmıştın, değil mi?"

Bub başını salladı.

"Kaç yaşındaydılar? Yirmilerinin ortasında mı?" dedi Steve. "Yürüyerek geri dönmeye çalışmışlardı. En fazla yedi kilometre kadar yürüyebilmiş olmalılar. İkisi altı saat içinde ölmüştü."

"Bu civarda başka ne var?" Ludlow çite yürüyüp ellerini tellere dayadı. "Diğer taraftaki de sizin topraklarınız mı?" diye sordu Nathan'a.

"Evet."

"Kardeşiniz sizi bulmayı ümit ediyor olabilir miydi?"

Nathan, hem Bub'ın hem de Steve'in kendisini dikkatle incelediğini gördü. "Hayır."

"Bundan kesinlikle emin gibisiniz."

"Öyleyim."

"Ama..." Ludlow not defterini tekrar açtı. "Ama Cameron, sizin ve oğlunuzun bir çitin kontrolünü yapmak için dışarıda olacağınızı bilmiyor muydu?"

"Evet, yılın bu zamanında bu işi daima yaparım. Ama biz buralarda değildik."

"Cameron bunu kesin olarak biliyor muydu?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Hayır."

Ludlow elini en üstteki telin üzerinde gezdirdi, sonra da avucunu açıp toza baktı. "Aklınıza, kardeşinizin tam da bu noktaya gelmesini gerektirebilecek bir neden geliyor mu?"

"Neden buna gerek duymuş olabileceğini bilmiyorum," dedi Nathan. "Ama o gayet iyi biliyordu."

"Buraya sık sık gelir miydi?"

"Artık o kadar sık olduğunu sanmıyorum." Nathan, Bub'a baktı, o da omuzlarını silkti. "Ama eskiden gelirdi."

"Burası aynı zamanda millerce mesafede biraz olsun gölgelik sunabilecek tek yer." dedi Steve. "İçgüdüsel bir davranış da olabilir burayı aramak."

Çavuş Ludlow yerde yatan bedene bakarak düşündü. Bir insan olduğu muşambanın altından bile hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde belli oluyordu.

"Şu son birkaç hafta boyunca kardeşiniz nasıl bir ruh hâli içindeydi?"

Soru kibarca sorulmuştu ve Nathan'ın kendisine yöneltilmiş olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Bilmiyorum. Onu birkaç aydır görmemiştim."

"Kaç aydır?"

"Belki dört. Hepimiz birden şu yol işiyle ne zaman uğraşmıştık, Bub?" Nathan bunun, kardeşlerinden birini son görüşü olduğunu ancak şimdi fark ediyordu. Bub boş boş baktı.

"Dört ay," dedi Ludlow. "Ağustos ya da eylül, o hâlde."

"Belki, biraz daha önce..." Nathan düşünmeye çalışıyordu. "Aslında, bekleyin. Aşağı yukarı ilk State of Origin* maçıyla aynı sıralardaydı. Çünkü bundan bahsetmiştik."

Ludlow ve Bub bir ağızdan, "Haziran," dediler.

"Evet, öyle sanırım."

"O hâlde, altı ay," dedi Ludlow.

"Evet, öyle olmalı. Bazen telsiz aracılığıyla konuşurduk."

"Sık sık mı?"

"Yeterince sık."

---

* State of Origin serisi, Avustralya eyaletini temsil eden iki taraf olan New South Wales Blues ile Queensland Maroons rugby takımları arasında oynanan üç maçlık seri. *–çn*

"Birbirinizi görmemenizin bir nedeni var mıydı?"

"Hayır, hiçbir nedeni yok. Ben, ondan yaklaşık üç saatlik mesafede yaşıyorum. Hepimiz meşgul insanlarız."

Kendisine yardım etmesi için Bub'a döndü ama bu hareketi karşılıksız kaldı. "Sen evde onu her gün görüyordun. Senin fikrin nedir?"

Nathan, onun omuz silkmesini bekliyordu ama onun yerine Bub düşünüyormuş gibiydi. Sonunda derin bir nefes aldı. "Cam son zamanlarda biraz gergindi."

Nathan şaşkınlıkla ona baktı. Eğer Bub'ın bile dikkatini çekmişse işler ne kadar kötü olabilirdi?

"Ne açıdan gergindi?" diye sordu Ludlow.

Bub bu kez omuzlarını silkti. Biraz huzursuz görünüyordu. "Bilmiyorum. Her zamanki şekilde işte..."

Hepsi de bekledi ama Bub'ın bu konuda ekleyecek başka bir şeyinin olmadığı açıktı.

Ludlow notlarını kontrol etti. "Cameron, bu arazide başka kiminle birlikte yaşıyordu?"

"Benimle," Bub parmaklarıyla sayarak konuşuyordu. "Annem, Ilse –Cam'in karısı–, iki kızları, Harry amca..."

"Harry Bledsoe," diyerek araya girdi Nathan. "Aslında, gerçek amcamız değil, bir aile dostudur. Biz doğmadan önceki zamanlardan beri bu arazide çalışıyor."

"Teknik olarak bir çalışan yani?" diye sordu Ludlow.

"Teknik olarak evet ama hiç kimse onu bu şekilde düşünmez," dedi Nathan.

Bub da başını sallayarak onu onayladı. "Şu sıralarda iki de sırt çantalımız var, mevsimlik çalışanlar."

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Ludlow.

"Olağan şeyler. Amelelik, evle ilgili işler. Ne olursa. Cam onları birkaç ay önce işe aldı."

"Sık sık birilerini işe alır mıydı?"

"Ne zaman ihtiyaç olursa," dedi Nathan. "O sırada ne yapıldığına bağlı olarak yıl boyunca gelip giden inşaatçılar ve işçiler olurdu. Glenn –Çavuş McKenna– bunların hepsini bilir."

Ludlow not defterine bir şeyler yazdı.

Steve ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi. "Pekâlâ. Şimdi onu ambulansa koymak istiyorum. Eğer ikinizden biri özellikle yardım etmek istemiyorsa Çavuş ve ben sedyeyi taşıyabiliriz."

Nathan da Bub da başlarını iki yana salladılar. Nathan rahatlamıştı. O yükün ağırlığını yaşamının geri kalanı boyunca sırtında taşıyacağından korkmuştu.

Steve tekrar çömeldi. "Şimdi muşambayı tamamen kaldıracağım, eğer istiyorsanız başka tarafa bakabilirsiniz."

Nathan, Xander'a bir şeyler söyleyecek oldu ama çocuk çoktan uzaklaşmıştı bile. Şehir yumuşaklığı diye düşündü ama bir yandan da buna memnun oldu. Bub'ın gözleriyle ufka dikilmişti.

Nathan bu konuda fazlasıyla uzun bir süre boyunca düşünüp taşındı ama sonunda kendisinin yerine kararı veren başkaları oldu. Cameron'ın gevşek bedeni sedyenin üzerine uzatılırken muşamba hafifçe yana kaydı. Bub haklıydı, kardeşleri yaralanmış görünmüyordu, en azından geleneksel anlamda. Ama sıcak ve susuzluk bir insana korkunç şeyler yapardı. Mantığı kendisini terk ederken elbiselerini çıkarmaya koyulmuş ve derisi çatlamıştı. Hayatta olduğu sırada Cameron'ın zihninden her ne geçiyorsa ölümünde hiç de huzurlu görünmüyordu.

Nathan sedye ambulansa yerleştirildikten sonra bile uzun süre ona bakmaya devam etti. Çavuş Ludlow, ellerindeki tozu farkında olmadan pantolonunun yan tarafına silerek mezara arkasını döndü. Hareketin tam ortasında birden durdu sonra da ileri doğru bir adım atarak Cameron'ın yatmakta olduğu yerde kalan boşluğu inceledi. Açıkta kalan toprak kumluydu ve şurada burada birkaç cılız ot öbeği göze çarpıyordu. Çavuş daha yakından bakmak için eğildi.

"Bu nedir?"

Nathan arkasında, Bub'ın bir yanına Xander'ın da diğerine geçtiğini hissetti. Hepsi birden Ludlow'un işaret ettiği yere baktılar.

Mezar taşının kaidesinin yanında, Cameron'ın sırtının denk geldiği yerde sığ bir çukur oluşmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çukur, aşağı yukarı üç yumruk büyüklüğündeydi ve içi boştu.

Ludlow, bir dizi fotoğraf çekti ve Nathan'ın bakışları altında eldivenli elinin tek parmağını çukura soktu. Yumuşak zemin içeriye göçerken onun parmağını soktuğu taraf hemen çökmeye başladı. Toprak âdeta canlı bir varlıkmış gibi hareket ediyordu ve Nathan o alanın bir iki gün içinde kendisini kusursuz bir şekilde tamir edeceğini biliyordu. Ludlow boşluğu daha derinlemesine yokladı ve Nathan, çobanın ne kadar derine gömülü olduğunu belli belirsiz merak etti.

"Burada hiçbir şey göremiyorum." Ludlow avuçlarını pantolonuna sildi ve kaşlarını çatarak Steve'e baktı. "Sen, ellerini kontrol etmiş miydin?"

Steve ambulansın arka tarafında gözden kayboldu ve bir dakika sonra tekrar ortaya çıktı. "Tırnakları kırılmış ve aralarına kum ve çakıl dolmuş. Eğer sorduğun şey buysa elleriyle toprağı kazmaya çalışmış olabilir."

"Böyle bir şeyi yapmak için neden enerji sarf etsin?

"Çünkü kahrolası beyni kavrulmuştu, öyle değil mi?"

Bub'ın sesi üzerine hepsi birden dönüp ona baktılar. Bub, omuzları eğilmiş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onları seyrediyordu.

"Ne?" Bub omuzlarını silkti. "Bu açıkça ortada, değil mi? Dün sıcaklık kırk beş dereceydi. Cam'in arabasından niçin çıktığını bilmiyorum bunu yaptığı anda ayvayı yemişti. Yolun sonuna gelmişti artık."

Ludlow, Steve'e baktı o da sertçe başını salladı. "Bak, söyledikleri yanlış değil. Sıvı kaybı çok kısa bir süre içinde zihinsel karmaşaya yol açar."

Uzun bir süre boyunca hepsi birlikte yerdeki eşelenmiş olan çukura baktılar. Başını kaldıran ilk kişi Ludlow oldu.

"Şimdi de arabasına bir bakmak istiyorum."

*

Nathan, çavuşu arabaya götürmeyi teklif etti, Bub da karşı çıkmadı. Tümüyle değersizleşmeden önce bazı örnekler toplayıp onları soğutmalı torpidoya koymak isteyen Steve'le birlikte geride kalacak olmak onu rahatlatmış görünüyordu.

Nathan, Ludlow ve Xander çitin arasından geçtiler ve Nathan'ın Land Cruiser'ına bindiler. Çitin ona ait olan tarafına geri dönmek, bu kez kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Cameron'ın sevdiği toprağa uzanmış yatan görüntüsü, sanki havada çevre kirliliğine yol açan bir madde varmış gibi bir şekilde oranın dengesini bozmuştu.

Nathan, Cam'i haziran ayında veya her ne zamansa en son görüşünü hatırlamaya çalışırken direksiyonu tutan ellerinin titremesine engel olamıyordu. Cam, herhalde gülümsüyor olmalıydı çünkü genellikle böyle yapardı. Ellerini teker teker esnetti. Gözlerinin önüne getirebildiği tek şey muşambanın altında yatan yüz oluyordu. Nathan, daha şimdiden başka tarafa bakmış olmayı diliyordu. Arabayı çalıştırıp mezarın bulunduğu yerden çıkarırken Ludlow'un bir şeyler söylemekte olduğunu fark etti.

"Pardon?"

"Sizin ve kardeşinizin bilinçli olarak mı yan yana araziler satın aldığınızı soruyordum."

"Ah, hayır. Burley Downs çiftliği babamıza aitti o yüzden de ben, Bub ve Cam orada büyüdük. Sonra ben –duraksadı– ben evlendiğim zaman, çitin bu yanında kalan arazinin bir kısmı bana verildi." Dikiz aynasından, Xander'ın sanki dinlemiyormuş gibi pencereden dışarıyı seyrettiğini görebiliyordu. "Bu yaklaşık yirmi yıl önceydi. Babamız da o sıralarda öldü ve sonunda Cam, Burley Downs'u devraldı."

"O hâlde, Burley Downs'un sahibi Cameron mıydı?"

"O işletiyor. Ve şimdilerde çoğunluk hissesine de sahip."

"Öyle mi?"

"Evet, ama bunu bu kadar ilginç bulmanıza gerek yok. Yıllardan beri böyleydi. Babam öldüğü zaman hepimiz üçte bir pay aldık, doğru ve adil olanı buydu. Çok kısa bir süre sonra ben kendi payımın yarısını Cam'e sattım, zaten burayı o işletiyor. Her türlü günlük işi organize eder ve uzun dönemli planlamaların çoğunu da o yapar. Bub üçte bir hisseye sahip ve altıda biri de hâlâ bende."

Ludlow bunu not aldı. "Peki, Burley Downs ne kadar büyük?"

"Yaklaşık olarak üç bin beş yüz kilometre kare, üç bin kadar da Hereford sığırı var."

"Peki bunların tümüyle aile kendisi mi ilgileniyor?"

Ludlow'un konuşma biçiminde çok tuhaf bir şey hissediliyordu. Bu, Nathan'ın kafasına ancak ona yanıt vermek üzere ağzını açtığı zaman dank etti. Adam onunla, tümüyle normal bir tarzda konuşuyordu. Açıkça sorulan, ima edilen, tehdit eden ya da çok sıklıkla olduğu gibi kaygı uyandıran hiçbir şey yoktu. Nathan, Steve'in onu ne kadar süre sonra bilgilendireceğini merak etti. Muhtemelen, ambulansta kente geri dönerlerken... Hikâye, önemsiz bir gevezelik konusu olmak için çok uygundu ve hiç de mahrem bir şeymiş gibi durmuyordu. Aksine daha şimdiden yerel efsaneler arasındaki yerini sağlamlaştırmıştı bile, Nathan bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Ludlow oturduğu koltukta hafifçe kıpırdandı ve Nathan onun hâlâ bir yanıt beklemekte olduğunu fark etti.

"Söylediğim gibi, ihtiyaç duydukları zaman yardım alırlar. Sürünün toplanması, buna daima ihtiyaç duyarsınız ama bu işi yapan yüklenici firmalar vardır, onları arayıp bir ekip oluşturabilirsiniz. Şimdilerde işin aşağı yukarı tamamı helikopter ve motosikletler aracılığıyla yapılıyor. Cam de mühendislikle ilgili bir konu, çitlerin döşenmesi ya da hangi konuda olursa yardıma ihtiyaç duyduğu zaman yüklenicilerle anlaşırdı. Ama çalışanlar zaman içinde ailenin bir üyesi gibi olurlardı. Özellikle de ağızlarını sıkı tuttukları

zaman. Yalnız, bütün marketler ve et fabrikaları Noel dolayısıyla kapalı oldukları için bugünlerde hiçbir şey olmuyor."

"Bütün o inekleri sağmak için yardıma ihtiyacınız olmuyor mu?"

Nathan, aynadan Xander'ın dudaklarını ısırarak gülümsemesini bastırdığını gördü. "Buralarda inekler eti için beslenir, mandıra yoktur."

"Buzdolaplarınız ağzına kadar etle dolu, o hâlde..."

"Ve de uzun ömürlü sütle. Ama yine de durumları çiftliklerdeki davarlarla aynı değildir. Bu büyüklükteki işletmelerde sığırlar çoğunlukla serbestçe dolaşırlar. Kuyulardan su içer, otlar, zamanı geldiğinde de bir araya toplanırlar. Pek çok bakımdan neredeyse vahşi doğadakine benzer bir hayat sürerler. Bazıları, doğdukları andan kesilinceye kadar bir insanla neredeyse hiç karşılaşmaz bile."

"Peki sizin araziniz ne büyüklükte?"

"Yaklaşık yedi yüz kilometre kare."

"Burley Downs'tan epeyce küçük."

"Evet."

"O neden?"

Nathan tereddüt etti. Xander yine pencereden bakmaya başlamıştı. "Uzun hikâye. En kısa haliyle, çetrefilli bir boşanma yüzünden."

Ludlow, bu sefer açıklamayı soru sormadan kabul etmiş görünüyordu ve Nathan, kendini Brisbane'den bin beş yüz kilometre ötede görevli bulan polis için de benzer bir açıklamanın olup olmadığını merak etti.

"Arazinizde yaşáyan başka kim var?" diye sordu Ludlow.

Nathan hemen yanıt vermedi. "Sürekli yaşayan başka kimse yok. Orada tek başımayım."

Ludlow başını çevirip baktı. "Sadece siz mi?"

"Evet. Tek kişilik gösteri. Yani ihtiyaç duyduğum zaman yükleniciler ve başkaları da oluyor. Ve de ücretlerini ödemeye gücüm yettiği zaman."

Çavuş ağzı açık bakakaldı. "Araziniz ne kadardı, yedi yüz kilometre kare mi? Peki kaç sığırınız var?"

"Muhtemelen beş ya da altı yüz."

"Tanrım, bu yine de kulağa çok fazla geliyor."

Nathan hemen yanıt vermedi. Hem öyleydi hem de değildi. Kendisine ait olan bu boktan arazi parçasını bir kum havuzu hâline gelinceye kadar kapasitesinden fazla çalıştırmak için yeterliydi. Ama düzgün giden herhangi bir şey gibi onun da arada bir mola verebilmesi için yeterli değildi.

"Ama..." Ludlow geniş ufku bir boş uçtan diğerine taradı. "Yalnızlık çekmiyor musunuz?"

"Hayır." Aynaya hızlıca atılan bir diğer bakış: Xander şimdi onu seyrediyordu. "Hayır, ben iyiyim. Buna aldırmıyorum. Yeterince su olduğu müddetçe sığırlar da kendilerine bakabiliyorlar."

"Ama tamamen değil yine de."

"Hayır, tamamen değil. Ama Grenville ile şansımız birkaç yıldır yolunda gitti," dedi Nathan, konuyu değiştirmek isteyerek.

"Nedir o, nehir mi?"

"Evet, yağmur suyundan bütün besinleri alıyor, böylelikle taştığı zaman da bu toprağa iyi geliyor. Geçen yıl taşmıştı, sonra ondan önceki birkaç yıl da."

Ludlow gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Bunun için ne kadar yağmurun yağması gerekiyor?"

"Burada yağmur yağmadan da taşkın olabilir," dedi Xander arka koltuktan, Ludlow da dönüp ona baktı.

"Gerçekten mi?"

Nathan başını salladı. Suyun bulutsuz mavi bir gökyüzünün altında gizliden gizliye ve sessiz sedasız yükseldiğini görmek, kırk iki yıl sonra bile tuhaf bir görüntüydü. Nehir, kıyılarını örter, günlerce önce ve bin kilometre kuzeye yağmış olan yağmurla şişip kabarırdı. Dışarısını işaret etti.

"Taşkın zamanı buraların büyük bölümü su altında kalır. Nehir, yer yer on kilometreye genişler. Evler ve kasaba yükseğe inşa edilmiştir ama yol gözden kaybolur."

Ludlow şaşırmış görünüyordu. "Siz dışarı nasıl dışarı çıkıyorsunuz?"

Nathan, Xander'in güldüğünü duydu. "Çıkamazsınız. Arazi-

lerin çoğu birer adaya dönüşür. Ben bir defasında beş hafta boyunca kendiminkine sıkışıp kalmıştım."

"Tek başına mı?"

"Evet," dedi Nathan, "Yine de sorun değil. Sadece hazırlıklı olmanız gerekir. Başka seçenek yok, coğrafya böyle."

Etraflarında uzanan kırmızı renkli toprağa baktı. Hayal etmesi güçtü ama milyonlarca yıl önce buralar çok geniş bir içdenizin tabanını oluşturuyordu. Bu toprağın altından suda yaşayan dinozor kemikleri çıkarılmıştı ve çölde hâlâ, güneşin altında pişmiş, fosilleşmiş deniz kabuklarının oluşturduğu tümsekler bulunurdu. Nathan, birden onun ve Cameron'ın, gençken ellerinde kürekler ve çantalarla eve kemik getirmeye hazır bir hâlde, nasıl dinozor avlamaya gittiklerini hatırladı. Yıllar sonra sıra Xander'a gelmiş ve Nathan'ın da cepleri, gerçekleri doğal olarak ortaya çıkarılamadığı zaman toprağa gömeceği plastik dinozorlarla dolmuştu.

Çavuş yine defterine not alıyordu.

"Komşularınız kimler?" diye sordu.

"En yakındaki arazi Atherton." Nathan kuzeydoğuyu işaret etti. "Kasaba onun güneyinde, sonra buranın doğusunda iki arazi daha var. Buradaki ikinci en büyük arazi Kirrabee Çiftliği ve benimle aynı sınırı paylaşıyor. Şimdi bir şirkete ait."

Yine de önceleri bir ailenin mülkiyetindeydi. Hatta tam olarak Nathan'ın kayınpederine aitti. Eski kayınpeder, diye hatırlattı Nathan kendi kendine çünkü bu ifade biçimini tercih ediyordu. Çit üzerinde, fark etmeden yanından geçip gidebileceği bir noktaya yaklaşırlarken frene bastı. Xander arabadan atlayıp kapıyı açtı, içeri girdiler, bir kez daha Cameron'ın arazisindelerdi.

"Artık çok uzakta değiliz," dedi Ludlow'a.

"Kardeşinizin mezar alanını iyi tanıyor olmasıyla ilgili olarak daha önce ne diyordunuz?" Çavuş, şöyle bir baktı. "Pek de insanın zamanını geçirmek isteyeceği bir yer gibi görünmüyor."

"Cam amca buranın bir resmini yapmıştı," dedi Xander, tekrar arabaya binerken. "Orayı meşhur etmişti. Buraları yani."

"Ah, öyle mi?"

Nathan başını salladı. "Sadece bir amatördür –amatördü– ama oldukça iyiydi. Biz çocukken resim yapmaya merak salmıştı. Eğlenmek için yapılabilecek çok fazla şey yoktu, o yüzden biz de ihtiyar hanımlara özgü şeylerin hepsini yaptık. Pul koleksiyonculuğu ve benzeri şeyler. Benim resmim çok kötüydü ama Cam gayet iyiydi. Yapmaya sanırım ara ara devam etti ama çobanın mezarının resmini yaklaşık beş yıl önce yapmıştı."

O dönem mevsimlik işçilerden biri resmin fotoğrafını çekmiş ve Fransa, Kanada ya da her nereden geliyorsa oraya döndüğü zaman fotoğrafı internete koymuştu. Cameron da birdenbire resim siparişi vermeye çalışan insanlardan telefonlar almaya başlamıştı. Sonunda da annesinin telkinleriyle bir resim yarışmasına girmiş ve eyalet çapında bir ödül kazanmıştı.

"Resmin olduğu kartpostallar kasabadaki dükkânlarda satılıyor," dedi Nathan.

"Yani mezar, kardeşiniz için büyük bir anlam ifade ediyordu, öyle mi?" dedi Ludlow, bunu önemli bulduğu izlenimini uyandıran bir ses tonuyla.

"Ben tam olarak böyle ifade etmezdim," dedi Nathan. "Sanırım o, resim yapmayı yerin kendisinden daha çok seviyordu. Ve yalnızca ışığın doğru açıdan düştüğü bir gün de bu şansı elde etmişti."

"Orası çok tuhaf bir yer," dedi Ludlow. "Hiçliğin ortasında tek başına duran bir mezar... Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim."

"Bu civarda birkaç tane var." Xander öne eğildi. "Eskiden insanlar birdenbire ölüverirlermiş. Öldükleri yere gömülürler sonradan da aileleri veya bir başkası gelip başlarına bir mezar taşı dikermiş. Turistler için onları gösteren, haritalar, fotoğraflar ve internette bir şeyler bulunur."

"Kim böyle bir şeyi ziyaret etmek için onca yoldan buraya gelir ki?"

Nathan omuzlarını silkti. "Bilseniz şaşardınız."

"Çobanın mezarını mı ziyaret ediyorlar?"

"Bazen. Cam'in resmi meşhurken yılda birkaç kişi gelirdi.

Şimdi pek fazla gelen olmuyor. Atherton'da daha meşhur bir tane var."

"Peki onun özelliği ne?"

"Sanırım daha üzücü olması. Bir çocuğa ait. Küçük bir erkek çocuğa... 1900'lerden kalma."

Ludlow huzursuzlanmış görünüyordu ve Nathan, onun çocuk sahibi olup olmadığını merak etti. "Ona ne olmuş?"

"Buralarda yaşanan klasik hikâye." Konuşurken Nathan kendisi de soğukkanlılığını korumaya gayret ediyordu. "Yanlış yola sapmış ve kaybolmuş."

*

Yola çıktıkları zaman Nathan ilk denemesinde kayaları fark etmeden geçti. Küfr ederek geri döndü ve sonra dört çekerlisini çıkıntıdaki gizli boşluğun arasından geçirdi. Diğer tarafa geçince şaşkınlıkla etrafına bakındı. Cameron'ın arabası hiçbir yerde görünmüyordu. Garip bir an boyunca arabanın gerçekten de gitmiş olduğunu düşündü. Xander tozlu pencereye vurdu.

"Çok ileri gittik," dedi arkalarını işaret ederek.

Nathan yola geri döndü ve tekrar denedi. Doğru yol, bunun neredeyse aynısıydı. Arabayı, tam da Bub'ın daha önce park etmiş olduğu noktaya park etti ve hepsi birlikte yaya olarak yamacı tırmandılar. Tepeye vardıklarında Ludlow eldivenlerini takarken o ve Xander geride durdular. Ludlow, Cameron'ın arabasının çevresini dolaşıp birkaç fotoğraf daha çekti. Açık şoför kapısına gelince durdu.

Nathan boğazını temizledi. "Biz geldiğimizde kapı aynen bu şekilde açıktı ama anahtarlar koltuğun üzerinde duruyordu. Ben motoru çalıştırmayı denedim."

"Hiçbir şeye dokunmamanız gerekirdi."

"Affedersiniz."

"Peki siz deneyince ne oldu?"

"Çalıştı."

Ludlow arabaya bindi ve anahtarı kendisi de çevirdi. Bir iki saniye motorun gürlemesine izin verdi sonra tekrar kapattı.

"Araba, genel olarak güvenilir miydi?" diye sordu. "Son derece eski bir model."

Nathan, arabanın on sekiz yaşında olduğunu biliyordu. Kendisininkiyle aşağı yukarı aynı yaştaydı.

"Burada eski modeller daha iyi çalışır. Yeni modellerin hepsinin de elektronik göstergeleri ve tozla başa çıkamayan özellikleri bulunur. Tüm sistemdeki çatlaklar ve gediklere toz dolar. Cam buna iyi bakmıştı."

"Ya telsiz?" Ludlow gösterge panosunun üzerindeki tutucuyu işaret etti.

Nathan ona frekansların nasıl ayarlanacağını gösterdi. "Bana sorun yokmuş gibi göründü. Acil durum vericisi de muhtemelen yolcu koltuğunun altındadır."

Ludlow uzanıp kişisel tehlike vericisini çıkardı. Hâlâ kutusunun içinde duruyordu ve henüz aktive edilmemişti.

"El telsizi kullanmaz mısınız?"

"Hayır. Hepsi de arabalara bağlıdır."

"O hâlde eğer aracınızdan ayrılacak olursanız her türlü iletişiminiz kesilir."

"Evet."

"Menzili ne kadar?"

"Değişir. Yaklaşık yirmi kilometre, bu oran alıcı kuleleriyle daha da artar ama kör noktalar vardır," dedi Nathan. "Temel olarak açık görüş hattı kadar."

Çavuş, eldivenli ellerini arabanın içinde gezdirerek işini yapmaya devam etti. Güneşliklerin arkasını, torpido gözünü, koltukların altını önce bir kez, sonra bir kez daha kontrol etti.

"Sanırım cüzdanı kayıp." Ludlow başını kaldırdı. "Cebinde de yoktu."

"Hayır. Evde olmalı."

"Yanında taşımaz mıydı?"

Kendi cüzdanı da birkaç yüz kilometre uzaklıktaki kapısı kilitli olmayan evinin mutfak masasının üzerinde durmakta olan Nathan elini sallayarak çevreyi gösterdi. Bu zahmete neden girsindi ki?

Ludlow'un yüzünde bir mahcubiyet esintisi uçuştu. Bir tamir kılavuzu açıp sayfalarını karıştırdı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Nathan sonunda.

Ludlow tereddüt etti. "Herhangi bir şey..."

O da bilmiyor, diye düşündü Nathan. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğine dair hiçbir fikri yok. Xander'ın kaşlarını çattığını gördü. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Parmak izi almak için toz serpmek gibi şeyler yapacak mısınız?" diye sordu Xander.

"Bunun için cinayet masasından bir ekibin gelmesi gerekir."

"Peki gelecekler mi?"

"Sadece şiddete dair bir iz varsa."

Hepsi de gözlerini arabaya çevirdi. Pencereler kırılmamıştı, koltuklarda genel bir kirliliğin dışında göze çarpan hiçbir şey yoktu ve aynalar da doğru açılarda konumlandırılmışlardı.

Ludlow tekrar Xander'a baktı. "Üzgünüm."

Metodik bir şekilde, sadece arka kapıları açmak için durarak çalışmıştı. Onların da yaptığı gibi kapının önünde durup düzgün bir şekilde istiflenmiş olan sulara ve yiyeceklere baktı.

"Bunların hepsini mi bırakmış?"

Nathan'ın verecek bir yanıtı yoktu. Bunu ortaya çıkarmanın senin işin olması gerekir, diye düşündü.

Ludlow şöyle bir baktı. "Aklınıza mantıklı herhangi bir açıklama geliyor mu?"

"Bazı insanlar duymuştum –Nathan'ın sesi, kendi kulaklarına bile umutsuz geliyordu– bazen insanlar bir nedenden dolayı araçlarından ayrılırlar –kaçak bir danayı kovalamak gibi bir nedenle örneğin– ve başlangıçta amaçladıklarından daha uzağa giderler. Koşmaya başlamışlardır, ne kadar uzaklaştıklarını fark edemezler ve sonra birdenbire yollarını şaşırıverirler."

Ludlow eldivenlerini çıkardı. "Bunun mu olmuş olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece söylüyorum ama Cam'in bu civarda yolunu şaşıracağını da sanmam."

"Tamam," dedi Ludlow. "Araba, bana iyi durumdaymış gibi göründü. Ama yine de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu

varsayalım. Arıza hâllerinde aracınızın yanında kalmanız tavsiye edilir. Bana söylendiğine göre altın kural budur."

"Evet." Çavuş, Nathan'ın sesindeki gizli bir anlamı fark edip başını kaldırdı. Kesinlikle ilk başta göründüğünden daha uyanık, diye düşündü Nathan.

"Evet ama ne?" diye sordu Ludlow.

"Hiçbir şey. Mantığınızı kullanın, yeter. Bunu Cam de biliyordu. Yani, orada büyük bir yol var. Yeterince suyu da vardı. Eğer arabası çalışmıyorsa ve onun da bir yerlere yürümesi gerekiyorsa yürüyeceği yer hiç kuşkusuz yol olurdu. Ve yanına da su alırdı."

"O hâlde, neden..."

"Nedenini bilmiyorum." Nathan sesinin yükseldiğini duyabiliyordu. "Ben, sadece söylüyorum. Onun yapacağı şey bu olurdu. Ama açık ara farkla ilk seçenek olarak arabasının yanında kalmayı, klimayı çalıştırmayı ve yardım istemek için telsizi kullanmayı tercih ederdi. Ama eğer illa ayrılması gerekiyorsa yola doğru yürümeyi seçerdi, hiçliğin ortasına değil."

"Yani Cameron'ın yapacağı şey bu olurdu," dedi Ludlow.

"Evet."

"Tabii eğer bulunmayı arzu ediyorsa?"

Ludlow'un sözleri havada asılı kaldı.

"Evet, belli ki öyle," diye isyan etti Nathan. "Bak, ima etmeye çalıştığın şeyi duydum, devam edip bunu açıkça söyleyebilirsin."

Onun için övgüye değer bir davranış olacak şekilde, polis sadece başını hafifçe sallamakla yetindi. "Ben, sadece diğer kardeşinizin söylediği şeyi düşünüyordum. Cameron'ın belki de kendisini baskı altında hissettiği konusunda."

"Silaha erişme olanağı vardı."

"Cameron'ın mı vardı?"

"Evet. Evde, her evde olduğu gibi bir silah dolabı vardır."

"Arabada hiç silah yok."

"Hayır, şey, yanında her zaman silah taşımazdı. Ama evdeyken bu konuda herhangi bir sıkıntısı olamazdı, anlıyorsunuz ya? Eğer eline bir silah almak isteseydi..."

"Yani siz düşünüyorsunuz ki..."

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece söylüyorum. Eğer sizin düşündüğünüz şey buysa onun neden bunu..." Nathan birden durdu. Sözlerinin devamını getirmedi.

"Bu, iyi bir nokta," diye başını sallayarak onu onayladı Ludlow. "Ama silah yaralanmasının neye benzediğini biliyor musunuz?"

Nathan, "Elbette, hayvanlarda," diye ilave etti.

"Kardeşiniz de bunu biliyor olmalıydı."

"Yani?"

Ludlow'un ifadesi, yüzünü tuhaf bir şekilde daha yaşlı göstermişti. "Yani, belki de hiçbir şey. Sadece insanlar, bazen bir silahın kolay bir çıkış yolu sağlayacağını düşünme yanılgısına düşerler ama durum aslında öyle değildir. Zihinsel açıdan muazzam bir engeldir bu. Bazı insanlar için, atılması imkânsız bir adımdır. Bazen de..." Ludlow durup kaşlarını çattı. Başını hafifçe çevirerek dört bir yanı gözden geçirdi. Arazi her yönden uçsuz bucaksız görünüyordu. "Bu civardaki en yüksek noktalardan biri mi burası?"

"Bu çıkıntı, buralardaki en yüksek nokta," dedi Nathan. Burayı eskiden, gözetleme yeri olarak adlandırırlardı ve bu tümüyle espri sayılmazdı. "Bazen de ne?"

Ludlow yanıt vermeyerek kayalık kenara doğru birkaç adım attı. Aşağı eğildi. Nathan'ın onu izlemesine gerek yoktu. Aşağıda ne olduğunu biliyordu.

"Bazen de ne, dostum?" diye tekrar etti. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Sadece bazen, insanların kendilerine yalnızca bir çıkış yolu aradıklarını söylüyorum. Ama doğrudan doğruya bu girişimde bulunmak herkese uygun değildir."

Nathan da ileri doğru birkaç adım atıp gözetleme yerinin kenarında ona katıldı. Xander'ın, kendisini seyretmekte olduğunu hissedebiliyordu. Aşağısı bir kum yatağıyla biten beş metrelik bir uçurumdan ibaretti. Bırakın boynunuzu, bileğinizi bile kırsanız kendinizi şanslı saymanız gerektiğini Nathan biliyordu. Ve

bu civarda da umutsuz bir adam için kesin bir kaçış yolu sunabilecek yüksekliğe sahip başka hiçbir yer yoktu.

Ama diğer yönde... Nathan dönüp oğlunun üzerinden uzaklara baktı. Batıya. Arazi, görebildiği kadarıyla dört bir yanda, engebesiz ve göz alabildiğine, çöle dek uzanıyordu. Kusursuz bir hiçlik deniziydi. Birisi unutulmak istediği takdirde, aradığı şeyi bulacağı yer tam da burasıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nathan, direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı. Xander, yolcu koltuğunda kollarını kavuşturmuş ve omuzlarını da kamburlaştırmış olarak oturuyordu. İkisi de önlerinde uzanan yola bakmaktaydılar.

Tam yirmi dakikadır konuşmamışlardı ve Nathan, birdenbire oğlunun ağlamanın eşinde olduğunu fark etti. Gözyaşlarını, ancak delikanlılık çağındaki çocukların elinden gelebilecek şekilde, şimdiye dek bastırmayı başarabilmişti –solgun ve gergin yüzü barajın yıkılmasını engellemek için harcadığı çabayı belli ediyordu– ama keder de kıyılardan hücum ediyordu. Nathan, Xander'ın, Cameron'a hep hayranlık beslediğini biliyordu ve kendisi orada capcanlı otururken muşambanın altındaki erkek kardeşine karşı duyduğu kıskançlığın, kısa ve keskin bir darbesini hissetti.

Ludlow, Cameron'ın Land Cruiser'ından ayrılmadan önce çantasından bir olay yeri girilmez şeridi çıkarmış ve aracın etrafını çevirmenin bir yolunu aramıştı. Ortalıkta hiç ağaç, hatta Ludlow'un yere saplayarak kazık olarak kullanabileceği bir dal parçası bile yoktu. Sonunda şeritten parçalar kesmiş ve onları aracın kapı kollarına bağlamıştı.

"Bu kadar endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, dostum," demişti Nathan ama Ludlow yine de aracın kapılarını kilitlemiş ve anahtarları da Nathan'a vermişti.

"Bunları elinizde tutmak sizin için sorun oluşturur mu? Sizin çavuşunuz yarın hepsini de görmek isteyecektir."

Nathan anahtarları cebine koymuştu, şimdi araba kullanırken varlıklarını hâlâ hissedebiliyordu. Kalçasının üzerinde ağır ve sıkıntı verici bir ağırlık yapıyorlardı. O ve Xander, çavuşu sessizce mezar yerine geri götürmüşler, neyse ki bu arada Steve de orada yapması gereken acil işleri bitirmişti. Ambulansın arka kapısı şimdi kapalıydı ve Nathan da Cameron artık görünmediği için memnundu.

Steve dikkatle onlara baktı. "Siz beyler, eve dönebilecek kadar iyi durumda mısınız?"

Nathan o zaman, hepsinin korkunç göründüğünü fark etti ama yine de evet anlamında başlarını salladılar.

"Belki de burada kamp kursak iyi olur," diye gönülsüzce öneride bulundu ambulans uzaklaşırken. "Bizi yarın tekrar buraya kadar araba sürmekten kurtaracaktır."

"Katiyen olmaz. Dün gece yeterince kurdum zaten, teşekkürler." Bub, şimdiden şoför koltuğuna doğru gitmeye başlamıştı bile. "Siz ikiniz de bize mi geliyorsunuz?"

Nathan, başını salladı. "Evet, geliyoruz. Annem her halükarda yarın bizi bekliyor olacak zaten. Perşembe Noel, değil mi?" diye de ilave etti Bub'ın şaşırdığını görünce.

"Ha, evet. Doğru." Bub motoru çalıştırdı. "Evde görüşürüz o zaman."

"Hangi yoldan gitmek istiyorsun?"

"Karayolundan," dedi Bub. "Eğer kuma saplanacak olursak tekrar yola dönmek zaman alacaktır. Sizi bilmem ama ben bugün yolumu tekrar bulacağım diye kıçımı yırtamam." Kapısını çarparak kapattı.

Nathan şimdi karayolunda biraz önlerinde yol alan Bub'ın arabasını görebiliyordu. Toprak yol birdenbire gayet iyi korunmuş ve beyaz boya ile net bir şekilde işaretlenmiş, kusursuz asfalta dönüşünce tekerleklerinin kaldırdığı toz birkaç yüz metre için durdu. Uçan doktor için bir acil iniş şeridi. Bu düzlük yol tekrar çakıllarla birleşmeden önce ancak bir dakika devam edebildi. Xander, yolcu koltuğunda öne doğru eğildi. Uzaklarda ender rastlanan bir hareketliliğin kıpırtısı göze çarpıyordu. Bir

araba giderek yaklaşıyordu ama hâlâ net bir şekilde görülemeyecek kadar uzaktaydı.

"Bütün Noel hediyeleri senin evinde kaldı," dedi Xander, gerginlik içinde arkasına yaslanarak.

"Affedersin. Büyükannene gitmek için yola çıkmadan önce eve döneceğimizi düşünmüştüm." Nathan, bütün ailenin Noel için bir araya gelmesinden önce, bugün kendi evine geri dönüp bir haftalık tozu pisi üzerlerinden ve giysilerinden atmalarını planlamıştı.

"Önemi yok," dedi Xander. "Bu olaydan sonra artık kimsenin umurunda olmayacaktır."

Hayır, diye düşündü Nathan. Ama yine de kendine kızıyordu. Xander'ın hiç değilse bu Noel'i iyi geçirmesini istemişti. Fakat bu daha şimdiden son derece büyük bir soruna dönüşmüştü bile.

Yaklaşmakta olan araba hâlâ küçüktü ama önlerinde giderek daha belirgin bir hâle geliyordu. Nathan, onun Atherton'dan, uzun dönemli bir çalışana ait olduğunu tanımıştı. Gidilecek başka hiçbir yer olmadığına göre adam kente gidiyor olmalıydı. Araba yaklaştıkça daha da yavaşladı. Bu, onlara sanki bir asır sürmüş gibi geldi. Adamın ön koruma demirinin hafifçe eğilmiş ve kaportasındaki boyanın da silinmiş olduğunu fark edecek kadar zamanları oldu.

Adam hızını, arabası Bub'ınki ile yan yana gelince biraz düşürdü sonra da selam vermek için elini kaldırdı. Arkadaki arabada Nathan'ın olduğunu fark edince verdiği selam da havanın ortasında dondu kaldı. Nathan, arabanın ön camı yüzünden adamın gözlerini seçemiyor ama bileğinin dönüşlerini görebiliyordu. Selam, sertçe ve bilinçli olarak bir parmak hareketine dönüştürüldü.

Nathan, tozu uzaktan ilk gördüğü andan itibaren zaten böyle bir şey olmasını bekliyordu. Gözünün ucuyla yan tarafına baktı. Xander, her zaman olduğu gibi fark etmemiş havası takınarak pencereden dışarısını seyrediyordu.

*

Nathan bazen, çocukluğunun geçtiği çiftlik evinin bin kez karşısında belirdiğini görse bininde de onu şaşırtıcı bulacağını düşünürdü.

Ev, yirmi kilometreden fazla devam eden bir garaj yolunun sonunda, hafif bir yükseltinin üzerine kurulmuştu. Kızıl çöl yerini kuyu suyuyla sulanan yemyeşil bir çimenliğe ve bakımlı bir bahçeye bırakırken ortalarındaki ev tıpkı bir vaha gibi ışıldıyordu. Evin kendisi, geniş verandasıyla, sanki evlerin hâlâ cömert ve geniş olduğu bir zamandan, taşradaki bir caddeden alınıp da buraya dikilmiş gibi görünüyordu. Şuraya buraya serpiştirilmiş, sanayi tipi geniş ahırlar, personelin kaldığı barakalar gibi bu yanılsamayı bir ölçüde bozuyordu. Bunların tümü de Nathan'ın gözüne terk edilmiş gibi görünüyordu ama avluya, toz içindeki bir dört çekerlinin yanına daha önce hiç görmediği bir karavan park edilmişti.

Arabasını eve doğru sürerken çürümüşlüğün ve bakımsızlığın işaretlerine rastlayabilmek için gözlerini dört açtı Ama hiçbir şey göremedi. Ev de tıpkı buraya gelirken geçtikleri arazi ve besili sığırlar gibi, gayet iyi görünüyordu. Arabasını, Bub'ın arabasının yanına park ederken her halükarda onunkinden daha iyi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Verandaya süslü şeritler ve Noel fenerleri asılmıştı. Bunlar sabırla dayanıyorlar ama sıcak rüzgârda salınırken şimdiden biraz eskimiş görünüyorlardı.

Harry, tahta korkuluklara yaslanmış bekliyordu. Üçünün de arabalardan çıktığını görünce doğruldu. Harry'nin derisi tıpkı deri bir çantayı andırır, yüzünde de ne düşündüğünü tahmin etmeyi bir hayli zorlaştıracak şekilde neredeyse hiç değişmeyen bir ifade olurdu. Balamara'da doğup büyümüş, henüz okunda olması gereken bir yaşta da çiftliklerde çalışmaya başlamıştı. Burley Downs'a daha Nathan doğmadan önce gelmişti ve o ayrıldıktan sonra bile hâlâ oradaydı.

Harry, Nathan'ın elini sıkıp Xander'ın da omzuna hafifçe vururken, "İkinizi de görmek güzel," dedi. Bub, köpeğiyle aşırı duygusal bir buluşma yaşadı. Nathan, Cameron'ın çoban köpeği Duffy'nin geriye çekilerek boş yolu gözlediğini gördü. Elini uzattı, o da gönülsüzce kendisine yaklaştı.

Evin içinde bir yerlerden müzik nağmeleri yükselirken banttan gelen bir ses kar ve çıngıraklar hakkında bir şarkı söylemeye başladı. Nathan, sesin yeğenlerinin odasından geldiğini tahmin etti. Cameron'ın kızlarını en son görüşünün üzerinden bir yıl geçmişti ve Nathan, onların, babaları hakkındaki haberle nasıl başa çıkabildiklerini merak etti. Neşeli müzik, kulağa tuhaf bir şekilde kaba geliyordu ama Nathan, kızların daha sadece sekiz ve beş yaşlarında olduğunu düşündü. Neyin yardımı olacaksa o yapılmalıydı...

Ön kapı açıldı ve annesini gördüğü zaman Nathan korku ve dehşetle sarsıldığını hissetti. Annesinin yanakları solgundu, kan çanağına dönmüş gözleri yuvalarına gömülmüştü ve omuzları da sanki dik durabilmek için sahip oldukları bütün gücü harcamaları gerekiyormuşçasına öne doğru eğilmişti.

"Senin uyumaya çalıştığını sanıyordum," dedi Harry.

Liz Bright, kısık, şişmiş gözkapaklarını ışığa doğru kırpıştırırken yanıt verme zahmetine girmedi. Nathan ona bakarken göz pınarlarında yeni yaşların birikmekte olduğunu görebiliyordu. Kendisi de Bub da onun görmeyi istediği oğlu değildi. Nathan bunu biliyordu ama sonradan böyle düşündüğü için birdenbire kendini çok suçlu hissetti. Liz, oğulları arasında ayrım yapmamak için her zaman çok uğraşmış ama Cameron'ın her an ortaya çıkmaya hazır gülümsemesi, işlek zihni ve iyi yönetilmekte olan mülk, bu işi hiç de kolaylaştırmamıştı. Tıraşsız ve tozdan giysileri yol yol olmuş Bub, gözünü kirli parmağıyla ovuşturdu. Nathan kendisinin de ondan daha iyi görünmediğini biliyordu.

Liz, Xander'ı görünce bir nebze canlandı. Onu yakınına çekip sıkıca sarıldı. Xander'ı bırakınca da uzandı ve kollarını Nathan'a doladı. Onun sırtını okşadı. Bu hareket, çok sık yapılmamanın pasını taşıyordu.

Liz derin bir nefes aldı. "Anlat."

"Belki de içeri geçsek iyi olur..." diye söze başladı Harry ama Liz sözünü yarıda kesti.

"Hayır. Kızlar içeride. Burada anlat."

Nathan, bir kez daha Cameron'ın orada olmasını dilerken

buldu kendini. O, bu işi, gerektiği şekilde ele alabilirdi. Çömelmiş, köpeğine bir şeyler fısıldamakla meşgul olan Bub hiçbir yardım teklifinde bulunmamıştı.

"Son derece tuhaftı," diye söze başladı, Nathan sonra durdu. Liz verandada bir ileri bir geri yürümeye başlamışken şansını bir kez daha deneyerek açıklayabilmek için elinden geleni yaptı. Kadın, çok kısa bir mesafe gitmişti ki durdu, sanki gerisini de duymak istiyormuş ama buna dayanacak gücü yokmuş gibiydi. Nathan "Emin değiliz," diye bir kez daha tekrarlarken buldu kendini. "Bilmiyorum."

Bub, "Arabası çalışıyordu," diye bir noktada lafa karışarak Liz'i tekrar ayaklarını sürüye sürüye döşemelerin uzak ucuna gönderdi. "Denedik."

"Kuma saplanmamış mıydı?" diye sordu Harry, önce bir kardeşe sonra diğerine bakıp. "Hiç patlak lastik yok muydu?"

Başlarını iki yana salladılar.

"Cam'in orada ne yapmakta olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı?" diye sordu Nathan.

"O bölgede yapılması gereken herhangi bir işten bahsetmemişti," dedi Harry. "Kayıt defterine Lehmann Tepesi'ne gideceğini yazmıştı."

"Bub son zamanlarda biraz gergin göründüğünü söyledi," dedi Nathan.

Harry'nin Liz'e baktığını gördü ve onun, annelerinin önünde konuşmaya gönülsüz olup olmadığını merak etti. Harry başını evet anlamında salladı. "Sanırım bunu söylemek doğru olur, evet."

"Ne kadar kötüydü?"

"Söylemek güç." Harry'nin yüzünde çok hafif bir kıpırtı oldu. Okunması hâlâ güçtü. "Geriye dönüp bakacak olursak birkaç haftadır kendinde değil gibiydi. Belki bir aydır diyebilir miyiz?" Liz'e baktı, başını sertçe sallayarak onu onaylayan Liz yemyeşil bahçenin ötesinde uzanan kahverengi kıraç topraklara bakıyordu.

"Yine de çok ciddi bir şeymiş gibi görünmüyordu," diye devam etti Harry. "Belliydi bu. Aksi hâlde, bu konuda bir şeyler yapardık."

"Kendinde değil diyerek neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Nathan.

"Burada olup bitenlerle, her zaman olduğu şekilde ilgilenemiyordu ama baş edemeyeceğimiz bir şey değildi. Birkaç kez yorgun olduğunu söylemişti. Onun, belki de o kadar iyi uyuyamadığı fikrine kapılmıştım."

"Uyuyamıyordu," dedi Liz sessizce. "Geceleri bazen onu duyuyordum."

"Ve huysuzdu," dedi Harry. "Bazı zamanlar da akşamdan kalmaymış gibi görünüyordu."

Hayır, bu kesinlikle Cameron'mış gibi durmuyor, diye düşündü Nathan.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu." Burada herhangi bir probleminiz mi var?"

Harry başını iki yana salladı. "Mülkte her şey yolunda. İşler gayet iyi gidiyor. Verimli bir yıl geçirdik."

"Harika. Bunu duymak güzel," dedi, kendi bilançosu bir kez daha kâr değil zararla kapanmış olan Nathan. Çocukların süslemeleri rüzgârda parıldadı ve yeğenlerini düşündü.

"Sophie ve Lo biliyor mu?"

"Ilse şimdi içeride onlarla konuşuyor," dedi Harry ve Nathan istemsizce kapıya baktı. Boştu. Harry'nin ne dediğini kaçırmıştı. "Affedersin."

"Glenn aradı."

"Ha." Her zamanki çavuş. "Kente dönmüş mü?"

"Henüz değil. Yarın, birisinin kendisini, Cam'in arabasında karşılamasını istiyor."

Nathan, Cameron'ın anahtarlarını cebindeki varlığını hissedebiliyordu. "Ben giderim."

"Ona benim gideceğimi söyledim bile," dedi Harry.

"Yine de seninle gelirim."

"Ben de," dedi Xander ile Bub neredeyse aynı anda.

Boşluğa bakmakta olan Liz onlara döndü ve kaşlarını çattı. "Bub, Xander'ı içeri götür ve ona nerede uyuyacağını göster."

"Biliyor. Her zamankiyle aynı yerde," dedi Bub.

Kadın gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Yine de götür." Tel kapı arkalarından kapandığı zaman Nathan'a döndü. "Xander başa çıkabiliyor mu?"

"Şartlar göz önüne alınacak olursa iyi idare ediyor."

"Ne zamana kadar seninle kalacak?"

"Uçağı ayın yirmi yedisinde kalkıyor."

"Ah." Kadın hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bileti bir sonraki haftaya ertelenemez mi? Yılbaşı sırasının sende olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama benimle kalmıyor." Xander, mahkeme kararıyla belirlenen tarihten bir hafta önce ayrılacaktı. Nathan, kalması için ısrar edebilirdi. Bu, onun güvence altına alınmış ve bedeli de tümüyle ödenmiş yasal hakkıydı ama yapmamıştı. "Brisbane'de, arkadaşlarıyla bir partiye katılmak istiyor."

"Bir daha ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum." Nathan, sesini umursamaz bir tonda tutmaya çalışıyor ama Liz'in onu izlediğini de hissedebiliyordu. "Bu yıldan itibaren önemli sınavları olacak."

Nathan, önlerinde uzanan, iki yıllık çalışma programları, sınavlar ve üniversiteye giriş notları konusunda, eski karısının avukatı aracılığıyla uyarılmıştı. Xander'ın bu iki yıl için odaklanmaya ve istikrara ihtiyacı olacaktı. Evde ders çalışacak zamanının olması gerekiyordu. Acaba Nathan, bunu anladığını bildirebilir miydi?

Gerçek şu ki, Nathan anlayabiliyordu. Aynı zamanda, iki yıldan daha kısa bir süre içinde oğlunun on sekiz yaşını dolduracağını da anlayabiliyordu. O zaman, tarihleri mahkeme kararıyla saptanmış ziyaretler de bu dönüm noktasıyla birlikte, Xander'ın çocukluğunun başka pek çok yadigârı gibi geride kalmış olacaktı.

Nathan, Noel ilahilerinin susmuş olduğunu fark etti ve sessizlikte, bir çocuğun ağladığını duydu. Müziğin yeniden başlamasını diledi. Liz, sese doğru döndü ve tek bir sözcük bile etmeden kapıya doğru yürüyüp içeride gözden kayboldu.

Nathan ve Harry verandada yalnız kaldılar. Güneş, batıda giderek alçalırken sarı bir alev topunu andırıyordu.

"Aramızda kalsın ama," dedi Nathan. "Sen daha önce böyle bir şeye tanık oldun mu hiç?"

"Son derece aptalca bazı şeyler yapan turistler gördüğüm oldu," dedi Harry. "Ama Cam'in ruhen yıkılmış bir hâlde olmadığını da olayı duyduğum anda anladım. Eğer böyle olsaydı, şu anda, hâlâ, kliması çalışan arabasında oturmuş, telsizde bütün olanlardan yakınıyor olurdu. Bunu herkes bilir. Ilse, bu yılın başlarında sinir krizi geçirdiğinde doğru olanı yapmıştı. Cam onu alıp getirene kadar Kuzey Karayolu'nda tam dört saat boyunca arabasının içinde sabırla oturup beklemişti."

"St. Helens'li polisin söylediği şey de buydu," dedi Nathan.

"O, ne düşünüyor?"

"Bir şey bilmiyor. Orada eğitim görmemiş bile."

"Ama Nathan'ın kasıtlı olarak mıgittiğini düşünüyor?"

"Öyle sanırım," dedi Nathan. "Yine de Cam'i en son görenlerden birisin. Sen söyle."

"Sana, bunu yapmanın daha kolay yolları olduğunu söyleyebilirim. Ama..." Uzun bir duraksama. "Burada, insanlar uzun yıllardır tuhaf şeyler yaparlar."

"Sen olsaydın kendini vururdun, değil mi?"

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Sen?"

"Eh, ben öyle yapardım." Nathan, mantıklı bir çıkarım yapıyor gibi konuşmak istemiş ama kelimeler ağzından çok yanlış şekilde dökülmüştü. Çok kesin bir tonda konuşmuştu. Sanki bu konuyu daha önce düşündüğünü ima ediyor gibiydi. Harry şimdi daha yakından olmak üzere, hâlâ ona bakıyordu ve bir süre için ikisi de konuşmadı. Evin içindeki ağlama sesleri durmuştu, en azından artık işitilmiyordu. Fakat Noel şarkıları yeniden başlamamıştı. Burada, rahatlığı ve neşeyi çağrıştıran hiçbir etkinlik yoktu.

"Cam'i endişelendiren şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Nathan sonunda.

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, iyi bir mevsim geçirdik. Eğer işle ilgili bir şeyse bile ben bilmiyorum." Harry bütün ağırlığını vererek korkuluğa yaslandı. "Sanırım, bu yıl kırk yaşına bastı."

"Onu rahatsız eden şey bu muydu?"

"Bundan hiç bahsetmedi ama bir dönüm noktasıdır, değil mi? Bazılarını rahatsız eder."

Nathan, iki yıl önceki kendi dönüm noktası olan doğum gününü hatırlamaya çalıştı. Xander'dan gelen bir kart ve Liz ile yaptığı bir telefon görüşmesi dışında tümüyle sıradan bir gün gibi geçmişti.

Başının tepesindeki süslemeler, rüzgârda toz zerrecikleri dökerek sallandılar.

"Kerry McGrath kendini Noel civarı öldürmüştü," dedi Harry. "Galiba."

Yine de o farklıydı, diye düşündü Nathan. Kerry, karısı onu terk ettikten sonra kendi Uçan Doktor ecza kutusundaki bütün hapları yutmuştu. Telefonun öteki ucundaki doktordan açıkça talimat almadan açmamanız gereken bütün bölmeleri açmış ve parasetamoldan morfine, her şeyi tek seferde almıştı. Ne hızlı ne de acısız olmuştu, belli ki. En azından klinikte, Steve Fitzgerald herkese bu şekilde anlatmıştı. Nathan, Steve'in bunu caydırıcı olması için öyle anlattığını düşünmüştü. Kerry hakkında konuşulanları hatırlıyordu. Nathan'ın kendi kutusu, şimdi yüksek bir dolabın arkasında, gözlerden uzakta duruyordu.

Boğazını temizledi. "Bryan Taylor vardı. Kendi başına dolaşırdı."

Harry bir ses çıkardı. "Bardan çıkıp arabasına binmiş ve sarhoş olduğu için de arabayı nehre sürüp boğulmuş. Aklıma gelmişken, evine yeteri kadar erzak depoladın mı?"

"Evet. Büyük ölçüde."

"İyi, buna dikkat et. Selin eli kulağında olduğunu tahmin ediyorum."

"Yine mi?"

"Sanırım. Kuzeyde yağmurların yine başlayacağını tahmin ediyorum."

Nathan başını salladı. Harry bir öngörüde bulunduğu zaman buna kulak verilse iyi olurdu.

"Hem ayrıca baban da var," dedi Harry birdenbire ve Nathan ona şaşkınlıkla baktı. "Yılın aşağı yukarı bu zamanıydı."

"Şubat. Ve o kendini öldürmemişti."

"Biliyorum." Harry düşünceliydi. "Sadece, Cameron'ın kafasında bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum. Orada tek başınaydı. Bunu tetikleyen bir şey oldu belki de."

"Babam öldüğünde tek başına değildi."

"Hayır, değildi. Bunu biliyorum. Ben, sadece..."

"Sadece ne?"

"Hiçbir şey. İnsanların bazen tuhaf şeyler yaptıkları olur."

Konuşmaları tel kapının gıcırtısıyla yarıda kesildi. Xander başını uzattı. "Büyükannem yemeğin hazır olduğunu söylüyor."

Xander içeride tekrar gözden kaybolurken Harry, "Teşekkürler, ahbap," dedi. "Geliyor musun?"

"Bir saniye içinde. Sen git."

Nathan, kapının kapandığını duyana kadar bekledi, şimdi yalnız kalmıştı. Ahşap merdivenlerden aşağıya inip yemyeşil çimenliği geçti, ağaçlardan zengin bir limon kokusu geliyordu. Arazinin ışıklarını açık tutma görevini devralmış olan jeneratörün, büyük ağılın bulunduğu yönden gelen mırıltısını duyabiliyordu. İştahlı sığırları gür çimenlikten uzak tutmak amacıyla çekilmiş çite ulaştı ve nedenini büyük ölçüde kendisi de bilmeden çitin üzerinden diğer tarafa geçti.

Nathan etrafa baktı. Güneş batıda hızla batıyormuş gibiydi. Bir saat geçmeden ufuk daha da sonsuz bir şeylerin içinde kaybolacaktı. Uzaklardan özlem dolu bir uluma duydu. Dingolar için akşamın henüz erken bir saatiydi ama onlardan başka bir şey olması da mümkün değildi. Nathan, çitten, evden ve bakımlı yeşilliklerden uzaklaşıp tozun içine doğru birkaç adım attı. Dikkatle baktı, bu enginlik sanki uçurumun kenarından bakıyormuş gibi hissetmesine neden oldu ve başı hafifçe döndü.

Gece göğünün daha da büyükmüş gibi hissedildiği zamanlarda Nathan, onu neredeyse bir milyon yıl önceki hâliyle hayal edebiliyor ve âdeta denizin dibinde yürüyor olduğu hissine kapılıyordu. Bir milyon yıl öncesinde, bu toprakları, şimdi önünde uzandıkları hâliyle şekillendirebilmek için daha bir milyon doğa olayının birbiri peşi sıra gerçekleşmesi gerekecekti. Sonra ırmak-

lar yağmur yağmadan da kabaracak, deniz kabukları suyun bin kilometre uzağında fosilleşecek ve arabalarından çıkan erkekler, kendi ölümlerine yürümüş bir hâlde bulunacaklardı.

Bazen, boşluk Nathan'a, neredeyse onu çağırıyormuş gibi gelirdi. Tıpkı hafif bir kalp atışı gibi, ısrarcı ve inandırıcı... Kulak kabarttı, deneme niteliğinde bir adım, sonra bir adım daha attı. Arkasında tel kapının gıcırtısını duydu. Xander sesleniyordu.

"Baba?"

Nathan yürümeyi bıraktı. Bir elini kaldırdı sonra da yüzünü oğlunun sesinin geldiği yöne çevirip ağır ağır eve geri döndü.

ALTINCI BÖLÜM

Nathan, yorgunluğunun ancak eve geri döndüğü zaman tam anlamıyla farkına varabildi. Xander tekrar mutfağa gitmişti ve Nathan da kendini çökmüş hissederek loş koridorda gezindi. Güne ortalığın henüz karanlık olduğu, sabahın en erken saatlerinde başlamaya alışıktı ama şu son birkaç saat gücünü tüketmişti. Dirseğine bir darbe yediğini hissetti ve Bub, onu iterek mutfağa doğru gözden kayboldu. O da en az Nathan kadar yorgun görünüyordu.

Cameron'ın, hâlâ perişan görünen köpeği Duffy ona doğru geldi. Duffy, Nathan'ın kendi köpeği Kelly'nin kardeşiydi ve şimdi Kelly'nin de bir zamanlar yaptığı gibi burnunu Nathan'ın bacağına sürtüyordu. Nathan, Duffy'nin yanında çömeldi ve o anda da geçen yılki o kötü sabahı hatırladı. O sabah uyanmış ve yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu derhal anlamıştı. En sonunda da Kelly'yi barakalardan birinde gözlerini yuvarlayıp acı içinde inleyerek saklanırken bulmuştu. O köpekle diğer bütün canlılardan daha fazla zaman geçirmiş olan Nathan, onu kollarına alıp kendi evine taşımıştı. Ama Kelly yolda ölmüş, Nathan'ın karakolu arayabilecek kadar sakinleştiği zaman Glenn'e söylediğine göre tuzağa düşürülmüştü. Bunu söylerken Nathan'ın sesi çatallaşmış ama buna aldırış etmemişti. Birileri onun evine gelmiş ve Kelly'yi zehirlemişti.

Çavuş, kendisi için övgüye değer bir davranış oluşturacak şekilde Nathan ile birlikte evine gitmiş ve kanıtları aramasında ona yardım etmişti. Hiçbir şey bulamamışlardı. Bu iş kasıtlı ola-

rak yapılmıştı, Nathan bu konuda ısrar ediyordu. "Zehirli yemle tuzağa düşürülmüş bir köpeğin neye benzediğini bilirim ben. Birileri, onu kasten öldürdü."

Glenn, onun duygularını anlıyordu ama bundan kuşkuluydu. "Bize bildirilen başka bir vaka yok. Ve evin de diğer evlerden birinin böyle bir şeyi yapmak için gelemeyeceği kadar uzakta bulunuyor."

"Geleceklerine inanmıyor musun? Beni öldürmek için de mi?"

Glenn, elini onun omzuna koydu "Gelmeyeceklerini söylemiyorum, dostum. Sadece, bunu gerçekten yaptıklarından emin değilim."

Nathan, şimdi loş koridorda, bir eli Duffy'nin başında dikilirken köşeden bir fısıltı geldiğini duydu

"...ama gelmek zorunda kalacaklar..."

Bir kadın. Sesin kime ait olduğunu tanıyamamıştı.

"Hayır, sanmıyorum. Demem o ki, burası o türden bir yer değil. Telefonda, buraya gelen birisinin olup olmadığını sormuştu..." Bu seferki bir erkekti, o da fısıldayarak konuşuyordu.

"Buraya, eve mi?"

"Evet ama sanırım polis hayır demişti."

Sesler bıçak gibi kesilirken sahipleri köşeyi döndüler ve Nathan'ı orada, koridorda dikilirken gördüler. Adamın ağzı yarı yarıya şekillenmiş ama dile getirilmemiş bir sözcüğü sarf etmek için hâlâ açık duruyordu. Tıpkı yanındaki kadın gibi o da yirmilerinin sonundaydı. Ve aksanlarına bakılacak olursa da İngiliz'diler. Nathan öfkelendiğini hissediyordu. Şu sırada, ihtiyacı olan şey tam da buydu. Sırt çantalı bir çift İngiliz...

"Tanrım, beni korkuttunuz." Kendini ilk toplayan adam oldu. "Siz, Nathan olmalısınız."

"Evet. Kimden bahsediyordunuz?"

"Kimden mi?"

"Telefonda duyduğunuz kişi? Polisle konuşurken?"

"Ha." Adam tereddüt etti, bakışları Nathan'ı geçip boş mutfak kapısına yöneldi. "Harry idi. Affedersiniz. Ben, dinlemiyordum, sadece... duydum."

"Doğru." Yetersiz ışık altında çifti doğru dürüst görebilmek zordu. "Kim olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Simon ve Katy." Nathan, kimin kim olduğunu çıkarabilmek için yardıma ihtiyaç duyabilirmiş gibi adam adları söylerken bir yandan da işaretle gösteriyordu. "Biz, hiç kimseyiz."

"Eğer ölü erkek kardeşimin koridorunda telefon konuşmalarına kulak kabartarak dolaşıyorsanız birileri olmanız gerekir." Gereksizdi bu ve Nathan da bunu biliyordu. Ama yine de söylemekten kendini alamamıştı.

Kadın sesini yeniden kazanmıştı. "Bizi Cameron işe almıştı."

"Evet, Bub söylemişti. Ne yapmanız için?"

"Öncelikle evde annenize yardım etmemiz için," dedi Katy başıyla mutfağı işaret ederek. "Dolayısıyla, eğer sizin için de sakıncası yoksa..."

Nathan ona bir yanıt veremeden yanından yürüyüp geçti ve Nathan kendini onların peşinde mutfağa doğru giderken buldu. Harry ve Bub, çoktan geniş tahta masanın başına geçmişlerdi bile. Nathan, Xander'ın yanında bir sandalye çekip oturdu ve İngiliz adamı inceledi – adı Simon'dı, değil mi? Cansız gözleri, dümdüz bir burnu ve garip, gerçek dışı bir parıltıya sahip olan kalın telli, koyu renk saçları vardı. Eğer kız olmasaydı Nathan bakışlarını ondan ayırmakta bir hayli güçlük çekecekti.

Katy –Nathan'ın aklına başka hiçbir sözcük gelmiyordu– tam bir afetti. Parıl parıl aydınlatılmış mutfakta Nathan, onun tenini ve saçlarının nasıl parladığını ve tişörtünün bütün doğru noktalarda bedenine nasıl yapıştığını görebiliyordu. Bir şeylere gülümserken yanaklarında çok hafif bir gamze belirdi. Nathan'a arkadan hafifçe dokundu ve Nathan uzanıp onun elini tutmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Kaşlarını çattı ve avuçlarını masaya koydu.

Katy biftek ve pilav tabaklarını taşıyarak mutfak tezgâhından masaya gelirken Bub yüzünde kölece bir bağlılık ifadesiyle onu seyrediyordu. Xander bile Nathan'ın onda daha önce hiç görmediği bir coşkunluk ve gözlerinde, onu hafifçe Bub'a benzeten bir parıltı ile kendini tanıtmıştı. Hiç etkilenmemiş gibi görünen sa-

dece Harry idi, yüzünün sert ifadesi değişmeden kalmıştı. Katy, alçak bir çekmeceden bir şeyler almak için eğildi ve Nathan, Cameron'ın karısının onun hakkında ne düşündüğünü merak etti.

"Ilse'yi beklemiyor muyuz?" diye sordu, sanki niçin orada olduğunu hatırlayamıyormuş gibi buzdolabının açık kapısının önünde gezinen Liz'e.

Harry onun yerine, "Hâlâ kızların yanında," diye yanıt verdi. "Bize başlamamızı söyledi."

"Ah."

Katy sonuncu tabağı da koymuştu. "Bu da senin için, Bob."

"Teşekkür ederim, Katy."

"Adı Bub," dedi Nathan refleks olarak.

"Pardon?"

"Sadece..." Bub'ın ona ters ters baktığını hissedebiliyordu. "Aksanın yüzünden sanki Bob demişsin gibi geldi."

"Öyle dedim."

"Adı Bub. Çünkü o bir bebek."

"Ah." Katy'nin alnı kırıştı. Yemekleri, otuz yaşındaki ağzına tıkıştıran Bub'a baktı. "Çok üzgünüm."

"Aldırma," dedi Bub, içtenlikle.

"Bu çok utanç verici." Katy biçimsiz bir kahkaha attı. "Bütün bu süre boyunca, onu hep yanlış adla çağırıyormuşum."

"Aslında onun gerçek adı Lee," dedi Liz içini çekerek. Nihayet buzdolabını kapatıp yerine oturmuştu. "O yüzden yalnız değilsin."

Bub, gözlerini kaçırmasına neden olan bir gülüşle Katy'ye güldü sonra Harry'ye döndü. "Glenn yarınki toplantı ile ilgili ne söyledi?"

Harry, Liz'e kaçamak bir bakış attı. "Şimdi olmaz, ahbap."

"Sadece soruyordum."

Nathan, Bub'ın elbiselerini değiştirmiş olduğunu fark etti. Kendisine ve Xander'a baktı. Ölüm yerindeki kırmızı tozlar gömleklerinin kat yerlerinden içeri dolmuştu ve renkleri birdenbire Nathan'ın tüylerini ürpertti. Kot pantolonundaki bir

diğer kırmızı yamayı eliyle süpürdü. Tozlar pütür pütür ellerine gelmişti.

"Onu, sonra çamaşır makinesine atayım," dedi Liz sessizce ve Nathan, onun da tozlara bakmakta olduğunu fark etti.

"Teşekkürler."

Hiç kimse konuşmadı ve bir süre iboyunca duyulan tek ses, tabaklara çarpan çatal kaşık sesleri oldu. Birkaç dakika sonra Xander tam da Nathan'ın yapacağını bildiği şekilde sırt çantalılara döndü. Çocuk, bir şehirde yaşıyordu. Sessizlikle, diğerleri gibi başa çıkabilmesi mümkün değildi.

"Ne zamandan beri, buralarda yolculuk ediyorsunuz?" diye sordu kendisi de sessizliğin bozulmasından rahatlamış görünen Simon'a.

"Yaklaşık bir yıldır."

"Noel için eve dönmeyecek misiniz?"

"Bir planımız yok..." diye söze başladı Simon ama aynı anda da lafa Katy karıştı: "Çok pahalı." Bakışları karşılaştı ve aralarında, Nathan'ın ne olduğunu anlamlandıramadığı bir şeyler geçti.

"Ve Cam de sizi işe aldı, öyle mi?" diye sordu Nathan ve ikisi birden ona baktılar. "Önceden ayarlanmış bir şey miydi, yoksa..?"

"Hayır. Sadece şanstı." Simon lokmasını yuttu ve çatalını masaya bıraktı. "Kasabada bir bardaydık ve onunla konuşmayı başarmıştık. Ülkemde birkaç zanaat kolunda çalışmıştım bu yüzden de çitlerin, su kuyularının falan tamirine yardım ediyorum."

Harry'nin yüz çizgilerinde çok hafif bir oynama oldu ve Nathan, bu yeni adamın gerçekte ne kadar yardımının olduğunu merak etti.

Simon, başıyla Katy'yi işaret etti. "O da öğretmendir, dolayısıyla buradaki kızlar için gayet yararlı oluyor. Onlarla hava okulu derslerini yapıyor."

Katy hafifçe güldü. Bıçağını masaya bıraktı ve başparmağının tırnağını çekiştirdi.

"Burayı sevdiniz mi?" diye sordu Xander.

"Sevdim," dedi Simon. Katy yanıt vermedi.

"Temponuzda gerçek bir değişiklik yaratmış olsa gerek," dedi Nathan.

"Bir anlamda öyle," dedi Simon ve Nathan, belli belirsiz bir büyüklük hissine kapıldı. "Bizim ülkemizde bu türden şeylere rastlayamazsınız. Buraya ilk geldiğimiz zamanlarda, böylesi çiftliklerin aslında ne kadar büyük olduklarını görünce çok etkilenmiştik. Batı Avustralya'da bir tanesinin içinden geçmiştik, büyüklüğü Galler'in yarısı kadardı."

"Ha." Nathan'ın Galler'in ne kadar büyük olduğu konusunda bir fikri yoktu ama bu, onu şaşırtmamıştı. "Başka çiftliklerde de çalıştınız o hâlde?"

"Evet, bir iki tane."

"Nerede?"

"Çoğunlukla batıda."

"Evet, söylemiştiniz. Batı son derece büyük bir alan."

"Adını duymuş olduğunuzu sanmıyorum."

"Bir deneyin."

"Armistead."

Nathan, bu adı gerçekten de duymamıştı, bu da onu çok kızdırdı. "Tam olarak nerede?"

"Perth'in doğusunda sayılır."

"Her şey o kahrolası Perth'in doğusunda..."

Liz çatalını gürültüyle tabağının üzerine bıraktı. "Tanrım, Nathan."

"Neden, huzur içinde yemeklerini yemelerine izin vermiyorsun, ahbap?" diye sordu Harry.

"Hayır, bu, benim hatam," dedi Simon. "Saçma bir tanımlama olduğunu biliyorum. Ama burada bunu yapmak o kadar zor ki. Tam anlamıyla bir yer saptamasında bulunulmasına yardım edecek hiçbir şey yok."

Bu ancak ülkenin inceliklerinden tam anlamıyla habersiz olanlar için doğru olabilir, diye düşündü Nathan.

Masanın karşısında, Xander ağzındaki lokmayı yuttu. "Sizi Queensland'e getiren şey ne oldu?

Simon suyundan bir yudum aldı ve yutması bu kez zaman aldı. "Hava."

"Gerçekten mi?"

"Batı Avustralya'da hava çok sıcaktı."

"Orasının, resmi kayıtlara göre, Avustralya'nın en sıcak kesimi olduğunu biliyor musunuz?"

"Ah, aslında bilmiyordum. Ama yine de evdeki dondurucu sisten daha iyiydi, öyle değil mi?" Simon, kafası karışmış bir hâlde gözlerini kırpıştıran Katy'ye baktı.

"Affedersin. Ne dedin?" Katy, pencereden görülmeyen bir şeye bakıyordu. Akşam çökerken gökyüzü iyice loşlaşmıştı.

"Diyordum ki..."

Konuşması koridordan gürültüyle çalan sabit hat tarafından yarıda kesildi. Haber yayılıyor olsa gerek, diye düşündü Nathan.

"Ben bakarım," Harry kalkmaya davrandı ama Liz, tabağını neredeyse hiç dokunulmamış bir hâlde bırakarak çoktan gitmişti bile. Harry, bir an boş kalan kapı eşiğine baktı sonra başını iki yana salladı.

"Cameron için çok üzüldük," dedi Simon, özel olarak birine hitap etmeden. Katy yine tırnaklarını kurcalamaya başlamıştı. "Harika bir adamdı. Kasabada iş ararken onun hakkında çok güzel şeyler duymuştuk ve bunları söyleyenler haklıydılar. Herkes onun hesabına çalışacağımız için çok şanslı olduğumuzu söylemişti."

Bu büyük olasılıkla doğrudur, diye düşündü Nathan. Cameron, iyi bir patron olmakla ün yapmıştı.

"Aslında, önceleri sizin de hâlâ kentin bu kadar yakınında yaşamakta olduğunuzu fark etmemiştim, Nathan," diyordu Simon.

"O kadar da yakın sayılmaz. Neredeyse üç saat var."

"Evet, görece konuşursak yine de yakın. Sizin daha uzağa taşınmış olduğunuz izlenimini edinmiştim."

"I-ıh."

Katy de başını kaldırmış bakıyordu, o ve Simon, Nathan'ı merakla süzüyorlardı. Nathan, kentte insanların Cam'e övgüler düzerken başka neler söylediklerini merak etti. Yine de merak etmesine pek gerek yoktu aslında. Bu kolaylıkla tahmin edebilirdi.

Hava giderek ağırlaşıyor ama Nathan bunu ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sadece, Simon sonunda gözlerini kaçırana kadar duygusuz bir şekilde ona bakmakla yetindi. Sırt çantalı İngiliz, Xander'a döndü.

"Babanla mı yaşıyorsun?"

"Hayır," dedi Xander. "Brisbane'de okula gidiyorum."

Ezelden diplomat, diye düşündü Nathan, aniden üzerine hücum eden hem keskin hem de tatlı bir duyguyla. Sarf ettiği bu dört sözcükle, kendisi, eski karısı Jacqui ve şimdilerde onun yeni kocası arasında tam on yıl süren çok şiddetli bir mücadeleyi örtbas etmeyi başarmıştı. Öfkeli telefon konuşmaları, avukat mektupları, mahkeme kararları, ziyaret takvimleri ve her zaman, her zaman mahkeme masrafları... Xander, sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi, Nathan'a hafifçe gülümsedi.

"Sen de ileride arazinin idaresinde yer almayı mı düşünüyorsun?"

"Yo, hayır. Sanmam. Aslında, hayır..." Xander, Nathan, Bub ve Harry'nin, üçünün birden kendisine baktığını gördü ve tereddüt etti. "Ben üniversiteye gitmek istiyorum. Sonrası için henüz kesin bir karar vermedim."

Biraz mahcup olmuş görünüyordu ama mutfak kapısında yaşanan hareketlilik onu kurtardı. Hepsi birden başlarını kaldırıp baktılar. Kapının eşiğinde, Cameron'ın, dul kalmış karısı duruyordu. Ilse'nin bir eli kapının pervazındaydı ve pek kendinde değil gibiydi. Açık kahverengi saçları taranmadan, lastik bir bant ile alelacele arkada toplanmışlardı. Yüzü kızarmıştı ve parlıyordu, ağladığı belliydi.

Nathan sandalyesinde doğrulmadı. Omuzlarını dikleştirmedi, elini saçlarının arasından geçirmedi ya da gömleğini düzeltmedi. Bu dürtüler öylesine içgüdüselti ki, onlara karşı koymayı, tıpkı nefesini tutmak gibi, biraz rahatsızlık verici buluyordu. Ama yine de hiç kıpırdamadı. İstem dışı tepkilerini bastırarak orada öylece oturdu. En sonunda da üçe kadar saydı ve kendisine gözlerini kaldırıp Ilse'ye bir seferliğine bakma iznini tanıdı.

Kadın ona bakmıyordu bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ilse kapının eşiğinde oyalanıyor, dönüp oradan ayrılmayı fazlasıyla istermiş gibi görünüyordu.

"Gel de otur." Harry, başıyla ona işaret etti, o da içeri doğru birkaç adım attı. "Kızlar da geliyor mu?"

"Uyuyorlar. Lo, Liz'in odasında. Kendisininkinde kalmak istemedi."

Katy, masadan kalktı. "Sizin için yiyecek bir şeyler getireyim."

"Böyle iyi. Ben aç..." diye söze başladı Ilse ama Katy çoktan masada Nathan'ın yanındaki boş yere bir tabak koymuştu bile.

Tereddüt o kadar kısa sürdü ki Nathan, neredeyse kendi kendine bunu hayal ettiğini söyleyebilirdi, ardından Ilse'nin bluzunun pamuklu kumaşının kendi koluna sürtündüğünü hissetti ve sandalyenin, Ilse'nin onun yanına otururken çıkardığı hafif çıtırtıyı duydu.

"Seni görmek güzel, Nathan."

"Seni de."

Ilse'yi ilk kez bu mutfakta gördüğü zamanı hâlâ hatırlıyordu Nathan. Dokuz yıl önceydi ve onu toplamda ancak beşinci görüşüydü. İçeri girmiş ve birini lavabonun başında tek başına, bir su sürahisini tekrar doldururken görmüştü. Nathan kime bakmakta olduğunu tam anlamıyla idrak etmeden önce onun giysilerini, açık kahverengi saçlarını ve sırtının kıvrımını hafızasına kaydetmişti bile.

Kadın arkasına dönmüş ve her biri de en az diğeri kadar şaşırmış hâlde, tek bir kelime dahi edemeden orada kalakalmış-

lardı. Nathan bir şeyler söylemek üzere derin bir nefes almıştı – ama ne söyleyecekti ki? Bunu bugün bile bilmiyordu. Sonra Cameron odaya dalmış ve doğruca Ilse'nin yanına gitmişti. Elini hafifçe onun sırtına koymuş ve onu yanağından öpmeden önce başıboş bir saç tutamını yavaşça itmişti. Nathan, büyük bir çaba harcayarak ciğerlerindeki havayı boşaltmış ve ağzını kapatmıştı. Daha sonra da Ilse onu koridorda tek başınayken yakalamıştı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," demişti.

Kahretsin, diye düşünmüştü Nathan. Ben de. "Eh, Cameron benim kardeşim," demişti sonra yüksek sesle.

"Onunla tanıştığım zaman bunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Ama üzgün görünmüyordu, aksine mutlu görünüyordu. Şimdi ise hiç de mutlu görünmüyordu Ilse.

"Kızlar, ne durumda, Ilse?" diye sordu Harry.

"Kafaları karışık. Zihinleri sorularla dolu... Herkes gibi. Bunu onlara nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok." Sesi gergin çıkıyordu ve karşısında, tabağını temizlemekle meşgul olan Bub'a baktı. "Baban öldüğü zaman sen de aşağı yukarı onların yaşındaydın."

Bub'ın çatalı yavaşladı. "Sanırım öyle."

"Senin neler olup bittiğini anlamana yardım edecek bir şeyler söyleyen kimse oldu mu?"

Bunu soruyor olması bile Ilse'nin çaresizliğinin bir işareti, diye düşündü Nathan. Bub tekrar yemeye başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi sonra, ağzı hâlâ doluyken. "Aslında hayır. Ben iyiydim."

Bunun, gerçeğin yakınından bile geçmediğini Nathan gayet iyi biliyordu. Babaları öldüğünde Nathan daha yirmi bir yaşındaydı, Cameron da onun iki yıl gerisinden geliyordu. Ama Bub ancak sekiz yaşındaydı ve kâbuslar görmeye başlamıştı. Nathan eve geldiği zamanlarda bunlara kendi gözleri ve kulaklarıyla da tanıklık ediyordu, bütün ev çığlık sesleriyle ayağa kalkıyordu. Bub, yüzü terden ve gözyaşlarından parıl parıl hâlde, babalarının yaşadığını ama kanlar içinde ve başına gelenler yüzünden öfkeli

olduğunu söylüyordu. Nathan, süresinden tam olarak emin olamasa da kâbusların yıllarca devam ettiği açıktı. Kötü rüyalardan daha da kötü olan sürüyle şey vardı ama Bub iyi olmamıştı, hem de hiç.

"Çarşamba günü evden ayrılmadan önce, Cam amca ile konuşan birileri oldu mu?" Xander masanın etrafındakilere baktı.

Harry, çatalıyla Simon'ı işaret etti. "İkimiz de çoktan çıkmıştık ama..." Başını sallamakta olan Katy'yi gösteren bir jest yaptı.

"Ben gördüm. Kısa bir süre için. Kızlarla birlikte sınıfta oynuyorduk – ahırların yanındaki barakada hani?" dedi. "Bir şey almak için eve dönmüştüm ve Cameron'ı arabasına doğru giderken gördüm."

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Nathan.

"Sadece, Lehmann Tepesi'nde Bob ile –pardon, pardon, Bub– buluşmak üzere yola çıkacağını söyledi. İkisinin de hâlâ geceyi dışarıda geçirmeyi planlayıp planlamadıklarını sordum çünkü o zaman yemek konusunda onlar için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Evet dedi, ertesi gün geri döneceklerdi."

"Peki nasıl görünüyordu?" diye sordu Nathan.

"Onu o kadar da iyi tanımıyordum aslında."

"Yine de ne düşündüğünü söyleyebilirsin."

Katy hâlâ tırnaklarıyla oynuyordu. Simon bunu fark etti ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye Katy sonunda. "Son derece tedirgin görünüyor ve yola çıkmak için can atıyordu; sanki bir an önce aradan çıkarmak istediği bir şeyi yapması gerekiyormuş gibiydi. Yine de bunun Lehmann Tepesi yolculuğu olduğunu düşünmüştüm."

"Gitmek istemediğini söylemiş miydi?"

"Hayır, buna benzer hiçbir şey söylemedi. En azından bana. Arabasına bindi, yola çıktı ve..." Katy, hikâyenin geri kalanını anlatmayı ona bırakmayı deneyerek Ilse'ye baktı.

Çok sessiz oturan Ilse bir şey söylemeye gönüllü görünmüyordu.

Nathan ona döndü. "Sen de Cam'i gördün mü?"

Ilse sonunda, "Evet," dedi. "Atlardan birini getiriyordum ve garaj yolunun ilerisindeydim. Yoluna devam etmek için benim yanımdan geçmek zorundaydı."

"Durup seninle konuştu mu?" diye sordu Bub. Yemek yemeyi bırakmıştı ve Lehmann Tepesi'nin adı geçtiği için, konuşmanın dikkatini çekmeye başladığı Nathan'ın gözünden kaçmadı.

"Elbette konuştu. Benim kocam o," dedi Ilse ters ters. Derin bir nefes aldı. "Affedersin, Bub."

"Sorun değil. Sana ne söyledi?"

Ilse'nin yüzü sertleşti. Nathan onun, kocasıyla yaptığı en son şahsi konuşmayı toplulukla paylaşmaktaki gönülsüzlüğünü anlayabiliyor ama herkes gibi o da öğrenmek için can atıyordu.

"Beni geri döndüğü zaman göreceğini söyledi."

"Bu kadar mı?" diye sordu Bub. "Peki sen ne dedin?"

"Dikkatli araba kullanmasını ve onu dönünce göreceğimi."

"Ha." Bub hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama birdenbire Ilse'nin gözleri sertleşti ve parladı.

"Bak, özür dilerim ama ne bekliyordun ki? Ben, bilmiyordum..." Cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

Nathan, Bub'a döndü. "Ve Cam, sana kesin olarak seninle Lehmann'da mı buluşacağını söyledi?"

"Evet. Bir gün önce telsizle konuşmuştuk."

"Ama çarşamba sabahı konuşmadınız?"

"Hayır, buna gerek yoktu ki. Ne yapacağımızı biliyorduk."

Harry, Bub'ı izliyordu. "Seninle konuştuğu zaman nasıldı?"

"Daha önce söylemiştim ya. İyi görünüyordu."

"İyi görünmek ve iyi olmak aynı şey değildir." Ses kapıdan gelmişti ve hepsi birden dönüp baktıkları zaman Liz'i gördüler. Yine ağlamıştı. Nathan, onun, ne zamandan beri orada durmakta olduğunu merak etti. Mazlum bir çaresizlik içinde Bub'a bakmayı sürdürüyordu ama o, sanki Liz'in söylemiş olduğu ayrımı anlayamıyormuş gibi sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

"Yola çıkmadan önce sen, Cam amcayı gördün mü, büyükanne?" diye sordu Xander.

"Hayır." Pişmanlığın yükü, odanın havasını giderek ağırlaş-

tırıyormuş gibiydi. "Ama onda, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu açıktı."

Nathan, Ilse'nin yüz ifadesinin sertleştiğini gördü.

"Sen neredeydin? Dışarıda at mı biniyordun?" diye sordu Nathan. Liz başını sallayınca bir rahatlama hissetti. Annesi, hayatı boyunca, neredeyse her sabah ata binmişti. Nathan bunu özellikle onun sağlık durumunu anlamak için bir ölçüt olarak kullanır ve Cameron'ın da aynı şeyi yaptığını bilirdi. Masada, onun tabağının hâlâ beklemekte olduğu yere anlamlı anlamlı bakıyordu ama Liz, başını iki yana salladı.

"Hayır. Ben yatmaya gidiyorum."

"Telefondaki kimdi?" diye sordu Harry.

"Postaneden Caroline."

"Haber kasabaya yayılmış, o hâlde."

"Evet. Öyle görünüyor."

"O ne istiyormuş?"

"Herkesle aynı şeyi. Yardım etmek istediğini söyledi." Liz, başını iki yana salladı. "Ama hepsinin de gerçekte tek istedikleri şey neler olduğunu öğrenmek."

Liz yanıtı sanki görebilecekmiş gibi mutfakta etrafına bakındı ama Nathan sadece ona bakmakta olan şaşkın yüzleri görebiliyordu.

"Onlara ne anlatıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum. Onlara ne söylenmesi gerektiğini bilmiyorum." Yüzü kırıştı. "Uyumaya çalışmam gerek, hepinizle yarın sabaha görüşürüz." Gitmiş ve kapının eşiği bir kez daha boş kalmıştı. Bir an sonra Katy de ayağa kalkıp tabakları istiflemeye başladı.

"Sen ve Simon ne yapıyordunuz, Harry amca?" diye sordu Xander.

"Kuzeydoğudaki kuyuların bazılarını kontrol ediyorduk. Teşekkürler, Katy..." Harry, tabağını Katy'ye verdi. "Şafaktan önce yola çıkmıştık, bu yüzden de Cam'i hiç görmedik."

"Geniş bir alan," dedi Nathan. "Hepsini bitirdiniz mi yoksa yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım büyük ölçüde hallettik," dedi Harry. "Ben doğu tarafını yaptım, Simon da kuzeyi."

Bu işi yapmanın yolu bölümlere ayırmaktır, diye düşündü Nathan. Bu şekilde, tek başına çalışmaları anlamına gelse bile fazladan bir yüz kilometreyi daha halledebilirlerdi. Herhalde bütün gün birbirlerini hiç görmemişlerdi. Bakışları Simon'dan Harry'ye kaydı ve bu düşüncenin aklına nereden geldiğini merak etti.

Bub, bardağındaki suyu içip bitirdi. "Cam'in, mezarın oralarda olması çok tuhaf. Biraz gerçek çoban hakkındaki hikâyeyi andırıyor."

"Bub, dostum. Tanrı aşkına." Harry gırtlağından bir gürültü çıkardı.

Simon kaşlarını çatıp Bub'a baktı. "Nedir o?"

Harry başını iki yana salladı. "Saçma."

"Değil." Bub, Nathan'a bakıp başını salladı. "Devam et, sen anlat, nasıl olduğunu biliyorsun. Kamp ateşi ve gezginler hakkında olanı."

"Hayır," dedi Nathan.

"Ama hangisini kastettiğimi biliyorsun. Atlar hakkındaki."

"Evet, biliyorum." Ilse'nin sandalyesinde hafifçe kaydığını hissetti. "Ama şimdi olmaz."

"Peki nasıl başlıyordu? Bir adamlar topluluğu ya da ona benzer bir şey vardı." Bub homurdandı. "Hiçbir zaman tam olarak hatırlayamam. Yap şu kahrolası işi, Nate. Devam et yoksa ben yapmak zorunda kalacağım."

Oda sessizleşmişti ve sırt çantalılar beklentiyle bakıyorlardı. Nathan içini çekti.

"Bu aptalca efsaneyi burada sadece çocuklara anlatırlar," dedi. "1890'larda yaşanmış olduğu varsayılıyor ve çoban da gerçek bir çoban değil, bir sığır hırsızıymış."

Katy lavabonun musluğunu kapatıp dikkat kesildi.

"Bir çetenin üyesiymiş," diye devam etti Nathan. "Hepsi de bu boş alanı, o sıralarda arazi sahiplerinin oralarda olmadığını ve birkaç dolar kazanma şansını görmüşler. Hiç de o kadar

parlak bir iş değilmiş, büyük ölçüde ana yolları tutup önlerine çıkan bütün başıboş sığırları yakalamaktan ibaretmiş. İdare edebilecekleri kadar sayıda sığırı topladıkları zaman da onları Adelaide'e yürütüyorlarmış. Yapabilirlerse damgalarını gizliyor, yapamazlarsa da sığırları ucuza satıyorlarmış."

Durdu.

"Sonra bir gün atlar kafayı yemiş," diyerek ona yardım etti Bub.

"Evet, teşekkürler ahbap." Nathan kaşlarını çattı. "Evet, bir gün yolları bu civara düşmüş ve hepsi de atlarla sorun yaşamaya başlamış. Biliyorsunuz, ürken atların kontrol edilmesi zordur, tıpkı hayalet görmüş gibi olurlar. İşte, içlerinde en kötüsü de çobanın atıymış ve işler, çobanın artık onu süremeyeceği bir noktaya kadar ulaşmış. Bunun üzerine çoban da bir günlüğüne işe ara vermiş ve diğerleri gece sığırları tasnif ederken o, topluluk için kamp kurmak üzere geride kalmış." Nathan durdu. "Hikâye, adamın tek başına kaldığı sürenin bir saatten fazla olmadığını söylüyor. Diğerleri geri döndükleri zaman, çobanın çaldıkları ortaya serilmiş ve bir de kamp ateşi yakılmışmış."

"Çaydanlık, ateşin üzerinde duruyormuş ama içindeki su kaynaya kaynaya bitmiş," diyerek araya girdi Bub. Sesini manidar bir biçimde alçaltmıştı. "Ama ortalıkta çobandan iz yokmuş."

Sırt çantalılar yine Nathan'a baktılar, o da omuzlarını silkti. "Bub'un dediği gibi. Adamdan hiçbir iz yokmuş, ortalıkta bir mücadelenin yaşandığına dair bir belirtiye de rastlanmıyormuş. Atı hâlâ bağlı duruyormuş ama eyeri yokmuş. Tıpkı atların koşmak istedikleri zaman yaptıkları gibi, bağlı olduğu ipe asılıyor ve şahlanıyormuş. Böylelikle arkadaşları gruplara ayrılıp atlarıyla etrafı dolaşmış ama onu bulamamışlar. Karanlık basana dek aramışlar ama ondan hiçbir iz yokmuş. Ertesi gün de beklemişler ama adam geri dönmemiş, onlar da en sonunda yola çıkmak zorunda kalmışlar çünkü bütün sığırlar hâlâ onların elindeymiş. Her neyse, iki gün sonra, yolda, kuzeyden gelmiş olan bu gezgin ailesine rastlamışlar ve onlara arkadaşlarından herhangi bir iz görüp görmediklerini sormuşlar. Aile biraz huzursuz görünü-

yormuş, sonra onları arabalarından birine bakmaya götürmüş. Arabanın arkasında bir battaniyeye sarılmış olarak çobanın cesedi duruyormuş. Aile, onu üç gün önce ve yüz kilometre daha güneyde, yolun kenarında ölü bulduklarını anlatmış. Cesedi, onu tanıyan biri çıkıp çıkmayacağına bakmak için en yakın kasabaya götürüyorlarmış. Adamın cesedi, belli ki yolun kenarında yatıyormuş, ne bedeninde herhangi bir yara ne de yanında su, yiyecek ya da başka herhangi bir şey varmış."

"Ama eğer doğruyu söylüyor olsalardı adamın kaybolduğu gün ölü bulunmuş olması gerekirdi." Bub sandalyesinde geriye yaslandı. "Üstelik yürüyerek, hatta atla bile gidemeyeceği kadar uzak bir mesafede bulunmuştu, peki ama oraya nasıl gelebilmişti?"

Simon, Katy'ye baktı, Katy lastik eldivenler içindeki ellerini uzatıp omuzlarını silkti. Simon başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Evet, bu adamların hiçbiri de bilmiyordu," dedi Nathan. "O yüzden de biraz paniğe kapıldılar, onu tam o sırada bulundukları yere gömdüler ve bu da, işin sonu oldu. Ama bu konu sürekli olarak konuşulmaya devam etti ve ölü çoban birdenbire yolun aşağı ve yukarı kesimlerinde görülmeye başlandı, insanlar onu geceleri yürürken gördükleri gibi iddialarda bulunuyorlardı. Sonunda işçiler, perili olduğunu söyleyerek buraya gelmeyi reddetmeye başladılar. Kazalar yaşandı. Bazıları ciddiydi, ölen bir iki kişi oldu. Her neyse, sonunda işler o kadar kötüleşti ki arazinin o sıradaki sahibi, hayali varlığı huzura kavuşturma ve dedikodulara nokta koyma çabası içinde bu mezar taşını dikmeye mecbur kaldı. Ama yine de bunun işe yaradığı söylenemezdi. Hikâye eğer orayı kazacak olursanız taşın altında hiçbir şey bulamayacağınız şeklinde devam eder. Mezar boştur."

Duyulan tek ses, mutfak saatinin tik taklarıydı. İki sırt çantalı da Nathan'a bakıyordu.

"Deli saçması," diye fısıldadı Simon.

"Evet, elbette," dedi Nathan. "Lanet olası bir hikâye sadece."

"Yine de. Oldukça tuhaf. Onun kaybolup sonra da kilometrelerce ötede tekrar ortaya çıkması."

"Evet, neyse, yine de uykunuz kaçmasın, bu doğru değil..." demeye hazırlanıyordu Nathan ama Ilse, birden sandalyesini yere devirerek ayağa kalkınca sözcükleri yitip gitti. Kadın sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra aniden kapattı, döndü ve odadan çıkıp gitti.

Bir sessizlik oldu.

Bub başını iki yana sallayarak arkasına yaslanırken sandalyesi çatırdadı. "İyi hikâyeydi, Nathan."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bunun üzerine yemek, gerçek anlamda sona erdi. Simon, Katy'ye yardım etmek için kalktı, aile, dört bir yana dağılırken çift, mutfakta mırıltıyla birbirleriyle konuşmaya başladı. Nathan, Simon'ın fısıldayarak Katy'ye bir şeyler söylediğini gördü ve ikisi birden ona baktı, sonra da uzaklaştılar.

"Annen, Xander'a yine eski odasını verdi, bu yüzden de sanırım nerede uyumak istediğin sana kalmış," dedi Harry, Nathan'a odadan çıkmak üzere kalkarken. "Personelin kaldığı blok boş ama oranın da kliması çalışmıyor."

Personel yatakhanesinde kalmak, tıpkı teneke bir kutuda kilitli kalmak gibi olacaktı. "Kanepede yatarım," dedi Nathan, bira arayışı içinde buzdolabını araştırırken.

"Orada yoksa soğuk hava deposunda bir miktar olacaktı," dedi Harry.

"Kahretsin." Nathan ayağa kalkıp buzdolabını kapattı.

"Ne oldu?"

"Hiç. Sadece bir şeyi hatırladım."

Nathan'ın kendi soğuk hava deposu, bir süreden beri arızalıydı ve birkaç haftalık bekleyişin ardından onarım yüklenicisi nihayet bölgeye gelebilmişti. Nihayet, Nathan'ın evine, o gün gelmesi bekleniyordu, Nathan'ın, mutfağın dışına inşa edilmiş, geniş aile tipi soğuk hava deposunun ağır kapısını çekerek açarken hatırladığına göre de onun evine de tam o gün gelmesi gerekiyordu. Yüklenici kendi başına içeri girebilirdi, bu sorun değildi ama Nathan da orada olmayı isterdi. Onu aramaya çalışacaktı.

En azından bu soğuk hava deposunda bir sorun yok, diye düşündü, deponun içinde yürürken derisindeki bütün tüyler hemen ayaklanmıştı. Rafların birinden bir bira almadan önce, soğukluğun tadını çıkararak endüstriyel miktarlarda dondurulmuş yiyeceklerin ortasında bir dakika durdu.

Mutfağa geri döndüğünde başını yandaki kilere uzattı. İyi bir stok vardı, bunu görmek onu rahatlattı. Daha azını beklediğinden değildi ama eğer Cameron'ın kafası karışık bir hâlde ise evdeki erzak miktarı, pek de ilgilenmek isteyeceğiniz türden bir şey olmazdı. Nathan'ın kendi evindeki kilere fazlasıyla benziyordu, tıpkı köşe başındaki, her şeyi satan bir bakkalda yürümek gibiydi. Raflar, aylarca yetecek miktarda pirinç, makarna ve konservenin ağırlığıyla inliyordu. Duvarlara, stokta her bir kalemden ne kadar kaldığının kaydını tutan listeler iliştirilmişti. Bütün kayıtlar, çift haneli sayılarla tutulmuştu.

Nathan etrafına bakınarak birasını yudumladı. Eğer Harry sel konusunda haklıysa kendi kilerlerinin durumunu bir değil iki kez kontrol etmesi gerekecekti. Yine de iyi durumda olmaları gerekiyordu. Bölgedeki diğer bütün hanelerin halkları gibi Nathan da alışverişlerini en yakın şehirdeki daimi süpermarketine sipariş vermek suretiyle gerçekleştiriyor ve her altı haftada bir devasa bir soğutmalı kamyon, bütün kasabanın siparişleriyle birlikte yolun bin kilometre kuzeyindeki Adelaide'den geliyordu. Ya planını önceden yap ya da sonradan bedelini öde. Nathan, sonraki altı ay boyunca her yemekte ne yiyeceğini biliyor olurdu. Her selde onu atlatmasına yetecek kadar erzakı hep olmuştu, özellikle de baskın sırasında tek başına bulunuyorsa ama eğer kapana kısılacaksa bile buna hazırlıklı olmak isterdi.

Kilerin kapısını arkasından kapattı ve koridora çıkıp sabit hattan tamirciyi aradı. Cameron'ın cüzdanı, tam da beklediği şekilde, telefonun yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Telefon telesekretere bağlanırken cüzdanı eline aldı ve mesaj bırakırken bir yandan da içini karıştırdı. Bir çift kredi kartı, biraz nakit... Kentteki benzin istasyonundan bir iki solmuş fatura. Nathan ehliyeti çıkarıp kardeşinin resmine baktı. Cameron, fotoğrafta ola-

ğandışı bir durum oluşturacak şekilde gülümsemiyordu, onun yerine görev bilincine sahip, tarafsız bir ifadeye bürünmüştü. Yine de gözlerinin etrafında mizah duygusunu ele verecek izler vardı ve Nathan, onun, o sırada fotoğrafçı ile paylaşmış oldukları bir kahkahayı henüz sona erdirmiş olduğunu tahmin edebiliyordu. Cüzdanı sertçe kapattı.

Birasını alıp salonda dolaştı. Aradan geçen on yıllar boyunca ev neredeyse hiçbir değişim geçirmemişti. Kanepe, onun çocukluğundan beri sahip oldukları kanepeydi ve daha önce de pek çok kez onun üzerinde uyumuştu. Fena değildi. Liz'in, onun için katlı birkaç temiz giysi bıraktığını gördü ve onları aldı. Cameron'a ait olmalıydılar. Pratiklik duygusallık karşısında daima galip gelirdi ama elinde ölü erkek kardeşinin gömleğini ve pantolonunu tutuyor olmak ona yine de tuhaf geliyordu.

Plastik bir Noel ağacı oturma odasının köşesinde duruyor, ışıkları yanıp sönüyordu. Altına birkaç hediye konmuştu bile. Yakınında, duvarın ortasında, Nathan'ın pahalı olduğunu bildiği ağır bir çerçevenin içinde, Cameron'ın, ödül kazanan çobanın mezarı tablosu sergileniyordu.

Nathan'ın, onu son görüşünün üzerinden biraz zaman geçmişti ve şimdi daha yakından bakmak için eğildi. Resim, mezarı güneş doğarken gösteriyordu – resme bakanlar bazen gün batımıyla karıştırırlardı. Nathan konumdan –ufuktan dışarı yansıyan ışık demetleriyle– vaktin sabah olduğunu biliyordu. Cameron, hafif fırça darbeleri ve ayrıntıları yakalayan zengin bir renk paletiyle ışıkların, gökyüzünde oynaşma biçimine azami dikkat sarf etmişti.

Ona kıyasla mezarın kendisi neredeyse, sonradan yapılmış bir ek gibi duruyordu. Koyu tonları, resmin alt yarısında belli belirsiz göze çarpıyor, şekli de açıkça ortaya konmaktan çok ima ediliyordu. Sanat konusunda kesinlikle hiçbir bilgisi olmayan Nathan bile, onun neden bu kadar popüler olduğunu anlayabildiğini sanıyordu. Resim ödül kazandığı zaman, internette, ona her türden anlamı atfettikleri birkaç inceleme ve eleştiri yazısı okumuştu. Yalnızlık, keder, yeniden doğuş... Birisi, ışığın karan-

lıkla buluştuğu yerde, çamurlu griliğin içinde dikilen çobandan bir iz görebildiklerini söylemişti.

Kişisel olarak Nathan, resmi hiçbir zaman o kadar da çok beğenmemişti. Son derece başarılı bir tablo olduğunu kabul edebilirdi ama ona göre manzarayı yakalamayı başaramamıştı. Aydınlık ve karanlık arasında kurulan tezat ona biraz acemi işi geliyordu. Kendisi ne zaman o mezarda özellikle de yalnız olarak bulunsa ışığın hep çok daha akıcı olduğu hissine kapılmıştı.

Nathan kanepeye çöktü ve kardeşinin giysilerinin oluşturduğu yığına tekrar baktı. Kendisininkilerin neredeyse tıpa tıp aynısıydılar; tanıdığı herkesin aynı yerden alışveriş ettiği dikkate alınırsa bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi ama onunkilerden bir ya da iki beden daha küçüktüler. Nathan ve Cameron on yedi yaşlarından bu yana aynı boydaydılar ama Nathan daha enli ve güçlüyken kardeşi ince ve atletik yapılıydı; hayattayken...

Nathan yalnız kaldığında –Jacqui'nin onu ilk terk ettiği zamanki değil, ikinci kez, gerçek anlamda yalnız kaldığı sırada– barakalarından birinde yıpranmış eski ağırlık setleriyle gayretle çalışarak uzun saatler geçirmişti. Bir süre sonra da nasıl göründüğüne aldırış etmek şöyle dursun onu gören birilerinin bile olmayacağı kafasına dank etmişti. Ağırlık kaldırmayı bir geceliğine bırakmış ve onun yerine saatlerini birasını yudumlayıp kanepede yatarak geçirmişti. Ama her sabah ortalık henüz karanlıkken kalkmak akşamdan kalma olmadan bile yeterince güç bir işti ve arazinin çevresinde yaptığı fiziksel işler de belirli bir güç ve zindelik düzeyine sahip olmasını gerektiriyordu, bu yüzden de bu konuda kendisini dizginlemeye mecbur kalmıştı. Birayı azaltıp ara sıra da ağırlık çalışmış ve kendini ortalarda bir yerde konumlandırmayı başarmıştı. Ama eskiden olduğu hâline hiçbir zaman geri dönememişti.

Nathan, tozdan hâlâ kıpkırmızı olan gömleğine bakarken pencerenin yanından bir gölge geçti. Ilse idi. Alacakaranlıkta çamaşır ipine serili yatak çarşaflarına uzanırken hayal meyal göründü. Çarşaflar rüzgârda, sanki birileri aralarında geçmişçesine Ilse'nin etrafında şişip kabardılar ve dalgalandılar. Nathan, onu

bir dakika daha seyretti, sonra da kardeşinin gömleğini tekrar kanepeye bıraktı ve karısıyla konuşmak için dışarı çıktı.

*

Ilse'nin gözleri hemen Nathan'ın elbiselerindeki kıpkırmızı tozlara kaydı. Her nedense, açık havada mutfakta olduklarından daha belirgin görünüyorlardı. Nathan, Ilsa'nın bir çarşafı düzeltirken bir yandan da tozların kaynağını düşündüğünü görebiliyordu.

"Makineye girecekler."

Ilse çarşaflara geri dönmekle yetinerek hiçbir şey söylemedi.

"Dinle, Ilse, yemekteki o aptal çoban hikâyesi için özür dilerim. Seni üzmek istememiştim."

Kadın, ona bakmak için bir çarşafı yana itti. "Ben, hikâye yüzünden üzgün değildim, Nathan."

"Hayır, sanırım değildin."

Ilse bir yastık kılıfını almak için uzandı. Desenlerine bakılırsa kızlara aitti.

"Bırak onları," dedi Nathan. "Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım. Bunlar Lo'nun. Dünden beri dışarıdalar."

"O zaman bunun için çoktan geç kalınmış bile." Yatak çarşafları dışarı serildikten sonra beş dakika içinde kururdu. Pamuklu kumaş şimdi iki günlük kumla kaplanmıştı. "Nasıl olsa yeniden yıkanmaları gerekecek. Şimdilik bırak."

"Hayır."

"O zaman bırak da yardım edeyim."

Ilse, sanki karşı çıkmak istiyormuş gibi ağzını açtı, sonra yenilgiyi kabullenmiş bir hâlde omuzlarını silkti. "Teşekkürler." Bir mandalı parmaklarının arasında döndürdü. "Nathan, Cam'e ne olduğunu düşünüyorsun?"

Nathan, bir çarşafı ipten çekti ve ona, hemen bir yanıt vermedi.

"Arabasından çıkması tesadüf eseri mi gerçekleşti?" Elindeki mandala dik dik baktı. "Veya bunu bilinçli olarak yapmış gibi mi görünüyor?"

"Bilmiyorum."

"Ama sen de oradaydın. Ne gördün?"

"Orada St. Helens'ten bir polis vardı, onunla bunların hepsini konuşabilirsin."

"Bunu biliyorum." Ilse onu durdurdu. "Ama ben, sana soruyorum. Lütfen."

Nathan iç çekti. Çarşaflar çevrelerinde hışırdarken ona elinden geldiğince anlattı ve Ilse'nin kaşlarının arasındaki küçük kırışığın daha da derinleştiğini gördü. Ilse onu çoğunlukla hiç konuşmadan dinliyordu, gözleri nemli, ağzı ise gergindi. Nathan'ın sözünü sadece iki defa kesti, birincisi mezar taşının dibindeki sığ çukuru anlattığı ve ikincisi de Cameron'ın dört çekerlisinde terk edilmiş hâlde bulunan su ve erzaktan bahsettiği zaman. Ilse bunu ona bir kez daha açıklattı. İkinci seferinde de onun için hiçbir anlam ifade etmediler.

Nathan konuşurken Ilse'yi seyrediyordu. Aradan tam on yıl geçmişti ama yine de bazen, ışık doğru açıdan geldiğinde, Ilse tekrar o ilk gece barın arkasında tanıştığı kız oluveriyordu. Kendisi de farklıydı o sıralarda, kentteki yalnızlar kulübünün yarı düzenli bir üyesiydi. Dürüst olmak gerekirse boşanmasının verdiği acının henüz taze olduğu zamanlarda o uzun araba yolculuklarını biraz fazla sıklıkla yapıyordu.

Karısı –eski karısı, kırtasiye işleri nihayet sonuçlanmıştı– yanında beş yaşındaki Xander ile birlikte bir kez bile dönüp arkasına bakmadan Balamara Yolu'nun aşağısına taşınalı bir yıl olmuştu. Sonunda çocukla ilgili düzenlemelerin çok da üzerinde durmaksızın birbirleriyle anlaşmayı başarmışlardı.

Nathan, Xander'a, onu her gün Brisbane'den telefonla arayacağına söz vermişti ama ne tesadüftür ki Nathan'ın aradığı saatlerde genellikle telefon uzun uzun çalıyor ama açan kimse olmuyordu. Ona ulaşmayı başardığı zamanlarda da daha doğru dürüst konuşma şansını bile elde edemeden Xander bir şey için çağrılıyor, Nathan da telefonun sinyal sesiyle baş başa kalıyordu. Jacqui önceden belirlenen ziyaret tarihlerine sadık kalınmasını imkânsızlaştırıyordu. Nathan, ona yeni yaşamına alışması için

yeterince, hatta gereğinden biraz fazla zaman tanımıştı ama o özel gecede Balamara'daki bara girmeden önce de bir boşanma avukatına göz yaşartıcı bir tutarı toka etmişti.

Oğluyla arasındaki mesafe yüzünden kendisini üzgün, avukat için ödediği ücret yüzünden de yoksul hissediyordu ve o gece de bara girerken bu duygularının değişmesi yönünde herhangi bir beklenti içinde değildi. Gerçekçi olmak gerekirse beklenebilecek tek şey, bir erkeğin boş bir barda bir şişe bira yuvarlamaktan alabileceği o büyük zevkti sadece.

Ama Ilse oradaydı.

Barın arkasında sadece o vardı ve kendisi de önündeki tek kişiydi bu yüzden kadın, içki servisini yüzünde bir gülümsemeyle yapmış ve Nathan da kendini tanıtmıştı. Sohbet ederlerken onun tam karşısında oturmuştu. Ona anlattığına göre o barda tam olarak üç hafta ve bir gündür çalışıyordu ve sırtında bir çantayla kasabaya gelişinin üzerinden de tam olarak üç hafta iki gün geçmişti. Aslen Hollandalıydı ama Kanada'da çevre bilimleri eğitimi görmüştü ve bara yaslanıp yumuşak ve melodik bir aksanla ona adının doğru şekilde nasıl telaffuz edileceğini öğretmişti.

"İil-sa," diye deneme yapmıştı Nathan ve o da gülümsemişti.

"Yeterince yakın."

Doğruyu bulana kadar da denemeyi sürdürmüştü.

Ilse'nin annesiyle babasıyla boşanmışlar ve annesi bir yıl önce göğüs kanserinden ölmüştü – Ilse konuşmayı bırakıp çok uzun bir süre boyunca barda gözlerini yere dikerek bakmış ve sonunda Nathan, çekine çekine uzanıp elini onun koluna koymuştu. O zaman Ilse gülümsemiş ve Nathan da, içinde, bir şeylerin kıpırdandığını hissetmişti. Her neyse, demişti Ilse, yine gülümseyerek, bu da bana sonunda yolculuğa çıkabilmek için gereken motivasyonu sağladı. Macera yaşamak ve biraz da dünyayı tanımak için.

"Taşra hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuştu Nathan ve o da gülmüştü.

"Güzel. Dünyanın kenarında olmak gibi."

Nathan ikisi için de birer içki ısmarlamış ve Ilse'yi yerel de-

dikodular hakkında bilgilendirirken bomboş barda birlikte oturmaya devam etmişlerdi. Nathan'ın arabasında bir akustik gitarı vardı –bunu daha sonra büyük bir utançla hatırlayacaktı– ve onu alıp getirmiş, Ilse için çalmıştı. Ama o sırada, Nathan onun hayatı boyunca hiç duymadığı Avustralya şarkıları çalarken ve sonra da Ilse onun isteği üzerine kendisinin hayatı boyunca hiç duymadığı Hollanda şarkılarını söylerken ikisi de gülmüşlerdi.

"Peki buralarda insanlar eğlenmek için başka neler yaparlar?" diye sormuştu Ilse en sonunda ve bu da ona bir bakıma, az da olsa Jacqui'nin kendisiyle konuşma biçimini anımsatmıştı. O ilk günlerde aralarında işlerin hâlâ yolunda olduğu zamanlardaki konuşma biçimini.

"Buraya gelmenin dışında mı?" diye sormuştu Nathan. "Bir düşüneyim. Bazen insanlar birine yumruk atmaktan zevk alırlar." Ilse gözlerini devirerek ona bakmıştı. "Bu doğru bir şey, hafife almaya kalkma. Atherton'dan iki kuzenim geçen yıl tam dört saat boyunca yolun ortasında kavga etti. İnsanlar sandalye getirip seyretmişlerdi."

"Dört saat mi?" Ilse gülmüştü. "Eğer bu doğruysa ki bu arada ben öyle olduğuna da inanmıyorum, kavgada ya gerçekten iyiler ya da gerçekten kötüler demektir."

Nathan sırıtmıştı. Orada insanların eğlenmek için ara sıra yaptıkları başka şeyler de vardı. Güneşin çölün üzerinde batışını seyretmek için yanında bir şişe şarapla arabayı kum tepelerinin üzerine sürmek gibi. Doğru kişiyle yapılırsa bu çok eğlenceli olabiliyordu.

Nathan ona bakmış ve başının hafifçe yana eğilmeşinden, dudaklarındaki gülümsemeden onu davet ettiği takdirde yanıtının evet olacağından büyük ölçüde emin olmuştu. Bunun çok da ciddi bir olay olmasına gerek yoktu –Tanrı biliyor ya, bir daha evlenmeyi asla planlamıyordu– ama artık yasalara göre özgür ve bekâr bir erkekti. Ve yapacağı şey de sadece, bir sırt çantalıyla kum tepelerinin arasında arabayla gitmekten ibaretti. Bununla yüzüğü birinin parmağına geçirmek arasında dağlar kadar mesafe vardı. Ama –o daha bunu fark edemeden bir acılık gelip

yüreğine oturmuştu bile– bir yüzükle avukatlardan gelecek dört haneli faturalar arasında o kadar da büyük bir mesafe yoktu. Bu yüzden de Nathan ağzını tekrar kapatmış ve o anın geçip gitmesine izin vermişti.

Onun yerine birlikte birer içki daha içmişler, biraz daha gülmüşler, gecenin sonunda Ilse barı kapatırken karşılıklı olarak kapının eşiğinde durup bir anda üzerlerine gelen bir sıkıntıyla birbirlerine bakmışlar ve Nathan, ona gelecek hafta ne zaman çalışacağını sormuştu. Kirli ön camın üzerinde parlayan yıldızlarla, her zamanki gibi açık havada arabasının arkasında gecelemiş ve eve de bir süreden beri ilk defa yüzünde bir gülümsemeyle geri dönmüştü.

Sonraki hafta sonu da bara gitmişti, daha sonrakinde de. Ama ondan sonrakinde değil. O zaman geldiğinde Nathan, bara, mağazaya ve altı saatlik bir yarıçap içinde gidilmeye değer başka her yere girmesinin yasaklandığını öğrenmişti. Yasağının süresi belirtilmemişti. Sonunda sabrı taşıp da sorduğu zaman da süresiz olduğu söylenmişti. Şimdiye dek dokuz yıl, dört ay olmuştu ve yasak hâlâ devam ediyordu.

"Cam'in üzerinden bir not çıktı mı?" diye soruyordu Ilse çamaşır ipinin altından, onu geçmişten bugüne geri getirerek. "Ya da arabasında?"

"Hayır," dedi Nathan. "Ya burada?"

Ilse başını iki yana salladı. "Ceplerinden, neden Lehmann Tepesi yerine orada olduğunu açıklayabilecek herhangi bir şey çıktı mı?"

"Hayır. Ya telsiz? Hiç telsizle aradığı oldu mu?"

"Ben bütün gün çalışma odasındaydım hiçbir şey bağlanmadı. Olsa duyardım."

Nathan, mülkün tıkır tıkır işlemesini sağlayan masa başı işlerinin yapıldığı geniş çalışma odasını gözlerinin önüne getirdi. Yedi gün, yirmi dört saat devam eden bir iş: erzak siparişlerinin verilmesi, yüklenicilerle sözleşme yapılması, bordroların ve tedarikçi faturalarının kontrol edilmesi. Nathan daha gençken bunları yapmak Liz'in işiydi; şimdi ise Ilse'ye kalmıştı.

"Bub da Harry de Cam'in, son zamanlarda biraz baskı altında olduğunu söylediler," dedi.

"Nasıl? Sadece son zamanlarda mı?" diye öfkeyle söylendi Ilse.

"Daha mı uzundu?"

"Bu tür bir yeri işletmenin neye benzediğini bilirsin. Onlar da bilirler. Üzerinde hep bir baskı vardı, işlerin iyi gittiği zamanlarda bile." İpten bir yastık kılıfını çekip aldı, başarısız bir şekilde katlayarak buruşuk bir dikdörtgen hâline getirdi. Derin bir nefes aldı ve yastık kılıfını sallayarak açıp bu kez daha dikkatli katladı. "Yine de ortada yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuna inanıyorum. Harry haklı. Cam baskı altındaydı ve çoğunlukla da kötü bir ruh hâli içindeydi. Ayrıca kafası da karışıktı ki bu, hiç de onun tarzı değildi. Bu durumun geçmesini ümit ediyordum ama en azından altı haftadır devam ediyordu, belki de daha uzun bir süredir. Ve tersine de gittikçe kötüleşiyordu."

"Ona nedenini sordun mu?"

"Elbette sordum." Ilse hemen savunmaya geçmişti. "Ve bana iyi olduğunu söyledi. Buralarda dikkat gerektiren bir şeyler hep olur. Sadece Cameron çok çalışıyor diye, bu her zaman..."

İkisi de avluda bir hareketlenme hissettiği için durdular ve dönüp baktılar. Şimdi çitin, arazinin daha da yükseldiği en uzak köşesinin yakınlarında yürüyen Bub'ı seyrederlerken ışık daha da solmuştu. Bub durdu ve altındaki toprak parçasına baktı. Nathan, o uzak mesafeden bile onun tam olarak nerede durduğunu biliyordu. Bub çamaşır ipine bakmamıştı ve Nathan onun çarşafların arasından kendilerini görmediğinden emin değildi.

"Orada ne yapıyor?" diye kaşlarını çatarak sordu Ilse.

"Tanrı bilir."

Bub, babalarının mezarının başında duruyor ve Nathan onun başının üzerinde, yirmi yıl önceki cenaze töreninden sonra kardeşleriyle beraber dikmiş oldukları okaliptüs ağacının siluetini görebiliyordu. Sıcak bir gün olmuş ve çok çalışmaları gerekmişti ama bunu yapmaları Liz'in fikriydi, o yüzden de mezarın başında bir çukur kazmış ve ağacı dikmişlerdi. Ağaç şimdi epeyce büyümüştü ve dalları da gökyüzünün altında kara kara salınıyordu.

Carl Bright'ın mezarının solunda, ailenin geri kalan üyeleri için de sıraları geldiği zaman yatacakları yerler ayrılmıştı. Babasınınkinin tam yanında yer alan parselin normal koşullar altında, muhtemelen Liz'e ait olması gerekirdi ama Nathan şimdi birdenbire orasının Cameron'ınki olduğunu fark etmişti.

"İçeri dönmem gerek," dedi Ilse birdenbire doğrularak. Nathan, yüz ifadesinden onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünden kuşkulandı. "Jeneratör durmadan önce kızları kontrol etmek istiyorum."

Yakıt ve para tasarrufu sağlamak için jeneratör gecenin geri kalanı boyunca arazinin tamamını tam bir zifiri karanlık içinde bırakacak şekilde kapatılırdı. Bunu yapmaya Nathan da alışmış, son günlerde de kendisininkini gittikçe daha uzun süreler boyunca kapalı tutarak geceleri gün batımından gün doğumuna kadar tam bir karanlık içinde tek başına yatmaya başlamıştı.

"Git." Nathan başıyla çamaşır ipini gösterdi. "Bunları ben içeri getiririm."

"Teşekkürler." Ilse sanki bir şey daha söylemek üzereymiş gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. Nathan'ın önünde uçuşan bir çarşaf onu uzaklaşırken gözlerden sakladı ve Nathan onun evin içinde gözden kayboluşunu görmek için çarşafı tam zamanında yana çekebildi. Çamaşır ipine geri döndü. Beyaz çarşaf giderek koyulaşan karanlıkta kasvetli kırmızımsı bir gri renkte görünüyordu.

Avlunun diğer ucunda Bub, sadece sırtı görünecek şekilde hâlâ mezar yerlerinin başında duruyordu. Nathan bir sonraki çarşafı almak için uzandı sonra Bub elindeki teneke kutudan son yudumunu alıp kutuyu yere bıraktı ve bir elini fermuarına attı. Bir saniye sonra yere dökülen idrar akıntısının o hiçbir yanılgıya yer bırakmayacak sesi duyuldu. Nathan tümüyle hareketsiz duruyordu. Gürültü, son damla da yere düşüp hiçliğe karışmadan önce bir süre daha devam etti. Sona erdiği belli olduktan sonra Bub fermuarını çekti ve Nathan'ın bulunduğu yöne hiç bakmadan eve doğru yürümeye başladı. Islık çalmakta olduğunu düşündüren hafif bir ses havaya yayıldı.

Nathan, o gidene kadar yerinden kıpırdamadı. Aile mezarlarının bulunduğu parsel, o, giderek koyulaşan karanlıkta ayağını bastığı yere dikkat ederek yürürken gölgede kalmıştı. Nathan, babasının gömülü olduğu ve çok geçmeden Cameron'ın da olacağı yere baktı, sonra çömeldi ve toprağa parmaklarının ucuyla dokundu. Çoktan kurumuştu bile. Suya hasret toprak ıslaklığı kana kana içmişti. Bub'ın hangi mezar yerine işemiş olduğunu anlamak olanaksızdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Vakit henüz erkendi ama Nathan, iki küçük kızın çoktan avlunun binicilik alıştırmaları yapılan kesiminin önüne çıkmış olduklarını görebiliyordu. Cameron'ın kızları. Onları bir dakika daha seyretti sonra da Harry'nin dört çekerlisinin yolcu koltuğunda yerini aldı.

Liz karşı çıkma isteğini ya da gücünü yitirmiş, dolayısıyla Bub da Xander de kasabanın çavuşunu Cameron'ın arabasında karşılamaya gelme konusunda ısrarcı olabilmişlerdi. Kimse açıkça dile getirmemişti ama Nathan, herkesin gizliden gizliye, Glenn McKenna'nın ortalığa adamakıllı bir göz atıp onlara tam olarak ne olduğunu söyleyebileceği konusunda bir umut beslediğine inanıyordu.

Bub arka koltuğa Xander'ın yanına geçerken hiçbiriyle konuşmadı. Nathan, önceki gece mezarların yanından ayrıldığı sırada havadaki hafif idrar kokusunu hâlâ alabiliyordu ama eve geri döndüğü zaman Bub çoktan odasına çekilip kapısını kapatmıştı bile. Nathan, Harry'nin her gece bağırarak yaptığı uyarıyı duyduğu sırada, kapısını çalıp çalmamayı kafasında ölçüp biçiyordu. Jeneratör çalışmayı durdurmuştu. Nathan da elini geri çekmişti. Zifiri karanlıkta, meçhule karşı yapılmaması gereken bir tartışmaydı bu. Onun yerine jeneratör sessizliğe ve arazi de karanlığa gömülürken ne söyleyeceğinin provasını yaparak kanepeye uzanmıştı. Yine de sabah olduğu zaman fikirlerinin kafasından uçup gittiğini ve düşündüklerinin de şimdi, birdenbire ona çok daha az belirgin geldiğini görmüştü.

Harry motoru çalıştırdı ve yola koyuldular. Alıştırma avlusunun yanından geçtikleri sırada Nathan işaret etti.

"Bir dakikalığına kenara çek, Harry."

Sekiz yaşındaki Sophie, avlunun orta yerinde bir eliyle uzun bir daire çizen bir ata rehberlik ederek duruyordu. Diğer kolu ise askıdaydı. Şu anda beş yaşında olan Lo ise çitin yanında oturuyordu, başını öne eğmiş, bir kâğıt destesi üzerine bir şeyler çiziyordu. Nathan'ın hatırladığından daha büyüktüler ama yine onları son görüşünün üzerinden bir yıl geçtiğini düşündü. Nathan, verandadan kızlarını seyreden Ilse'yi görebiliyordu. Cameron'ın köpeği Duffy ayaklarının dibinde sessizce oturuyordu.

"Selam kızlar." Harry arabayı durdururken Nathan pencereden dışarı sarkıp yeğenlerine elini salladı. "Dün gece size merhaba deme fırsatı bulamadım. Nasıl gidiyor? Xander'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Sophie atını bağladı ve kızlar hiç acele etmeden onlara doğru yürümeye başladılar. Bilhassa Lo, Nathan'a sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu.

Somurtarak dikilirlerken, "Gelin, amcanıza iyi günler dileyin," diyerek onları teşvik etti Harry.

"Selam, Nathan Amca," diye monoton bir sesle söylendi Sophie. Onun yarım adım arkasında duran Lo ise hiçbir şey söylemedi. Cam'e ne kadar da benziyorlar, özellikle de gözlerinin çevresi, diye düşündü Nathan. Birbirinin eşi kirli sarı saçları muhtemelen onlar büyüdükçe giderek koyulaşacaktı. Xander'a da aynısı olmuştu.

Nathan, Sophie'nin kolundaki sargıya baktı. Üzerinde midilli resimleri olan renkli bir kumaştan yapılmıştı. "Ne oldu sana?"

"Düştüm."

"Aman Tanrım, iyi misin?"

"Önemsiz bir kırık."

"Bu hiç iyi değil."

"Hiç değil."

Bu, sözlerde hafif bir alaycılık izi mi vardı? Nathan, bundan

emin olamadı. Sophie, böyle bir şey için fazla küçük gibiydi. "Pekâlâ," dedi. "Dikkatli ol. Sanırım yakında yine görüşeceğiz."

Kızlar başlarını salladılar ve Harry'ye şöyle bir baktıktan sonra da alıştırma avlusuna geri döndüler.

"Olup biten her şey yüzünden biraz sersemlemiş görünüyorlar," dedi Nathan, Sophie atın dizginlerini sağlam eline geçirirken. "Ama en azından kolu hiç de hevesini kırmış gibi görünmüyor."

"Hayır." Harry'nin gözleri araba yolundaydı. "Eh, Sophie'yi tanırsın."

Aslında tanımıyorum, diye düşündü Nathan yola koyulurlarken. Ilse'nin yanından geçtiler, o da elini kaldırarak onları selamladı.

Çiftlik giderek arkalarında kalırken sessizce yol aldılar. Harry otlakları boydan boya kat etmektense doğrudan karayoluna çıkmayı tercih etti ve Nathan, arabanın kaportasına çarpan taşların sesini dünkünden daha sık ve daha yüksek olarak duyabildi. Harry, arabayı Nathan'ın kullanacağından daha hızlı kullanıyordu ama çoğu insan da böyle yapardı zaten.

Babası kaza geçirdiğinde Nathan, yirmi bir yaşına yeni basmıştı. O sırada, pratikte onun önerisi üzerine, şimdi Nathan'ın kendi evi olarak adlandırdığı evde Jacqui ile birlikte yaşıyordu. Bu, o dönemde çok farklı bir biçimde hissettiriyordu kendini, değişiklik hâlâ yeni ve parlaktı, seks hâlâ gündemde olan bir şeydi. Jacqui'ye bakmak iyiydi, yatakta daha da iyiydi ve Nathan uzun bir süre boyunca onu bu yüzden sevmişti. Cameron bir tarım endüstrisi kursu için uzaklardaydı ve Bub da henüz bir çocuktu.

Nathan'ı en az diğerleri kadar sarsan şey, kazanın tümüyle sıradan doğası olmuştu. Carl ve Liz Bright, daha önce yüzlerce kez yaptıkları gibi arabayla kentten dönüyorlardı. Bir inek yollarına çıkmış ve Carl da yine daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi direksiyonu kırmıştı.

Ne var ki bu kez bu işi fazla yavaş yapmıştı ya da araba fazla

hızlı gidiyordu ya da direksiyonu fazla sert kırmıştı ya da yeterince sert kırmamıştı ve ineğe çarpmıştı. Araba yoldan çıkmış ve tepetaklak dönerek durmuştu. Carl, direksiyonla tavanın arasına sıkışmıştı. Liz aldığı darbe yüzünden bilincini kaybetmiş ve karanlıkta uyandığı zaman kendini başı kanar ve kocasını da kan kaybından ölmek üzereyken bulmuştu. Telsizi kullanarak yardım çağırmıştı. Birilerinin oraya gelmesi kırk dakika, ambulansın gelmesi de bir otuz dakika daha sürmüştü. Kazanın gerçekleştiği andan ikisinden birinin temel tıbbi yardım alabilmesi arasında geçen zaman kabaca dört saatti. Bütün bu süre zarfında ise oradan geçen tek bir araba bile olmamıştı.

Telefon geldiği sırada Nathan Jacqui ile birlikte uykudaydı. Nathan, gömleğini ve ayakkabılarını üzerine geçirirken Jacqui duygu ortaklığını ifade eden doğru sesleri çıkarmış, ayrıca Nathan onu gece vakti kendi ailesinin dahil olduğu bir dramın orta yerinde bırakıp gittiği için biraz sinirlenmiş olduğunu söyleyerek durumu belirli bir düzeye çıkarmayı bile başarmıştı. Nathan, tehlikeyi haber veren kırmızı bayraklar böylesine bir yükseklik ve canlılıkla dalgalanırken kendisinin onları bu kadar geç fark etmesinin çok komik olduğunu düşünürdü sık sık.

Sonunda kaza yerine varabildiğinde, Liz çoktan ambulansa konmuştu bile. Görev başında daha genç bir Steve Fitzgerald vardı ve durumu açıklamak için Nathan'ı bir kenara çekmişti. Carl hâlâ sıkıştığı yerde duruyordu ama onu oradan kurtarmak hiçbir aciliyet arz etmiyordu. Kesin olarak ölmüştü. Ama ölümü Nathan'ın sonradan Steve telsizde fısıltıyla konuşup durumu bildirirken kulak misafiri olduğuna göre ne çabuk ne de acısız gerçekleşmişti. Eğer birileri, görevlilere daha erken haber vermiş olsaydı o zaman bir şansı olabilirdi.

Ambulansta, gecenin sıcağına rağmen omuzlarına sarılmış battaniyeyle kararmış, kurumuş kan örtüsü altındaki Liz neredeyse tanınmaz hâldeydi.

"O, şanslıydı," demişti Steve. "İyileşecek."

Nathan, hurdahaş olmuş ve serseme dönmüş bir hâldeki annesine bakmış ve onun hiç de şanslıymış gibi görünmediğini dü-

şünmüştü. Sonra da paramparça bir metal yığını hâline gelmiş olan arabanın içine bakmış ve o günden itibaren de arabasını hep yasal hız sınırının birkaç kilometre altında kullanmıştı.

Nathan, Harry'nin homurdandığını duydu ve baktı. Adamın yüzü hiç değişmemişti.

"Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Harry. "Sadece, senin ve Cam'in çocukken çobanın mezarına kaçtığınız zamanı düşünüyordum. Hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette."

Xander öne doğru eğildi. "Neydi o?"

Harry aynadan ona baktı. "Sen o hikâyeyi hiç duymadın mı?"

Xander başını iki yana salladı. Harry, Nathan'a baktı, o da omuzlarını silkti.

"Ona anlatamazdım, değil mi? O kadar aptalca bir şeydi ki yaptığımız."

"Evet, öyleydi," dedi Harry. "Ama o sırada henüz birer çocuktunuz. Kaç yaşındaydın, on iki mi?"

"On bir. Cam de dokuz yaşındaydı." Nathan, kir pas içindeki bacakları tıka basa dolu bir sırt çantasının altından fırlamış olan kardeşini hatırlayınca yüreğinin burkulduğunu hissetti.

"Neden kaçıyordunuz?" diye sordu, Xander.

"Tanrı bilir. Hatırlayamıyorum," diye yalan söyledi Nathan. Xander'ın ve şimdi Bub'ın da, kendisini seyrettiğini hissediyordu. "Ve bilginiz olsun diye söylüyorum, biz hiç de çobanın mezarına kaçmıyorduk. Orası kente giden yolda bir mola yeriydi sadece."

Sırt çantalarını doldurmuşlar, şafak sökmeden çok önce yola çıkmışlardı. Nathan kentte onları neyin beklediğini düşündüklerinden emin değildi. Daha iyi bir şeyler olduğu kesindi. Ama bir planları olduğunu biliyordu. Bunu uzun uzadıya tartışmışlardı ve bazı ayrıntılarını şimdi bile hatırlayabiliyordu. Onun hakkında konuşmak istemiyordu sadece.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Xander.

"Her şeyden önce, çok uzağa gidemediler," dedi Harry. "Baba-

ları, planlarının ne olduğunu, evden ayrıldıkları keşfedildikten sonra yaklaşık beş dakika içinde anladı. Buraya geldik, arabayı mezarın yanına park ettik ve onların uzaktaki tepeden buraya gelmelerini bekledik. Nathan'a baktı. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum." İki adamı orada beklerken görmenin verdiği duyguyu...

"Onları bulduğunuz zaman ne oldu?" diye sordu Xander.

"Onları alıp arabayla eve geri götürdük," dedi Harry. "Onların atın yularlarını pencerenin dışından tutarak aracın hemen yanında yürümelerine izin vermişti."

"Babam kızmış mıydı?" diyen Bub'ın sesi duyuldu arkadan. Yola çıktıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

"Evet." Nathan, ona bakmak için arkasına dönmedi. "Evet, kızmıştı."

"Bahse girerim kızmıştır." Arabanın içindeki havanın ağırlaştığı hissedildi ve hepsi de sessizliğe gömüldüler. Nathan, önlerinde uzanan kayalık çıkıntıyı görebiliyordu. Oraya varmak çok sürmeyecekti artık.

O sırada öyle görünmemişti ama Nathan, onun ve Cam'in bulunup getirilmelerinin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Yılın o zamanında, yanlarında yiyeceklerle bile, sabaha kadar dayanabilseler şanslı sayılırlardı. Tehlike mevsimiydi. Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görebiliyordu. Taşranın kuralları zalimce gelebilir ama kanla yazılmışlardır. Bunu Cameron'a sormanız yeterdi. Nathan, kafasını hafifçe öne uzatırken kurmuş olduğu bu düşünce zinciri yüzünden sarsıldı. Arkadan seslenen Bub'ın sesi Nathan'ın kulaklarına gelirken Harry, frenlere hafifçe dokundu. "Buradan sağa dön."

Nathan, kayalara ve aralarından geçen, neredeyse gözle görülmeyen boşluğa baktı. Oradalardı işte. Xander'ın, arkada, oturduğu yerde hafifçe yer değiştirdiğini duydu ve dikiz aynasından ona baktı. Oğlu, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Harry'ye bakıyordu.

Önce, yamacın dibinde park etmiş olan polis aracı görüş açısına girdi. Cameron'ın aracı ise hâlâ en tepede, tam olarak nerede bıraktılarsa orada bekliyordu. Çavuş Glenn McKenna aracın

yanında duruyordu ve onlar yamacı yürüyerek tırmanırlarken elini kaldırdı.

"Bulmakta sıkıntı çekmediniz o hâlde." Nathan, başıyla Land Cruiser'ı işaret etti.

McKenna başını salladı. "Eğer kasabadan geliyorsanız rahatlıkla görebilirsiniz. Sınırın hemen dışında, yolun yükseldiği noktadan sonra yaklaşık bir dakika, Nathan."

"Sana da mı öyle oldu?"

"Size olmadı mı?"

"Ben o yolu kullanmam." Nathan çavuşun gözlerinin içine baktı. "Gittiği tek yer kent."

Çavuş gözlerini kaçırmadı. "Haklısın. Bakın, dün burada olamadığım için özür dilerim. Diğer memur nasıldı?"

Nathan ve Bub bakıştılar. "İyi," dedi Nathan.

"Onun hakkında iyi şeyler duydum." McKenna kaşlarını çatarak başıyla arabayı işaret etti. "Bunun kapılarının açık olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Biz bulduğumuzda öyleydi." Nathan anahtarları uzattı. "O kilitledi."

"Neden?"

"Birilerinin gelmesi olasılığına karşı..."

McKenna hafifçe eğlenmiş görünüyordu ama arabanın kapısını açıp da içine bakarken hiçbir şey söylemedi. Meslektaşıyla aynı yerleri, ayrıca diğer adamın düşünmemiş olduğu başka birkaç yeri daha kontrol ederek arabanın içini iyice araştırdı. Tıpkı Ludlow gibi o da arkadaki yiyecekleri ve suyu gördüğü zaman duraksadı. Nathan, bozulmaya başlamış olan sandviçlerin ve meyvenin kokusunu alabiliyordu. Çavuş sonunda arabanın arka kapısını çarparak kapattı.

"Zannımca, buradan alabileceğimiz her şeyi aldık, o yüzden gideceğiniz zaman bunu da götürmenizde bir sakınca yok," dedi.

Xander'ın yüzünden bir şaşkınlık dalgası geçti. "Onu, soruşturma –ya da ne bileyim ona benzer bir şeyler için– alıkoymayacak mısınız?"

"Hayır, ahbap, üzgünüm." McKenna başını iki yana salladı.

"Bakın, dürüst olmak gerekirse eğer bir faydası olacağını düşünseydim bunu yapardım. CIB'deki çocukların kentten buraya uçmalarını sağlar ve onlara gerekli bütün testleri yaptırırdım ama bunun için bir gerekçe göstermek zorundasınız ve böyle bir durum karşısında da gelmeyeceklerdir. Hiçbir boğuşma izi yok. Hasar görmüş hiçbir şey yok, değerli cihazlar çalınmamış. Cameron'ın kafasından nelerin geçtiğinden emin değilim ama amcan bu arabanın içinde ölmemiş."

Bir dakika boyunca hiç kimse konuşmamıştı. Kapı kollarına bağlanmış olan olay yeri girilmez bandı rüzgârda dalgalandı.

"O hâlde bildiklerimiz neler?" diye sordu McKenna, dördüne de bakarak. "Cameron, Lehmann Tepesi'ne gideceğini söylemişti ama bir nedenden dolayı fikrini değiştirdi. Ve buradan yolun sonuna geldiği yere kadar da epeyce uzun bir yürüyüş yaptı. Yılın bu zamanı nasıl bir şeyin içine atıldığını biliyor olsa gerekti. Yaya olarak, yanında su olmadan. Çarşamba günü evden kaçta ayrılmıştı?"

"Sekiz civarı," dedi Harry. "Ilse ve gündelikle çalışanlardan biri onu görmüş."

"Klinikte Steve'le konuştum," dedi McKenna. Otopsi istenmiş ama o Cameron'ın en geç perşembe günü sabahın ilerleyen saatlerinde ölmüş olduğunu tahmin ediyor. Hatta hava sıcaklığı dikkate alınacak olursa belki biraz daha erken." Bub'a baktı, sesi anlayışlıydı. "Çavuş Ludlow'a, Cam'in son günlerde biraz güç zamanlar geçirdiğini düşündüğünü söylemişsin. Bunun neden kaynaklandığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Mckenna bekledi ama Bub daha fazlasını söylemedi.

"Bakın." Harry araya girdi. "Cam işleri iyi yönetiyordu ama pek çok şeyi de sır olarak kendine saklıyordu. Bunu biliyorsunuz. Ama Bub haklı. Şu son birkaç haftada, gözden kaçan bir iki şey oldu. "

"Ne gibi?" diye sordu McKenna.

"Ciddi bir şey yoktu. Ama yapacağını söylediği bazı şeyleri

yapmamıştı. Sığır ağılının kapısını tamir ettirmek gibi şeyler örneğin."

"Hiçbiriyle kavga ettiğinden bahsetti mi? Kentten birileriyle?" diye sordu Mckenna ve hem Bub hem de Harry başlarını iki yana salladılar. "Ya ikinizden biriyle? Ya da eşiyle?"

Nathan'a, bu soru üzerine biraz öfkeye kapılmışlar gibi geldi ama ikisi de bir kez daha başlarını iki yana salladılar.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu McKenna. "Yoksa bilmiyorum mu?"

Harry neredeyse, "Bilmiyorum," diyen Bub ile aynı anda konuştu: "Hayır."

Çavuş, tıpkı bir okul öğretmeni gibi ikisini de sırayla süzdü ve Nathan kendini biraz suçlu hissetmeye başladı. Diğerlerine baktığı zaman tek başına olmadığından kuşkulandı. Bu durumun tek istisnası Xander'dı; o da hâlâ meraklı gözlerle Harry'yi seyrediyordu.

"Her neyse, bunun gibi bir arabanın boş durduğunu gören herkes doğru olanı yapar ve durumu bildirirdi..." McKenna sözlerini kısa kesip Nathan'a baktı, o ise hâlâ, ısrarla, kendisine bakmayı sürdürüyordu. Eğer Nathan birilerinin bundan bahsettiği her seferde bakışlarını kaçıracak olsaydı bir daha asla kimsenin gözlerine bakması mümkün olmayacaktı.

"Her neyse." McKenna derin bir nefes aldı ve devam etti. "Kimse içeri girmemiş, o yüzden de sanırım buradan geçen kimsenin olmadığını var sayabiliriz."

"Cam amcanın birilerine yardım etmek için durup sonra da başını belaya sokmuş olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Xander. "Bir turiste ya da onun gibi birilerine."

"Bak, bu olasılığı göz ardı etmiyorum," dedi McKenna. "Ama buralardan geçen kimsenin varlığını duymadım."

Bir yabancı için orayı tanıyan yerlilerin yardımı olmaksızın bölgede yolunu bulmanın hiç kolay olmadığını Nathan biliyordu. Yazın çöl yolları, sadece iki yola tam bir giriş-çıkış imkânı bırakacak şekilde kapanırdı. Bu iki seçenek de insanı zıt yön-

lerde ve birbirlerine yüzlerce kilometre uzaklıkta bulunan diğer iki küçük kasabaya götürürdü. Herkes yakıt ve erzak tedarik etmek için bir noktada durmak zorunda kalır ve yerliler de yılın o zamanında geçen yabancı arabalara dikkat etme eğiliminde olurlardı. Yabancı bir arabanın kimsenin dikkatini çekmeden geçebilmesi kolay değildi. Ama imkânsız da değil, diye düşündü Nathan.

"Peki arazide işler yolunda mı?" diye sordu McKenna, Harry de başını salladı. "Ayrıca, bakın, bu sanki sıradan bir soruymuş gibi davranmanın kimseye bir yararı yok: Ateşli silahlarınız arasında eksik olan var mı?"

"Hayır," dedi Harry, hafifçe sertlik barındıran bir ses tonuyla.

"Hepsini saydınız mı? Güvenli bir şekilde kilit altındalar mı?"

"Evet."

"Peki şu sıralar anahtarını nerede saklıyorsunuz? Yasalar uyarınca, gerektiği şekilde kilit altında bulunduklarına hiç kuşkum yok," dedi McKenna ifadesiz bir sesle. Hepsi de anahtarın genellikle arka kapıda asılı durduğunu biliyordu.

"Anahtar bende," dedi Harry ve Nathan ona şaşkınlıkla baktı. "Son üç haftadır benim anahtarlığımda asılı duruyor."

McKenna ona baktı. "Onu yanında taşımanın herhangi bir nedeni var mı?"

"Bir nedeni yok," dedi Harry. "Günün birinde lazım oldu ve bir daha da yerine koymadım."

"Cameron hiç istemedi mi?"

"İstemesine gerek yoktu. Rahatlıkla alabilirdi. Ama hayır. Ne istedi ne de aldı."

"Tamam." McKenna kaşlarını çattı. Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. Onun yerine Nathan'a baktı.

"Peki ya sen? Ön silah cephesinde herhangi bir değişiklik var mı?"

"Hayır." Nathan, onun bakışlarından kaçmadı. "Hepsi de eskiden nasılsa hâlâ öyle."

"Pekâlâ," dedi McKenna. "Ilse nasıl?"

Nathan onun adını duyunca hafif bir karıncalanma hissetti. "Pek de iyi olduğu söylenemez."

"Ya anneniz?"

"O da pek iyi değil."

"Tamam. Pekâlâ. Onlara kendilerini telefonla arayacağımı söyleyin. Ve siz beyler..." McKenna tereddüt etti. "Siz nasılsınız? Yılın bu zamanı işler güç olabiliyor. Dört bir yandan çok fazla baskı geliyor. Sizin açınızdan işler yolunda mı?"

Nathan onun aslında neyi sorduğunu biliyordu: Aranızda hiçliğe yürümek isteyen başka kimse var mı?

"Biz iyiyiz, sanırım," dedi, kimsenin cevap vermediğini görünce. "Yani şartlar göz önüne alındığı takdirde demek istiyorum. Beklenebileceği kadar iyiyiz."

"Ve beni ya da klinikten Steve'i her zaman arayabileceğinizi biliyorsunuz. Sadece konuşmaya ihtiyaç duyarsanız ya da ne yüzden olursa."

İtaatkâr bir şekilde başlarını salladılar.

"Güzel." McKenna Nathan'a işaret ederek yanına çağırdı. "Benimle gel. Arabada sana vermem gereken bazı bilgiler var."

Nathan yamacın aşağısına ve polis arabasına kadar onu takip etti, McKenna torpido gözüne uzandı. İçinden bir avuç kart çıkardı. "Bu türden vakalarda bunları size vermem gerekiyor," dedi.

Nathan kartları aldı. Kartlarda bir intihar önleme hattı ile bir ruh sağlığı kurumunun telefon numaraları ve internet adresleri yer alıyordu.

McKenna onu seyrediyordu, rahatsız bir hâli vardı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Nathan.

"Bak, dostum. Önceden araştırma yapılmasını gerektirecek hiçbir şey olmadı. Hiçbir araba ihbarı gelmemişti. Ve şunu da söylemek isterim, senin genellikle kentten uzak durduğunu biliyorum."

"Evet. Fazla seçeneğim yok, değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil. Aslında bir seçeneğin var. Yıllardır gelip ortalığı karıştırabilirdin ama sen yapmamayı seçtin ve ben de bunu takdir ediyorum."

"Birinin bunu takdir etmesine sevindim."

"Ve şimdiye kadar bütün bunlara alışmış olduğunu söylediğini de biliyorum ama son yaşananların ışığında eğer sen de olup bitenlerin artık çok fazla geldiğini hissediyorsan ve belki de..." McKenna sustu.

"Benim de tıpkı Cam gibi son noktayı koyacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, büyük ölçüde. Bak eğer işlerin daha da kötüye gittiğini hissedecek olursan ihtiyaç duyduğun her zaman kente gelebileceğini biliyorsun."

Nathan başını salladı. İyi bir adamdı McKenna. Olup bitenler onun hatası değildi –kimsenin hatası değildi– Nathan'ın kendi hatasıydı sadece. Ve McKenna da bütün bu süreç boyunca olabildiğince adil ve tarafsız davranmıştı. Kasabadaki tek polis olmak kolay bir iş değildi. Fırsat bulduğu her zaman Nathan için olumlu sözler sarf etmiş, ilişkilerini güçlendirmeye çalışmıştı. Bütün bunların hiçbir işe yaramaması ise onun hatası değildi.

"Teşekkürler, dostum," dedi Nathan. "Ama ben kendi başıma iyiyim."

"Cameron için arama çağrısı yapıldığında telsizinin kapılı olduğunu duydum."

"Yani?"

"Yani bunun hakkında konuşabileceğimizi düşündüm."

Nathan yanıt vermedi.

"Bu ilk kez de olmuyor üstelik."

"Telsizlerin açık tutulması gerektiği şeklinde bir kanun olduğunu bilmiyordum."

"Buralarda var sayılır. Böyle lanet bir ukala olma" dedi McKenna. "Her neyse, bak, eğer ihtiyaç duyarsan birini aramayacak kadar utangaç olma."

"Evet. Tamam."

Söylenecek başka bir şey kalmamış gibiydi, o yüzden Nathan, McKenna polis aracına binip de uzaklaşana kadar bekledi. Arabayı iyice küçülene dek izledi sonra da yamacı tırmanarak diğerlerinin yanına döndü.

"Nedir onlar?" Xander, Nathan'ın elindeki kartlara bakıyor-

du, bunun üzerine Nathan da kartları dağıttı. Bub gözlerini devirerek baktı.

Harry batıyı gözlüyordu, ifadesi bir kez daha her zamanki maskesine dönmüştü. "Eve patikayı izleyerek dönmek istiyorum. Mezara da bir uğrayacağım."

"Orada görülecek hiçbir şey yok," dedi Bub.

"Olsun." Harry'nin yardım hattı kartını cebine attığı Nathan'ın dikkatinden kaçmadı.

Hepsi de Cameron'ın arabasına baktılar.

"Kim onu geri getirmeyi ister?" diye sordu Bub ve bir sessizlik oldu.

"Biz yaparız," dedi Nathan, Xander'a baktıktan sonra, o da başını salladı.

"Pekâlâ." Harry arabasının yanına gitmek için yamacın aşağısına yöneldi. "Arayı fazla açmayın. Sadece Cam'in motorunda bir sorun olması ihtimaline karşı."

"Kaygılanacak bir şey yok." Buna hiçbirinin gerçekten inanmadığı açıktı.

Bub yamacın aşağısına doğru Harry'yi takip ederken Nathan da Cameron'ın arabasının kapılarına bağlanmış polis bantlarını çözdü ve arabaya bindi. Sürücü koltuğu itinalı bir şekilde kullanılmıştı, Nathan uzanıp pedallar arasındaki doğru mesafeyi yakalayana dek onu ileri geri hareket ettirdi. Kardeşinin daha hafif vücudunun şeklini almış koltuk, tanıdık olmayan bir his veriyordu. Nathan dikiz aynasını ayarladı ve aynadan yansıyan gözlerini gördü. Tıpkı Cam'inkiler gibi ona yeterince uzaktan bakıyorlardı.

"Harry nereden dönüleceğini biliyordu." Xander'ın yolcu koltuğundan duyulan sesi hafifti.

"Ne?"

"O biliyordu." Harry'nin arabasını işaret etti. "Buradaki yolu. Cam'in arabasına çıkan kayalıkların bulunduğu yeri biliyordu."

"Çünkü Bub ona söyledi. Onu duydum."

"Hayır. Bub, Harry, dönemeci zaten döndükten sonra söyledi."

"Hayır." Nathan kafasında canlandırmaya çalıştı. "Daha önceydi." Değil miydi? Bir süre boyunca kendi düşüncelerine dalıp

gitmiş ve buna hiç dikkat etmemişti. "Her neyse, Harry arabanın nerede olduğunu biliyordu. Ona söylemişlerdi."

"Biliyorum. Ama sen ve ben de dün bunu biliyorduk ve yine de gözden kaçırdık. Hatta Bub ile birlikte daha önce de burada bulunduk ama yine de diğer polisi geri götürürken işler ters gitti. Harry hangi boşluktan girileceğini nasıl biliyordu?"

"Çünkü o bütün bu bölgeyi avucunun içi gibi bilir. Burayı herkesten iyi tanıyor. Rahatlıkla tahmin edebilir."

Harry'nin arabası yamacın dibinde gürlemeye başlamıştı. Nathan başını sallayıp Cameron'ın anahtarlarını avucunun içinde döndürdü. Araba, tıpkı dünkü gibi kusursuz bir şekilde çalıştı. Ayağını frenin üzerinde hareketsiz tutarak yavaş yavaş aracı harekete geçirdi ve mezarlığa doğru giden Harry ile Bub'ı takip etmeye koyuldu. Harry, önceki gün gelmiş oldukları yolu izleyerek çitin oluşturduğu çizgiden hiç ayrılmıyordu. Nathan, önlerindeki aracın içinde, iki adamın birbiriyle konuşurken hareket eden başlarının oluşturduğu gölgeleri seçebiliyordu.

"Biraz önce bulmuş olacak," dedi Nathan tekrar.

"Evet," dedi Xander sonunda. Gevşeyip koltuğunda arkaya yaslandı. "Evet, belki de. Özür dilerim. Şu son birkaç gün çok tuhaf geçti."

"Biliyorum."

Harry'nin aracı onları geride bırakmaya başlamıştı, Nathan da gaz pedalına basmayı sürdürdü. Artık Harry ve Bub'ı hareket ederken göremiyordu. Konuşmak istedikleri her şeyi konuşup bitirmişlerdi belki de. Nathan, arabanın kendileriyle arasını daha da açmasını seyretti ve hafif bir karıncalanma hissetti. Tıpkı bir kaşıntının başlangıcı gibi, önemsiz ve başa çıkılabilir ama yine de rahatsız ediciydi. Bunu bastırmasını söyledi kendi kendine. O, Harry Amca'ydı. Nathan, bu adamı, kelimenin sözcük anlamıyla bütün yaşamı boyunca tanıyordu. Eğer bu araziyi okuyabilecek biri varsa o Harry'den başkası olamazdı. Onun, doğru tahminde bulunması hiç de mantıksız değildi.

Yine de hafif bir ses Nathan'ın kafasının içinde vızıldayıp duruyordu. Burası büyük bir araziydi ve bu da fazla iyi bir tahmindi.

ONUNCU BÖLÜM

Cameron'ın terk edilmiş yiyecekleri, arabanın arkasında kokmaya başlamıştı Nathan da camı hafifçe aşağı indirdi.

"Onları atabiliriz," dedi kendisinin de aynı şeyi düşündüğü açıkça belli olan Xander.

"Evet." Nathan başını salladı ama yine de hızını azaltmadı. Arabanın arkasındaki malzemeler Cameron'ın hayatta kalmasını sağlayan donanımlarıydı. Şimdi de Nathan'ın tam olarak ifade edemediği nedenlerden dolayı onlardan herhangi birini elden çıkarmak, tuhaf bir şekilde, ona sanki bir pervasızlıkmış gibi geliyordu.

Xander, hâlâ Harry ile Bub'ın öndeki arabada oynaşan gölgelerini seyrediyordu. Nathan kendi kendine kaşlarını çattı. Harry'ye güveniyordu, gerçekten güveniyordu. Eğer iş oraya gelecekse belki de, bütün hayatı boyunca güvenmişti. Yine de Harry, Bub'a bir şeyler söylemek için başını çevirince Nathan kendini, Cameron'ın arabasına ulaşmalarından önceki dakikayı kafasında yeniden canlandırırken buldu.

"Glenn'in, Cam'in arabasını senin sınırının dışından da görebilmesi ilginç," dedi Xander birdenbire. "Diğer yönlerden gözlerden gayet iyi saklanmış durumdaydı."

"Evet, ama aynı şeyi pek çok yer için söyleyebilirsin. Cam, onu güpegündüz yolun ortasına terk de etmiş olabilirdi ve o zaman bile kimsenin asırlar boyunca onu bulamaması güçlü bir olasılık olurdu. Buralardan ne sıklıkla birileri geçer? Haftada bir mi? Ve o geçenler de ya bizden ya da Atherton'dan birileri olur."

"Öyle sanırım," dedi Xander. "Sadece bu civardaki araziler öylesine düz ki eğer arabamın görülmemesini istiyor olsaydım ben de onu kayaların arasına bırakırdım." Bomboş araziye baktı. "Buradan daha önce geçen ya da üzerinden uçan kimsenin olmaması çok fena... Perşembe çok geç olsa bile Çarşamba olmayabilirdi."

Nathan yanıt vermedi ama Xander haklıydı. Eğer araba daha önce bulunabilmiş olsaydı derhal ihbar yapılabilecek ve yardım getirilebilecekti. Nathan birdenbire –bunu yapmamaya çalıştı ama başarılı olamadı– aynı durumun kendisi için de geçerli olup olmayacağını merak etti. Eğer terk edilmiş hâlde bulunan onun arabası olsaydı ve kendisi de başı belada ya da kayıp olsaydı... Oradan geçen yerlilerden biri ona da yardım eder miydi acaba? Yoksa ona hâlâ sırtlarını dönmüş olan bütün bu insanlar, bıçak kemiğe dayandığında aslında hiç de kendisinden daha iyi olmadıklarını kanıtlarlar mıydı? Nathan bunu gerçekten bilmiyordu.

Olanlarda Ilse'nin suçu yoktu, zerre kadar bile yoktu ama eğer o olmasaydı Nathan o gün kentte bulunmayacaktı. Bara arka arkaya yaptığı üçüncü hafta sonu ziyaretiydi. Kendisine kentte önemli bir işi varmış da her halükarda oraya zaten gelecekmiş süsü vermeyi artık bırakmıştı.

İkinci ziyaretinde, bomboş barda karşılıklı oturmuşlar ve Nathan kendini, boşandığını ve oğlunun ondan 1500 kilometre uzakta yaşadığını Ilse'ye anlatırken bulmuştu. Ilse de karşılık olarak Nathan'a, annesinin kanser hastalığının son evresine geldiği zaman okuldaki kaydını dondurup bütün zamanını annesinin bakımına ayırmak zorunda kaldığını anlatmıştı. O sıralarda nişanlıydı ama yaşamının sonuna gelmiş birine bakmanın yarattığı günlük sıkıntılar adama biraz fazla gelmişti ve annesi öldüğü zaman Ilse artık nişanlı değildi.

Birer içki daha almışlar ve Nathan nasıl olduğundan emin olamasa da bir şekilde kendilerini gülümser hatta en sonunda kahkahalarla gülerlerken bulmuşlardı. Olanlar yüzünden değil ama daha hafif ve geri kalan her şeyi daha katlanılır kılıyormuş

gibi görünen başka şeyler için gülüyorlardı. Nathan ona bakmaktan kendini alamıyordu. Onun görünüşünden ve kendisine bakış tarzından hoşlanıyordu. Ona kum tepeciklerini anlatmış ve günün birinde kendisiyle birlikte oraya gitmekten çok hoşlanacağını söylemişti.

Nathan, üçüncü ziyaretinde yine barın kapanış saatine kadar kalmış ve Ilse de kapıyı kilitlemesine yardım ettikten sonra onun elini tutmuştu. Yol her iki yönde de boş görünüyordu. Ilse muhteşem gece göğünü daha net görebilmeleri için Nathan'ın kendisini tek sokak lambasından uzağa götürmesine izin vermiş ve Nathan da tam da ümit ettiği gibi, kendini, karanlık bir köşede, Ilse'nin ılık ağzı onunkinin üzerinde, onu dört çekerlisinin yan tarafına bastırırken bulmuştu. Kuşku ve hazzın baş döndüren bir karışımıyla, uyku tulumunun serili hâlde onu beklediği arabanın arka koltuğuna devrilmişlerdi. Bluzunun altına uzanıp onun ellerini de kendi pantolonunun üzerinde hissederken Ilse'nin teni yumuşacık ve sıcaktı. Sonra da ona sıkıca sarılmış ve tepelerindeki yıldızların ışıkları tozlu pencerelerden içeri süzülürken hızlı ritmik solumalarını dinlemişti.

Sonra da onu seyrederek uzanmıştı, arabanın kapılarının içeriye taze bir esintinin girmesi için açılmış, uyku tulumu da bir kenara itilmişti.

Gülümsüyordu, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bu..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. Mükemmel, canlandırıcı, dönüştürücü. "Muhteşemdi," dedi. Jacqui onu terk ettiğinden beri bu ilkti ama ondan daha fazlası vardı. Kendini yıllardır hissettiğinden daha iyi hissediyordu. "Gerçekten muhteşemdi."

"Teşekkür ederim." Gülmüştü Ilse.

Nathan onun vücudunu okşamıştı. "Peki şimdi ne var?"

Ilse tekrar gülümsemişti. "Sırt çantalı gezginin el kitabında burası için gün doğarken kaybolup bir daha asla sizden haber alınamayacak yer diye yazdığından çok eminim."

Bu kez gülme sırası ondaydı. "Hadi canım." Onu daha da

yakına çekip teninin kıvılcımlarını kendisininkinde hissederek yana yuvarlamış ve üzerine çıkmıştı. "Her zaman öyle olmaz."

Haklı olan oydu, yanılan ise kendisi. Bu, sonradan ortaya çıkacaktı. Ama o sırada Nathan gerçekten de böyle olduğuna inanıyordu.

*

"Neden duruyorlar?" Xander, yolcu koltuğunda aniden öne eğilerek Nathan'ı şimdiki zamana geri getirdi. Harry'nin arabası, önlerinde, çitin yanında durup kenara çekilmişti. Nathan'ın görebildiği kadarıyla, görünürlerde henüz çobanın mezarına benzer hiçbir şey yoktu.

Harry'nin motoru çalışır hâlde bırakarak arabadan indiğini gördüler. Harry çömeldi ve zaman zaman parmağıyla tozlara dokunarak zemini kontrol etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Xander.

"Bilmiyorum."

Nathan arabasının camını açıp dışarı sarktı. "Harry! Ne yapıyorsun?"

"Bakıyorum!"

"Neye?"

"Her şeye."

St. Helens'li polis de neredeyse tıpatıp aynı şeyi söylemişti ama hiç değilse söz konusu Harry olduğunda bunun gerçekten de işe yarayacak bir şey olması olasılığı vardı. Nathan camını tekrar kapattı ve omuzlarını silkti. "Onu duydun. Bakıyormuş."

Xander koltuğunda arkasına yaslandı ve bekledi. Dakikalar geçti ve sonunda Harry tekrar arabasına bindi. Yeniden hareket ettiler.

*

Ilse şafak söktükten hemen sonra ondan ayrılmıştı. Kasabada halk sayıca az ve birbirlerinden uzakta yaşıyor olabilirdi ama hepsi de erkenden kalkardı. Ilse bluzunun düğmelerini iliklerken onu öpmüştü.

"Seni evine bırakayım," demişti Nathan.

"Gerek yok." Ilse barın yanındaki binayı işaret etmişti. "Orası benim."

"O kadar yakın mı? Oraya da gidebilirdik."

Arabadan atlayıp sırıtmıştı. "Bunun nesi varmış? Burada da yeterince eğlenmedik mi?"

"Eh, ben eğlendim."

"Ben de."

Onun gidişini izlerken Nathan kendisini neredeyse sarhoş gibi hissediyordu. Yüzünde bütün gün devam eden bir gülümseme ile kentte dolaşıp işlerini halletmişti. İşlerini neredeyse bitirmiş, önündeki dönüş yolculuğu için benzin istasyonunda arabasının deposunu dolduruyordu ki hemen yanına başka bir arabanın daha girdiğini hissetti. Nathan, sınıfının en iyisi olan dört çekerliye baktı ve yüzündeki gülümsemenin ilk kez solduğunu hissetti.

Kayınpederi –eski kayınpederi– aracının kapısını açıp da dışarı çıkarken başını kaldırmamıştı. Gözünün ucuyla bakan Nathan, Keith Walker'ın tereddüt ettiğini gördüğünü sanmıştı. Ama adamın tereddüdü çok uzun sürmemişti. Sadece iki benzin pompası vardı ve Nathan da birini kullanıyordu. Eğer Keith'in benzine ihtiyacı varsa başka bir alternatifi yoktu. Boş olan pompayı almıştı.

"Nathan."

"İyi günler, Keith." Nathan pompaya odaklanmıştı. Deposunu doldurduktan sonra da gitmek üzere harekete geçmişti. Hepsi bu kadardı.

Keith onu süzüyordu. "Dün Jacqui ile konuştum."

Nathan pompanın göstergesinde oynayan rakamlara bakıyordu. "Ah, öyle mi?" Bu bir soru değildi.

"Avukatlarına direnmeleri için talimat vermiş."

"Tamam."

"Nathan makul ol. Talep ettiğin ziyaret sıklığı, Xander'ın yaşındaki bir çocuğa çok fazla gelecek sayıda görüşmeyi içeriyor."

"Benim avukatımsa bunun standartlara son derece uygun bir velayet paylaşımı olduğunu düşünüyor."

"Birbirlerine çok yakın yerlerde yaşayan boşanmış çiftler için belki öyle olabilir. Ama buradan kilometrelerce uzakta yaşayan, senin gibi biri için değil."

"O beni terk etti. Ben onu değil." Nathan ağzını kapattı sonra tekrar açtı. "Her neyse, senin Xander yakınlarındayken mutlu olacağını sanıyordum."

Keith, dört arazisiyle ülkenin en büyük toprak sahiplerinden biriydi ve genellikle verimli geçen bir yılda son sıralardan en zenginler listesine girmek onun için çok zahmetsiz bir iş olurdu. Şimdi ise aşağı doğru kıvrılmış ağzıyla başını iki yana sallıyordu. "Kathy ve ben, Xander'ı Brisbane'de ziyaret ediyoruz. Çocuğun buraya gelmesi için hiçbir neden yok."

"Ben onun babasıyım, Keith." Pompa kapandı. Yakıt deposu dolmuştu. "Yani aslında çok iyi bir neden var demektir."

Nathan, kayınpederine ilk defa gerçek anlamda baktı. Rengi biraz solgundu ve yorgun görünüyordu. Muhtemelen paracıklarını saymak için geç vakitlere kadar uykusuz kalmıştır, diye düşündü Nathan, ödemeyi yapmak üzere içeri geçerken. Pencereden Keith'in kendisini seyrettiğini görebiliyordu:

Nathan adamın, ona bu kadar şiddetli bir biçimde karşı olmasının nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. Keith, Nathan'ın babasıyla da iyi geçinememişti ama bu hiç de olağandışı bir durum sayılmazdı. Babasıyla Nathan da iyi geçinemezdi. Ve Nathan'la Jacqui ilk kez birlikte olmaya başladıklarında da Keith bunu onaylamıştı. Her şeye rağmen, diye düşündü Nathan, belki de o dönemde yaptığı şey, romantizmin normal seyrini izleyip en sonunda da sönmesini ümit ederek çenesini tutmaktı sadece.

İşler, Jacqui ile iyi gittikleri oranda kötüleşmişti ve düğün yaklaştığı sırada, Nathan yeni kayınpederi ile neredeyse hiç konuşmuyordu. Nathan'ın sonradan öğrendiğine göre Keith, Jacqui'yi birkaç kez evlenmekten vazgeçirmeyi denemiş ve Jacqui her seferinde odayı bağırarak terk etmişti.

Ama onun ister hoşuna gitsin ister gitmesin düğün tarihi yaklaşmış ve Keith de sonradan, kendi çok geniş arazisinin bir bölümünü ona barış armağanı olarak sunmuştu. Bright ailesinin

arazisiyle doğrudan sınırı olan görece küçük bir parçaydı bu ve Keith, onu yeni evlilere düğün hediyesi olarak vermişti. Kirabee Çiftliği'nde bir köprübaşı olarak düşünün, diye açıklamıştı. Eğer onu işletip daha da büyütürlerse zaman içinde biraz daha fazlasını satın alabilirlerdi.

Nathan'ın ise o arazi parçası ile ilgili olarak birkaç şahsi kuşkusu vardı. Çitin o tarafta kalan parçası ona hiçbir zaman iyi görünmemişti ama Jacqui bu hediye karşısında çok heyecanlandığından o da bir şey diyememişti. Jacqui, onu, kaynaklarını bu işe aktararak orayı ilerisi için gerçek bir aile mülkü hâline getirmesi yolunda teşvik etmişti. Babası ölünce Burley Downs'un üçte biri Nathan'a kalmış, o da kendi hissesinin yarısını Cameron'a satmıştı.

Yeni arazisi, Nathan parayı oraya ne kadar hızla akıtırsa o kadar hızla yutuyordu. Ama Jacqui bunu anlayamıyordu. Onu, Burley Downs'tan kendisine kalan hisselerin kalanlarını da satması yönünde teşvik ediyordu. Daha fazla yatırım yap. Daha fazla uğraş. Babası o araziden gayet iyi gelir elde ediyordu, Nathan neden edemesindi ki? Nathan miras payının geri kalanını satmayı reddetmiş ve bu da evli bir çift olarak ettikleri ilk büyük kavganın nedenini oluşturmuştu.

Jacqui birkaç günlüğüne annesiyle babasının yanına gitmişti. Geri döndüğünde, Nathan, Keith'in kendilerine verdiği arazinin değersiz olduğunu yüksek sesle dile getirmişti. Bu da ikinci büyük kavgalarını etmelerine yol açmış, Jacqui gerisingeri arabasına atlayıp birkaç gününü daha annesiyle babasının evinde geçirmek üzere gözden kaybolmuştu. Ve onu o kahrolası toprak parçasından uzaklaşırken seyreden Nathan'a öyle gelmişti ki, Keith'in ümit ettiği şey de büyük olasılıkla tam olarak buydu.

*

Nathan, birden aracın tekerleklerinin bir tümseğin üzerinden geçtiğini hissetti ve kendi kendine dikkatli olmasını söyledi. Yol engebeliydi ve o da Cameron'ın arabasını iyi tanımıyordu. Şu anda ihtiyaç duyacağı son şey kuma saplanıp kalmak olurdu. Önlerinde Harry'nin arabası tekrar yavaşlamıştı. Yolculuk sıra-

sında çıkıp çit boyunca uzanan zemini kontrol etmek ya da çevreyi incelemek için kendi etrafında bir iki kez dönmek üzere iki kez daha arabayı durdurmuştu.

"Mezarı görmeyi neden istedi ki?" diye sordu Xander, mezar sonunda görüş açılarına girdiğinde.

"Bilmiyorum," dedi Nathan. "Ama Cam'i doğduğundan beri tanıyordu. Belki de sadece kendi gözleriyle görmek istemiştir."

"Belki de." Ama Xander, hiç de ikna olmuş görünmüyordu.

*

Nathan, Jacqui sonunda temelli gittiği zaman Xander'ı düşündüğünden çok daha fazla özlemişti. Jacqui, o kadar uzun zamandan beri Nathan'ı bunu yapmakla tehdit ediyordu ki, nihayet yaptığında neredeyse rahatlamıştı. Jacqui pek çok şeyden bıkmış usanmıştı artık. Nathan berbat bir koca, berbat bir baba, kahrolası berbatlıkta bir aile reisiydi ve kendisi de bütün bunları ona ödetecekti. Nathan, en sonunda ondan yakasını sıyırabilmekten çok mutlu olacağını düşünüyordu ama Xander'dan ayrılmak ona fiziksel bir darbe gibi gelmişti.

Kendini onun fotoğraflarını uzun uzun incelerken buluyordu. Xander'ın mutlu yüzüne bakıyordu, küçük ellerine, şimdiden hafifçe dalgalı bir görünüm almaya başlamış olan gür saçlarına. Nathan, Xander'ın, gecenin ortasında, tıpkı kızışmış bir motor gibi bağırarak ağlamaya başlamasını bile özlüyordu. O henüz bebekken Nathan, beşiğinin yanına oturur ve ağır ağır gitarını çalardı. Bir süre için bu, onu sakinleştirmeyi başaran şeylerden biri gibi görünmüş ve Nathan, Jacqui, bunu yararlı olmaktan ziyade can sıkıcı bulduğu zaman şaşırmıştı.

Nathan, onunla, Xander'ın önünde tartışmayı reddediyordu. Kendisi ve Jacqui'nin geçinememeleri Xander'ın hatası değildi. Nathan'ın daha dürüst anlarında itiraf ettiği üzere, muhtemelen tümüyle Jacqui'nin hatası da değildi. Hem evli hem de ayrı oldukları zamanlarda güç birkaç yıl geçirmişti ve Jacqui gittiğinden bu yana, bazen kendini daha iyi hissettiğini fark ettiği zamanlar olmuştu. Tıpkı, arabasının arkasında, yanında hoş bir Hollandalı barmaidle yatarken olduğu gibi... Ama Xander'ı hep özlemişti.

Nathan bazen, acaba o gün Keith'i görmezden gelip arabasına binse ve doğruca evine gitse neler olacağını merak ederdi. Dönüş yolculuğuna çıkmadan önce eski kayınpederinin elini sıkabilirdi –ya da yüzünün orta yerine bir yumruk da savurabilirdi– ve işler yine de uzun vadede daha iyi bir şekilde sonuçlanmış olurdu.

Ama o, bunların ikisini de yapmamıştı. Aldığı benzinin parasını ödemiş ve Keith de pompa alanından ona seslenmişti:

"Bilmen gerekiyor, Nathan, Kathy ve ben Jacqui'nin avukat masraflarını ödeyeceğiz."

"Saçmalık." Nathan kendi arabasına metreler kala durmuştu.

"Bu doğru."

"Onun lanet olası doğruluğundan kuşku duymuyorum." Nathan, yönünü değiştirdi ve Keith'e yaklaştı. "Ben, senin burnunu sokmanın saçmalık olduğunu kastediyorum."

"Senin mantık dışı davrandığın düşüncesindeyiz."

"Benim mi?"

"...ve Jacqui'nin de en iyi şekilde temsil edildiğinden emin olmak istiyoruz. Xander'ın da."

"Dostum, Xander gayet iyi. Senin yardımına ihtiyacı yok. Ara sıra babasını görmesi gerekiyor, onun ihtiyaç duyduğu şey bu."

"Nathan..."

"Eğer senin kahrolası kızın..."

"Hey, söylediklerine dikkat et." Keith güçlükle nefes alıyormuş gibiydi.

"Hayır, asıl sen söylediklerine dikkat et. Eğer senin o kahrolası kızın kendi bildiğini okumaya devam edecek olursa oğlumu bir daha hiç göremeyeceğim."

Keith yanıt vermedi ama yanıt sanki sözcüklerle dile getirmiş gibi açıkça yüzünden okunuyordu. Evet, öyle olması tercih edilir.

Nathan, içinde korkunun harekete geçtiğini hissetti. Velayetle ilgili düzenlemelere direnç göstermelerini beklemiş ama bu kadar ileri gidebileceklerini hiç düşünmemişti. Onu, Xander'dan tümden koparamazlardı, öyle değil mi? O, bunun olabileceğini

hiç düşünmüyordu ama doğrusu Keith'in de mali açıdan rahatı son derece yerindeydi.

Nathan, ileri doğru bir adım attı, bir parmağını kaldırdı ve eski kayınpederine doğrulttu. Benzin istasyonunda görevli olan Kylie'nin pencereden onları seyrettiğini görebiliyordu. Kylie, sonradan, Nathan'ın saldırganca bir tutum içinde olduğunu söylemekte hiç vakit kaybetmeyecekti. Ama o sırada bu, Nathan'ın umurunda bile değildi.

"Keith, dostum." Nathan, sesinin sakin ve kontrollü çıkmasına özen gösterdi. "Beni dikkatle dinle çünkü bu, bütün yıl boyunca duyup duyabileceğin en doğru şey olacak. Bu bölgedeki kahrolası her ineği alabilir ya da satabilirsin ama beni Xander'dan uzak tutamazsın."

"Bu, Jacqui'nin isteği."

"Ne yazık. Jacqui de bunu kabullenmek zorunda kalacak."

Keith, belki biraz sinirli bir biçimde anahtarlarını çıngırdattı. "Bunun olmamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer sen daha en başından iyi bir koca ve baba olabilseydin şimdi bu pozisyonda bulunmayacaktık bile."

"Bak dostum, dünya üzerinde o kadını mutlu edebilecek hiçbir şey yok. Ama belki sen, kulağına sürekli olarak benim nasıl bir oksijen israfı olduğumu fısıldayıp durmasaydın belki de benden ayrılmazdı."

"Onun, en sonunda, mantıklı davranmaya başlamasının benim hatam olduğunu mu sanıyorsun? Ben, senin için elimden geleni yaptım, Nathan. Sana o araziyi verdim, öyle değil mi? Bu, sana bir şans vermek anlamına gelmiyor muydu?"

Nathan güldü. "Evet, doğru. Sürekli bunu söyleyip duruyorsun. Ama ben, o araziyle hiçbir şansa sahip olmadım ben ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Sen, benim dolduruşa gelmemi, Jacqui'nin de bunu görmesini istedin ve istediğini de aldın. Bunu da çok iyi başardın, bravo sana. Ama konu Xander'a geldiğinde bu kez istediğini alamayacaksın."

"Göreceğiz."

"Çocuğu terk edecek olsam, bu seni gerçekten mutlu eder miydi? Böylesinin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Evet. Jacqui'nin veya Xander'ın yakınlarında senin gibi bir adamla daha iyi olacaklarına inanmıyorum."

Nathan, öfkesinin altında samimi bir merak duygusunun kabardığını hissetti. "Bende o kadar kötü olan ne? Beni tanıma zahmetine girmedin bile, Keith."

"Senin gibilerini tanırım ben," dedi Keith. "Bütün yaşamımı taşrada geçirdim ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Senin gibi adamların neler yaptığından haberim var."

"Bu da ne demek oluyor?"

Keith arabasının kapısını açmıştı. "Bu, tam bir zaman kaybı... Ben bu işe dahil olmayacağım. Gitmem gerek."

"Bekle. Kimden bahsediyorsun sen? Kastettiğin kişi babam mı?"

"Kesinlikle."

"Hey. Hayır." Nathan kolunu uzatıp arabanın kapısını, Keith'in yolunu kapatacak şekilde tuttu. Ondan çok daha iriydi. "Bu haksızlık."

"Bundan emin misin?" Keith, Nathan'ın koluna ta ki en sonunda onu yavaş yavaş indirene kadar dik dik baktı. Başını iki yana sallayarak arabasına bindi. Camını aşağı indirdi. "Jacqui'yi aramaya kalkma. İletişim avukatlar aracılığıyla sağlanacaktır."

"Tanrım, Keith." Nathan, arabanın penceresine eğildi. Benzin istasyonunun bankosundan onları seyreden Kylie, bunu da gördüğünü hatırlayacaktı sonradan. "Bu, benimle Jacqui arasında. Paranı bu işin dışında tut. Beni işitiyor musun? Senin ailemin etrafında dolaşıp durmanı istemiyorum."

"Hayır, Nathan." Keith, gerçek anlamda güldü. "İşitmeyen biri varsa, o da sensin. Gerekli olduğu müddetçe o çekleri yazıp durmaya devam edeceğim. Jacqui ve Xander senin değil benim ailem ve onlara gerektiği şekilde bakılmasını sağlayacağım. O yüzden de şimdi sen beni dinle. Senin ne istediğin benim zerre kadar umurumda değil. Ben kendi istediğime önem veririm ve de Jacqui'nin istediğine."

"O neymiş tam olarak?"

"Senin bir daha asla bana veya aileme yaklaşmaya kalkışmaman."

Nathan, o anda pencereden içeriye uzanabilir ve adamın burnunu kırabilirdi. Eğer bunu yapsa daha iyi olup olmayacağını hâlâ bugün bile merak ediyordu. O zaman bütün her şey hallolmuş ve üzeri de çok daha hızlı bir şekilde toz tutmuş olacaktı en azından. Ama bütün bunların ortasında bir yerlerde, birdenbire aklına Ilse gelmişti. Önceki gecenin büyüsü, Keith yüzünden bir ölçüde kaybolmuştu ama yine de bir an için bile olsa önünde duran adamın biraz daha az önemli görünmesini sağlamıştı. Onun ve parasının dokunamayacağı şeyler de vardı dünyada.

Nathan kendini zorlayıp uzun ve derin bir nefes almıştı. Tek bir kelime dahi etmemişti, bütün yaşamı boyunca hiç yapmadığı kadar kendini dizginleyerek kendi arabasına doğru yürümüş ve binip uzaklaşmıştı.

*

Nathan arabayı mezarın Harry'nin park ettiği yerden biraz daha ilerisine park etti. Nedense burası önceki günkünden daha ıssız görünüyordu. Bu kez Bub da arabadan çıktı ve mezar taşına doğru yürürken Harry'yi takip etti. Birlikte yan yana durdular. Kum ve rüzgâr, tam Nathan'ın beklediği gibi orayı neredeyse tamamen eski hâline çevirmişti. Cameron'ın bir zamanlar orada yatmış olduğunu düşünmek şimdiden çok güçleşmişti. Nathan, ön camdan Bub'ın bir şeyler söylediğini ve Harry'nin de hafifçe kaşlarını çattığını gördü.

Xander'a döndü. "Çıkmak ister misin?"

"Hayır." Xander, Cameron'ın cesedinin yattığı yer dışında kalan her yere bakıyordu. "Ya sen?"

"Hayır." Çürüyen yiyeceklerin kokusu arka koltuktan süzülerek onlara ulaşırken arabada oturmaya devam ettiler.

*

Nathan, pahalı dört çekerliyi kilometrelerce öteden fark etmişti. Benzin istasyonundan direksiyonu sımsıkı kavramış olarak ve Keith'in sözleri kulaklarında çınlayarak ayrılmıştı. Ilse ve önceki gece çok uzaklarda kalmış gibiydi, Nathan şimdi kendini öfkeli

ve kavgaya hazır hissediyordu. Doğruca eve gitmeyi planlamıştı ama uykusuzluğun üzerinde etkisini göstermeye başladığını ve bir trafik kazası yüzünden akşam haberlerinde yer almasının hayli yüksek bir olasılık olacağını hissetti. Arabayı bir pastanenin önüne çekip kahve satın aldı. Kendini hâlâ yorgun hissediyordu ama arabasında oturup kahvesini yudumlar ve uykusuzluğunun nedenini düşünürken yüzüne tekrar bir gülümseme yayılmaya başladı.

Yirmi dakika sonra yine yola koyuldu ve kente yarım saatlik mesafede de dört çekerlinin çakıl taşı döşeli yolla bir dik açı oluşturacak şekilde park edilmiş olduğunu gördü. Hatta park bile edilmemişti belki. Sadece yolun yarı üzerinde yarı dışında öylece duruvermişti. Nathan arabayı, kaportaya dayanmış duran adamı görmeden çok önce tanımıştı.

Daha sonraları, düşündüğü zaman, Nathan söz konusu kararı vermesinin üç veya dört dakika sürmüş olması gerektiğini anlayacaktı. Neresinden bakarsanız bakın anlık bir karar olmamıştı yani. Üzerinde iyice düşünülerek verilmiş, bu da sonuçta işleri daha da kötüleştirmişti.

Ama her halükarda gerçekler aynıydı. Nathan, önce Ketih'in bir açı oluşturacak şekilde park edilmiş olan arabasını sonra da kendisini görmüştü. Bir kolunu sallıyordu, diğereli vücudunun yan tarafını kavramıştı ve direksiyonun başında Nathan'ın olduğunu anlayınca yüzünde derin bir hayal kırıklığı belirdi. Yine de vücudunu hafifçe öne eğerek kolunu bir kez daha salladı. Bir koluyla havayı dövüyor, diğeri ise yanından, parasının durduğu cebinin bitişiğinden sarkıyordu. Nathan ayağını gaz pedalına değdirdi sonra da kendisine bunu tam anlamıyla düşünme iznini bile vermeden tekrar çekti. Şu anda kendisinden kilometrelerce uzakta bulunan Xander geldi gözlerinin önüne ve bir ağırlığın göğsüne oturduğunu, kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Hepsinin altında bir yerlerde de Keith'in sözlerini duyuyordu.

"Sakın bir daha bana veya aileme yaklaşmaya kalkma."

Sen nasıl istersen, dostum.

Nathan durmadı ve yoluna devam etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kimsenin umurunda olduğundan değil ama kayıtlara geçmesi açısından, vicdanı Nathan'ı alt etmişti. Otuz dakika sonra geri dönmüştü ki, bu da yeniden Keith'in arabasının yanına varmasının bir saati bulması demekti. Adamın dört çekerlisi hâlâ orada duruyordu, hâlâ tuhaf bir açıyla park edilmiş durumdaydı ama Keith'ten hiçbir iz yoktu. Artık huzursuzlanmaya başlayan Nathan, telsiziyle yardım çağırmıştı. Birileri ona yanıt verene kadar olağandışı uzunlukta bir bekleme süresinin geçmesi gerekmişti. Sonunda da ona, Keith'in ambulansla hastaneye götürülmekte olduğu söylenmişti.

"İyi mi?" diye sormuştu Nathan. Yine uzun bir bekleme süresi... Bir dakika kadar daha telsizden sadece cızırtı gelmişti.

"Artık çok geç, dostum," demişti en sonunda bir ses. Tanıdığı biri olmalıydı ama Nathan kim olduğunu çıkaramamıştı.

"Keith için mi çok geç? Kahretsin, sen ciddi misin?"

"Hayır, senin, onu umursuyormuş gibi davranman için çok geç. Bize kendisini bırakıp gittiğini söyledi."

Ve bu sözle beraber, Nathan'ın telsizi bir kez daha sessizliğe gömülmüştü.

*

Nathan, şimdi, çobanın mezarının başında dikilen Bub'ı ve Harry'yi izleyen Xander'a bakıyordu. Harry mezar taşının yanına çömelmiş, taşın dibindeki küçük delikten geriye kalan azıcık şeyi incelerken Bub'ın sırtı onlara dönüktü. Harry uzun bir süre orada kaldı, sonra da ayağa kalkıp araziyi her yönden inceledi.

Nathan, başını çevirme zahmetine bile katlanmamıştı. Orada ne olduğunu biliyordu. Kilometrelerce mesafe boyunca hiçbir şey...

Keith felç geçirmişti. Neredeyse ölüyordu. Neredeyse. Ama ölmemişti ve bunun için de Nathan'a hiçbir şey borçlu değildi. Sedyeyle ambulansa bindirilirken ölümün kapısını çaldığı o anda bile oksijen maskesini ağzından çekebilmek için gereken enerjiyi toplamış ve kurtarıcılarına Nathan'ın onun yanından nasıl geçip gittiğini anlatmıştı. Kendisini nasıl ölüme terk ettiğini...

Aslında Keith, Nathan'ın gidişinden sonraki on beş dakika içinde bir teslimat şoförü tarafından bulunmuştu. Herkes onun çok şanslı olduğunu söylüyordu. Binde bir insana nasip olacak bir şanstı bu. Hikâye, tıpkı bir kum fırtınası gibi bölgede ağızdan ağza yayılmıştı. Tiksinti ve güvensizlik elle tutulabilecek boyutlardaydı. Bir insanı o zor durumunda, orada öylece bırakmak bir ahlak sorunu değil, kelimenin en gerçek anlamıyla bir ölüm kalım meselesiydi. Nathan, akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış, bütün kasabayı –beyazları, yerlileri, gençleri, yaşlıları, uzun süreden beri kanlı bıçaklı olanları, sıkı dostları– birleştirmeyi tek başına başarmıştı. Konu Nathan'ın işlediği suçun tartışılması olduğunda otuz yıllık hınçlar bile bir kenara itiliyordu.

Bir tek bu konuda, Balamara'da yaşayan halkın tümü hiçbir tereddüt duymuyordu. Bir başka insanı doğa güçlerinin insafına bırakmak düşünülemez ve kesinlikle affedilmez bir şeydi. Ve eğer taşrada doğup büyümüş olan Nathan Bright bunu anlayamamışsa, o zaman çok geniş mesafelere yayılan o camiada yaşamak da ona göre değil demekti.

Nathan, bütün içtenliğiyle ve uzun uzadıya özür dilemişti. Harry ve Liz, daha sonra da Cameron onun adına özür dilemişlerdi. Jacqui, Brisbane'den hemen telefona sarılarak hattın öteki ucundaki Nathan'a bağırıp çağırdıktan sonra telefonu kapatmış ve avukatlarını aramıştı. En azından benimle konuştu, diye düşünmüştü Nathan. Zira Jacqui, bunu yapan az sayıda kişiden biriydi.

Bölge halkı cezasını kesmekte hiç vakit kaybetmemişti. Nathan'ın, kendisine suçlayarak bakan altmış çift gözün karşısında durup önceden hazırlanmış bir özür metnini okuduğu, tam bir işkence niteliği taşıyan bir kasaba toplantısı düzenlenmişti. Nathan sinirliydi ve okuduğu metin ona bile acemice ve içi boş görünmüştü. Velayet mücadelesini ve üzerinde bulunan baskıyı açıklamaya çalışmıştı. Bunlar birer özür değildi. Ateş altında veya kendiniz de yarı yarıya ölü olabilirdiniz ama yine de sizden durup yardım etmeniz beklenirdi. Dünyada, onun yapmış olduğu şeyi haklı gösterebilecek tek bir gerekçe bile olamazdı. Eğer herhangi bir şeyi kanıtlayacaksa, bu sadece Jacqui'nin velayetle ilgili kaygılarının haklılığını kanıtlamaya yarardı. Nitekim Jacqui'nin avukatları sonradan, Nathan'ın söylediklerinin bir dökümünü ele geçirip ona karşı kullanmışlardı.

Jacqui'nin kendisi de bir e-posta yazma zahmetine girmişti ki Nathan, bugün bile, bu konuda hâlâ bazı çok güçlü duygular beslemekteydi. Nathan'ın, ailesini hedef alan eylemlerini ayrıntılı bir şekilde gözler önüne seren bu e-postayı Jacqui'nin annesi kasaba toplantısında titreyen bir sesle okumuştu. Bu e-posta toplantı nezdinde olağanüstü derecede iyi karşılanmıştı. Öyle ki, Nathan, kimi yerlerde, Bub'ı bile onun duygularını paylaştığını gösterecek şekilde başını sallarken yakalamıştı.

Çavuş McKenna'nın, Nathan'ı, bir kasıtsız cinayet teşebbüsüyle suçlaması gerektiği konusunda bazı ateşli fısıldaşmalar olmuş ama Tanrı'ya şükür ki sonuçsuz kalmışlardı. Ne var ki bunun yerine kasaba halkı Nathan'a sırtını dönmüş ve ona karşı kenetlenmişlerdi. Nathan, tıpkı kanserli bir tümör gibi toplumdan çıkarılıp atılmıştı ve toplum o olmayınca sağlığına kavuşacaktı.

Nathan'ın kentteki her türlü kamu tesisine girişi anında yasaklanmıştı. Benzin istasyonu ve postane, Glenn'in bu yöndeki emirlerinin ardından ona hizmet vermeyi en sonunda kabul etmek zorunda kalmışlardı ama işlemler hiçbir göz teması kurulmaksızın yürütülüyordu. Çok geçmeden, Nathan'ın gündelik personelinin de kulaklarına bir takım sözcükler fısıldanmış ve

onlar da teker teker istifalarını sunmuşlardı. Nathan daha düşük düzeydeki yetenekler için daha yüksek ücretler önermek zorunda kalmış ama yine de onların yerini alacak kimseyi bulamamıştı. Bütün sürüsünü tek başına idare edebilmesi de mümkün değildi ve bu yüzden o da hayvanlarının sayısını azaltmak zorunda kalmıştı. Her zaman iş yaptığı yüklenici firmalar telefonlarına yanıt vermeyi reddetmişler, en sonunda da eğer onunla iş yapacak olurlarsa boykota uğramakla tehdit edildiklerini itiraf etmişlerdi. Ama tehdit edilmeseler bile yine de böyle davranırlardı zaten. Ne tür bir pislik torbası bir insanı ölüme terk edebilirdi ki? O da daha uzaklara gidip daha düşük hizmet karşılığında daha yüksek bedeller ödemeye mecbur olmuştu.

Bu olayın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra bir sabah Nathan, mülkünde tuhaf bir sessizlik hissi ile uyanmıştı. Huzursuz ve tedirgin olarak orada öylece yatarken birdenbire kafasına dank etmişti. Tümüyle yalnızdı. Hiçbir çalışanı yoktu. Telsizdeki parazitlerin dışında hiçbir ses yoktu. Orada öylece yatıp tavana bakmıştı. Saatlerce, hangi yöne baksa, yakınlarında başka hiçbir canlıya rastlamamıştı. Tam anlamıyla toplumun dışına itilmiş ve tümüyle tek başına bırakılmıştı.

*

Xander, Cameron'ın torpido gözünün içinde ne varsa altüst ederken mezara bakmaktan kaçınıyordu. Torpido gözüne iki polis de göz atmış ama Nathan kendisi hiç açıp bakmamıştı. Gözün iyi bir şekilde düzenlendiği ve kullanışlı olduğu anlaşılıyordu. Cam'in dinamik yönetimi altındaki mülkün tamamı gibi tıpkı, diye düşündü Nathan, ağzında acı bir tatla.

"İlginç herhangi bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." Xander başını iki yana salladı. "Ama bir yerde bir tamirciye gitmeyi planlamış gibi görünüyor. Burada bir tamir kılavuzu var."

"Gerçekten mi?" Nathan uzanıp kılavuzu aldı. Elinde tutup sayfalarını çevirdi. "Belki de sadece göstermelik bir şeydir. O zaman hiç kimse onun aslında buraya gelmeyi planladığını anlayamazdı."

"Belki de," dedi Xander. "Ama burada çok fazla bilgi var. Talimatların çıktılarını almış ve hazırladığı tüm donanımın da altını çizmiş."

Nathan kaşlarını çattı. "Yolda fikrini değiştirdi belki de."

Xander bir şey söylemeden omuzlarını silkti, şimdi gözlerini ileriye dikmiş, Harry ile Bub'dan ayırmıyordu.

*

Nathan, Ilse'yi aramaya çalışmıştı. Onun da bir şeyler duymuş olabileceğinden korktuğu ve ne diyeceğini de bilemediği için fazlasıyla uzun bir süre bu işi geciktirmişti. En kötüsüne inanmamak gerekirdi belki de. Ama Ilse niçin aramamıştı? Bu da bir gerçekti.

O korkunç kasaba toplantısında bile gözleri onu aramış ve orada olmadığını görünce de hem müthiş bir rahatlama hissi hem de tuhaf bir hayal kırıklığı duymuştu. Nihayet onun her zamanki hafta sonu vardiyasında bara telefon edecek cesareti topladığında aradan haftalar geçmiş bulunuyordu. Telefonu müdür açmıştı. Nathan'ın sesini tanımış ve eğer Nathan doğru anlamışsa, ona, kendisini bir kez daha gördüğü veya duyduğu takdirde, sorunu çözmesine yardımcı olması için arayacağı kişinin polis olmayacağını bildirmişti.

Nathan onu anlamış ama yine de sonraki ve daha sonraki haftalarda da kendini yine kente sürüklenirken bulmuştu. Personel yatakhanesine açılan kapılardan hangisinin Ilse'ya ait olduğunu bulmaya çalışmış ve içeri bir not atmıştı. Ilse'nin o notu alıp almadığını bile bilmiyordu. Almışsa bile onun bundan haberi olmamıştı. Kendini, yolun uzağına, gölgelerin arasına park etmiş, güvenli bir mesafeden barın ışıklarını izlerken buluyordu. İçeri girmekten aciz ama uzak durmaktan da aciz...

Takip eden yıllarda da bir süre daha, belki her altı ayda bir bunu yapmaya devam etmişti. Sadece kendi kafasının içinde yankılananlardan başka sesleri de duyabilmek için. Arabasını karanlık bir köşeye park ediyor, bardan süzülen boğuk konuşma seslerini ve arada bir gelen müziği dinliyordu. Ama artık yapmıyordu bunu. Şimdi üzerinden neredeyse on yıl geçtikten sonra

bile, içeride kimlerin olacağından ve oradaki yüzlerden birinin kendisini tanıyıp tanımayacağından emin değildi. Yine de adını hatırlayacaklarını düşünüyordu. Hikâye kulaktan kulağa aktarılmış gibiydi. O, bir uyarıdan başka bir şey değildi artık.

Olayın yaşanmasının üzerinden çok uzun zamanın geçmediği bir akşam, Cameron ile Bub'ı, şimdi Nathan'ı tümüyle görmezden gelen adamlardan birkaçıyla gülüşüp el sıkışarak bardan çıkarken görmüştü. Nathan olay patlak verdiğinden beri kardeşlerinden, elinden geldiğince uzak durmaya gayret ediyordu. Gerçi bunu açıkça dile getirmemişlerdi ama yaptığı şeyin onları da lekelediğini biliyordu. Bunu yapmasını kendileri talep etmek zorunda kalmasınlar diye uzak duruyordu onlardan.

Barın dışından onları izlemiş ve başlangıçtaki o ani ihanete uğramışlık hissi yavaş yavaş daha ihtiyatlı bir iyimserliğe dönüşmüştü. Ama Cam'den gelmesini beklediği o telefon –"Rahat ol, ahbap. İşleri yoluna koydum. Onlara açıkladım. Hepsi de senin üzgün olduğunu biliyorlar."– hiçbir zaman gelmemişti.

Bir hafta sonra, Nathan yine oraya sürüklenmiş ve bu kez gerçekleşmesini beklediği şeyin gerçek olduğunu görmüştü.

Tek sokak lambasının ışığı, vardiyasını bitirmiş çıkan Ilse'nin üzerine düşüyordu. Nathan eli kapının kolunda ve defalarca değiştirdiği özür metni dilinin ucunda beklerken, tam o barın kapısını kilitlediği sırada müdür ve iki hamal da aralarında gevezelik ederek onun peşinden çıkmışlardı. Ilse işini bitirene kadar da oralarda oyalanmışlar ve Nathan içindeki acı ve keskin bir pişmanlık duygusuyla onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmıştı. Ondan sonra da gururunu yenip Cameron'dan barda sarf edeceği birkaç iyi sözle onun için işleri yoluna koymasını istemişti.

"Dostum, oraya ben bile zorlukla alınıyorum," demişti Cam. Nathan'a sanki kaşlarını çatmış gibi gelmişti. "Oraya, sadece, Bub'ın konuşması gereken biri olduğu için gidiyorum."

"Lütfen, Cam. Tekrar içeri girip giremeyeceğimi sor. Orada bir kız var. Hoş bir kız. Barın arkasında duruyor." Kardeşinin anlayacağı bir dille konuşuyordu.

Cameron gülmüştü. "Ah, evet. Onu gördüm. Gayet iyi."

"Evet, dinle, şimdi onlara soracak mısın? Geri dönmeme izin verip vermeyeceklerini?" Yanıt gelene kadar soluğunu tutmuştu Nathan.

"Üzgünüm, ahbap. Bunun için henüz çok erken. Benim yapabileceğim bir şey yok, seni orada istemiyorlar."

Nathan telefonu kapatmıştı. Ondan sonra da, üç ay boyunca, bir daha kardeşiyle konuşmamıştı.

*

Xander, kâğıtları torpido gözüne geri koydu ve koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Nathan, onun için bu kadarının yeterli olduğunu ve artık gitmeye can attığını görebiliyordu. Bu durum büyük ölçüde Nathan için de geçerliydi. Doğruca gidip gidemeyeceklerini merak ediyor ama Bub ile Harry'yi mezarın başında oyalanırlarken bırakmaya karşı da tuhaf bir isteksizlik duyuyordu. Nathan'ın duymayacağı bir sesle konuşurlarken başları öne eğilmişti.

"Bir dakika içinde yeniden yola çıkmış oluruz," dedi ve Xander de başını salladı.

Nathan, büyükbabasına karşı hiçbir zaman gerçek anlamda bir yakınlık göstermediği için, Xander'a hep özel bir minnet duymuştu. Jacqui, Xander'a, yeteri kadar büyür büyümez öykünün kendi versiyonunu anlatmış, dolayısıyla Nathan'ın da kendisininkini anlatmaktan kaçınma şansı olamamıştı. Ama o anda da bu zahmete aslında hiç girmemiş olmayı dilemişti. Kendi versiyonu kulağa hiç de daha iyi geliyor değildi. Ama her iki durumda da, Keith bir ölüydü artık. Dört yıl sonra, ilkini takip eden ve hiç de Nathan'ın hatası olmamasına rağmen onu suçun sorumlusu olmaktan çıkarma konusunda herhangi bir yardımı da dokunamayan bir başka felce yenik düşmüştü. Keith'in dul eşi de Jacqui ve Xander'a daha yakın olmak için Brisbane'e taşınmıştı ve şimdi bir bakımevinde yaşamaktaydı. Nathan, bir süre için, Keith'in ölümünün, üzerindeki yasakları sona erdirebileceği ümidine kapılmıştı ama tam aksine bu, işleri daha da kötüleştirmişti. Sanki Nathan'ın işlediği suçun acısını çekmiş gibi cezayı

kaldırma gücüne sahip tek kişi de Keith idi. Ve bundan sonra bunu yapabilmesi de mümkün değildi artık.

Günün birinde hepsi de sona erecekti. Nathan başlarda her gün kendi kendine bunu söylüyordu. Aradan neredeyse on yıl geçtikten sonra ise bunun olmasını hâlâ bekliyordu. Ama artık her gün düşünmüyordu bunu hatta işin aslı, bazen hiç düşünmüyordu. Zamanının çoğunu eğerler üzerine kafa yorarak geçiriyordu şimdi. Eğer Keith, gerçekten de o gün orada, o yolun üzerinde ölmüş olsaydı, örneğin. Ya da eğer kendisi onun yan tarafını sıkıca kavramış olan koluna ve kapalı ağzına gereken saygıyı sessizce gösterecek o kahrolası ahlak duygusuna sahip olabilseydi?

Nathan, ön camdan, Harry'nin botunun ucunu mezarın yanında yere vurduğunu gördü.

Yakınında onu suçlayacak Keith olmasaydı, işler Nathan açısından çok daha farklı bir biçimde gelişmiş olacaktı.

Ölüler konuşamazdı ve o zaman da kimse Nathan'ın ne yaptığını bilemezdi. Nathan özgür ve suçsuz olurdu.

Sonunda Harry, Bub'a bir şeyler söyledi, o da başını salladı. Mezara sırtlarını dönüp birlikte arabalarına doğru yürüdüler. Motor çalıştı, Nathan da kendisininkini çalıştırdı. Cameron'ın yattığı yere son bir kez daha baktı.

Ölüler konuşamazdı.

Nathan aradan geçen yıllar boyunca, bunu yüzlerce kez düşünmüş olsa gerekti ama şimdi arabayla mezarın yanından uzaklaşırken bu düşünce tuhaf ve yabancı bir şekle bürünmüş olarak tekrar aklına gelmişti. Zihninin en karanlık köşesinde yerini alırken de son derece rahatsız ediciydi.

Yolda giderlerken tekerlekler yolun engebeli kısmına denk geldikçe sarsılıyordu. Nathan geriye dönüp bakmadı, onun yerine gözlerini ileriye dikti. Bakışları, neredeyse istem dışı bir şekilde önünde giden arabaya kaydı. Özellikle de iki adamın siluetlerine ve dikiz aynasındaki Nathan'ın ancak seçebildiği bir çift göze. Harry tam önünde onu seyrediyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nathan, Cameron'ın arabasını garaj yoluna sokarken annesinin gösterdiği tepkiyi uzaktan bile görebildi. Liz, merhum kocasının mezarının başındaki ağacın altında oturuyordu ve motorun sesini duyunca kaskatı kesildi. Ayağa kalkmaya davrandı, sonra da gelenin Cameron değil Nathan olduğunu görünce tekrar oturduğu yere yığıldı.

Nathan, ortada ne ondan ne de Bub'dan hiçbir iz olmamasına rağmen arabayı Harry'nin aracının yanına park etti. Yolda giderlerken onların öylesine gerisine düşmüştü ki sonunda onu neredeyse görüş alanının dışında kalacak kadar geçmişlerdi.

"Benim büyükannenle bir iki kelime konuşmam gerek," dedi Xander'a arabadan inerlerken.

"Sorun değil. Ben odamda olacağım." Xander, sanki aklında bir şey varmış gibi yürümeye başladı.

Nathan, onun gidişini izledi sonra da Liz'i görmek için yanına gitti. Duffy, Liz'in ayaklarının dibinde oturuyordu.

"Glenn ne dedi?" Liz başını kaldırdı. Tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Seni kendisi arayacak. Taziyelerini iletti."

"Taziyeleri herhangi bir yanıt da içeriyor muydu?"

"Hayır." Nathan annesinin sağına oturdu, sol kulağı o kadar iyi duyamıyordu. Duffy, başını Nathan'ın dizine dayamak için hareketlendi.

Liz bir elini uzattı ve Nathan da onu tuttu. Annesinin kolundaki, eskilerden kalma yara izini görebiliyordu, iltihaplı iz

şimdi ilerleyen yaşıyla birlikte solmaya yüz tutmuştu. Onu her zamanki gibi görmezden gelip yerine aşağılarda belirmiş olan, daha yeni, kırmızı bir ize baktı. Ameliyatla alınmış olan bir deri kanserinin tümörü olduğunu hiç sormadan biliyordu. Hepsinde de bundan bir dereceye kadar vardı. Bölgedeki bütün yetişkin beyazlarda... Ne zaman kasabaya bir uzman uçacak olsa önünde etlerinin tehlikeli kısımlarını kesip aldırmak veya yaktırmak üzere sıralarını bekleyen insanlardan oluşan bir kuyruk olurdu. Sonra da bir dahaki sefere kadar parmaklarını tahtaya vururlardı. Nathan'da da bu türden çok sayıda yara izi vardı.

"Bunun tümü de temiz mi?" diye sordu, kırmızı izi göstererek.

"Şimdilik öyle sanırım." Liz o daha fazla görmesin diye kolunu çevirdi. "Ama kim bilebilir ki?"

Nathan yakınlarda bir yerlerde, bir dingonun uluduğunu duydu ve ikisi de başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler.

"Bir süredir bu civarda dolaşıyorlar," dedi Liz. "Gittikçe de daha gözü kara oluyorlar."

Nathan duraksadı. "Benden gidip onları öldürmeye çalışmamı mı istiyorsun?"

"Onu Bub yapacak. Bu iş hoşuna gidiyor. Para yüzünden," diye de çabucak ilave etti. Belediye meclisi, Glenn'in tek tek sayıp bir de evrak düzenlediği polis karakoluna getirilen her dingo postu başına otuz dolar ödüyordu.

Liz içini çekti. "Bub'ın iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Nathan, yere akıttığı idrar akıntısıyla karanlıkta dikilen kardeşini düşündü.

"Bilmiyorum. Bub, Bub'dır işte."

"Sana da daha kötü görünmüyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, aynı görünüyor."

Liz, yere, Carl'ın mezarının yanına baktı. "Oraya Cameron'ın gireceği hayatım boyunca hiç aklıma gelmemişti. Zihnimde dönüp duran şeyleri bir türlü durduramıyorum. Neyi daha farklı yapmam gerekirdi diye."

"Kendine bunu yapma. Büyük olasılıkla hiçbir şey değişmezdi."

"Her nedense, bu kendimi daha da kötü hissetmeme neden

oluyor." Liz, başını iki yana salladı. "Keşke o son sabah at binmeye gitmeseydim. Ama birilerinin Sophie'nin atını alıştırması gerekiyordu. Onu üzerinden attı, sana söyledi mi bunu?"

"Düştüğünden bahsetti."

"Bunun, onun mu yoksa atın mı hatası olduğundan emin değilim. Bu yıl yine yarışlar için antrenman yapıyor ama eğer onu kontrol edemezse sorun yaşar. Atın ne durumda olduğunu kontrol etmenin iyi olacağını düşünmüştüm ama belki de eğer gitmeseydim..." Liz durdu. Gözlerinde yaşlar vardı. "Belki de eğer oturup Cameron ile doğru dürüst konuşsaydım. İkinizin son konuşmanızda neden bahsettiğinizi hatırlıyor musun?"

Nathan düşünmeye çalıştı. "Kusurlardan galiba."

"Gerçekten mi?"

Nathan annesinin yüzünü gördü ve yaptığı hatayı fark ettiğinde neredeyse gülecekti. "Hayır, o şekilde değil. Ben çitin kusurlarını tamir etmeyi kastetmiştim. Bakım masraflarını nasıl bölüşeceğimizle ilgili konuşmuştuk."

"Ah. Elbette." Annesi yere baktı. "Klinikten Steve aradı. Otopside su kaybından başka bir şey bulunamadığı takdirde cenazeyi birkaç gün içinde teslim edecekler. Eğer istersek çarşamba günü bir cenaze töreni düzenleyebiliriz."

"Noel arifesinde. O kadar erken mi?"

"Ya o zaman olacak ya da yeni yıl gelene kadar beklemek zorunda kalacağız. Ilse bu konuda bir fikrinin olmadığını söyledi, o yüzden ben de onlara o tarihte yapacağımızı bildirdim. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur diye düşündüm." Şişmiş gözlerini eve çevirdi ve kızların odasının pencerelerine baktı. "Sence bu doğru karar mıydı?"

"Galiba. Ortada daha iyi bir seçenek yok."

"O zaman, sanırım komşulara bildirsek iyi olur."

"Gelirler mi? Noel bu kadar yakınken?"

"Elbette gelirler." Liz'in sesi yükseldi.

Nathan, bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. İnsanlar Cameron'ı severlerdi ve eğer sevmeseler bile, ölü için çaba gösterme eğilimi duyarlardı. Cenaze törenleri, annesini arazile-

rinden çıkarmayı başarabilen az sayıdaki olaydan biriydi. Katıldığı törenlerin çoğu da arabayla bir günlük mesafede yaşayan yerel halk içindi ama birkaç ay önce erkek kardeşinin gömülüşüne tanıklık etmek için Victoria'ya kadar uçmuştu.

Liz, ona dayısının ölümünü haber vermek için aradığında, Nathan onu dinlememişti bile. Kalp krizinden ölen Malcolm Deacon yetmiş bir yaşındaydı. Nathan bunu umursuyormuş gibi davranamamıştı. Adamı hiç tanımıyordu. Onunla hayatında sadece bir kez, yirmi yıldan uzun bir süre önce kendi kızının cenaze töreninde karşılaşmıştı. Kardeşlerin üçü de bu törene katılmıştı çünkü bunu yapmalarını Liz sağlamıştı.

"O, senin kuzenindi," demişti Liz ve görünüşe göre işi çözen de bu olmuştu. Carl gitmeyi açıkça reddetmiş, ardından da görünüşe göre bu, karısının planlarını yolundan çeviremediği zaman da şaşırmıştı. Böylece Liz ve çocuklar, uçak ve arabayla saatlerce yolculuk ederek Nathan'ın adını hayatında hiç duymadığı, Victoria'nın öbür ucundaki tam bir taşra kasabası olan Kiewarra'ya kadar olan bütün yolu kat etmişlerdi. En sonunda da varmışlardı ve Nathan, annesinin, on sekiz yaş bastığı gün neden oradan ayrıldığını anlayabildiğini düşünmüştü. Balamara'dan daha büyük bir yerdi ama insanın keyfini kaçıran bir şeyler vardı orada. Hanım evladı yerliler sürekli olarak havadan şikâyet etmek dışında hiçbir şey yapmazken Bright kardeşler bu hoş ve serin değişikliğin tadını çıkarak uzun kollu gömlekleriyle etrafta gezinmişlerdi.

Aile, etrafları hiç tanımadıkları insanlarla çevrili, hiç tanışmadıkları bir kız için düzenlenen ayini dinlemişlerdi. Nathan kuzeninin kendisinden sadece birkaç yaş küçük, daha on yedi yaşında olduğunu biliyordu ama tabutu gördüğü zaman birden, onun bu kadar genç görünmesi karşısında şaşırmıştı. Ön tarafta, gözle görülür biçimde sarsılmış, gözleri inanmazlıkla iri iri açılmış, onun yaşlarında iki erkek ve bir kız oturuyordu. O sıralarda ancak sekiz yaşında olan Bub ise, sanki onu tanıyormuş gibi ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağlamıştı.

Törenin ardından, Nathan, Cameron ve Bub, geride durup Liz'in, erkek kardeşiyle mesafeli bir havada gerçekleşen yeniden

buluşmasını izlemişti. Ailenin öteki kolundan bir kuzen, bütün bu süre boyunca, oralarda dolanıp bir alkoliğin yarı sarhoş gözleriyle onları seyretmişti. Adam şerefsizin teki gibi görünüyordu ve Nathan onun kendilerinden uzak durmasına memnun olmuştu. Daha sonra ise Bub'ı üzecek bir şey söylemiş bu yüzden de Nathan ile Cameron, onu, tuvaletlerin orada bir köşeye çekip biraz silkelemişlerdi. Çok fazla değil –sonuçta cenaze töreni hâlâ sürüyordu ve onlar da birer hayvan değillerdi– ama bir dahaki sefere bunu aklında tutmasına yetecek kadar. Ölü evinden ayrılırlarken annesi, başını iki yana sallamış ve duyulmayacak bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanmıştı.

"Ne dedin?" diye sormuştu Nathan.

"Hiçbir şey. Sadece, o zavallı kız için daha fazlasını yapmamız gerekirdi."

Tören bittiği anda kasabadan ayrılmak üzere yola koyuldular. Liz'in doğup büyüdüğü tarım bölgesinde tek bir gece daha bile geçirmek istemediği açıktı. Sanki ölüm o yıla damgasını vurmuş gibiydi. Birkaç ay içinde, Nathan'ın babasını da hurda hâline gelmiş bir metal yığınından çıkararak arazinin uzak bir köşesine gömmüşlerdi.

Ondan sonra da Liz, ta ki kardeşinin cenaze törenine katılacağını bildirdiği üç ay öncesine kadar bir daha asla uçağa adımını atmamıştı. Nathan, tam anlamıyla şoke olmuş durumdaydı. Dayısının ölümü karşısında belli belirsiz bir rahatlamadan başka hiçbir şey hissetmiyor ve annesinin de aynı duyguları taşıdığını varsayıyordu.

Annesine, "Neden gidiyorsun?" diye sormuştu.

"Çünkü o, benim kardeşim."

Nathan, "Evet ama..." diye söze başlamış ama sonra nasıl devam edeceğini bilememişti. Annesinin bildikleri de kendisininkinden fazla değildi sonuçta. Dürüst olmak gerekirse, Nathan, hukuk sistemi onunla olan akrabalığını öğrenmeden önce adamın kalp krizinden ölmesinden çok büyük bir şans olduğunu düşünüyordu.

Jacqui ile ilgili teknik detaylardan kaynaklanmıyordu bu düşüncesi. Jacqui, dayısının ne ile suçlandığını öğrendiği gün kesinlikle bayram edecek ve süregiden yasal işlemleri, uygun rol model oluşturacak davranışları ve diğer bütün zırvalıkları gerekçe göstererek, Xander'a yaptığı ziyaretleri engellemek için bu bahanenin üzerine atlayacaktı. Nathan, Jacqui'ye mahkeme kararıyla belirlenmiş yükümlülüklerini hatırlatacak altı cümleden oluşan bir mektup göndermesi için, avukatına üç haneli bir miktar ödemek zorunda kalmıştı. Dolayısıyla, dayısı şu anda ölü olarak toprağın altında yatıyorsa, Nathan bu durumdan ancak mutlu olabilirdi.

Ama Liz gitmeye kararlı görünüyor ve Nathan da, onun kesinlikle çok yorucu geçecek bu yolculuğu tek başına yapmasından endişe duyuyordu. Bu konu üzerinde gerekenden daha fazla düşünmüş, sonunda da istemeye istemeye onunla birlikte gideceğini söylemiş, fakat aynı teklifin daha önce Cameron tarafından da yapıldığını ve Liz'in ona da bu zahmete girmesine hiç gerek olmadığını söylediğini öğrenmişti.

"Tanrı aşkına," demişti Liz. "Mal, iki şöyle dursun bir uçak biletine bile değmezdi. Daha önce ve özellikle de şimdi."

Uzun bir tartışma yaşanmış ve en sonunda Harry amca onunla birlikte gitmişti.

"Nasıl geçti?" diye sormuştu Nathan sonradan.

"Sakin," demişti Harry.

"Fazla kişi var mıydı?"

"Neredeyse sadece biz... Bir çift de polis boy gösterdi."

"Resmi olarak mı?"

"Sanmam. Biri, Kiewarra'nın yerlisiydi. Dost canlısı biriydi ama o sırada izinde bulunuyordu. O –Harry'nin yüzü bulutlanmıştı– duygusal yönden biraz hasar görmüş biriydi. Bir tane daha vardı; eskiden bu civarda yaşadığını ama şimdilerde Melbourne'de oturduğunu söyleyen bir adam. Fazla şey söylemedi, bütün bunlardan artık fazlasıyla bıkmış görünüyordu. Bana kalırsa, sadece yaşlı pezevengin gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmek için oradaydılar."

Nathan, annesinin de büyük ölçüde aynı nedenden dolayı gitmiş olduğundan kuşkulanıyordu.

Harry'yi düşününce birdenbire biraz önce yapmış oldukları yolculuğu hatırladı. Adam kayalıktaki gizli yolu yaptığı ilk denemede bulmuştu.

"Cam, hiç onu rahatsız eden özel bir şeyin varlığından hiç bahsetti mi?" diye sordu. "Çok küçük bile olsa? Harry ile ilgili sorunlardan, örneğin? Ya da Bub ile?"

"Sanmam. Senin de dediğin gibi Bub, Bub'dır."

"Ya Harry ile?"

Liz kaşlarını çattı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

"Bilmiyorum. Bir önemi olduğundan değil. Sadece Harry, Cam'in baskı altında olabileceğini söylediği için. Ben de merak ettim..."

"Neyi merak ettin?"

"Bilmiyorum. Eğer aralarında bir tartışma ya da ona benzer bir şey yaşandıysa..."

"Benim bildiğim kadarıyla hayır." Liz'in kaşları daha da çatıldı. "Harry iyi bir adam. Bu aileye karşı hep iyi olmuştur."

"Biliyorum."

"Senden daha uzun bir süredir burada bulunuyor. Ve bize hep çok kibar davrandı. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Evet. Düşünüyorum."

"Şimdi ne demek istiyorsun, o zaman?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

Bir sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Liz ama Nathan, onun gözlerini kısarak Harry'nin dört çekerlisine baktığını gördü.

"Dinle, Cam'in arazideki payına ne olacak?" diye sordu Nathan, konuyu değiştirmek isteyerek. Soru, istediğinden daha açık bir şekilde sorulmuştu ama Liz bunu fark etmemiş görünüyordu.

"Ilse'ye kalacak." Sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Gündelik işlere gelince, bilmiyorum. Uzun vadede burayı işletecek birini bulmak zorunda kalacağız."

Sanki Nathan'ın bir şeyler önermesini bekliyormuş gibi çok kısa bir an bekledi.

O bunu yapmayınca da, "Bir yönetici tutarız, herhalde," dedi.

"Neden Bub olmasın?"

"Hayır." Liz'in yanıtı çok hızlı gelmişti. "Bu konuda Harry'nin ne düşündüğüne de bakmak gerek ama şahsen ben buna ihtimal vermiyorum. Yine de sen ve Ilse, Bub'ın her türlü görüşmeye dahil olmasını sağlayacaksınız, değil mi?"

"Evet, elbette." Nathan avlunun ilerisinde, bir çocuğun evin duvarına yaslanmış olan bisikletini görebiliyordu. "Kızlar bugün nasıldı? Bu sabah, biraz..." Uygun sözcüğü bulmaya çalıştı ama başaramadı. "...tuhaf görünüyorlardı."

"Tanrı bilir. Sophie için bir şey söylemek güç ama Lo çok üzülüyor. Zaten bütün bunların öncesinde bile durumu çok da iyi değildi. Buranın hayaletli olduğu fikrini kafasına takmıştı."

"Ne hayaleti?"

"Bilmiyorum. Herhalde çobanın hayaleti. Olağan şüpheli o. Siz de çocukken o evreden geçmiştiniz."

Ovanın üzerinden bir rüzgâr esti ve Nathan, spiral biçimli bir toz bulutunun uzaklarda tıpkı bir hayalet gibi havalandığını gördü.

"Onun neden böyle düşündüğünü anlamak güç değil." Liz onun bakışını takip etti. "Yaşamak için ilk kez buraya geldiğim zaman bir çobanımız vardı –canlı bir çoban– ve bütün bu bölgenin, yerleşimcilerinin ölmüş çocukları tarafından lanetlendiğine inanırdı. Kötü bir şekilde ölmüş çocuklar tarafından. Doğum sırasında ya da kaza veya hastalık sonucu ölenlerden bahsediyordu sanırım."

Bunun için çok fazla neden vardı, diye düşündü Nathan. Çocuk ölüm oranı o kadar yüksekti ki. 1920'lere kadar kasabada dünyaya gelen tek bir beyaz bebek bile hayata kalmayı başaramamıştı.

Liz'in gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Sürüden ayrılıp kendi

başlarına dolaşanların en gürültücüler olduğunu söylerdi. Anneleri, yaşamlarının geri kalanı boyunca rüzgârın içinden onların ağlama seslerini duyarmış. Sen bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Burada hayaletlerin olduğuna mı?"

"Annelerin rüzgârın içinden kaybettikleri çocuklarının seslerini duyduğuna?"

"Ah." Nathan uzandı ve tekrar annesinin elini tuttu. "Hayır." Buna gerçekten de inanmıyordu. Çünkü bu, eğer doğru olsaydı, taşranın havası öylesine yüksek bir sesle uğuldardı ki tozların yere inmesi bile mümkün olmazdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nathan başını mutfak kapısından uzatıp baktığında, sırt çantalılar akşam yemeği için sofrayı hazırlamakla meşguldüler. Liz'i, okaliptüs ağacının altında, kendi düşünceleriyle baş başa otururken bırakıp içeri girmişti. Simon ve Katy kapının eşiğinde onu görünce başlarını kaldırıp baktılar, tabak çanak şakırtıları bir anda kesiliverdi. Nathan, onların konuşmayı birden kesmiş olduklarına dair belirgin bir izlenime kapıldı.

"Affedersiniz," dedi, sonra da neden özür dilediğini merak etti. "Bub'ı gördünüz mü?"

Simon başını hayır anlamında salladı. "Siz ve Harry ile birlikte dışarıda olduğunu sanıyordum."

"Neyse. Yine de teşekkürler."

Nathan, onların, o mutfaktan tamamen çıkınca başlayan alçak sesli mırıltılarını duymadı.

Bub'ı, oturma odasında ayaklarını Nathan'ın uyku tulumuna dayamış, kanepede otururken buldu. Birilerinin silahla vurulması ve maskeli bir adamla ilgili bir video oyunu oynuyordu. Cameron'ın, onunla tam bir tezat oluşturacak şekilde bir sükunet manzarası olan resmi duvardan onlara bakıyordu.

"Hey." Bub, Nathan içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı bile.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Bunu." Başıyla ekranı işaret etti. "İki kişilik oynamak ister misin?"

"Hayır, böyle iyi."

Nathan, uyku tulumunu Bub'ın ayaklarının altından çekti. "Biliyorsun, o, benim yatağım."

"Yatağın aslında kanepe, ahbap."

Katy açık kapıdan geçip içeriye girdi ve bir saniye sonra da elinde temiz bir kurulama bezi taşıyarak geri döndü. Bub'ın gözleri aç bir arzuyla onu izledi.

"Onu çok seviyorum." Dramatik bir edayla içini çekti.

"Ah, öyle mi? Soyadı ne peki?"

Bub sırıttı. "Bilmiyorum ama sana ileride ne olacağını söyleyebilirim."

Nathan gülümsedi. "Sanırım biraz geç kaldın, dostum. Biri senden önce davranmış gibi görünüyor."

Bub'ın yüzü biraz karardı: "Bu, çok büyük bir suç, onun gibi muhteşem bir kızın İngiliz bir dallama ile olması. Onu mutlu etmeyi bile beceremiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Sence mutlu görünüyor mu?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Ben onu mutlu ederdim," dedi ve Nathan'ın, neyi kastettiğini tam olarak anlayamaması ihtimaline karşı da başını anlamlı bir şekilde eğdi.

"Evet, tamam. Unut gitsin..." Ekrandan bir silah sesi duyuldu. "Dinle acaba elinden..." Nathan uzanıp oyunu durdurdu.

"Senin sorunun ne?" Ama Bub'ın öfkesi ortaya çıktığı kadar büyük bir hızla sönüverdi. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Cam ile mi ilgili?"

"Hayır. Eh, evet, bir bakıma... Seninle konuşmak istiyordum. Sorun şu ki..." Nathan duraksadı. "Seni dün gece gördüm."

"Ne? Ne zaman?" Bub Katy'nin durduğu kapı eşiğine bir göz attı ve yanakları kızardı. Nathan onun ne düşündüğünü merak etti.

Nathan, "Dışarıda, bahçede," diye devam etti.

Bub kaşlarını çattı.

"Mezarlığın üzerine işerken..."

"Ha, evet." Bub gerçekten güldü. "Yani?"

"Yani, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sadece babamınkiydi. Sanki sen hiç yapmamışsın gibi."

Nathan aslında bunu hiç yapmamıştı. Muhtemelen, bunu yapmak aklına hiç gelmediği için. "Ya sen?"

"Ya ben ne?"

"Sen bunu sık sık yapar mısın?"

"Ara sıra, ne zaman oradan geçiyorsam ve de idrar birikmişse."

"Ama... Neden?"

"Nate, dostum. Hadi ama." Bub daha fazla şey söylemeden oyununa geri döndü.

Bir mezarın üzerine işemek Nathan'ın hiçbir zaman aklına gelmemiş olabilirdi ama bunun Bub'ın aklına gelmesi için belki kendisinden biraz daha fazla nedeninin olabileceğini de biliyordu. Carl Bright ile birlikte yaşamanın çabucak ve erkenden öğrenmeniz gereken sırrı, onun yoluna çıkmaktan elinizden geldiğince kaçınmak ve kalan zamanlarda da dikkatleri üzerinize çekmemek için ne gerekiyorsa yapmaktı. Ama geç dünyaya gelen Bub, bu gerçeği hiçbir zaman kavrayamamıştı. Tesadüfen dünyaya gelen bir bebek olmak Bub'ın hatası değildi ama bu gerçeğin onun durumuna hiçbir faydası da olmamıştı. Liz, Bub'ın, ağabeylerinden on iki ve on yıl arayla gelişinin pek de o kadar hoşnutlukla karşılanmadığını bir kez bile sezdirmemiş ama Carl bunu saklama zahmetine hiç katlanmamıştı.

Şayet Bub, Carl'ın görünüşe göre bir ölçüde daha az saldırgan gördüğü Cameron'dan ziyade Nathan'ı örnek almış olsaydı durum o derece kötü olmayabilirdi. Ama Bub'ın yavaşlığı ve doğru sözcükleri bulma konusunda çektiği güçlük babalarını öfkeden delirtiyordu. Ve Bub da bu olayın ne zaman meydana geleceğini hissedebilmekten tümüyle acizdi. Nathan kollaması gereken işaretleri göstererek Bub'a yardımcı olmaya çalışmış ama Bub bunu anlamadığı zaman giderek kendisi de sinirlenmeye başlamıştı. Aynı şeyi Cam de denemiş ama yine hiçbir faydası olmamıştı. Bub, kendini kurtarmayı kelimenin sözlük anlamıyla başaramamıştı.

Nathan, şimdi Bub'a bakıyordu, daha yaşlıydı ama bazı yön-

lerden hâlâ aynıydı. "Bak, babamın mezarı ayrı bir konu ama Cam'in de orada olacağını biliyorsun."

"Henüz değil ama."

Bub oyuna yeniden başlamıştı ve gözlerini ekrandan ayırmıyordu. "Her neyse, bunu Cam'e yapmam, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Nathan ve Bub ona sertçe baktı.

"Tanrı'ya şükür, Cam ve ben iyi anlaşırdık. Siz ikinizin anlaştığından daha iyi."

Nathan ağzını açtı ama mutfaktan gelen çağrı onu kurtardı.

"Eğer bunu yapmaya devam edersen ağacı öldürürsün," diye fısıldadı giderlerken ama Bub omuzlarını silkti.

"Sanki zerre kadar umurumdaymış gibi. Sadece bir ağaç o."

Mutfak masasının etrafındaki hava çoktan dinginliğe kavuşmuştu bile. Ilse, Xander'ın yanına oturan Nathan'a döndü.

"Orada işler nasıl gitti?" diye sordu doğal bir biçimde. İki kızı tarafından kuşatılmıştı ve takındığı yüzü muhafaza etmek için çok çaba harcadığı belli oluyordu.

"İyi. Glenn seni arayacak," dedi Nathan. "Cam'in arabasını geri getirdik. Dışarıda duruyor."

Ilse, başını hafifçe öne eğdi. "Teşekkürler."

Nathan omzunda yumuşak bir el hissetti ve Liz'e de oturacak yer açmak için sandalyesini kaydırdı. Liz yapay ışığın altında daha da kötü görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki deri ağlamaktan gerilmişti ve parlıyordu. Katy önüne bir tabak koydu ve Liz de biraz şaşırarak ona baktı. Koridordaki telefon çalmaya başladı ve hem Liz hem de Harry sandalyelerini geriye ittiler.

"Ben bakarım," dedi Liz. "Glenn olabilir."

"Size tam olarak neler söyledi?" diye sordu Ilse, Liz odadan çıkarken.

"Zaten bilmediğimiz fazla şey söylemedi," dedi Harry. "Biraz Cam'in ruhsal durumunu sordu. Ve arazide işlerin nasıl gittiğini..."

"Peki siz ona ne söylediniz?" Ilse Harry'yi yakından gözlüyordu.

"Neyi bekliyorsan onu... Burada işlerin iyi gittiğini ama Cam'in bir şey yüzünden kaygılandığını..."

"Kaygılandığı şeyin ne olduğunu sordu mu?"

"Elbette."

"Ve?"

Harry'nin yüzü hiç oynamadı ama gözlerini Ilse'den ayırmıyordu. "Ve hiçbirimizin fazla bir yardımı olamadı. O yüzden de sana sormak isteyeceğini sanıyorum."

Ilse kendisini izlemekte olan kızlarına bir göz attı. "Belki de bunu daha sonra konuşsak iyi olur."

Birkaç dakika boyunca duyulan sesler sadece tabaklara çarpan çatal kaşık sesleri ve mutfak saatinin tik takları oldu. Nathan boğazını temizledi ve Harry'ye döndü.

"Yarın Lehmann Tepesi'ne gitmeyi düşünüyorum. O direği tamir etmeyi denemek için."

"Bu iyi olur. Bub da sana yardım edebilir." Bub'a baktı, o da başını salladı.

"Gerek yok," dedi Nathan. "Xander gelecek."

"Yol uzun ve telsiz de çalışmıyor. Bub'ı da al."

Liz kapıda göründüğü sırada Nathan yanıt vermek üzere ağzını açmıştı. Liz'in yüzü tuhaf bir biçimde donuktu. "Glenn'in seninle konuşması gerekiyor," dedi ayağa kalkıp mutfaktan çıkan Ilse'ye.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Harry.

"Yok. Her şey yolunda." Liz kızlara sertçe gülümsedi. "Ama dışarıda biraz konuşabilir miyiz, Harry, bir sakıncası yoksa eğer?"

Nathan, kendi şaşkınlığının Bub'ın ve Xander'ın yüzlerine de yansıdığını gördü. Harry, Liz'in peşinden çıkarken tel kapının çarptığını duydular ve bir an sonra da verandadan alçak sesli mırıltılar yükseldi. Sırt çantalılar yemeklerini tabaklarında unutarak birbirlerine baktılar.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Geri dönen kimse olmadı. Yavaş yavaş çatallarını tekrar ellerine aldılar ve yemeklerine devam ettiler. Çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonra Nathan, koridordan gelen hızlı ayak seslerini ve tel kapının yine gıcırdadığını duydu. Verandadan bir başka mırıltı daha yükseldi, işitilemiyordu ama telaşlı olduğu anlaşılıyordu. Ilse, diye düşündü. Bekledi ama

hâlâ mutfağa dönen kimse olmuyordu. Sonunda sandalyesini itip ayağa kalktı, altı çift göz birden onun üzerine dikilmişti.

"Bir dakika içinde dönerim," dedi.

O, dışarı adımını attığı anda konuşma bıçak gibi kesildi. Harry, bir sözcüğün tam ortasında susmuş, Liz başını kaldırıp bakmıştı. İki koluyla da sıkıca bedenini sarmıştı. Bir birine bir ötekine bakmakta olduğu anlaşılan Ilse de şimdi gözlerini kararlılıkla Nathan'a dikmişti. Nathan ise tersine, onun kendisine ne söylemeye çalıştığından emin olamıyordu. Verandanın sarı renkli ışığı tümünün üzerine sağlıksız bir parıltı düşürüyordu.

"Neler oluyor?"

İlk anda ona yanıt veren kimse olmadı.

"Kimse yanıt vermeyecek mi?" diye tekrar denedi Nathan. "Glenn ne dedi?"

Harry, Liz'e baktı. "Bu öğleden sonra, raporunu yazmak için polis kayıtlarını inceliyormuş ve Cameron'ın adının geçtiği bir rapor bulmuş."

Nathan kaşlarını çattı." Cam bir şey mi yapmış?"

"Hayır," diye sertçe yanıt verdi Liz ve Ilse'nin çenesi gerildi.

"Görünüşe göre, iki ay kadar önce, birileri karakola telefon edip Cameron'ı sormuş," dedi Harry ve Liz'e baktı. "Ona sen söyle. Glenn ile konuşan sensin."

Liz başını iki yana salladı, boynunu sertçe yukarı kaldırdı ve Ilse'ye baktı, o da sabırsızlıkla elini salladı. "Tanrım, söyle ona, Harry."

Harry içini çekti. "Birileri polis merkezini aramış ama telefonu açan kişi Glenn değilmiş. O sıralarda bir haftalık bir hastalık izni almıştı, hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedi Nathan. "Yerine Matt bakmıştı." Matt, St. Helens'li her zamanki yedek çavuştu. Düzgün bir adamdı.

"Tamam. Neyse, defterdeki ikincil önemde bir kayıt Glenn'in dikkatini çekmiş ve bu konuyu Matt'e sormuş. Matt, karakola, eskiden Cameron'ı tanıdığını söyleyen ve onun hâlâ bu arazide çalışıp çalışmadığını soran bir kadından bir telefon geldiğini hatırlıyor."

Ilse, şimdi, gözlerinde binlerce metre ilerisini görüyormuş gibi bir bakışla geceyi seyrediyordu.

"O zaman Matt de evet, demiş," diye devam etti Harry. "Kadına daha fazla ayrıntı vermek istemiş ama kadın şuna benzer bir şeyler söylemiş: "Hayır, bu kadarı yeterli. Cameron, hâlâ orada olduğuna göre onunla kendim temasa geçerim."

Nathan, içinde bir huzursuzluk tohumunun yeşerip giderek büyümeye başladığını hissetti. "Tamam."

"Matt, bu konuya pek de fazla kafa yormamış ama birkaç gün sonra, kasabada gördüğü zaman Cameron'a bu kadından bahsetmiş. Eski bir kız arkadaşı ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünüyormuş."

Ilse kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu.

"Ama anlaşılan o ki Cameron bunu duyduğuna pek de mutlu olmamış. Matt'e onunla ilgili hiçbir şey duymak istemediğini söylemiş. Ona numarasını veya e-postasını adresini vermemesini, tekrar arayacak olursa da başından savmasını istemiş. O zaman Matt de haklı olduğunu düşünmüş. Eski bir kız arkadaş." Harry, Ilse'ye baktı. "Ya da yeni bir kız arkadaş belki. Her neyse, bu, onu ilgilendiren bir şey değilmiş. O kadar. Deftere hızlıca bir not düşmüş, başka da bir şey olmamış."

Harry'nin yüzündeki çizgiler daha da derinleşti.

"Besbelli, ta ki, bütün bunlar yaşanana kadar, dedi. "Glenn, bu öğleden sonra deftere bakmış, Matt'den hikâyeyi öğrenmiş ve bizi arayıp bu kadının adının herhangi bir çağrışım yapıp yapmayacağını görmesinin iyi olacağını düşünmüş."

"Pekâlâ, beni merakta bırakmayı kes artık," dedi Nathan. Liz döşeme tahtalarını inceliyor, Ilse de geceyi seyretmeye devam ediyordu.

"Kadın, Jenna Moore'du."

Nathan soluğunu bıraktı. "Kahretsin." Bu adı yirmi yıldan uzun bir süredir duymamıştı ve bulup çıkarabilmek için belleğinin gün ışığı görmeyen en derin yerlerini kazması gerekti. Ad, tozlu ve gömülü hâlde geçen yılların ardından ayağa kalkıp yerli yerine oturduğunda ise Nathan'ın kafasının içinde çalanlar, artık çan değil alarm zilleriydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şafağın sökmesinden hemen sonra, Lehmann Tepesi'ne gitmek üzere yola çıktılar. Arabayı Nathan kullanıyor, Bub onun yanında, Xander de arkada oturuyordu.

Nathan, aynalarını, arkalarında kör edici bir kızıllıkta parlayan güneşin yansımalarına göre ayarladı. Batıya, çöle doğru yol alıyorlar ve gökyüzü de kusursuz bir düzlükteki ufkun üzerinde muazzam bir şekilde uzanıyordu. Sınıra ulaşıp da kuzeye döndükleri zaman kumulları da görebildiler: Kuzeyden güneye doğru, kilometrelerce uzanan devasa kum tepeleri.

Xander, yola çıkmadan önce, Nathan'ın, Cameron'ın aracından direğin tamiri için gerekli talimatları ve aletleri toparlamasına yardım etmişti. Ekipmanların tümü oradaydı. Eğer Cameron, direği tamir etmeyi hiçbir zaman aklından geçirmemişse bile, diye düşündü Nathan, bu gerçeği gizlemek için epey çaba sarf etmişti.

Xander, arka koltuktan öne doğru uzandığında, ev arkalarında ancak gözden kaybolmuş durumdaydı. "Pekâlâ, herkesin hakkında fısıldaşıp durduğu şu kadınla ilgili hikâye nedir?" diye sordu.

Bu soruyu sormak için kendini güçlükle zapt ettiği ortadaydı ve Nathan, bunun için onu suçlayamazdı. Nathan'ın, dün gece, akşam yemeğini hızla terk etmesinin ardından, verandada, Ilse, Harry ve Liz ile bir halka oluşturarak fısıldaştığı göze çarpmıştı. Çok geçmeden Lo ve Sophie de neler olup bittiğini görmek için, küçük kafalarını tel kapıdan uzatıp bakınmışlar, onları Xander izlemişti.

Ilse, görünüşte, kızları yatırma bahanesiyle alıp çabucak içeri götürmüş, bir daha da geri dönmemişti. Nathan da Xander'a –şimdi sırası değil– anlamına gelecek şekilde başını sallamış, bunun üzerine çocuk da istemeye istemeye geri çekilmeye mecbur olmuştu. En sonunda, Liz de kaskatı kesilmiş bacakları ve kızarmış gözleriyle tek bir kelime bile etmeden içeri geçmişti. Hafif ağlama sesleri gece havasının içinden süzülerek onlara kadar ulaşıyordu. O ve Harry, jeneratörü kapatma saati gelinceye kadar konuşmuşlar, sonra da Nathan, saatlerce kanepede uyanık yatmıştı. Sabah ışığı gözlerine batıyordu ve onları yumruklarıyla ovuşturdu. Ama bu, işi daha da kötüleştirdi.

"Jenna Moore," dedi Bub yolcu koltuğundan. "Herkesi kaygıya düşüren kişi o."

"O sıralarda onun hakkında fazla şey duymuş muydun?" diye sordu Nathan. Olup bitenlerin tümü de Bub'ın zamanından önce yaşanmıştı. O sıralarda –Nathan'ın hesaplamalarına göre– Bub ancak yedi yaşında olmalıydı.

Bub omuzlarını silkti. "Şuradan buradan."

Nathan, hem Bub'ın hem de Xander'ın beklenti içinde kendisine baktıklarını fark etti. Önlerinde bir inek yola çıkıp gezindi. Nathan, onun geçmesine izin vermek için yavaşladı ama inek aniden durdu ve başını çevirip onlara baktı. Nathan, önce durup bekledi sonra da kornasını çaldı. Ama inek hareket etmiyor, sadece ağır ağır gözlerini kırpıştırıyordu.

"Tanrım. Bir saniyede dönerim."

Arabayı durdurdu, dışarı çıkarak yavaş yavaş hayvana doğru yürüdü. Bu, onu harekete geçirmek için yeterliydi, yolun diğer tarafında bekleyen küçük sürü de onu izledi. Nathan, istem dışı bir şekilde değer biçen gözlerle onlara baktı. Hepsi de besili ve sağlıklı görünüyordu. Cameron –Bub, Harry ya da her kimse diye çabucak düzeltti kendini– zamanı gelince, onlara pazar bulmakta hiç sıkıntı çekmeyecekti.

Nathan tekrar arabaya binerken Xander sabırsızlıkla, "Her neyse," dedi, öne doğru eğilerek. "Bu Jenna Moore da kim?"

Nathan, arabayı kullanırken önündeki yola odaklanmıştı.

Hikâyeyi hiçbir zaman yüksek sesle birilerine anlatmamış olduğunu fark etti –bunu yapması ondan hiç istenmemişti– ve birdenbire nereden başlayacağını bilemedi.

"Hepsi de yıllar önceydi," diyerek söze başladı sonunda. "Ben on dokuz yaşındaydım, dolayısıyla Cam de on yedi olmalı. Evet, gerçekten de öyleydi çünkü henüz reşit değildi."

Bub, Balamara'da, yasal içki içme yaşına gerçek bir hevesle riayet edildiği iması üzerine, yolcu koltuğundan alaycı bir homurtu koyuverdi.

"Yılın aşağı yukarı bu zamanlarıydı," diye devam etti Nathan. "Noel ile yılbaşı arasındaki haftaydı, geri dönecek olan herkesin geri dönmüş olduğu zamanlar. Arazi çocuklarının tümü, okullarından, üniversitelerinden, kentteki işlerinden veya her ne yapıyorlarsa oradan evlerine gelmişlerdi."

Cameron, Brisbane'deki yatılı okulda geçecek son yılının öncesinde tatildeydi, Nathan ise, zamanını, Burley Downs'ta çalışmak ve bitişikteki altın saçlı Jacqui Walker ile karşılıklı başlattıkları ateşli ve fırtınalı flörtleşmeyi daha da geliştirmek arasında bölüştürüyordu.

"Kasabanın dışındaki kumullarda bir parti vardı," dedi. "Kimin tarafından düzenlendiğini hatırlamıyorum bile. Atherton'daki çocuklardan birkaçıydı sanırım. Her neyse, hepimiz arabalarla oraya gittik. Eskiden birlikte hava okuluna katıldığımız çocuklardan bazıları, birkaç çiftlik çalışanı, sırt çantalılar, bu türden kişiler işte. Çoğu okullarını bitirmişti, bu yüzden de Cam'den ziyade benim yaşımdalardı ama o da sıcak bir şekilde karşılandı. Elbette herkes onu tanıyordu."

Nathan'ın hatırladığına göre iyi bir gece olmuştu,. Hava ılıktı ve çok sıcak değildi, mürekkep rengi gökyüzü de onlar, hizmet araçları ve dört çekerlilerini kumların üzerine park ederken yıldızlarla dolup taşıyordu. Biri bir kamp ateşi yakmış, içkiler etrafta dolaştırıldığı sırada müziğin sesi de iyice açılmıştı.

Nathan, oraya Cameron ile birlikte gitmişti ve arabayı durdurduğu anda Jacqui'yi fark etti. Bir şeye gülen ve alevlerin turuncu ışığında, gür saçlarını tembel tembel bağlayıp çözen bir

başka kızla birlikte ateşin başında oturuyordu. İkisi de biralarını yudumluyorlardı. Jacqui Nathan'ı görmüş ve ona son zamanlarda vermeye başladığı gülücüklerinden birini vermişti. Bunun üzerine Nathan da bir acele arabadan çıkacağım diye kendini paralamıştı âdeta. Cameron'ın orada olduğunu bile neredeyse unutmuştu, ta ki kardeşi de uzun gölgesi yere vurarak yanı başında belirinceye kadar.

"O kız, Jenna, Jacqui'nin babasının arazisinde çalışıyordu," dedi. "İngiliz'di, buraya sırtında çantasıyla, erkek arkadaşıyla beraber gelmişti. Erkek arkadaşının geride kalıp çiftlikte çalışması gerekmiş, bu sayede o da partiye erkek arkadaşı olmadan, Jacqui ile birlikte gelmişti."

O civara göre, epey katılım olmuştu. Bir şişe boşaldığı anda yeni bir bira açılıyor, yıllar sonra ilk kez yüz yüze görüşme fırsatı bulan bazı arkadaşların kahkaha sesleri ve gevezelikleri duyuluyordu. Bir avuç kişi daha geldiğinde partinin nüfusu iyice kalabalıklaştı, sonra da içkiler akıp gece ilerlerken ve –bazıları önceden var olan bazıları ise yeni oluşmuş– çiftler, yarım saatliğine birlikte kumulların karanlığında gözden kaybolarak ender yakaladıkları baş başa kalma fırsatını ellerinden geldiğince değerlendirirken, ara sıra azaldı. Nathan ise uygun zamanı kolluyordu. Ne o ne de Jacqui o gece evden bekleniyorlardı ve birlikte plan yapmışlardı, bir arkadaşlarının boş evi kasabada onları bekliyordu. Cam de uyuma zamanı geldiği zaman, arabanın arkasının neresi olduğunu biliyordu.

Nathan, kollarını Jacqui'ye doladığını ve o kendisine gülümserken saçlarının kamp ateşinin ışığında nasıl parladığını hatırlıyordu. Gelecekte onu nelerin beklediğini biliyor ve yaşam konusunda genel olarak büyük bir coşku duyuyordu. Cameron ve Jenna'nın birlikte olduklarını ilk kez ne zaman fark ettiğinden emin değildi. Jenna ikisine de birer bira getirmek için kollarını başının üzerine uzatıp sıkı cildini bir parıltıyla sergileyerek ayağa kalkarken Cam gözlerini ondan ayıramadığında belki. Soğutmalı torpidoya kadar olan bütün yolu kat edip sonra da ağır ağır geri dönerek Cam'in hemen yanında tekrar yere otururken onun

da kendisini izleyen Cam'i izlediği kesindi. Nathan, bunu hâlâ net bir şekilde gözlerinin önüne getirebiliyordu.

"Jenna'nın yaşça daha büyük olduğunu hatırlıyorum," dedi. "Sanırım, o sırada, aşağı yukarı yirmi yaşındaydı."

Cameron ise o sıkıntılı ara evrede bulunuyordu. Üzerinde okul forması varken, ovalanmış yüzü ve taralı saçlarıyla tıpkı bir ergen gibi görünüyordu. Arazide, iş giysileri içindeyken de bedensel çalışmanın geliştirdiği sırtı, omuzları ve kollarıyla rahatlıkla yetişkin bir erkek zannedilebilirdi. Ateşin, alkolün yarattığı sis perdesi arasından görünen düzensiz ışığında ise her ikisi de olabilirdi.

"Ve Cam'in de onun ilgisini çektiği açıktı," dedi Nathan. "Jenna'ya, çiftlikte bıraktığı erkek arkadaşını hatırlatan bir iki kişi oldu ama bu, onu hiç de rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu, o yüzden bizi de rahatsız etmedi. Onu başka biriyle uzun boylu konuşurken bile görmedim, gecenin büyük bölümünde, çoğunlukla Cam ve o beraberlerdi."

O zamana kadar Nathan'ın kendisi de birkaç içki almış, sonra etrafına göz gezdirdiği zaman da Jenna'yı Cameron'ın bacaklarına yaslanmış olarak kumların üzerinde, kamp ateşinin yanında otururken görmüştü. Cam, ona bir şeyler söyledi ve o güldü. Cam başka bir şey daha söyledi ve o da yüzünü Cameron'ınkine iyice yaklaşacak şekilde yana doğru eğdi. İkisi de ellerinde birer şişe bira tutuyorlardı. Boşta kalan elleri ise kenetlenmişti.

Nathan'ın onlara bir sonraki göz atışında ise öpüşüyorlar ve Cameron'ın bir eli Jenna'nın yarı örgülü saçlarını okşuyordu. Nathan, kısa bir süreliğine küçük kardeşiyle çabucak, erkek erkeğe birkaç kelime konuşması gerekip gerekmediğini merak etti ama Cam'in bu yüzden kendisine hiç de minnettar olmayacağından kuşkulandı. Derken Jacqui parmak uçlarında yukarı doğru uzanıp Nathan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Nathan birdenbire gitmelerinin zamanının geldiğini anladı.

Nathan'ın arabasının anahtarlarını Cameron'a fırlattılar ve ona daha sonra Jenna'yı kasabaya bırakmasını ya da bir başkasının bunu yapmasını sağlamasını söylediler, ardından da

Jacqui'nin kırmızı dört çekerlisinin götürebildiği kadar büyük bir hızla arkadaşlarının boş evine doğru yola çıktılar.

Nathan, bu noktada, dikiz aynasından Xander'a bir göz attı.

"Böylelikle, onun sağ salim kasabaya geri dönmesini temin ettikten sonra annenle birlikte partiden ayrıldık."

Bub sırıttı ve Xander bunu fark etmemiş gibi davrandı.

"... sonra ertesi sabah, partiden birkaç kişiyle karşılaştık. Jacqui'nin tanıdığı bir kız ve Atherton'dan iki adam, herkes biz ayrıldıktan sonra Jenna ve Cam'in..." Aynadan oğlunun yansımasını gördü ve tereddüt etti.

"Beraber mi olmuşlar?" diyerek yolcu koltuğundan ona yardım etti Bub.

"Evet. Teşekkürler, Bub."

Nathan, aslında başlangıçta onlara son derece komik geldiğini hatırlıyordu. Hepsi de buna gülmüştü. Okulu tatile girdiği için eve geri dönen Cameron Bright, bir sırt çantalıyı kumulların üzerine yatırmayı başarmıştı.

"Evet, böyle oldu işte. Etrafta biraz dedikodu dolaştı. Ertesi sabah için son derece standart bir durum," dedi Nathan. "Cam'i benzin istasyonunun yanında, benim arabamda yüzünde son derece hoşnut bir bakışla uyurken buldum. Jacqui, Jenna'yı bulmaya gitti, ben ve Cam de eve geri döndük."

Jenna, birkaç başka gündelik işçiyle beraber barın personel yatakhanesinde kalmıştı. Jacqui'nin sonradan Nathan'a söylediğine göre kendi evlerine geri dönerlerken gayet iyiydi Belki biraz sessizdi. Muhtemelen utandığı için. Akşamdan kalma olduğu ise kesindi. Ama iyiydi. Cameron hakkında tek bir kelime bile etmemiş ve Jacqui de sormamıştı.

"O günlük hepsi bu kadardı," dedi Nathan.

Cam, Nathan'ın arabasının yolcu koltuğunda bütün yol boyunca yüzünde aptalca bir sırıtışla pencereden dışarıyı seyretti. Ertesi gün öğleden sonra telefon geldiğinde hâlâ sırıtıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Xander koltuğunda biraz daha öne eğilerek.

"Sonra Jenna artık iyi olmadığını söyledi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Telefonu kapattığında, Carl Bright korkunç bir öfkeye kapılmıştı. Onu, özellikle öngörülemez ve Nathan'ı da özellikle temkinli kılan, buz gibi denilecek türden bir öfkeydi bu. En büyük iki oğlunu çağırdı.

"Siz ikiniz. İçeri geçin."

Nathan ve Cameron, sonuncu olmamak için birbirleriyle itiştiler. Carl onlara telefonu işaret ederken sırtlarını duvara dayayarak durup beklediler. Konuşmaya başladığında, Carl'ın sesi bütün yumuşaklığına rağmen olabilecek en kötü tonu taşıyordu.

"Bir kız hakkında duyduğum bütün bu saçmalıklar ne demek oluyor?"

Nathan, önünde uzanan yola bakıyordu. Bub, yolcu koltuğundan onu seyrederken Xander de öne eğilmişti. Nathan içine dolan o eski duyguyu silkinerek üzerinden atmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı.

"Partiyle ilgili hikâyelerin etrafa yayılmaya başladığı açıktı," dedi Nathan. "Görünüşe göre, Jenna'nın erkek arkadaşı, Cam ile olanları öğrenmiş ve sizin de tahmin edebileceğiniz gibi bu onu hiç de mutlu etmemişti." Bir an sessiz kaldı. "Sonra da Jenna ve erkek arkadaşı kasabaya geri gittiler ve klinikte boy gösterdiler."

Jemna, klinikte, o sırada, atandığı ilk yer olan Balamara'da durumuna uyum sağlamış, daha genç ve zinde bir Steve Fitzgerald ile konuşmuştu. Sonra da, o ve erkek arkadaşı yolun karşısına geçmiş ve polis merkezine doğru yürümüşlerdi. Bir fincan çayın ardından o zamanki çavuş ile karşılıklı oturup konuşmuş-

lardı. O dönemdeki çavuş, Glenn değildi ama ondan pek de farkı olmayan bir başka polisti. Onlar gittikten sonra da çavuş ahizeyi kaldırmış ve bir yerlinin bir başka yerliye göstereceği nezaket gereğince Bright ailesinin evini aramıştı. Nathan, konuşulanları öğrendiği zaman Liz'in yüzünde beliren ifadeyi hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. Birbirinin eşdeğeri iki duygunun çeşitlemelerini yansıtıyordu bu ifade: Dehşet ve inanmazlık.

"Jenna polise ne söylemiş?" diye sordu Xander.

"Kendisinin Cameron ile ilişkiye girmek istemediğini ama onu durduramayacak kadar da alkollü olduğunu."

Arabanın içinde, müthiş bir sessizlik oldu.

"Cam amcanın ona tecavüz ettiğini mi söylemiş?" Xander afallamış görünüyordu.

"Sanırım teknik olarak bu sözcük asla kullanılmamış," dedi Nathan. "O zamanki polis onun, aslında, asla tam olarak bunu söylemediği değerlendirmesinde bulunmuştu."

Liz, hemen Cameron'ı kasabaya götürüp Steve Fitzgerald ve çavuşla –hatta yapabilirlerse belki Jenna'nın kendisiyle de– konuşmak ve bütün bu karışıklığı düzeltmek istemişti. Ama Carl bunu yapmasına izin vermemişti. Kibirli bir kaltak bir sabah uyanıp da o kahrolası fikrini değiştirdi diye bu çocuğun önünde kul köle olunacak değildi, değil mi? Cameron ise bembeyaz bir suratla ortalıkta dolaşıyordu. Ona, kendisinin ne yapmak istediğini soran kimse olmamıştı.

"Böylece Jenna'nın söyledikleri tam beş dakika içinde kasabaya yayıldı. Ama..." Nathan durdu. Gözlerini tozlu yoldan ayırmıyordu. "Ama çoğumuz o partideydik ve onlar da bütün gece boyunca birbirleriyle koklaşıp durmuşlardı. Bunu herkes görmüştü. Ben görmüştüm, annen de görmüştü, Xander. O gece orada olan herkes aynı şeyi söylüyordu."

O gece orada olmayan insanlar bile, gün sona erene kadar olayı anladıklarına hükmetmişlerdi. Tanrı aşkına, Jenna o kahrolası tatil için okulundan dönmüş olan Cameron'dan tam üç yaş büyüktü. Ve teknik olarak içki içemeyecek kadar küçük olmasına rağmen gece boyunca çocuğun eline sürekli içki tutuşturan

kişi de oydu. Üstelik o partide başka pek çok kız –akılları, aptal yerli heriflerin kendisine hiçbir şey yapmasına izin vermeyecek kadar başlarında olan taşra kızları– da bulunuyordu bu yüzden de eğer Jenna kumulların arkasında Cameron ile hiçbir şeyin yaşanmasını istemiyorduysa yapması gereken tek şey bağırmaktı ve o zaman haklı da olurdu. Ayrıca sonradan onun kendisini kasabaya geri götürmesine de izin vermişti. Eğer söz konusu olan kasabalı diğer heriflerden biri olsaydı, evet, belki o zaman onun haklılığına hükmedebilirdiniz. Ama Cam Bright ile hayır. O sadece bir çocuk, üstelik de iyi bir çocuktu. Yaşı orada ne yaptığını anlayabilecek kadar büyük bile değildi.

Nathan yolun dönemecine gelmişti ve tekerlekler daha engebeli bir arazi parçasının üzerinden geçerken araba sarsıldı.

"Dikkat et," dedi Bub. "Evvelki gün, buralarda bir yerlerde tekerlekleri haşat ettim."

"Burada mı?" Nathan uzaklarda Lehmann Tepesi'nin doruğunu seçebiliyordu. Bub'a baktı. "Cam ile buluşmak için, kuzeydeki otlaktan geldiğini sanıyordum."

Bir çukurun üzerinden geçtiler ve bütün araba yalpalarken Nathan gözlerini tekrar yola çevirmek zorunda kaldı.

"Yol, fazla kumluydu," dedi Bub. "Etrafından dolaşmak zorunda kaldım. İleride tehlikeli noktalar var, zamanında görecek olursam bağırırım."

Xander söze karıştığı sırada, Nathan, Bub'ın yola yeniden nerede çıktığını anlamaya çalışıyordu.

"Peki Jenna polis ile konuştuktan sonra ne oldu?"

Nathan bir an düşündü. "Aslında, hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Demek istediğim, bir iki gün son derece yoğun bir gerilim yaşandı. Babam hiç de mutlu değildi." Carl Bright için kendi oğullarının canına okumak bir şeydi, bir başkasının herkesin önünde onlar hakkında ileri geri konuşmasıysa bambaşka bir şey. Özellikle de konuşulan kişi Cameron ise. "Ama her şey, başladığı gibi bir anda sona erdi."

"Ne, hepsi bu kadar mı?" Xander kaşlarını çattı.

"Evet. Görünüşe göre Jenna'nın erkek arkadaşı sakinleşmişti. Jacqui, ikisinin de babasının yanına gittiğini, fikirlerini değiştirdiklerini ve taşınmak istediklerini söylediğini anlattı. İstifalarını vermişler. Ertesi gün de eşyalarını toplayıp oradan ayrılmışlar. Ve bu da her şeyin sonu oldu."

Cameron'ın rengi ertesi hafta yavaş yavaş normal hâline dönmüştü. Onunla ilgili hiçbir resmi şikâyette bulunulmamış, polis kayıtları, kasabadaki pek çok insan için de geçerli olduğu söylenebilecek şekilde tertemiz bırakılmıştı. Ve bu konuda genel bir uzlaşının ortaya çıkması da son derece adil olmuştu. Cam gibi iyi bir çocuğun yaşamının, sarhoş bir sırt çantalının geceden kalma bir iki pişmanlığı yüzünden mahvolması hiç de adil olmazdı.

Xander tekrar arkasına yaslandı. "Peki, bir daha Jenna'dan hiç haber almadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"O zaman, neden şimdi?"

"Evet, bu, iyi bir soru."

*

Nathan, Lehmann Tepesi'nin zirvesinde dikilirken, Cameron'ın, her zamanki gibi gereğinden fazla hazırlık yapmış olduğunu düşünüyordu. Dört lastikleri de sapasağlam olarak oraya ulaşmayı başarmışlardı. Zemin giderek daha kumlu hâle geldiği için, Nathan ve Bub arabadan inmişler ve kuma saplanmalarının önüne geçmek için de lastiklerin havasını indirmişlerdi. Zirveye kadar arabayla gitmişler, sonra da alıcı kulesinin durumunu incelemek için dışarı çıkıp güneş yüzünden gözlerini kısmışlardı.

Nathan, Cameron'ın, yaşamının sondan ikinci sabahında evden çıkmadan önce, özenle çıktılarını almış olduğu tamir talimatlarına veya topladığı araç gereç ve donanımın çoğuna hiç de gereksinimlerinin olmayacağını neredeyse ilk bakışta anlamıştı. Lehmann Tepesi'nin zirvesindeki direğin, sürekli karşı karşıya bulunduğu yıpranma ve aşınmalardan daha ciddi hiçbir sorunu yoktu. Direği tıkamış olan kum ve çakılları iyice temizlemek ve yenilenen bir çift kablo daha uzun yıllar hizmet vermesini sağlamaya yetecekti. Aslında üç şöyle dursun iki kişinin yapacağı

bir iş bile değildi. O yüzden Nathan çalışırken diğerleri onu seyrettiler.

"Şu küçük tornavidayı bana versene, Bub," dedi Nathan bir saat sonra.

Hiçbir tepki olmadı. Bub, sırtı çöle dönük, kollarını da kavuşturmuş bir hâlde durmuş, kendi topraklarına bakıyordu. Xander da biraz uzaktaki arabada telsizi denemek için verilecek bir talimatı bekliyordu.

"Bub? Oradaki şu tornavida."

"Affedersin." Bub tornavidayı ona uzattı. "Sadece bazı şeyleri düşünüyordum."

"Ah, öyle mi?" Nathan ani bir rüzgâr esintisi ağzının içini çakıl taşlarıyla doldurunca suratını buruşturdu.

"Aşağı daha erken inmem gerekirdi."

"O da ne demek, ahbap?" Nathan doğruldu.

Bub küçük bir taş parçasını aldı ve elinde biraz oynadıktan sonra tepeden aşağıya fırlattı. Taş uzun bir mesafe boyunca yuvarlandı. Yoluna çıkan hiçbir şey olmadı. Lehmann Tepesi özellikle yüksek denebilecek bir tepe değildi ama zirvesinden bakan kişiye bir manzara sunabilecek kadar da yüksekti. Buradan bakıldığında otlaklar kıpkırmızı ve yemyeşil parlıyor, Nathan o civarda gezinen tek tük sığır sürülerinin uzaklara vuran gölgelerini görebiliyordu. Sığırlar minicik görünüyordu. Diğer yönde, batıda ise her şey sakindi. Çöl, kumların kusursuz dalgacıklarıyla, tertemiz ve el değmemiş görünüyordu. Nathan, bu görüntüyü o kadar sık ve birbirinden farklı o kadar çok yönden görmüştü ki, zaman zaman neredeyse fark etmiyordu bile ama doğru ışığın altında manzara hâlâ nefes kesiciydi.

"Cam'i o kadar uzun bir süre boyunca beklememem gerekirdi. Âdeta asırlarca burada, arabanın içinde oturdum." Bub gözlerini kısarak uzaklara baktı. Gölgelerin oluşturduğu tuhaf kıvrımların dışında, neredeyse hiç hareket yoktu. "Bunu neden yaptım, bilemiyorum. Gelen kimsenin olmadığı rahatlıkla görülebiliyor."

Nathan, bunun doğru olduğunu biliyordu. Hareket eden bir arabanın fark edilmesi, genellikle kolay olurdu.

"Bu senin hatan değildi," dedi Nathan sonunda. "Başka bir yere de park etmiş olabilirdi. Ya da farklı bir yönden gelebilirdi."

"Evet, belki de. Ama göremesen bile bir şekilde hissedebilirsin, sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi Bub. "Yakınlarında biri olduğu zaman..."

Nathan başını salladı. "Bazen. Bir şekilde."

"Evet, ama ben hiçbir şey hissetmedim. O zaman oradan ayrılabilirdim, karanlık basmadan yola çıkabilirdim, tehlike işaretini daha erken verebilirdim. Çok geç olmayabilirdi o zaman." Bub, bakışlarını indirdi. Konuşulanları duymayacak kadar uzakta olan Xander arabadan onları seyrediyordu.

"Ben de beklerdim," dedi Nathan sonunda.

"Sen mi?" Bub, bu söz üzerine başını kaldırdı.

"Evet." Bu, doğruydu. "Onunla burada buluşmayı kararlaştırmıştın, burada bekledin. Bunda yanlış bir şey yok ki."

Bub hemen yanıt vermedi. "Ona çok kızmıştım. Bu yüzden bu kadar uzun kaldım." Nathan'ın gözlerine bakmaktan kaçındı. "Onun kuma saplandığını ya da bir yerlere serilip kaldığını düşündüm. Ona biraz da kendi başına ter dökme fırsatı tanımaya karar verdim."

"Neden?"

"Aptalca bir şeydi. Lanet olası bir hiç yüzünden çıkmıştı." İçini çekti. "Gelecek yıl Dulsterville'e gitmeyi aklımdan geçiriyordum. Kanguru avcısı olmak için."

"Sen mi?" Nathan şaşırmıştı. Bub'ın günün birinde araziden ayrılmak isteyebileceği daha önce hiç aklına gelmemişti.

"Evet, bunun olabileceğini düşünmüştüm. Neden olmasın ki?" Bub alınmış gibiydi.

Gerçekten de olmaması için hiçbir neden yok, diye düşündü Nathan. Kanguru avcılığı, belki de onun için hiç de kötü bir seçenek olmazdı ve ana sanayi de Dulsterville'deydi, dolayısıyla çok sayıda iş olanağı da olacaktı. Nathan, doğuya yaptığı yolculuklar sırasında o küçük taşra kasabasından birkaç kez geçmişti. Park hâlinde duran ve gece çalışmaya hazır, modifiye edilmiş hizmet araçlarına rastlamıştı. Önlerinde farları ve açık pence-

relerden ateş edilebilmesi için kapılarına monte edilmiş tüfek yatakları vardı. Arkalarında da ölü hayvanların bağlanabilmesi için iri, çivili kafesler bulunuyordu. Avcılar, vurulan hayvanları kasabanın sınırındaki toplanma noktasında hayvan yemi ve kürkü satın alacak müşterilere satarak nakde dönüştürüyordu. Çok canlı bir yerdi orası.

"Peki yapacak mısın?" diye sordu Nathan.

Bub başını iki yana salladı. "Cam, bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Kalıp buradaki işlere yoğunlaşmam gerektiğini söyledi."

"Öyle mi? Bunun için Cam'in iznine ihtiyacın yoktu ki."

"Ama paraya vardı. Yani nakde demek istiyorum. Sadece o kahrolası uzun dönemli arazi yatırımlarıyla bağlantılı şeyler değil. Ekipman satın almam, Land Cruiser'ı tamir ettirmem gerekliydi. Yaşayacak bir yer bulmalıydım, bu türden şeyler işte." Bub gözlerini kısarak güneşe baktı. Yüzündeki anlamı okumak güçtü. "Bana ait olmayan hiçbir şeyi istemedim ben. Sadece buradaki paranın bir kısmını –kendi paramı– almak istedim."

"Cameron hayır mı dedi?"

"Açıkça demedi. Ama benden düşünmemi istedi. Gelecek yıl onunla tekrar konuşacaktım. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmalıydım."

"Mantıklı görünüyor."

"Peki sen bu fikre nasıl bakıyorsun?" Bub bunu gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu.

"Ben mi? Bilmiyorum, dostum." Cameron'ın ve Bub'ın çıkarları tam anlamıyla uyuşmuyor olabilirdi ama Cameron, Bub'a bazı şeylerin üzerinde enine boyuna düşünmesini önerirken belki de haklıydı. "Duruma göre değişir. Fazla aceleci davranılmaması gerekir. Yani ben hisselerimin sadece bir kısmını elden çıkardım ama yine de lağım çukurunu boyladım."

"Evet, sanırım haklısın."

Bub üzgün görünüyordu ve Nathan kendini biraz kötü hissetti. Açık konuşmak gerekirse, kanguru avcılığı kardeşi için ga-

yet uygun bir işti belki de. "Bak," dedi. "Hiç de en kötü planmış gibi görünmüyor."

"Ya evet, bunu Cam'e söyle." Sıkıntılı bir an yaşandı sonra Bub omuzlarını silkti. "Yine de iyi olurdu. Sen böyle bir şey yapmayı hiç düşünmedin mi? Havadan para kazanmayı?"

"Hayır, bana göre değil."

"Neden, bunu yapacak yüreğin yok mu?"

"Onun gibi bir şey." Nathan, sesini ilgisiz bir tonda tutmaya çalıştı. "Ayrıca, bunu yapmak için artık ruhsatım da yok."

"Dur." Bub ona inanamayarak baktı." Artık silah ruhsatın yok mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Süresi doldu."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun, ahbap? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Birkaç ay önce."

Aslında, tam olarak altı ay önceydi. Nathan, geçen yıl, köpeği Kelly öldükten sonra içinde bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyordu. Steve, klinikten telefonla aramış, ona nasıl hissettiği ve buna benzer şeylerin sorulduğu bir anket yapmıştı. Nathan, anketi doldururken yanıtlarını yumuşatmıştı gerçi ama ondan sonra, görünüşe göre tümüyle tesadüf eseri olarak ya Glenn ya da Steve, her birkaç haftada bir kendilerini Nathan'ın arazisinin bulunduğu bölgede bulmaya başlamışlardı.

Nathan da, en sonunda, bayatlıkları daha ilk bakışta belli olan uydurma gerekçelerle, onu kontrol etmek için evine kadar olan bütün yolu kat etmek zorunda kalan o ikisi için üzüntü duymaya başlamış ve böylelikle de lisansının yenilenme zamanı geldiğinde biraz da onları rahatlatmak için sürenin dolmasına müsaade etmişti.

Nathan, ikisinin de çekmecelerinde bir tür izleme listesinin bulunduğunu ve kendi adının da orada mutlaka yazılı olduğunu biliyordu. Muhtemelen yükseklerde bir yerde, hatta belki de listenin en tepesinde. Ne olursa olsun, ateşli silahlara kolay eri-

şimin tavsiye edilen tedavi planında kesinlikle yer almayacağını biliyor ve bu durumun onları huzursuz etmesini de anlayabiliyordu. O da bu yüzden, silahlarını Glenn'e teslim etmişti. Şimdi, Nathan'ın silah dolabının kapısı, kilitlenmemiş bir hâlde ardına kadar açık duruyor ve her nedense Nathan da, arada bir kendini, artık sadece boş bir raftan ibaret olan dolabın önünde dikilirken buluyordu.

Arabadaki oğluna baktı. "Dinle, lütfen bunu Xander'a söyleme. Bazen kimi şeyler onu rahatsız ediyor."

Bub ise Nathan'a, hâlâ sanki biraz önce sağ kolunu kesip de onu bir yerlerde kaybettiğini itiraf etmiş gibi bakıyordu. Xander onun yüzündeki ifadeyi fark etti ve pencereden bağırarak bir şeyler söyledi. Sözcükler rüzgârda yitip gitti.

"Ne oldu?" Nathan da bağırarak karşılık verdi.

Arabanın kapısı açıldı ve Xander onların yanına geldi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sen iyi misin?"

"Sanırım. Bak, dinle. Jenna, niçin anneme bir şey söylememiş?" diye sordu Xander, hâlâ bir önceki saatin konusu üzerinde düşünmekte olduğunu akla getiren bir biçimde. "Birlikte eve döndükleri zaman?"

Üzgün görünüyordu. Beş yaşındayken, Cam amcası ona Bay Tupps adında bir midilli hediye etmişti. Midilli, kulak yerlerine delikler açılmış hasır bir şapkayla gelmiş ve Xander de sevinçten pespembe olmuştu. Aylar boyunca her hafta Cam'e telefon etmiş, Bay Tupps'un o hafta yaptıklarını anlatarak onu eğlendirmişti.

"Evet," dedi Nathan. "O zaman da insanlar bunu merak etmişlerdi."

Jenna ve Jacqui, neredeyse üç saat boyunca arabada yalnız kalmışlardı. Jenna görünüşe göre sessizdi o sırada, Nathan eğer doğru hatırlıyorsa epeyce yorgun ve akşamdan kalma olan Jacqui de öyleydi.

"Annem ona yardım ederdi."

"Herkes ona yardım ederdi, ahbap. Canavar değiliz biz."

"Onu demek istemedim."

"Evet, biliyorum. Elbette annen ona yardım ederdi. Bir şey söylemiş olsaydı eğer."

Ama bunun olmadığını Nathan biliyordu. Kumullarda her ne yaşandıysa yaşandıktan sonra Cameron, Jenna'yı kasabaya geri götürmeyi teklif etmiş, Jenna da kabul etmişti. Bunun muhtemelen, gecenin o saatinde, Jenna'nın fazla seçeneğinin olmamasından kaynaklandığını Nathan anlıyordu ama Cam arabayı barın önüne çektiğinde ev sahibi ön koltukta birbirlerine doğru eğilmiş olan iki kişi görmüştü, öpüşmeleri iç fenerin soluk sarı ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Ardından da Jenna arabadan çıkmış ve personelin kaldığı yatakhane binasına doğru yürümüştü.

"İşler tamamıyla normal görünüyordu," diye anlatmıştı daha sonra ev sahibi insanlara. "Orada endişe nedeni olabilecek hiçbir şey yoktu."

"Ve o sabah hâlâ kasabadayken kimseye bir şey söylememiş mi?" Xander kuşkulu görünüyordu.

"Hayır."

Halkın fikrini başka her şeyden çok –Cameron'ın iyi tabiatından, insanların partide gördüğü veya görmediği şeylerden daha çok– etkileyen şey de işte bu gecikme olmuştu. Partinin ertesi sabahı Jenna, pastanede oturmuş, Jacqui'yi beklerken bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Polis karakolu, pastanenin pencerelerinden açıkça görülebiliyordu ve tıp merkezi de yolun sonundaydı. Jenna ikisini de ziyaret etmemişti.

"Bildiğim kadarıyla, hiç kimseye bu konuda bir şey söylememişti, ta ki erkek arkadaşı partide olanları duyana kadar." Nathan, tozlu ellerini gömleğine sildi ve başıyla arabayı işaret etti. "Gidip telsizi kontrol et. Çalışıp çalışmadığına bak."

"Yine de Jenna'nın şimdi birdenbire Cam amca ile temas kurması çok tuhaf," dedi Xander.

"Evet. Telsizi dene."

"Çünkü eğer bu, bir rastlantı ise zamanlama..."

"Biliyorum. Zamanlaması çok kötü. Telsiz."

"O yüzden de..." Xander yerinden kıpırdamadı. "Sen de o

partide gerçekten de kötü bir şeylerin yaşanmış olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Eğer düşünseydim bunu o zaman söylerdim." Nathan onun yanından geçerek yürüdü, arabanın kapısını açtı ve telsizi kendisi denedi.

"Ama o zaman düşünmemiş olsan bile şimdi..." Nathan Xander'ın onun peşinden geldiğini duyuyordu.

"Aması maması yok, ahbap." Havaya bir sinyal sesi yayıldı. Direk çalışıyordu. "Tamir olmuş. Gidebiliriz."

"Ama ya..."

"Bak." Nathan'ın sesi, istediğinden daha yüksek çıkmıştı, derin bir nefes aldı ve alçaltmaya çalıştı. "Bahsettiğimiz kişi, Cam amcan. Senin ailen. Onu tanıyorsun." Yani tanıyordu.

"Evet. Tanıyorum." Xander yere baktı.

"Jenna'nın söylediklerini duyduğu zaman şok geçirmişti."

Bu doğruydu. Cameron verandanın basamaklarına oturup ağlamıştı, Liz onun yanına otururken omuzları sarsılıyordu. Liz, bir eliyle onun sırtını okşarken diğer eliyle kendi burnunun kemerini sıkıyordu, gözleri neredeyse görülmeyecek kadar kısılmıştı.

"Ve neler olduğu konusunda bize karşı hep gerçekten çok açık oldu." Nathan oğluna baktı. "O birkaç gün boyunca sayısız kez kendisinden neler olduğunu anlatması istendi –babamız, büyükannen, kasabanın o zamanki polis tarafından– ve her seferinde de aynı şeyi söyledi.

Cam, Jenna ile partide tanışmıştı. Konuşmuşlar, birlikte içki içmişler, birlikte kumulların arkasına gitmişler ve beraber olmuşlardı. Evet, bunu ikisi de istemişti. Hayır, kendisine bir erkek arkadaşı olduğunu söylememişti. Evet, elbette kız onunla kendi isteğiyle gitmişti. Hayır, Cameron'ı endişelendirecek hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey. Ne o sırada ne de sonradan.

Nathan, direğin etrafını toplamaya başladı.

"Yine de gerçekte neler olduğunu kim bilebilir ki?" Xander bunu öyle bir tarzda söylemişti ki Nathan başını kaldırıp ona baktı. Bub arabayı yüklemeyi bırakmış, kollarını göğsünde ka-

vuşturmuş, seyrediyordu. Xander gözlerini kırpıştırdı, birdenbire biraz huzursuzlanmış gibiydi sanki.

"Yani, senin anlatış tarzına bakılırsa, herhangi biri için gerçekte neler olduğunu kesin olarak bilmek imkânsız görünüyor."

"O zaman yanlış anlatmışımdır."

"Ondan değil..." Xander durdu. "Ama iki insan, bir şeyi farklı şekillerde hatırlayabilirler ve ikisi de doğrusunun o olduğunu düşünebilir."

"Öyle mi?"

"Evet. Elbette. Sen ve annem bunu hep yapıyorsunuz."

"Pek de aynı şey olduğu söylenemez, ahbap."

"Biliyorum. Ben, sadece başkalarının ne gördüklerini sandıklarının ya da Jenna'nın ne yapması gerektiğini düşündüklerinin hiçbir öneminin olmadığını söylüyorum. Gerçekte, orada sadece iki kişi vardı ve..."

Xander durdu. Düşüncesini yüksek sesle tamamlamadı ama buna gerek de yoktu. Nathan onun ne düşündüğünü biliyordu. O gece, orada sadece iki kişi vardı ve onlardan biri şimdi ölüydü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dönüş yolculuğuna başladıktan bir saat sonra lastik patladı. Nathan sırtını yakan öğleden sonra güneşinin altında, kriKonun başında ter dökerken, Bub elleri kalçalarında manzarayı tarayarak, "Evet," dedi. "Ben de buralarda bir yerlerde saplanıp kalmıştım. O büyük kayaları hatırlıyorum."

"Harika. Onları önceden görseydin daha iyi olurdu," diye homurdandı Nathan. Xander ise yardım etmeye çalışıyor ama çoğunlukla da Nathan'ın ayağına dolanmaktan başka hiçbir şey yapmayarak ortalıkta dolaşıyordu.

"Evet, iyi olurdu. Ama olmadı."

"Hayır."

Sıcağın altında, Nathan'ın onları tekrar yola çıkarabilmesi tam kırk beş dakikaya ve iki litre suya mal oldu. Kimse birbiriyle konuşmadı ve yolculuğun kalan kısmı da sessizlik yüzünden sanki daha uzun sürmüş gibi geldi. Nathan, dikiz aynasından ne zaman arkayı kontrol edecek olsa hep Xander'ı derin düşüncelere dalmış bir hâlde pencereden dışarıyı seyrederken buluyordu.

Arabayı evin dışına park ettiklerinde gün ışığı giderek soluyor, yerini akşamın kızıllığına bırakıyordu. Yemek vakti çok uzak değildi ve Nathan, koridordaki küçük banyoda, tırnaklarının altına yapışan yağı ve kumları kazırken sırt çantalıların mutfakta çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Ellerini temizleyebildiği kadar temizlemiş, ortalıkta geziniyordu ki soldaki kapının altından süzülen ışığı görerek durdu. Çalışma odası. Şimdilerde Ilse'nin çalışma odasıydı.

Gürültülü bir ses duydu ve kapıyı sonuna kadar açtı. Sophie ve Lo, etraflarına dağılmış oyuncakları ve kitaplarıyla yere yayılmışlardı. Lo, Sophie'nin önünde yatıyor, bir karalama defterine belirgin şekiller çizerken kum sarısı saçları yüzünü örtüyordu. Sophie ise bağdaş kurmuş, askıda olan tek koluyla bir avuç içi bilgisayar oyununu oynamaya çalışıyordu. Nathan onları görünce, birden kendisi ve Cameron'ı hatırladı. O yaşlardayken, belki de sadece seçenek yokluğu yüzünden onlar da birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar ama yine de sonuç değişmemişti. İki kız da Nathan'ı görünce sıçradı.

"Beni korkuttun," dedi Sophie. Tereddüt etti. "Senin annem olduğunu sanmıştım."

"Hayır. Neden? Burada bulunmamanız mı gerekiyor?"

Nathan çalışma odasına girdi. Düzgün dosyaları ve masanın üzerine yığılmış kâğıtlar ile gayet başarılı bir şekilde düzenlenmişti. O yıla ait olan, Simon ve Katy'nin adlarının en yakın tarihli ilaveler olduğu istihdam kayıtları en üstte duruyordu. Önümüzdeki on iki ayı içeren büyük bir yıllık duvar takvimine sevkiyatın, önemli faturaların ve düzgün bir işletim sağlayabilmek için can alıcı önemdeki her şeyin tarihleri büyük bir özenle işaretlenmişti. Nathan, takvime göz gezdirdi.

"Sophie'nin okuyor olması gerekiyor, oyun oynuyor değil," dedi Lo, başını kaldırıp bakmadan. "O yüzden kaygılandı."

"Anlıyorum." Üzerinde kırmız kalemle işaretlenmiş bir dizi farklı tarihin bulunduğu bir duvar ajandasına bir şey kaydedilmişti. Sözcükler çekine çekine yazılmış, sonra tümünün de üzeri kalın, siyah bir çizgiyle çizilmişti.

"Her neyse, annemiz izin verdi, o yüzden de burada bulunmaya hakkımız var," dedi Sophie yetki sahibi biri gibi konuşarak. "Ya senin var mı?"

"Hmm, bilmiyorum," dedi Nathan, hâlâ duvar ajandasına bakıyordu. Aslında bu oda hep bir anlamda yasak bölge olmuştu onun için. İpler babalarının elindeyken, Nathan ve kardeşleri buraya asla ayak basamamışlardı.

"Onun da izni var." Kapının eşiğinden Ilse'nin sesi duyuldu.

Nathan'a yorgun bir şekilde gülümsedi. "Yemek neredeyse hazır olacak. Toplanmaya başlayın, kızlar."

Nathan'ın elleri temiz olabilirdi ama Ilse odaya girince, birdenbire, kurumuş terden kaskatı kesilmiş olan gömleğinin ve saçlarındaki tozların bilincine varmıştı. Yine de Ilse duvar ajandasının önüne gelip de onun yanında durunca, hafifçe bir adım geri çekilmekten başka bir tepki göstermedi. Aradan geçen yıllarda, aralarındaki fiziksel mesafeyi koruduğu takdirde daha rahat olabildiğini keşfetmişti.

Nathan, zaman zaman, kendisi ile Ilse arasında geçenleri Cameron'ın bilip bilmediğini merak ederdi. Cameron'ın, biliyorduysa bile, bunu Nathan'dan öğrenmediği kesindi. Gerçi Nathan, tam bir geri zekâlı gibi davrandığı zamanlarda bir iki kez, ona anlatmak için çok güçlü bir çekim duymamış da değildi. Ama Cam Ilse'ye de sormuş olabilirdi pekâlâ; o zamanlar, Nathan'ın onunla ilgilendiğini biliyordu. Ne var ki Nathan'ın, Cam'den hiçbir zaman bu konuyla ilgili tek bir kelime dahi duymamış olması, onun, kendisi ve Ilse'nin müşterek sırlarının bir sır olarak kaldığından büyük ölçüde emin olmasını sağlıyordu.

Nathan, ağzını sıkı tutup bu evin mutfağında ona ilk rastladığı günden beri aradaki mesafeyi koruyarak kendi üzerine düşeni yerine getirmişti. Kamusal alandaki sürgününden sonraki ilk Noel'de yaşanmıştı bu. Ortada, bayram döneminin, kimseyi bağışlayıcı bir ruh hâli içine sokacağına dair hiçbir işaret yoktu ve Jacqui de Nuh deyip peygamber dememiş, Xander'ı, birkaç günlüğüne bile olsa göndermeyi reddetmişti. Nathan, karanlık bir odada çarşafı başına çekip yatmaktan da gayet mutlu olurdu ama Liz gelip kalması için ısrar etmişti ve sonunda, onun için teslim olmak tartışmaktan daha kolay bir hâle gelene kadar da başının etini yiyip durmuştu. Nathan, harcadığı çabadan ve araba yolculuğunun tozu toprağından bitkin düşmüş bir hâlde bira aramak için mutfağa girmiş ve bira yerine Ilse'yi bulmuştu. Ilse, elinde su sürahisiyle arkasına döndüğünde, Nathan, çılgınca ve mutluluk verici bir an boyunca, onun kendisini görmek için orada olduğunu içtenlikle düşünmüştü. Cameron'ın, mut-

fak kapısından içeri girip de onun yanında durduğunu görmek ise, Nathan için, midesinin ortasına, onu soluksuz bırakan bir yumruk yemekten farksızdı.

"Siz ikiniz tanıştınız mı?" diye sormuştu Cameron ve Nathan, kardeşinin gerçekten de ona göz kırptığını düşünmüştü. Fırıl fırıl dönen başını evet anlamında sallamayı güçlükle başarabilmişti. Ailenin geri kalan üyeleri, Cameron'ın yeni kız arkadaşıyla gevezelik ederken o, yemek boyunca sanki dilini yutmuş gibi sessizce oturmuştu. Nathan onu da konuşmaların içine çekme girişimlerine homurdanarak karşılık vermişti. Konuşabilecek kadar kendine güveni yoktu.

Sonradan, koridorda dolaşıp da, hemen oradan çekip gitmesinin mümkün olup olmadığını kafasında tartarken Ilse gelip onu bulmuştu. Yalnızdılar, birbirlerine yakın duruyorlardı ama çok da yakın değildiler. Aralarında uygun bir mesafe vardı.

"Seni tekrar görmek güzel," demişti Ilse.

"Seni de." İkisi de bunu hem gerçekten kastetmiş hem de etmemişlerdi.

"Bir daha hiç bara gelmedin."

"Hayır." Bir eliyle çenesini ovuşturdu ve birdenbire oturup da ona her şeyi anlatmak için çok güçlü bir arzu duydu. Zihninde onca ağırlık yapan her şeyi... Son ayların ne kadar güç geçtiğini, Keith'e yaptığı şey için nasıl da derin bir pişmanlık duyduğunu, gelecekten ne kadar korktuğunu... Onu görmeyi ne kadar özlediğini... Sonra Cameron'ın sesi, dışarılarda bir yerlerden çok hafif bir şekilde koridorun içine süzülmüş ve Nathan da derin bir nefes almıştı. "Yapmam gereken bir iki şey vardı."

"Ben de öyle duydum." Ilse beklemişti. Sonra, Nathan daha fazlasını söylemeyince de: "Çok güç zamanlar geçirmişe benziyorsun."

"Ben iyiyim." Sesi çatlayan Nathanyutkunmuştu. "İyi olacağım." Sonra ona bakmış ve ne söylemesi gerektiğini anlamıştı. Koridor boyunca bir yerlerde bir kapı çarpıp ikisi de sıçradığı zaman özür çoktan dilinin ucunda şekillenmişti bile. Ilse arkaya doğru kısa bir adım atmış, sonra bir adım daha gerilemişti. Ra-

hatça konuşabilmeleri için uygun mesafe biraz daha büyümüştü şimdi.

"Seni burada görmeyi gerçekten beklemiyordum." Ilse şimdi huzursuz görünüyordu.

"Eh, Cameron benim kardeşim."

"Biliyorum ama o demişti ki..." Durdu. "Nathan, onunla tanıştığım zaman ben bunu bilmiyordum." Ona bakmayı sürdürdü. "Özür dilerim."

Nathan, kendisini doğruca onun gözlerine bakmaya zorladı ve omuzlarını silkti. "Gerçekten, sorun yok."

Ilse'nin yüzü sertleşti ve gülümsemesi biraz gecikti. "İyi."

Ilse, belki de kardeş olduğumuzu bilmiyordu, diye düşünmüştü Nathan ama Cameron'ın bunu bildiği açıktı. Neyse ki Ilse yetişkin bir kadındı ve zaten Nathan da arabasının arkasında geçirdikleri bir gecenin ardından onun sahibiymiş gibi davranmamıştı. Ama belki de tümüyle yanılıyordu, ne var ki Nathan yalvararak ona telefon edene kadar Cameron Ilse'yle ilgileniyormuş gibi bile görünmüyordu.

"Lütfen, Cam. Bir kız var. Barın arkasında duruyor."

"Ah, evet. Hoş kız."

On ay sonra Sophie dünyaya geldi ve ondan dört ay sonra da Cameron ile Ilse evlendiler. Nathan düğüne gitmemiş, onun yerine, Brisbane'e on sekiz saat süren bir araba yolculuğu yapmıştı. Elinde velayet anlaşmasıyla Jacqui'nin kapısının önünde boy göstermiş ve ta ki sonunda biri çıkıp da polise haber verene kadar birbirlerine bağırıp çağırmışlardı.

Nathan, şimdi de kızlara oyuncaklarını toplamalarını emreden Ilse'ye bakıyordu. Ilse endişeli görünüyordu ve Nathan, onun bir şey –Jenna Moore olduğunu tahmin etti– hakkında konuşmak istediği, fakat kızları odadayken bunu yapamadığı hissine kapıldı. Onun yerine Nathan duvar ajandasını ve üzeri çizili işaretleri gösterdi.

"Bütün bunlar nedir? Cam, gelecek yıl, toplama zamanlarını değiştirmeyi mi düşünüyordu?"

"Ah." Ilse ayağa kalkıp takvimin önünde ona katıldı. "Hayır. Yani, bir düşünceydi sadece."

Nathan, notları çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Bu, neleri kapsayacaktı? Tarihleri, buraya ve buraya almayı mı?"

"Evet, ve sonra da yine aynı şeyler."

Ilse masasından kalın bir günlük aldı ve Nathan'ın görebileceği şekilde açtı.

"Tarihlerin böyle ileriye taşınması..." İşaret etti ve eli Nathan'ın koluna dokundu – "Darboğazlardan ve Atherton'daki o yükleniciyle her yıl yaşanan çatışmalardan kaçınmak için. Ayrıca ben seninle işbirliği yapmayı –senin de ilgini çektiği takdirde elbette– ve sonra da toplu alımdan kâr elde edebileceimizi düşünmüştüm."

Nathan, kaşlarını çatarak onun düzgün el yazısıyla yazılmış sayfaları çevirdi. "Evet, olabilir."

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Daha detaylı incelenmesi gerekiyor. Ama denemeye değebilir."

"Aslında, Bub'ın fikriydi. Ben, sadece, tarih ve hesap kitap işlerini hallettim."

"Bunu Bub mu düşündü?" diye sordu Nathan, şaşırarak.

"Sanırım, her yıl aynı konuların tekrar tekrar gündeme gelmesinden bıkmaya başlamıştı ve farklı bir şey denemek istedi. Bu tür şeylerde gayet iyi... Cameron, bunun nedeninin onun tembelliği olduğunu söylemişti ama eğer işleri daha verimli kılacaksa bu kimin umurunda ki?" Nathan, koridordan gelen ayak sesleri duydu. Kızlar, son oyuncaklarını da toplamışlardı. Lo'nun hepsini teker teker kontrol ederek onları özenle saydığı anlaşılıyordu, Ilse, bunu görünce hafifçe kaşlarını çattı. Çalışma odasının kapısı açıldı ve Bub kafasını içeri uzatınca hepsi de başlarını kaldırıp baktılar.

"Annem yemeğe gelmenizi söylüyor."

Nathan ve Ilse'nin ajandayı incelediğini gördü ve kızlar gürültüyle onun yanından geçip koridora çıkarlarken yüzünde bir gölge dolaştı.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" Bub çalışma odasına girdi. "Burasıyla mı ilgili?" *Bensiz mi?* sözcükleri söylenmeden kaldı.

"Nathan'a, senin toplu alım fikrinden bahsediyordum," dedi Ilse ve Bub'ın yüzü biraz yumuşadı.

"Eh, evet, fena değil ha?"

Nathan başıyla duvar ajandasını işaret etti. "Neden hepsinin de üzeri çizilmiş?"

"Planda bazı acayiplikler vardı," dedi Ilse. "Cam büyük çaplı herhangi bir değişiklik yapmadan önce onları halletmek istedi. Belki de gelecek yıla bırakıp her şeyin yolunda gideceğinden emin olmayı düşünüyordu."

"Evet, doğru." Bub, bir ses çıkardı ve diğerleri ona baktığında da omuzlarını silkti. "Bakın, Cam şimdi burada bulunmuyor o yüzden de onu gömecek değilim ama hepimiz gayet iyi biliyoruz ki eğer onu düşünen ilk kişi Cam olsaydı şimdi uyguluyor olurduk. Fikirle ilgili yanlış olan tek şey, Cam'in kahrolası fikri olmaması."

Bub, ajandaya biraz daha yaklaşarak Ilse'nin ne yazdığını okudu. Çalışma odası bir anlığına sessizleşmişti.

"Ama yine de şimdi uygulayabiliriz." Bub'ın sesi, fazla kayıtsız bir ton taşıyordu. "Biz üçümüz."

Bub'ın düşündüğü şey buydu, diye bir gerçeğin farkına vardı Nathan, onlara bakmak için döndüğünde. Onlar orada öylece dururken havada asılı kalan bir şey vardı. Neredeyse suç ortaklığına benzer bir şey, diye düşündü Nathan ve bu pek de rahatlatıcı da sayılmazdı. Ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden de hiçbir şey söylemedi ve Bub da sonunda omuzlarını silkti.

"Her neyse. Bunu bir düşünün." Kapıya doğru yürüdü. "Ama bizi durduracak hiçbir şey yok."

Onun gidişini izlediler ve Ilse, yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Dinle, Bub'ın, fikrin Cameron'a ait olmamasıyla ilgili söylediği şey. Tek neden bu değildi. Bub da bunu biliyor. Her neyse..." Günlüğü tekrar masasının üzerine koydu. "Bilmiyorum. Şimdi-

lik bu konuyu düşünemem.Eğer daha yakından bakmak istersen detayların hepsi orada."

Odadan çıktı ve Nathan da ışığı söndürüp odayı arkalarından karanlığa boğarak onu izledi. Mutfak aşırı derecede sıcaktı ve Nathan, ne kadar bitkin olduğunu hemen fark etti.

"Lehmann'da işler nasıl gitti?" diye sordu Harry, otururken.

"Evet, tamir ettik," dedi Nathan. "Çok ciddi bir şey değildi."

"Lehmann Tepesi'ndeyken dikkatli olmanız gerekir." İncecik ses, sanki hiçliğin ortasından çıkıyormuş gibi gelmişti ve Nathan'ın, konuşanın Lo olduğunu anlaması bir an sürdü. Bir kâğıt parçasına öfkeyle bir şeyler karalarken yemeğini görmezden geliyordu.

"Nedenmiş o?" Ilse uzanıp onun saçlarını okşadı.

"Babamın da Lehmann Tepesi'ne gitmesi gerekiyordu ve bir daha hiç geri dönmedi."

Ilse'nin elleri kızının başında donup kaldı. "Baban tepeye gitmedi, Lo. Bunun, onun geri dönmemesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Ben biliyorum. Babamın neden geri dönmediğini biliyorum."

Bir an kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı.

Harry'nin sesi sessizliği böldü. "Neden dönmedi, Lo?"

Kız, gözlerini yukarı kaldırdı ve herkesin kendisine baktığını anlayınca tekrar indirdi.

"Lois? Sana bir soru sordum."

"Hiçbir şey... Önemi yok." Lo'nun sesi güçlükle duyuluyordu.

Ilse, kolunu ona doladı. "Tamam, tatlım."

"Bırak konuşsun, Ilse," dedi Harry.

"Konuşmak istemiyor."

"Bir saniye önce istiyordu."

"O bir çocuk, Harry."

"Onun ne söylemek istediğini bilmek istiyorum."

"Ilse haklı." Sofraya oturduklarından beri Liz ilk kez konuşuyordu. Nathan, onun yine ağladığını anlayabiliyordu. Son bir-

kaç gün içinde zayıflamış ve yüzünün derisi de gevşemişti. "Onu korkutuyorsun, Harry."

Lo hiç hareket etmeden oturuyordu, gözleri masaya çevriliydi sonra nihayet kalemini tekrar eline aldı ve çizmeye devam etti.

"Babam geri dönmedi çünkü üzgündü," dedi kâğıda bakarak. "Kaybolan bütün o şeyler yüzünden üzgündü."

Masanın çevresinde rahatlamayı ifade eden toplu bir iç çekiş duyuldu.

"Tanrım, yine bu. Sorun değil, Lo." Ilse kızının boşta kalan elini aldı ve kendisininkilerin arasına koydu. Nathan ve Xander'ın şaşkınlığını gördü. "Lo, bir süreden beri bir hırsız olmasından korkuyor..."

"Var!" Lo, elini çekip kurtardı. Şimdi daha da büyük bir öfkeyle karalıyordu.

"Tatlım, yok..."

"O zaman hayalet var."

"Hayalet de yok," dedi Ilse. Başını hafifçe iki yana salladı ve Nathan'a baktı. "Birkaç şeyin kaybolduğunu düşünüyor. Bir iki oyuncağı ve bazı ufak tefek şeyler gezmeye gittiler, öyle değil mi, Lo?"

"Gezmeye gitmediler! Birileri buraya geldi ve onları alıp götürdü."

Masanın öteki ucunda, Simon, biçimsiz bir kahkaha attı. "Belki de Noel Baba'ydı," dedi, ortamı canlandırmaya çalışarak.

Lo, bir ineği öldürebilecek bir bakışla ona baktı. "Noel Baba değildi." Simon'ın budalalığını açıkça ifade etmekten kaçınmıştı. "Başka biriydi. Kötü biri."

Şimdi üzüntüsü giderek artıyordu ve Ilse kalemi onun elinden aldı.

"Lo, eğer bu mülkte birileri olsaydı, bunu bilirdik. Burada kimse yok." Ama Ilse pencereden koyuluğu giderek artmakta olan gece göğüne baktığı sırada, Nathan, onun sesinde bir tereddüt yakalamıştı. "Bir iki şeyin kaybolduğunu sanmıştık ama sonra onları bulduk, değil mi?"

Xander, koltuğunda oturuşunu değiştirdi. "Ne tür şeyler?"

"Oyuncaklarım ve elbiselerim," dedi Lo.

Ilse kesin bir şekilde, "Ama onları bulduk," diye ekledi.

"Hepsini değil ve hemen de değil. Her neyse," Lo, annesinin elini iterek uzaklaştırdı. "Ama babam eşyalarını hiçbir zaman bulamadı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry.

Lo yanıt vermedi. Eli kendisinden alınmış olan kurşun kalemine doğru ağır ağır hareket etti ve yüzünü saçlarının arkasına sakladı.

"Yapma," dedi Harry. Sesi olağandışı bir sertlik taşıyordu. "Lütfen yanıt ver, Lo."

"Tatlım." Ilse öne doğru eğildi. "Ne türden şeyler?"

"Para sanırım," diye fısıldadı Lo. Nathan, onu duymak için çabaladı. "Ve başka şeyler. Ne olduklarını bilmiyorum. Babam onları aradı ama bulamadı."

"Ne miktarda paradan bahsediyoruz?" diye sordu Harry ve Ilse de ona dik dik baktı.

"Tanrı aşkına, yüze kadar saymak bile ona çok zor geliyor. Bunu bilemeyecektir. Her neyse, Cam parasını yitirmedi. Ya da başka şeylerini... İşleri daha da kötüleştirmeyin."

Lo'nun kaşları yukarıya kalktı. "Kaybetti. Kaybetti, anne. Her yere baktı. Burada birileri vardı."

"Jenna."

Birisinin fısıldayarak telaffuz ettiği bu ad, havaya karıştı. Nathan, Liz, masanın öteki ucundan sertçe işaret edene kadar onu kimin söylediğinden emin olamadı.

"Kapa çeneni, Bub. Çok ciddiyim."

"Hem babam eşyalarını da kaybetti." Lo'nun sesi giderek yükseliyordu. "Biliyorum. Onu gördüm. Barakalara bakıyordu, ahırlara, her yere. Senin bana inanmayacağını biliyordum, anneciğim."

"O yüzden değil." Ilse'nin itirazı kızı tarafından bastırıldı. "Eğer baban bir şeylerini kaybettiyse, bunu niçin söylemedi."

"Çünkü senin ona da inanmayacağını biliyordu, tıpkı bana inanmadığın gibi." Lo şimdi bağırıyordu. "Belki de bu yüzden, bunu bir sır olarak tutacağını söyledi."

Ani bir sessizlik oldu ve Lo, sanki sözcükleri geri almaya çalışıyormuşçasına elini ağzına götürdü. Küçücük yüzü, çirkin, kırmızı bir renk almıştı.

Ilse çok hareketsizdi. Gözleri şok geçirmiş gibi görünen büyük kızına çevrildi. Sophie başını iki yana sallıyordu. *Hiçbir fikrim yok.* Ilse, yüz yüze olabilmeleri için, sandalyesinde Lo'ya doğru döndü. "Lo, bu çok önemli, baban tam olarak ne dedi?"

Lo, başını iki yana salladı, bir kez daha sessizliğe bürünmüştü.

"Tanrı aşkına..." Harry hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Harry." Liz'in sesindeki uyarı tonu çok netti. Dışarıda dingolar yine ulumaya başlamışlardı. Sesleri yakından geliyordu.

"Lo, sorun yok." Ilse iyice öne eğildi böylece yüzü kızınınkiyle aynı hizaya geldi. "Başın dertte değil. Sadece gerçeği söyle. Babanın bir şey aradığından emin misin?"

Küçük kızın yüzü acı ve endişe doluydu. "Evet, onu gördüm."

"Ve baban, bunu herkesten saklamanı mı söyledi?"

"Herkesten değil." Lo annesine baktı. "Sadece, senden."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nathan, verandada oturmuş, tıpkı bir gölge gibi süzülerek içeri giren geceyi seyrediyordu. Yerin ve göğün kızıllığı birleşip ikisi de siyaha dönecek kadar koyulaşana dek birbirine karışmıştı. Lo faydalı daha fazla bilgi verememiş –ya da vermek istememiş– sonunda da Ilse, onu alıp yatağına götürmüştü.

Nathan, koridordaki dolapta bir gitar keşfedince, Cameron'ın kullanım kitapçığını bir kenara bırakmıştı. Xander odasında kitap okuyordu, bu yüzden Nathan da Duffy'yi alıp verandaya oturmuştu. Gitarın akordu bozuktu ve Nathan tellerini titrettikçe uyumsuz notalar ortalığa yayılıyordu. Avlunun karşısında, sırt çantalıların karavanının ışıkları hâlâ yanıyor ve Nathan onların mırıltılarını duyabiliyordu. Sözcükleri çıkaramıyordu ama ses tonlarına bakılırsa tartışıyor gibiydiler. Karavanın ötesinde ise hiçbir şey görünmüyordu. Doğru bitişi yakalamaya çalışarak hafif hafif çalarken tel kapının açıldığını duydu ve başını kaldırdı.

"O benim gitarım."

Sophie kapıya dayanmış duruyordu. Başının çevresi sarı ışıkla halelenmişti.

"Affedersin. Onu bulmuştum."

"Sorun değil. O şarkıyı sen mi yazdın?" Nathan tekrar çalmaya başlarken geçip onun karşısına oturdu.

"Evet. Neredeyse on yıl önce."

"Bir adı var mı?"

Onu Ilse için yazmıştı. "Hayır," dedi. "Adı yok. nene düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir anlamda hüzünlü gibi duruyor. Ama bir yandan da umutlu... Sayılır. Ona 'Gündoğumu' ya da benzer bir ad verebilirdin."

"Güzel bir ad." Her halükarda *Ilse İçin*'den daha uygundu.

"Güzel. Ama sonu uygun düşmüyor."

"Evet. Biliyorum. Hiçbir zaman tam anlamıyla çıkaramadım."

"Üzerinden on yıl geçtikten sonra hâlâ bulamıyorsan belki de vazgeçmelisin."

"Sanırım haklısın." Nathan ona gülümsedi. "Demek sen de çalıyorsun?"

"Bu yokken." Sophie askısını kaldırdı, sonra biraz daha dinledi. "Gerçekten iyi çalıyorsun."

"Pratik yapacak çok zamanım var." Nathan buruk görünmemeye çalıştı.

"Her gün çalar mısın?"

"Yapabilirsem. Muhtemelen, senin yaşlarından beri."

"Çok uzun bir zaman..." Sophie öyle şaşkın görünüyordu ki Nathan gülmekten kendini alamadı. "Her gün mü?"

"Çoğunlukla. Gitarımın olmadığı birkaç yıl dışında."

"Neden olmadı?"

Nathan'ın gülümsemesi soldu. "Hasar görmüştü."

Aslında bu, babasıyla ilgili en net anısıydı, şaşırtıcıydı bu durum çünkü en kötüsü sayılmazdı. Nathan'ın ve Cam'in kaçmayı deneyip de Carl Bright'ın, onları, çobanın mezarında enselediği gün yaşanmıştı. Nathan, babasının ensesini seyredip bir yandan da hemen yeniden bağırmaya başlamasını dileyerek kamyonda oturuşunu hâlâ hatırlıyordu. Sessizlikti onu korkutan şey. Bütün yolculuk boyunca Nathan, ne başka bir araba ne de bir insan gördüklerini net bir şekilde hatırlıyordu. Hiç de olağandışı bir şey değildi bu durum ama her nedense o gün Nathan'ın dikkatini çekmişti. Ortalıkta başka hiç kimse yoktu.

Nathan, arabadan inerlerken kendilerini bekleyen şeyin ne olduğunu bildiğinden emindi ama Carl oğullarını birbirlerine bakarken bırakıp tek bir kelime bile etmeden arabadan inmişti. İkisi de bütün gün, sürekli bir şeyleri bekleyerek âdeta incecik

buz üstünde yürür gibi hareket etmişlerdi. Ama o akşam geç saatlerde, Harry sonunda iyi geceler dileyip de evin uzağındaki kulübesine gitmek üzere yola koyulunca Carl artık onların icaplarına bakabilmişti. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Dışarı, ikiniz de," diye mırıldanması onlar için neredeyse bir rahatlamaydı.

Nathan, tepkisini kontrol etmeye çalışarak kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Oğullarının korkulu görünmeleri Carl'ın hiç hoşuna gitmezdi. Onlara ateş yakmalarını söylemişti ve iki çocuk da, adam Nathan'ı omzundan kavrayıp odun yığınına doğru iteleyerek isteğini daha yüksek sesle dile getirinceye kadar ona ağızları bir karış açık bakakalmışlardı. İsteğini yerine getirmeye koşarken sendeliyorlardı, şaşkına dönmüşlerdi.

Carl, onlar doğru dürüst bir ateş yakana kadar bir daha ağzını açmamıştı. Onlara insanı rahatsız edecek kadar yumuşak bir sesle içeri geçip her birinin de en sevdiği eşyalarını getirmesi talimatını verirken alevlerin ışığı yüzünde oynaşıyordu. Nathan, sonunda bisikletine doğru yönelirken göğsünde kaskatı, yakıcı bir düğüm hissetmişti.

"İyi denemeydi," demişti babası ve kolunu öylesine sıkı kavramıştı ki Nathan orada oluşan çürüğün acısını hâlâ hissedebiliyordu. "Bir dahaki sefer doğru şeyi getir, aksi hâlde sen bunu yapana kadar getirdiğin her şeyi yakarım."

Nathan, içeri gidip uzun bir süre orada kalmış ve en sonunda sevgili gitarıyla dışarı çıkmıştı. Elleri terlemişti ve gitarın tahta sapından kayıyordu, bunun işleri daha da kötüleştireceğini gayet iyi bilmesine rağmen ağlamaya ve babasına, bunu yapmaması için yalvarmaya başlamıştı.

Liz de oradaydı, gözlerinde yaşlar vardı. "Lütfen, Carl," demeyi denemişti. "Gitarı kalsa olmaz mı?"

Kocası onu duymazdan gelmişi, o da Carl sonunda ona bakmak için dönene kadar denemeye devam etmişti.

Carl, "Benden, onlara, bunu, farklı bir şekilde öğretmemi mi istiyorsun?" diye sormuş ve bunu da öyle bir biçimde yapmıştı ki, Nathan, Liz'in bir daha bu istekte bulunmamasına memnun olmuştu.

Nathan gitarını uzattı, yaşlar yüzünden hiçbir şeyi göremiyordu ama babası, gitarını ateşe kendi elleriyle attırdı. Nathan, en sonunda bunu yapabildi ama sonra da refleks olarak geri almaya çalıştı. O sırada kolu yanmıştı ve yara izi de hâlâ duruyordu.

Cameron ise doğru seçimi ilk seferde yapmıştı. II. Dünya Savaşı'ndan hikâyeler içeren resimli bir tarih kitabı getirmişti. Nathan, kitabın son derece sıkıcı olduğunu düşünüyordu ama Cameron âdeta büyülenmişti. Kitabı ateşe atarken boynunu ileriye doğru uzatarak doğrudan doğruya Carl'ın gözlerinin içine bakmıştı. Sonra da ağzında bir şeyler gevelemişti. Sözcükler alevlerin çatırtıları arasında tamamen olmasa da neredeyse kaybolup gitmişti.

Carl sükûnetini hâlâ koruyordu. "Bunu bir daha söyle," demişti.

Cameron tereddüt etmiş sonra da ağzını açmıştı. Konuştuğu zaman, sesi çok az da olsa yüksek çıkıyordu. "Nazilerin yaktığı kitaplar."

Liz, soluğunu öylesine sert bir biçimde içine çekmişti ki yukarı kalkmış omuzları gıcırdamıştı. Korkunç bir sessizlik yaşanmış ama sonra Nathan'ı hayrete düşürecek bir şey olmuştu: Carl, neredeyse gülümsemişti, aslında dudakları dişlerini gösterecek şekilde sertçe seğirmişti. Cameron'a bakarken âdeta eğleniyordu. Yumruğunu sadece bir kez sıkıp sonra da gevşetmiş ve ağzını açmıştı.

"Diğerlerini de getir."

Cameron söyleneni hiç duraksamadan yerine getirmişti. İçeride gözden kaybolmuş, birkaç dakika sonra da kollarında bir yığın kitapla geri dönmüştü. Cameron onları teker teker ateşe atarken Nathan, Liz ile birlikte basamaklarda oturmuş onu seyrediyordu. Cameron, kitapların yanışını kupkuru gözlerle izlemişti.

"Babandan özür dile," demişti Liz, ilk beş kitaptan sonra. Cameron, onu duymazlıktan gelmiş, Carl, yüzünde Nathan'ın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle oğlunu seyrederken o, bir kitabı daha odun yığınına fırlatmıştı. Bu hesaplaşmadan ikisinin de tuhaf bir keyif aldıkları hissine kapılmıştı Nathan.

Bütün bu işler, bir saatten uzun bir zaman almıştı. Sonunda, sonuncu kitap da yanıp Nathan bakışlarını bundan sonra ne olacağını merak ederek endişeyle eve doğru çevirince Cameron, Carl'ın gözlerinin içine bakmıştı..

"Özür dilerim, baba." Sonra da pişman olmuş bir hâlde, gözlerini indirmişti.

Nathan, Liz'in gevşediğini hissetmişti. Ateşin korları sıcak gece havasında parlarken Carl bile bir parça rahatlamış görünüyordu. Sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi Cameron'a baktı, sonra da gözlerinde ona çok daha tanıdık gelen bir bakışla Nathan'a döndü.

"İkinizden biriniz bu saçmalığı bir kez daha denemeye kalkacak olursa, size söz veriyorum, on kat daha kötüsü olacaktır. Sadece ikiniz için de değil üstelik."

Nathan, Liz'in tekrar gerildiğini hissetmişti ve ondan sonra uzun bir süre boyunca, o da Cameron da kendilerine ne söylenirse harfiyen yerine getirmişlerdi.

Şimdi ise verandada, Sophie'nin karşısında otururken Nathan'ın parmakları tellerin üzerinde gezinmeyi bırakmıştı. Canı çalmak istemiyordu artık. Sophie, bunu hemen fark etmedi. Eve, kız kardeşinin yatak odasının karanlık penceresine bakıyordu.

"Lo'nun akşam yemekte söylediği şey konusunda herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Nathan.

"Hayır." Sophie, askısını çekiştirdi. "Büyük olasılıkla ne dediğini bilmiyor. Hayal ürünü şeyler yüzünden sıkıntı yaşıyor."

"Ürkmüş görünüyordu," dedi Nathan.

"Öyle. Birilerinin onu almaya geldiğini sanıyor."

"Hayali birileri mi? Çoban gibi mi tıpkı? Yoksa dışarıda birilerinin olduğuna gerçekten inanıyor mu?"

"Bilmiyorum. Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Ama yine de endişeleniyor."

"Babanızın başına gelenlerden sonra her şey ikiniz için de zor olmalı,."

Sophie başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Babanız, size, hiç çobanın mezarından bahsetti mi?" diye sordu, Nathan. "Oranın, kendisi için özel bir yer olduğunu söyledi mi?"

"Sanmam. Resmini yapmıştı galiba. Ama onu neden yaptığını hiç bilmiyorum, çobanın tam bir aptal olduğunu düşünürdü."

"Ah, öyle mi?

"Yanlışlıkla kendini vurmuş. Bir çite tırmanmış ve dikkatsiz davranmış. Ayağı kaymış ve silahıyla kazara kendi kafasını uçurmuş."

"Kim anlattı bunu?"

"Babam."

"Anladım." Aslında bu doğru değildi ama Nathan, şu anda onu düzeltmenin zamanı olmadığını düşündü. Kızın babasıyla ilgili anıları, Nathan önemsiz olanlarını aralarından çekip ayırmadan da yeterince karışacaktı zaten.

Sophie içini çekti ve gitara baktı. "Başka bir şey daha çalabilir misin?"

"Önerilere açığım."

Sophie, Nathan'ın hiç duymadığı bir grubun, hiç bilmediği bir şarkısının adını söyledi ve bu yüzden de melodiyi mırıldanmak zorunda kaldı ama Nathan çalmayı başardı. Bitirdiğinde, kız, çoğunlukla yaptığı hatalara olmak üzere, hafifçe gülümsüyordu.

"Kolum daha iyi olunca pratik yapacağım," dedi. "Okul yokken."

Nathan, onun hava okulunu kastettiğini biliyordu. Uzaklardaki bir öğretmenin telsizde cızırdayan sesine kulak vermesi beklenerek aylak aylak ortalıkta dolandığı o aşamadan kendisi de geçmişti. Ancak eğitimin yükü, büyük ölçüde, evde bu işe nezaret eden her kimse onun omuzlarına binerdi ve Nathan, zavallı Liz'in, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak tıpkı Cameron'a yaptığı gibi ona da derslerine odaklanması için nasıl da yalvardığını çok iyi hatırlıyordu. Şimdilerde ise her şey, eğitim dönemleri ve ders yapıları fiziksel bir okulla mümkün olduğunca yakınlık gösterecek şekilde, çevrimiçi olarak yürütülüyordu.

Nathan'ın tahminlerine göre, öğretmenler hiç değilse telsizden çok daha iyi olacak şekilde, öğrencileriyle internet üzerinden günde birkaç saat sohbet edebiliyorlardı. Aklına bir şey geldi ve kaşlarını çattı. "Şu anda evdeki öğretiminize Katy mi nezaret ediyor?"

"Evet. Eskiden annem ederdi ama şimdi bu işi Katy yapıyor. Ondan, tatilde olduğumuz süre boyunca bütün gün bize göz kulak olması bekleniyor."

Nathan, onun yüz ifadesini gördü. "Bu iyi değil mi?"

"Sıkıcı. Hiç de eğlenceli fikirleri yok. Babamın kaybolduğu gün, sadece bizi sınıfta oturttu ve sürekli film izletti."

"O da sizinle birlikte değil miydi?"

"Evet, oradaydı. Ama hiçbir şey yapmadı. Sürekli ara verip dışarı çıktı ve hep karamsar bir ruh hâli içindeydi."

"Peki okulla ilgili konular söz konusu olduğunda daha iyi mi?"

Sophie yüzünü buruşturdu. "Aslında değil. Bizim neler yapmamız gerektiğini bilmiyor ve ilgimizi canlı tutmayı her zaman başaramıyor. Annemin babama onu işe almaması gerektiğini söylediğini duymuştum, onun bir –sesini bir fısıltıya dönüşecek şekilde alçalttı ve sağına soluna bakındı– çöp olduğunu söylemişti."

Nathan, gülümsemesini bastırdı. "Annen böyle mi dedi?"

"Söylediklerinden biri de buydu. Ama bence annem haklı. O, bir... çöp." Sophie, öne doğru eğildi. "Onun, gerçek bir öğretmen olduğunu bile sanmıyorum."

"Değil mi?" Karavanın ışığı hâlâ yanıyordu. "Bunu söylemene yol açan şey ne?"

"Bizim saçlarımızı kesti," dedi Sophie. "Bu işi güzel yaptı. Bence o bir kuaför."

Nathan Sophie'nin saçına baktı. Dört bir yanından kıvırcık buklelerle çevrili, omuz hizasında küt kesimdi. Nathan bir uzman olduğunu iddia edemezdi, kendi rutini, saçları başa çıkılamayacak kadar gür ve kaba bir hal alıncaya kadar bekleyip sonra da banyosunun lavabosunda hepsini birden tıraş etmekten iba-

retti. Ama kesim, ona bile son derece usta işiymiş gibi görünüyordu.

Bakışlarını karavana çevirdi. İnce perdenin gerisinde, lambanın ışığında, hareket eden birinin gölgesini görebiliyordu. Hafif konuşma sesleri havada yankılanıyordu. Hâlâ tartışıyorlardı. Öğretmen değil kuaför, diye şaşkınlıkla düşündü Nathan. Özgeçmişlerini şişirmek, gezginler için hiç de alışılmadık bir durum değildi. Gerçek şu ki, asıl olağandışı şey, bunu yapmamaları olurdu. Ama o zaman da daima şu basit soru ortaya atılırdı: Eğer olduklarını iddia ettikleri kişiler değillerse peki o zaman kimdiler?

"Bir gün, at gezintisinden dönüyorduk ve ikisi de buradaydı," dedi Sophie. "Babam onların geleceğini bize söylememişti bile. Sanırım annemi kızdıran şey de buydu."

"Ben neye kızmışım?" Tel kapı hafifçe gıcırdadı ve Ilse göründü.

"Simon ve Katy'nin buraya gelişlerine," dedi Sophie.

"Ah." Ilse kaşlarını çattı. "Tam bir sürpriz olmuştu, hepsi bu. Lütfen bunu söyleyerek etrafta dolaşma Sophie. Onları istemediğimizi düşünecekler."

"Lo nasıl?" diye sordu Nathan.

"Annenin odasında uyuyor." Ilse eliyle kızına işaret etti. "Şimdi de sıra sende."

"Ama..."

"Sophie, lütfen. Bu gece olmaz."

Sophie homurdanarak ayağa kalktı. "İyi geceler." Tartışmaya hazır bir hâlde annesine baktı. "Gelip üzerimi örtecek misin?"

"Bir dakika içinde," dedi Ilse. "Sen gidip hazırlan."

Kapı çarpılarak kapandı. Ilse, dışarı çıkıp da korkuluklara yaslandığında, arkadan vuran ışıkta bile bitkin görünüyordu. Ağzını açtı ama sonra sanki söze nereden başlaması gerektiğini bilmiyormuş gibi tekrar kapattı.

"Lo'nun biraz önce söylediklerinden ne anlam çıkarıyorsun?" diye sordu Nathan, bir başlangıç yapmış olmak için.

"Ne düşünmem gerektiğini bile bilemiyorum. Cameron bana hiçbir şey söylemedi. Bu, çok açık..." Karanlığa bakarken se-

sinde acı vardı. "Ayrıca onunla temas kurmaya çalışan şu kadın hakkında da her şeyi anlatmadı."

"Yine de Cam sana Jenna'dan bahsetmiştir."

"Elbette." Ilse'nin yüzü bulutlandı. "Vaktiyle, bir partide bir kızla tanıştığını ve erkek arkadaşının da onu kıskandığını söylemişti. Eğlenceli bir şekilde anlatmıştı bunu. Sanki bir yanlış anlaşılma gibi."

Nathan hiçbir şey söylemedi. Bu konu hakkında pek çok şey söylenebilirdi ama *eğlenceli* onlardan biri değildi.

"Son zamanlarda, öylesine büyük bir baskı altındaydı ki. O..." Ilse karanlığa baktı. "Şu son birkaç hafta içinde bir şeyler değişmişti. Muhtemelen, tam da şu kadının onunla temas kurmaya çalıştığı sıralarda, bunu şimdi anlıyorum."

"Onun için küçük çaplı bir şok olmuştur, sanırım."

"Evet. Ben de öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Ilse, Nathan'a baktı. Nathan, gece rüzgârının hafif hışırtısını duyabiliyordu. Zayıf bir ses evin içinden süzülerek onlara ulaştı.

"Anne, ben hazırım."

"Bir dakika," diye seslendi Ilse, sonra tekrar Nathan'a döndü, şimdi daha aceleciydi. "Dinle, o kızın Cameron hakkında söylediği şeylere kimse gerçekten inanmamıştı, değil mi?"

"Hayır, elbette inanmamıştı." Nathan bir kez daha ağzını açtı sonra durdu.

"Ne? Söyle bana."

"Aslında, hiçbir şey. Sadece diyecektim ki..." Tereddüt etti. "Belki Steve inanmıştır, o da bir süre için."

"Steve Fitzgerald mı? Klinikteki?"

"Evet. Belki o. Tam olarak inanmış değildi ama," dedi Nathan hatırlamaya çalışarak. "Yani onun söylediklerini ciddiye almıştı sanırım. Yine de bu onun işi, değil mi? Bir sağlık uzmanı olarak. Üstelik tam da bu tipte bir insan."

Steve'in hiç bitmeyen dırdırlarını hatırlıyordu Nathan. Habersiz ziyaretlerini, sürekli sorduğu soruları ve Nathan'ın kliniğe gelmesi için diretmesini. Ziyaretleri zorla içeri girme boyutlarına varacak kadar ısrarcı hale gelmişti.

"Yine de hiçbir zaman resmi bir soruna dönüşecek kadar ciddiye alınmadı," dedi Ilse.

"Hayır. İşler o kadar ileriye gitmedi."

Ilse ağır ağır soluğunu bıraktı. "Cameron, Steve ile hiç geçinemezdi."

"Evet. Bu tür şeyleri hatırlıyorsun sanırım."

İçeriden tekrar Sophie'nin sesi duyuldu.

"Anne!"

Ilse bu kez onu duymazlıktan gelerek bakışlarını Nathan'a dikti. "Sen, Cam'e hep inandın mı?"

"Evet. Kesinlikle."

"Hiç kuşku duymadın mı?"

Havada Nathan'ın tam olarak anlamlandıramadığı tuhaflık vardı. Ilse'nin yüzünü verandanın zayıf ışığında okumak zordu ve Nathan, uzun zaman önce derinlere gömülmüş bir suçluluğun tekrar yüzeye çıktığını hissederken olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Cameron, karısına her şeyi anlatmış olamazdı ama şimdi ona bakarken Nathan rahatlıkla bazı şeyleri anlatmış olduğuna dair bahse girebilirdi.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Hiç kuşkulanmadım."

Ilse'nin yüzü çok hafif bir değişim geçirerek Nathan'ın yorumlayamadığı bir ifadeye büründü. Sophie'nin sesi tekrar çınladı.

"Tanrı aşkına. Gitsem iyi olur." Kapıyı açtı ve bir an duraksadı. "İyi geceler, Nathan."

"İyi geceler."

İçeride gözden kayboldu ve Nathan, hiç yorum yapmadan kuyruğunu sallamakta olan Duffy'ye baktı. Bir dakika daha oturdu, sonra Sophie'nin gitarını yere bırakıp verandanın basamaklarından aşağı inerek peşinde Duffy ile avlunun karanlığına karıştı. Gözlerinin karanlığa uyum sağlaması için bir süre bekledi. Sırt çantalıların karavanı tümüyle sessizliğe bürünmüştü. En azından şimdilik barışmış olmalıydılar.

Carl Bright'ın okaliptüs ağacının altındaki mezarının görüntüsü iyice netlik kazanana kadar yürüdü ve içine dolan duygu-

ları üzerinden atmaktan aciz bir şekilde mezarın yanında durdu. Ilse'yi rahatlatmak istemiş ama başaramamıştı. Cameron'ı savunmakta yeterince başarılı olamamıştı ve bu ilk kez olmuyordu. Nathan, babasının gömülü olduğu yere baktı.

"Bir kızla ilgili olarak duyduğum bütün bu saçmalıklar da ne oluyor?" demişti Carl. Çavuş'tan gelen telefonu kapatmış ve iki büyük oğlunu çağırtmıştı.

Nathan, Cameron bir açıklama gevelerken kendisinin sırtını duvara verip dikildiğini hatırlıyordu. Bir dakika sonra Carl onun sözlerini yarıda kesmiş ve Nathan'a dönmüştü.

"Peki bütün bunlar olup biterken sen neredeydin? Bitişikteki o küçük kaltakla mı koklaşıyordun?"

"Yani Jacqui demek istiyorsun."

Sert bir şamar Nathan'ın ensesini duvara yapıştırmıştı. Carl kolunu kaldırıp da yumruğu savururken ona doğru dürüst bakma zahmetine girmemişti bile, dikkatini yine Cameron'a vermişti. Darbe, Nathan'ın kendini savunamayacağı kadar hızlı gelmişti, zaten buna gerek de olmayacaktı. Bazen böyle bir şeye hiç kalkışmamak işleri daha da kolaylaştırıyordu. Carl'ın hâlâ bir yanıt beklediğini fark etmiş ve Nathan bu kez sadece başını sallayabilmişti. *Evet, Jacqui ile birlikteydim.*

"Niçin, kardeşine göz kulak olmadın?"

Nathan'ın ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Peki onları gördün mü?" Carl, Cam'i işaret ediyor ama Nathan'a bağırıyordu. Hadi. Söyle bana. Benim kaygılanmamı gerektirecek bir şey yaptı mı?"

Carl'ın bakışları şimdi onun üzerindeydi. O günlerde, ikisinin de gözleri artık aynı hizadaydı ve Nathan, bütün yaşamı boyunca aynı dehşetin üzerinden niçin bir türlü kalkmadığını merak ediyordu. Carl ne zaman sesini yükseltecek, elini kaldıracak ya da her ikisini birden yapacak olsa üzerine gelen duygunun. Nathan'ı gitarını yakmaya zorladığı zaman olduğu gibi.

Bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini bir anda korkunç bir netlikle anlamıştı Nathan. Carl hiç durmayacaktı ve görünüşe göre, Nathan'ın da onu durduracak gücü yoktu. Belki de o yüz-

den, yaşamlarının geri kalanı boyunca böylesine bir çıkmaza saplanıp kalmaya mahkûmdular. Bu düşünce onu tüketmişti. Başı darbenin etkisiyle acıyordu. Cameron'a bakmış ve kardeşi her ne yapmış ya da yapmamışsa Nathan, birdenbire sıtkının sıyrıldığını hissetmişti.

Bunların hiçbirini istemiyordu o. Bu türden bir sorunu eve taşıyan kendisi değildi. O, hiç değilse, külotunu çıkarmadan önce Jacqui'nin buna rızası olup olmadığını kontrol edecek kadar sağduyuya sahipti. Bakışları bir Carl'a bir Cameron'a gidip gelirken Nathan'ın başı hâlâ zonkluyordu ve birdenbire bu adamların ikisinin de yakınlarında olmak istemiyordu artık. Uzaklarda bir yerde, tek başına kalmak istiyordu. Cameron dirseğiyle hafifçe koluna dokunup da onu dürterek kendine getirdiğinde zihni hâlâ bunlarla meşguldü. Nathan, o anda yaptığı hatanın farkına vardı, ağzını açtı ve Cam'in kendisinden beklediği şeyi yerine getirdi. Ona arka çıktı.

"Hayır," dedi. "Cam, hiçbir şey yapmadı."

Gerçekte, yanıt ancak bir kalp atışı kadar geç gelmişti. Hatta o kadar bile değil, yarım kalp atışı kadar. Gecikme o kadar azdı ki fark edilemezdi bile. Ama gözleri, oğullarından bir birine bir ötekine kayıp duran Carl fark etmişti işte.

"Tamam," dedi, hiç değilse bir defalığına oğullarını mükemmelen anladığını düşündüren bir ses tonuyla. "Şimdi git. Benim kardeşinle konuşmam gerek." Ve bu sözlerle Nathan azat edilmiş oldu.

Kapılarını, evden gelen hiçbir şeyi duyamaması için kapattığı arabasında oturuyordu. Bub'ın gizlice evden çıktığını gördü ve binebilmesi için yolcu kapısını açtı. Onun soru sormak istediğini anlayabiliyor, kendisinin de ona yanıt vermeye çalışması gerektiğini hissediyordu ama uygun sözcükleri ikisi de bulamadığı için, utanç verici bir sessizlikte, arabanın içinde oturmakla yetindiler.

İçi daha şimdiden suçluluk duygusuyla dolup taşan Nathan, bu zamanı zihninde Cameron'a söyleyeceklerinin provasını yapmak için kullandı. *Tereddüt etmek istemedim. Hiçbir şey ifade etmezdi bu.* Önce düşünüp ardından konuşmayı uzun zaman

önce öğrenmişti çünkü Carl yanlış yanıt almaktan hoşlanmazdı. *Korkmuştum, Cam. Babamdan korkuyordum. Özür dilerim. Senin yanlış hiçbir şey yapmadığını biliyorum.* Nathan, bütün bunları ve daha fazlasını söylemek isterdi Cameron'a ve sonradan bunu defalarca yaptı da. Ama sonuç yine de aynı oldu.

Cameron'ın ise Nathan'ın gözlerine tekrar bakabilmesi uzun bir zaman aldı. Ve baktığı zaman da, ihanetin, yirmi yıl boyunca hiçbir zaman tam anlamıyla silinemeyecek olan gölgesi Cameron'ın gözlerine gelip oturmuştu bir kez.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan içeri döndüğünde Xander'ın odası boştu ama banyoda duşun açık olduğunu duyabiliyordu. Yarısı okunmuş bir kitap, Xander'ın yatağının üzerinde açık duruyordu. Nathan onun Noel hediyesi olarak oğluna vermek üzere satın almış olduğu kitabın aynısı olduğunu öfkeyle fark etti. Kitap ayracı olarak kullanılan kart, kitabın, göz kamaştırıcı ve parlak metal yüzeyler kullandığı çalışmaları gazetelerde ara sıra "kutuplaştırıcı" olarak nitelenen bir mimar olan üvey babası Martin'in hediyesi olduğunu ortaya koyuyordu. Nathan, derin bir nefes aldı, kapıyı kapattı ve oturma odasına geri döndü.

Pencereden, sırt çantalıların karavanının koyu siluetini hâlâ seçebiliyordu. Sophie'nin söylediklerini düşünerek bir dakika boyunca onu seyretti sonra da dönüp köşedeki masanın üzerinde duran aile bilgisayarını açtı. On dakika sonra yavaş internete bağlanmayı başarmış, bir sosyal medya sitesinin çılmasını bekliyordu. Nihayet yüklendiği zaman, arama çubuğunun üzerine tıkladı ve Katy'nin adını yazdı.

Nathan, arama sonuçlarını ağır ağır önce bir kez ardından iki kez daha tararken bilgisayar cızırdayıp duruyordu. Hiçbir şey yoktu. Ya da en azından onun görebildiği hiçbir şey yoktu. Katy ile aynı adı taşıyan pek çok kişi vardı ama hiçbiri de onun profiline ya da resmine uyuyormuş gibi görünmüyordu. Saatini kontrol etti. Jeneratör gece için söndürülene kadar fazla zamanı yoktu. Ardından Simon'ın adını yükleyerek arama sonuçlarını

cızırtılı teknolojinin el verdiği ölçüde hızla aşağı kaydırdı. Koridordaki döşeme tahtalarının çatırdadığını duyduğunda üçüncü sayfaya gelmişti. Harry eşikte göründü. Bilgisayara baktı ama durduğu yerden ekranı göremedi.

"Bub ile konuşuyordum," dedi Harry.

"Ah, öyle mi?" Yüz ifadesinden, Nathan, bu konuşmanın ne üzerine olduğunu tahmin edebiliyordu.

"İkimiz de Bub'ın zaman zaman bazı şeyleri yanlış anladığını biliyoruz," dedi Harry.

"Zaman zaman."

"Bu yüzden de artık bir silah taşıma ruhsatın olmadığı konusunu da yanlış anlamış olmasını içtenlikle umut ediyorum."

"Süresini uzatma fırsatım olmadı."

"Saçma. Nasıl yani, hayatın boyunca ilk defa süresini uzatmak aklından uçup gitti, öyle mi?"

Nathan hiçbir şey söylemedi.

"Bütün silahlarını Glenn'e mi teslim ettin?"

"Kurallar böyle, Harry."

"Bu en temel şeydir, dostum."

"Onu yenileteceğim."

"Orada yapayalnızsın. Bazen günlerce telsizini açmadığın oluyor."

"Tanrım, Harry, yenileteceğim dedim ya."

"Annen nasıl yaşadığını biliyor mu?"

"Senin ona söyleyeceğinden eminim."

"Peki Xander biliyor mu?"

Soru, havada asılı kaldı.

"İstediğin başka bir şey var mı, Harry?" diye sordu Nathan sonunda, sesi soğuktu.

Harry onu duygusuz gözlerle uzun uzun süzdü, ta ki, en sonunda bakışlarını kaçıran Nathan oluncaya kadar. "Jeneratör saat onda kapanacak."

Kapının eşiğinde gözden kayboldu ve Nathan da parıltısı gözlerini sulandırana kadar bilgisayar ekranına baktı. Gözlerini

kırpıştırdı, sonra tekrar zamanı kontrol etti. İşlem yavaş yürüyordu ama Nathan internette sırt çantalılar hakkında bulunabilecek fazla şey olmadığını anlayabilecek kadar bakmıştı.

Hiç işitilmemiş bir şey değildi bu. Ama yine de olağandışı bir durumdu. Nathan'ın tanıdığı ve kayaların, göğün ve ineklerin, birbirinin aynısı bir dizi fotoğrafını kendi ülkesinin insanları için bilgisayara yükleme arzusuna direnebilen sırt çantalıların sayısı ancak bir elinin parmakları kadardı. Saati bir kez daha kontrol etti ve bilgisayarın elverdiği kadar hızlı şekilde yeni bir arama penceresi açıp başka bir ad yazdı. İngiltere'deki Jenna Moore'lara ilişkin çok sayıda sonuç çıktı. Eğer kendisinden önce bu işi yapan birileri olmamışsa onları derinlemesine incelemek saatlerini alırdı.

Sağ üstte, aynı bilgisayarda daha önce bir başkası tarafından en az bir kez tıklanmış olduğunu gösteren, farklı renkte yazılmış bir bağlantı belirdi. Nathan'ın bu işin ne zaman yapıldığını ortaya çıkarmanın mümkün olup olmadığı konusunda bir fikri yoktu. Xander bilebilirdi belki. Şimdilik bağlantıya tekrar tıklamakla yetindi.

Jenna çiçekçi olmuştu. Kendi işyeri vardı ve onu bir saksıya uzun ve yeşil bir şey dikerken gösteren bir resim vardı. Saç örgüleri gitmişti ve aradan geçen yirmi küsur yıl, yüzünden açıkça okunabiliyordu ama bu oydu.

Jenna'nın fotoğraf karesine hapsedilen gülümsemesi geniş ama yapmacıktı ve Nathan doğru karenin yakalanabilmesi için çok sayıda denemenin yapıldığı izlenimine kapıldı. Jenna'nın parmakları yarı yarıya toprağa gömülüydü ama bir nikâh yüzüğü göremiyordu. Nathan, Jenna'nın o zamanki erkek arkadaşının şu anda ne yapıyor olduğunu merak etti ama adını hatırlayamadı. Hatta onu tanıdığından bile emin değildi. Jenna'nın yüzüne baktı. Ekranın en üstünde bir telefon numarası yazılıydı. Nathan bir kalem alıp numarayı kaydetti ve ayağa kalktı.

Nathan ahizeyi eline alıp da numarayı tuşlarken koridor boş ve mutfakla Ilse'nin çalışma odası da karanlığa gömülüydü. Telefonun çalışını dinledi ve o anda, İngiltere'de saatin kaç olduğuna

dair hiçbir fikrinin olmadığını ancak biri telefona yanıt verdiği zaman fark etti.

"Günaydın. Northern Blooms." Ses cıvıl cıvıl çıkıyordu.

"Jenna Moore ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Korkarım izinde. Size başka bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Nathan tereddüt etti. "Erkek kardeşimle temasa geçmeye çalışıyordu." Bekledi ama hattın öbür ucundan fark edilebilir hiçbir tepki duyulmadı. "Ona bazı bilgiler vermek istiyordum. Acaba deneyebileceğim başka bir telefon numarası var mı?"

"Ah, hayır. Özür dilerim." Kızın sesi gerçekten de özür diler bir tonda çıkıyordu. "Telefon numarasını verebilmem ne yazık ki mümkün değil. Ama zaten size bir faydası da olmazdı. Şu anda yurt dışında bulunuyor ve telefonu kapsama alanının dışında."

Nathan telefonun elinde tuttuğu kordonuna baktı. "Gerçekten de öyle."

"Ama sizin numaranızı alabilirim, eğer arzu ederseniz."

"Gerçek şu ki, ben kendim de şu anda kapsama alanı dışındayım."

"Siz mi?" Kızın sesi, bu haber onu eğlendirmiş gibi geliyordu. "Bali'deki bir yoga merkezinde olma şansınız var mı, acaba?"

"Hayır," dedi Nathan. "Orada değilim."

"Galiba, bu, fazlasıyla büyük bir rastlantı olurdu." Kız güldü. Nathan'ın öbür kulağına hafif bir elektronik vuruş sesi geldi ve her yer karanlığa gömüldü. Jeneratör durmuştu. Koridorda kaybolan ışık, gözlerinde ruhani bir parıltı bırakmıştı. Gözlerini kırpıştırdı, geçici olarak kör olmuştu.

"Sizin merkeziniz nerede?" diye sordu, mobilyaların gri çizgileri gözlerinin önünde yavaş yavaş şekillenmeye başlarken.

"Bell Street'in ucunda."

"Pardon, hangi şehirde demek istemiştim."

"Ah, Manchester."

Nathan, orasının nerede olduğundan emin değildi. Kuzeyde bir yerlerde olduğunu tahmin etti.

"Her neyse," diyordu telefondaki ses. "Biraz sabredin, eğer

tekrar aramak isterseniz on bir gün içinde dükkâna geri dönmüş olacak."

Nathan gürültüyü ancak o zaman duyabildi. Telefondan gelmiyordu. Hattın kendisine ait olan ucunda, gecenin sükûneti içinde zayıf bir sesti. Harry olabilir miydi acaba? Yanındaki pencere siyah bir dikdörtgenden ibaretti. Camın üzerinde, kendi yansımasından başka hiçbir şey göremiyordu.

"Jenna, kesin olarak hâlâ Bali'de mi?" diye sordu. Gürültüyü tekrar duydu ve omzunun üzerinden dönüp baktı. Evin içinden mi geliyordu yoksa? Nathan soluğunu tuttu. Hafif bir tıkırtı daha. Hayır, dışarıdan geliyordu. Yeniden pencereye döndü. Hâlâ hiçbir şey yoktu.

"Evet. Yeniden dondurucu soğuklara geri dönmek için hiç de can atmıyor. Düşünebiliyor musunuz, havanın fazla sıcak bile olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Nathan pencereden mürekkep rengi karanlığa baktı. "Neyse, yardımlarınız için teşekkürler."

"Hoşça kalın. Ve Northern Blooms'a gösterdiğiniz ilgi için biz teşekkür ederiz."

Nathan telefonu kapattı. Dışarıdaki avlu karanlıktı. Hiçbir hareket yoktu. Bir dakika bekledi sonra iki dakika. Hiçbir şey olmadı. Tam dönüp oradan çıkmak üzereydi ki gürültüyü tekrar duydu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nathan, karanlığın içine adım attı ve gözlerinin, ayın gümüş rengi parıltısına uyum sağlaması için bir süre bekledi. Ardında arka kapının çatırdadığı duyuldu ve Nathan onu çekerek kapattı. Sabırla bekledi ve dinledi.

Boğuk bir vuruş sesi.

Nathan gürültüyütakip ederek evin yan tarafına geçti. Garaj kapısının altından bir aydınlık sızıyordu, hafifti ama gece görüşünü mahvetmek için yine de yeterliydi. Nathan, sessizce yürümeyi sürdürürken kendi kendine, gülünçleşmeye hiç gerek olmadığını söyledi. Önündeki enseyi derhal tanıdı. Alçak bir dolabın yarı içinde yarı dışında kalıyordu, gölgeler pille çalışan bir gemici fenerinin ışığında açıkça belli oluyordu.

"Ben de Lo'nun hırsızını iş üstünde yakalama şansını elde ettiğimi sanıyordum," dedi kapıya yaslanarak. Baş ona çevrildi ve Nathan Xander'la göz göze geldi.

"Neler oluyor?" Nathan, başıyla Xander'ın araştırmakta olduğu dolabı işaret etti. "Uyuyamadın mı?"

"Hayır." Xander ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Sürekli olarak Lo'nun, Cam amcanın bir şeyler araması hakkında söylediklerini düşünüyorum."

"Sophie, kafasının karışık olabileceğini düşünüyordu."

Xander, geride, tozlu bir iz bırakarak elinin tersiyle alnını kuruladı. "Ilse, bu konuda ne söyledi?"

"Bilmiyorum. Aslında benimle bu konuyu konuşmadı."

"Ha, öyle mi? Ben konuşmuş olabileceğini düşünmüştüm."

Nathan, çatlak bir plastik sandalye çekip oturdu. Görünüşe bakılırsa garaj, mutfak tezgahı boşluğu ve köşede duran yıpranmış yazı masası ile aynı zamanda Cameron için bir sığınak işlevi de görüyordu.

"Bir şey bulabildin mi peki?"

"Hayır. Ne aradığımı bilememenin de büyük etkisi oldu. Eğer bilseydim bir şey bulabilirdim. Ya da yine hiçbir şey bulamazdım belki."

Nathan, Xander'a baktı. Şu sıralar, oğluna her bakışında, ona biraz daha büyümüş gibi geliyordu. Ama o anda, genişlemiş omuzları ve sırtı, tozlu elleriyle orada dikilirken yetişkin bir erkekten farksızdı.

"Nereye baktın?"

"Şimdiye kadar, şu tarafa." Xander, eliyle garajın bir yanını gösterdi.

"Daha uzun bir süre burada kalacak mısın?"

"Bilmiyorum. Bir şey bulana kadar kalırım herhalde. Veya yorulana kadar." Omuzlarını silkti.

"O hâlde sana yardım etsem iyi olur." Nathan, yerinden kalktı. En yakınındaki dolabı açtı ve düzgün bir şekilde istiflenmiş alet edevatla yüz yüze geldi.

"Orayı daha önce kontrol ettim. Şunu deneyebilirsin, belki," diye işaret etti Xander.

Nathan o tarafa doğru ilerledi. Herhangi bir şey bulmayı beklemiyordu – Lo'nun, Cam'in kayıp eşyaları konusunda haklı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama haklı olsa bile kardeşinin kendi garajına bakmayı akıl etmemiş olacağını sanmıyordu. Xander'ın da aynı şekilde hissettiğinden kuşkulanıyordu ama bazen, tozlu çekmeceleri karıştırmak bile olsa, herhangi bir şey yapmanın bir değerinin olduğunu biliyordu. Garajda bir oraya bir buraya hareket ederken belirli bir ritim tutturarak yan yana çalıştılar. Aç, kontrol et, kapat. Nathan, yine de ellerini ve ayaklarını nereye koyduğuna çok dikkat ediyordu. Bu kesimlerde, herhangi birine gafil avlanmayı gerçekten hiç arzu etmediği çok sayıda yılan mevcuttu.

Bu iş faydasız görünebilirdi. Ama Nathan, eğer Xander'ı daha iyi hissettirecekse bunu yapmaktan mutluluk duyardı. Nathan ve Jacqui evlendikleri zaman, Jacqui bebek sahibi olmak için ısrar etmek zorunda kalmıştı. Nathan aslında buna hiçbir zaman rıza göstermemiş ama direnme konusundaki seçenekleri de değerlendirmemiş, böylelikle de bebek oluvermişti. Aralarındaki farklılıklar ne olursa olsun, Nathan bunun için Jacqui'ye minnet duyuyordu. Bazen, eğer işler farklı yönde gelişseydi birkaç çocuğa daha hiçbir itirazının olmayacağını düşünüyordu.

Nathan, Jacqui'nin hamileliği boyunca, kendini bu olaydan büyük ölçüde bağımsız hissetmiş, sadece çocuğu, onun önerdiği saçma sapan adlardan korumak için canla başla işe girişmişti. Xander'a hiçbir zaman sıcak bakmamıştı, dürüst olmak gerekirse hâlâ da bakmıyordu. Bir otlağın karşısından seslenildiğinde, en azından kulağa iyi gelen Alex bile pek de iyi değildi. Fakat Jacqui, Jasper olasılığı üzerinde düşünmeye başlayınca, Nathan oğluna Alexander adını verme konusunda her türlü içten desteğini ortaya koymuştu.

Nathan, sonunda haklı çıkanın Jacqui olduğunu düşünüyordu. Xander, çocuğun sürmeye başladığı yaşam için uygun bir seçim olmuştu.

"Demek üniversiteye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu Nathan. Xander de inceden inceye araştırdığı kutudan başını kaldırıp ona baktı. "Bu, harika bir şey."

"Ah, evet. Teşekkürler."

"Bunun için iyi notlar alman gerekiyor sanırım."

"Evet."

"Dinle, annen bundan sonra, belki de tatillerde Brisbane'de kalmanın gerekeceğini söyledi. Daha fazla çalışacak, ödevlerini gerektiği şekilde yapacak zamanının olması için."

Bir sessizlik oldu. "Evet, kalabilirim."

"Çünkü eğer bunu yapacaksan..." Nathan bunları söyleyebilmek için kendini zorladı. "Hiç sorun değil. Senin ne yapman gerekiyorsa bana uyar. Gerçi kitaplarını buraya da getirebilirsin. Güzel ve sessiz. Senin ayağına dolanmam."

"Büyük ölçüde çevrimiçi yapılıyor. Hızlı bir internet ağına ihtiyacım var."

"Doğru. Evet, tamam. Brisbane'de internet daha iyi. Mantıklı görünüyor."

"Özür dilerim."

"Buna gerek yok. Gerçekten, ahbap."

"Buraya gelmekten hoşlanmadığımdan değil."

"Biliyorum."

"Çünkü hoşlanıyorum. Burası..."

"Biliyorum, ahbap. Odaklanman gereken şeyler var. Anlıyorum. Ve bunu yapmalısın da. Notlarını al. Üniversiteye git. Sen, bunu yapabilecek kadar zekisin."

"Teşekkür ederim." Xander hafifçe gülümsedi. "Sen, hiç istemedin mi?"

Nathan, başını iki yana salladı. "Bana göre değil."

İşin aslı, sonunda, daima, sığırların hangi niteliklere sahip olduğunuzu sormayacağı araziye geri döneceğini varsaydığı için bunu hiçbir zaman düşünmemişti bile. Ama sonra Cameron, Adelaide'de bir üniversite kursuna başvurarak onu şaşırtmıştı. Üç yıl sonra da tarım endüstrisi diploması, çok sayıda önemli fikir ve arada bir gelip oraya uygun düşmeyen şehir ayakkabılarını tozlandıran ve zevkten fal taşı gibi açılmış gözlerle etraflarına bakan bir avuç yeni arkadaşla geri dönmüştü. Bunlar, olur da Nathan ile konuşurlarsa, normalden biraz daha yüksek sesle ve biraz daha yavaş konuşurlardı.

"Ne tuhaf," dedi Xander, elleri açık bir kutunun içindeydi. "Birisi öldükten sonra, onun eşyalarını incelemek. Bütün bu şeyler, Cam amca için önemliydi ama şimdi bir başkasının hepsinden kurtulması ya da her ne yapacaksa onu yapması gerekiyor."

"Evet," dedi Nathan. "Ama bunların çoğuna yine de ihtiyaçları olacak. Hâlâ arazinin işletilmesi gerekiyor."

"Senin tarafından mı?"

"Kendi yerim bana yeterince sıkıntı yaratıyor."

"Kim o zaman? Bub mu?"

"Muhtemelen bir yönetici tutacaklar. Sanırım buna Ilse karar verecek. Cam'in yarı hissesi ona geçiyor."

Xander, bir parmağını eski bir saklama kutusunun kapağını kaplayan tozun üzerinde gezdirdi. "Cam, Bub'a daha büyük bir hisse vermedi mi? Ya da Harry'ye hiçbir şey bırakmadı mı?"

"Görünüşe göre, hayır. Ama Bub kendi üçte birlik payına yine de sahip."

"Evet. Ama sen ve Ilse de geri kalanına sahipsiniz."

Söyleyiş biçimindeki bir şey, Nathan'ın ona şaşkınlıkla bakmasına yol açtı. "Yani?"

"Hiç. Ama Ilse'nin yarısı ile senin altıda birin çoğunluğu oluşturuyor. Bub'ın bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum."

"Hiçbir şey hissetmemesi gerekir. Cam hayattayken nasılsa yine tamamen aynı paya sahip."

"Ama aynı şey değil yine de değil mi? Cam hayattayken burayı kontrol eden o ve Bub'dı."

"Bub'ın olaya böyle baktığından emin değilim," dedi Nathan, kardeşinin çalışma odasındaki takvim karşısında nasıl da kaşlarını çattığını düşünerek.

"Olsun, her halükarda, sen azınlıkta kalıyordun. Şimdi ise kontrolün sana ve Ilse'ye geçmesi daha muhtemel. Bu da farklı bir dinamik oluşturur."

"Oluşturmaz. Hiçbir önemi yok bunun."

"Baba, ahbap," dedi Xander, yüzünde hafif bir gülümseme ile. "Oluşturur."

Nathan, bir kızıllığın boynundan yukarıya doğru çıktığını hissetti. Yanıt vermedi.

"Endişe etme," dedi Xander onun zihnini okuyarak. "Başka kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyorum. Ama yine de bu konu üzerinde düşünmen gerekiyor. Karar verme noktasına gelindiğinde kimin yanında yer alacaksın? Ilse'nin mi yoksa Bub'ın mı?"

"Hiçbirinin. Arazi için en iyi olan ne ise onu yapacağım." Nathan, oğlunun yüzündeki ifadeyi gördü. "Yapacağım."

"Pekâlâ. Bub bunu biliyor mu? Ya da Ilse?"

"Evet, elbette." Nathan kaşlarını çattı. Elbette biliyorlardı, çünkü gerçek buydu.

"Pekâlâ, o zaman sorun yok demektir." Xander başka bir dolabı açtı.

Nathan bir raftan yeni bir kutu çekti. Görünüşe göre, içinde, eski elektrik kablolarından başka hiçbir şey yoktu. Esnemesini bastırdı. Şimdiden yorulmuştu ama işi sonlandıran kişi olmak istemiyordu. Gecenin kapının dışında oluşturduğu siyah dörtgene bakarak gönülsüzce araştırmasına devam etti. Dışarıda hiçbir şey görünmüyordu ama Nathan, yüzünün güneye dönük olduğunu biliyordu. Uzaklarda bir yerlerde çobanın mezarı vardı ve onun da ötesinde kendi arazisi uzanıyordu.

Görünmeyen ufkun üzerinde kendi evi boş olacaktı ama Nathan evin onun kanını emdiğini neredeyse hissedebiliyordu. Aslında yeterince zarif olan mobilyalarıyla gayet düzgün bir evdi. Jacqui ayrılırken Xander dışında, tek bir çöpü bile yanına alma zahmetine girmemişti. Evi çevreleyen araziydi asıl sorun. Sürekli bir baş ağrısı ama aynı zamanda da onun geçim kaynağıydı ve Nathan'ın maddi durumu da onun bir karışını bile boş bırakmaya el vermiyordu. Ama bazen, hatta işin aslı her zaman gidecek başka bir yerinin olmasını diliyordu. Evden nefret ediyordu. Âdeta yaşamındaki her türlü aydınlığı içine çeken kara bir delik gibiydi o ev.

Araziyi terk etmeyi, birkaç kez ciddiyetle düşünmüştü. Kapıları ardına kadar açık bırakarak arabasına binip oradan uzaklaşmayı... Belki batıdaki madenlerde kendine bir iş bulmayı deneyebilirdi ama şimdi bunun için de biraz yaşlanmış olduğundan kaygılanıyordu. Üstelik Nathan arazisini terk edebilirdi ama üzerindeki ipoteği terk edemezdi. Bankanın bilançosunda oldukları gibi kalacaklar ve yine, bir şekilde ödenmeleri gerekecekti. Bereket versin, Liz ve Harry, onu, Burley Downs'taki altıda birlik hissesini elinde tutmaya ikna etmişlerdi. Masraflar düşüldükten sonra kalan kısım, onu suyun üzerinde tutmaya yetmezdi gerçi ama yine de bir şeydi.

"Yerini Cam'e sat," demişti Harry, iki Noel önce, Nathan'ı,

üzerindeki baskı yüzünden bembeyaz olmuş bir suratla dolaşmak zorunda bırakacak kadar kötü geçen bir yılın ardından. "Orada, sürekli kendi başına mücadele etmek zorunda olacaksın. Bırak da seni satın alsın. Topluca."

Nathan, bu konuyu düşüneceğini söylemişti. Ama o ana kadar zaten kardeşinden bunu üç kez şahsen talep etmişti bile. Cam, Nathan'ın hazırladığı hesap çizelgesini bir görev duygusuyla incelemiş, Nathan aslında bir tane bile olmadığı hâlde olumlu yanıtlar bulmaya çalışırken çenesine vurarak sorular sormuştu. Nathan, ondan ister hesap çizelgesine göz atmasını istesin isterse de yıllarca önce olduğu gibi kasabada kendisi hakkında birkaç iyi söz sarf etmesi için yalvarsın, Cam hep aynı şekilde yanıt verirdi.

Çok kısa bir an duraksardı. Tıpkı rollerin farklı olduğu ve ergenlik çağındaki Cameron'ın onun yardımına gereksinim duyduğu zaman, babalarının sert bakışları altında Nathan'ın yapmış olduğu gibi. Böylesine kısa süren bir sessizlik anına bu kadar çok şeyin aktarılmış olması Nathan'ı hâlâ şaşırtıyordu.

Ve daima hayır olurdu Cameron'ın yanıtı.

Ne var ki, şimdi, Nathan güneye bakarken yeni bir düşünce yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu. Xander haklıydı. Hatta Bub da. Cam'in yokluğunda işler farklı olacaktı. Cam olmadan, Nathan bunu şimdi fark ediyordu, Ilse'yi veya Bub'ı ikna ettiği takdirde evin satın alınmasını sağlayabilirdi. Bir an için kendine, bunun ne anlama gelebileceğini düşünme izini verdi ve Nathan birdenbire dağın tepesine ulaşıp da Cameron'ın muşamba altında yatan cesedini gördüğü andan beri ilk kez rahat bir soluk alabildiğini hissetti.

"Baba."

Dikkatini tekrar garaja çevirdi. Xander, elinde kare şeklinde, ağırmış gibi görünen ve kısmen baloncuklu naylonla kaplanmış bir şey tutuyordu. Ayaklarının dibinde de atılmış bir kesekâğıdı duruyordu.

"Nedir o?" Nathan ellerinin tozunu silkeledi ve o tarafa doğru yürüdü. Cameron'ın, çantaya büyük harfler ve düzgün bir şekilde Ilse'nin adını yazmış olduğunu görebiliyordu.

Xander, elindeki şeyi Nathan'ın da görebilmesi için ışığa tuttu. Lo'nun resimlerinden biriydi ve usta eller tarafından çerçevelenmişti. Cameron'ın, karısı ve iki kızının yanında net bir şekilde seçilebildiği dört kişilik bir aileyi gösteriyordu. Lo'nun resminde, bu seferliğine herkes gülümsüyordu.

"Bir de kart var," dedi Xander. Kartı Nathan'a uzattı.

Ön kısmında zambak resimleri olan küçük bir dörtgendi. Nathan içinde yazanları önceden okumuş olduğunu Xander'ın yüzünden anlayabiliyordu. Kartı açtı ve Cameron'ın belirgin el yazısıyla yazılmış sözcükleri okudu.

Beni affet.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sabah olduğunda, Ilse çoktan gitmişti bile.

Nathan, her zamankinden çok daha geç bir saatte uyandı, gözlerini açtığında gün ışığının perdelerin arasından süzülerek oturma odasına dolduğunu gördü. O ve Xander çok geç vakte kadar uyanık kalmışlar, garajda yanan gemici fenerinin ışığı altında oturup Cameron'ın sözcüklerine bakmışlardı.

Beni affet.

Sonunda, Nathan kartı almış ve cebine sokmuştu.

"Onu Ilse'ye gösterecek misin?" diye sormuştu Xander.

"Evet. Yarın."

Ama Nathan giyinirken ev sessizdi. Pencereden, bahçede oyun oynayan Sophie ve Lo'nun küçük şekillerini ve onları seyreden Liz'i görebiliyordu. Liz'in omuzlarının çökükliğini ve omurgasının yorgun kıvrımını bulunduğu uzak mesafeden bile seçebiliyordu. Ama Ilse'nin de onlarla birlikte olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu.

Ilse, Katy'nin tek başına temizlik yaptığı mutfakta ya da çalışma odasında da değildi. Nathan, koridorun aşağısına doğru yürüyüp Xander'ı kontrol etti. Gevşemiş yüzü, yastığın üzerinde bir önceki gece olduğundan daha genç görünüyordu. Nathan kapıyı kapattı. Koridorun karşısında kızların yatak odası vardı. Kendileri çocukken orası Cameron'ın odasıydı. Nathan kapısını açıp da kardeşiyle yüz yüze geldiği uyku mahmurluğu içindeki bütün şafak öncesi sabahları hatırlamaya çalışarak durdu. Araziyi devraldıktan sonra Cameron, koridorun ucundaki ana ya-

tak odasında uyumaya başlamıştı. Yani Cameron ve Ilse. Liz ise, orada daha mutlu olduğunu söylediği, kızlarınkinin yanında yer alan küçük odaya taşınmıştı.

Ana yatak odasının kapısı açıktı, Nathan kapının önüne kadar gidip içeriye baktı. Temel mobilya parçaları, odanın annesiyle babasına ait olduğu zamanlardan bu yana hiç değiştirilmemiş gibiydi ama bunun dışında mekân hiç de tanıdık değildi. Birisi, tahminen Ilse, duvarları boyatmış ve kızların resimleri ile başka birkaç kişisel dokunuş daha katmıştı.

Oda, bakımlı görünüyor ama şimdi –Nathan bunun tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı– düzeni bozulmuş hissi veriyordu. Yatak düzeltilmiş ama özensiz bir şekilde düzeltilmişti ve yastıkların üzerindeki çukurluklar da kötü gece uykularının ipuçlarını veriyordu. Eskilerden kalma kahve fincanları Nathan'ın tahminine göre Ilse'nin tarafındaki komodinin üzerinde halka şeklinde öbek öbek izler oluşturmuştu. Aralarında kapağı açık kalmış bir ağrı kesici şişesi duruyordu. Bir iki tane hap, fincanların yanına dağınık bir şekilde saçılmıştı.

Nathan başını çevirip kızların odasına, sonra da masanın üzerindeki şişeye baktı. Önce tereddüt etti ama sonra içeri girdi, yürürken döşeme tahtaları botlarının altında gıcırdıyordu. Dağılmış hapları aldı, tekrar şişeye koydu ve kapağını da emniyetli bir şekilde kapattı.Etiketini kontrol etti. Sadece reçetesiz satılan bir ağrı kesiciydi. Bir süre daha orada dikildi sonra da şişeyi tekrar bulduğu yere koydu.

Yeniden koridora çıktı ve gölgelerin arasında biriyle sert bir şekilde çarpışınca homurdandı. İkisi de sendelediler. Solgun ışığın altında önünde duran adamın kim olduğunu çıkarması Nathan'ın bir saniyesini aldı.

Simon.

Simon'ın bakışları Nathan'ı geçip arkasındaki yatak odasına yöneldi sonra da okunması güç bir ifade şeklinde gelip yüzüne yerleşti.

"Sizi bulmaya çalışıyordum," dedi.

"Ben de Ilse'yi arıyordum." Nathan, sesindeki kendini savu-

nan tonu duyabiliyordu, boğazını temizledi. Açıklama yapmasına hiç gerek yoktu.

"Bir saat kadar önce araba yolu boyunca at binmeye gitti."

"Peki, teşekkürler. Ya sen ne istiyorsun?"

"Sizi telefonla arıyorlar."

"Beni mi?" Nathan, kendisiyle konuşmak isteyebilecek tek bir kişi bile düşünemiyordu. "Kimmiş?"

Simon omuzlarını silkti. "Belli ki size ulaşmaya çalışan birileri."

*

Elektrik yüklenicisiydi.

Nathan, adamın sesini duyunca, "Dave," dedi. "Benim soğuk hava deposu ne alemde?"

"Ben bilemem, dostum. Cuma günü, kararlaştırdığımız gibi senin yerine geldim ama içeri giremedim."

"Soğuk hava deposuna mı?"

"Evine. Kapısı kilitliydi."

"Ama..." Nathan gözlerini sımsıkı yumdu. "Kahretsin."

Evinin kapılarını kilitleme zahmetine katlandığı zamanlar, sadece Xander'ın da onunla birlikte kaldığı zamanlardı. Çocuğun dizüstü bilgisayarının çalınması olasılığı sıfırdı ama görünüşe göre, bu yine de Xander'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Dave'in sesi hattın öbür ucundan kristal berraklığında geliyordu. Hiç de hayra alamet değildi bu. Şu anda nüfus yoğunluğu yüksek bir yerde olsa gerekti. "Lütfen, bana, hâlâ o civarda olduğunu söyle," dedi Nathan, her halükarda.

"Üzgünüm, hayır. Eve dönmek zorundaydım. Noel'i çocuklarla geçirmek için."

"Tanrım." Nathan, yüklenicinin St. Helens'e gelmesine değecek kadar iş çıkmasını tam üç haftadır bekliyordu. "İçeri giremez miydin?"

"Eh, girebilirdim." Dave'in sesi hafif kırgın geliyordu. "Ama senin bu konuda ne düşüneceğini bilemezdim."

"Bu çok hoşuma giderdi. O kahrolası şeyin çalışmasına ihtiyacım var."

Dave, Nathan'ın ses tonu karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu iletebilmek için kısa bir sessizliğe izin verdi. Nathan derin bir nefes aldı.

"Affedersin, dostum. Senin hatan değildi. Bir daha ne zaman geliyorsun?"

"Şubat'ın ilk haftasına kadar olmaz."

"Şubat mı?"

"O da başka bir iki işin daha çıkması koşuluyla."

"O zamana kadar bekleyemem. Şimdi tamir edilmesine ihtiyacım var. Harry, suların yakında yükselebileceğini düşünüyor."

"Eğer sel basarsa gelmem daha da uzun sürecektir."

"Peki benden ne yapmam bekleniyor?"

"Bak, sana birkaç fikir verebilirim," dedi Dave. "Kalemin var mı?"

Nathan ortalığı karıştırdı ve telefonun altında bir tane buldu. Yıpranmış aile kayıt defteri yan sehpanın üzerinde açık duruyordu ve Nathan defterin sonlarına yakın yeni bir sayfa açtı. Not almaya başladı.

"Onu daha önce denedim," dedi birkaç dakika sonra.

"Pekâlâ, o zaman, bu durumda," diye Dave tekrar konuşmaya başladı. Nathan birkaç sözcük sonra yazmayı bıraktı. Onu da denemişti. Soğuk hava deposunun bir eke ihtiyacı olduğundan büyük ölçüde emindi. Defteri kapatacak oldu, sonra durdu. Dave kulağının dibinde konuşmaya devam ederken o, geriye doğru birkaç sayfa çevirdi. Çiftliğin sınırlarının ötesine gidecek birinin nereye gideceğini ve ne zaman geri dönmeyi planladığını deftere not etmesi gerekirdi. Teoride, defterin her seferinde doldurulması gerekirdi. Pratikte ise, anlaşılacağı gibi bu iş ancak hatırlandığı zamanlarda yapılırdı.

Şimdi ise Nathan, Dave'in söylediklerini sadece yarım kulağıyla dinleyerek en yakın tarihli kayıtları gözden geçiriyordu. Harry'nin şu anda bir su kuyusunu denetlemek için çiftliğin dışında olduğu açıktı, bu arada Ilse de –Nathan, parmağıyla onun el yazısını izledi–gerçekten garaj yoluna sınır olan padokta at binmeye gitmişti. Simon'ın söylediği gibi. Nathan, Ilse'nin,

Cameron'ın ortadan kaybolduğu sabah da yine aynı yerde olduğunu hatırladı. Kocası, arabayla uzaklaşmadan önce onunla son kez konuşmak için orada durmuştu.

"Affedersin, dostum," diyordu Dave ve Nathan dikkatini tekrar telefon konuşmasına verdi. Adamın kendisinden bir yanıt beklediği belli oluyordu.

"Yine de teşekkürler, bir kez daha kendim tamir etmeyi deneyeceğim," dedi Nathan.

"Ben soğuk hava deposundan bahsetmiyorum." Dave'in kaşlarını çattığı hattın öbür ucunda neredeyse duyulabilmişti. "Cameron'ın başına gelenleri duyduğumu ve üzgün olduğumu söylüyorum."

"Evet. Doğru. Teşekkürler."

"Onu çok severdim. İyi bir adamdı."

"Evet."

"Ne büyük bir şok olmalı."

"Öyle oldu."

"Bunu neden yaptığı konusunda bir fikrin var mı?"

Nathan, defterde Cam'in kaybolduğu günün tarihine geri gitti. Kardeşinin güçlü el yazısıyla yazılmış baş harfleri gördü: LEHMANN TEPESİ. Nathan göğsüne bir şeyin sıkıştığını hissetti. Deftere göre, Cameron'ın, daha önce değilse de ertesi günün akşam yemeği vaktine dek dönmesi gerekiyordu. Nathan arka cebinden Cameron'ın kartını çıkardı.

Aynı el yazısıyla iki sözcük yazılmıştı. Beni affet.

"Hayır," dedi Nathan. "Hiçbir fikrim yok."

Cameron'ın kaydının üstündeki çizgi, Liz'in, Sophie'nin atını denemeye gittiğini, öğleden sonraya kadar döneceğini bildiren bitişik harfleriyle doldurulmuştu. Onun üstesindeki çizgiye ise Harry, kendisinin ve Simon'ın kuyuları kontrol ediyor olacaklarını, akşam yemeğine kadar dönmeyi planladıklarını yazmıştı. Bub'ın imlası bozuk, kargacık burgacık el yazısı, önceki gün Lehmann Tepesi'nde kardeşiyle buluşmak üzere yola çıkmadan önce kuzey padokunda olacağını kaydetmişti. Nathan, parmağını civardaki çizgiler üzerinde aşağıya doğru

gezdirdi. Nathan'ın kaybolduğu gün düşülen başka bir kayıt yoktu. İleriye ve geriye doğru birkaç sayfayı daha kontrol etti sonra da defteri kapattı.

"Her neyse, dostum," diyordu Dave. Sesinde sıkıntılı bir ton vardı. "Bunun, senin için doğru zaman olmadığını anlıyorum ama yine de faturayı kesmek zorundayım."

"Tamam." Nathan niyet ettiğinden daha acı bir tonla konuşmuştu.

"Korkarım başka bir seçeneğim yok. Kuzey karayolundan gelmek bana yüzlük benzine mal oldu."

"Biliyorum." Son günlerde işin içine paranın girdiği bütün zamanlarda olduğu gibi Nathan'ın kalbi sıkıştı.

"Bak, Noel olduğunu dikkate alarak servis ücretinde biraz indirim yapacağım."

"Öyle mi? Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Her halükarda, perşembe günü Atherton'da olmam gerekiyordu, o yüzden de tümüyle boşa geçmiş bir yolculuk sayılmaz."

"Sen, Atherton'da mıydın?" Nathan'ın aklına bir şey gelir gibi olmuştu. Yakalamak için uzandı ama düşünce daha o eline geçiremeden dağılıp gitti.

"Evet. Jeneratör problemleri. Ve bir kez daha, Cam'i duyduğuma üzüldüm. Yardım etmek için vaktinde gören kimsenin olmaması ne büyük bir utanç."

Yine o iplikçik. Bu kez daha keskindi ama çabucak kayboldu.

"Teşekkürler, Dave."

"Soğuk hava deposu ile iyi şanslar."

Nathan'ın buna ihtiyacı olacaktı. Telefonu kapattı ve uzun bir süre boyunca ona baktı. Sonunda da başını çevirip dışarıya baktı ve birinin, Ilse'nin çalışma odasının kapısına dayanmış, onu seyrettiğini görünce sıçradı. Nathan, onun ne zamandan beri orada durduğunu merak etti.

"İstediğin başka bir şey daha mı vardı?" Nathan, ona doğru yürümeye koyuldu ama aynı anda da, Simon telaş içinde bir adım attı ve aralarında sıkıntılı bir duraksama yaşandı.

"Polis, Cameron'ın başına gelenlerle ilgili olarak başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Neden?"

"Sadece merak ettim. Onu çok severdim. Ama polis bu olayı ciddiyetle ele alıyor, değil mi?"

"Sanırım. Ama her halükarda, bu civarda bulunan tek polis tarafından epeyce ciddiye alındığı kesin."

"Biliyorum. Bu, o kadar tuhaf ki." Simon cılız bir kahkaha attı. "Buraya da gelecek mi, hepimizle konuşmak için?"

"Eve mi?" Adamdan, Nathan'ı huylandıran gergin bir enerji yayılıyordu. "Eğer yapacak olursa, bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Hayır. Elbette etmez." Simon önce ağzını açtı, sonra görünüşe göre fikrini değiştirip tekrar kapattı. Karşılıklı durup birbirlerine baktılar.

"Cam ile nasıl tanıştınız demiştin?"

"Barda. Kasabaya geldiğimiz zaman."

"Batıdan."

"Evet."

"Yılın bu zamanı, batıdan buraya gelebilmek bir hayli zordur," dedi Nathan. "Çöl yolları genellikle kapalı olur."

"Bir de bana sorun. Biz manzaralı yolu kullanmak zorunda kaldık. Güneye kıvrılanı."

"Evet." Taşrada sırt çantalıların yapmaya hazır olduklarından hep daha fazla iş olurdu ama Nathan, Cam'in neden bu çifti seçtiğini merak etti. Zira yılın bu zamanında yapılacak çok fazla iş bile olmuyordu. Önceki gece yaptığı telefon görüşmesini düşündü. Northern Blooms'u düşündüğünüz için teşekkür ederiz. "Nereden geldiğinizi söylemiştiniz?"

"İngiltere'de mi? Hamphshire."

"Kuzeyde mi?"

"Hayır. Güneyde. Neden?"

"Önemli değil."

"Bunun, hepinizin bahsettiği o kadınla bir ilgisi var mı? Jenna ile?" Simon alçak sesle konuşmuştu ve bu, Nathan'ın dikkatini çekti.

"Bu konuyla ilgili bir şey biliyor musun? Ya da onunla?"

Simon, onun sesindeki anlamı fark etmişti. "Hayır. Elbette bilmiyorum. Neden bilmem gereksin ki?"

"Onun adını ortaya atan kişi sen olduğun için."

"Bakın..." Simon, Katy'nin tabakları tangırdattığı mutfağa baktı. "Bu konuya tümüyle hatalı şekilde yaklaştım. Bizi tanımıyorsunuz, bunu anlıyorum. Ama kardeşinizin başına her ne geldiyse..." Simon, sesini, bir ton daha alçalttı. "Kaygılanmanızı gerektirecek kişiler, ben veya Katy değiliz."

Nathan kaşlarını çattı. Adam, öylesine aldatıcıydı ki anlaşılması güçtü. "Ne demek istiyorsun? Kaygılanmamı gerektirecek başka biri mi var?"

"Belki tam olarak kaygılanmak denemez de..."

"Söylediğin şey bu."

"...biliyorum yani eğer siz olsaydınız..."

"Tanrı aşkına, şunu ya söyle ya da söyleme be adam..."

Simon yutkundu, gırtlağındaki ademelması inip kalktı. "Cameron'ın tartıştığını duydum. Harry ile. Ölmeden önceki hafta."

"Öyle mi?" dedi Nathan çünkü aklına verecek başka bir yanıt gelmemişti.

Dışarıdan, onun adını seslenen birinin zayıf sesi kulağına geliyordu. "Nathan?"

Ilse. Sesinin geldiği yöne döndü sonra kendini tekrar başını çevirmeye zorladı ve Simon'a odaklandı.

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm," diyordu Simon. "Bir gece Harry jeneratörü kapatmaya gidiyordu. Onları karavandan duydum. Ayrıntıları bilmiyorum. Özellikle dinlemeye çalışmıyordum ama bir tartışma yaşandığı kesindi."

"Nathan?" Dışarıda, Ilse'nin botlarının verandanın tahta basamaklarına çarptığı duyuluyordu.

Simon bir adım daha yaklaştı. "Dinleyin. Cameron sinirlenmiş görünüyordu. Onu daha önce hiç görmediğim kadar. Harry de öfkelenmişti. Kırk yıldan uzun bir süredir burada yaşadığını söylüyordu, aşağı yukarı Cameron'dan daha uzun. Şuna benzer

bir şeyler diyordu: "Burada neler döndüğü hakkında senin sandığından daha fazla şey biliyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Simon omuzlarını silkti. "Hemen hemen bu kadardı. Sonra Harry yürüyüp gitti sanırım. Buna o kadar da önem vermeyebilirdim ama..."

Koridorun sonundaki tel kapı açılırken durdu. Kapının eşiğinin üzerindeki ışıkta Ilse göründü.

"İyi. Buradasın," dedi. Hafifçe soluksuz kalmış gibiydi. "Harry ortalıkta yok. Müsait misin? Yardımına ihtiyacım var."

"Evet. Bana bir saniye ver." Nathan, Simon'a döndü. "Ama ne? Çabuk ol."

"Ama sonra Harry bundan hiç bahsetmedi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yoldan üç kilometre erken ayrılmışlardı ve Nathan'ın arabasının tekerlekleri engebeli zeminde sarsılıp duruyordu.

"Umarım, hâlâ takıldığı yerde duruyordur." Ilse, bunu söylerken ağıl uzaklarda görünmüştü.

"Evet." Nathan da öyle olmasını umuyordu. Dikenli tellere takılmış bir buzağı sorundu ama etrafına sarılmış tellerle serbestçe koşan bir buzağıyı yakalamaya çalışmak, kesinlikle, tam bir karın ağrısıydı.

"İşte orada. Onu görebiliyorum," diye tozlu ön camdan gösterdi Ilse. On beş dakikadan bu yana birbirlerine sarf ettikleri ilk sözcükler bunlardı.

Cameron'ın kartı, aralarındaki koltukta açılmış ve unutulmuş bir hâlde duruyordu. *Beni affet.*

Nathan sığır sürüsünü gözleriyle taradı. İnekler, motorun sesini duyunca ürktüler ve bir dalgalanma hareketi oluşturacak şekilde neredeyse bir bütün hâlinde yürümeye başladılar. Geride tek bir hayvan kalmış, arka bacağına sarılmış tellerle mücadele eden buzağısını seyrediyordu.

"Onu at binerken gördüm," demişti Ilse ona koridorda önceden. "Yanımda kesecek hiçbir şey yoktu."

"Pekâlâ," demişti Nathan da. Ne de olsa bu, ideal olarak iki kişi tarafından yapılması gereken bir iş gibiydi. "Bana bir dakika ver. Seninle arabanda buluşuruz."

Hafif bir tereddüt yaşanmıştı. "Benimki çalışmıyor. Seninkini alsak?"

"Sorun değil. Anahtarlar koltuğun üzerinde."

Gerçekten de Ilse'nin dört çekerlisi nerelerdeydi? Nathan onun gidişini seyrederken bunu merak etmişti. Arabayı oraya geldiğinden beri görmemişti.

Nathan telefonun yanındaki kayıt defterine gideceklerini yazdı sonra da boş bir sayfa açtı ve Xander için bir mesaj karaladı. Dönüp Simon'a baktı, hâlâ geziniyordu.

"Cam ve Harry'den bunları duyduğuna emin misin?" diye sordu Nathan. "Sıkıntı yaratmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hayır. Bunu neden yapacakmışım?"

"Başka birine daha söyledin mi? Bub'a ya da bir başkasına?"

"Hayır."

"Neden?"

"Görünüşe göre, Bub ve Harry birbirlerine çok yakınlar."

"Harry buradaki herkese yakın."

"Sizin kadar değil. Siz bir tür..." Simon omuzlarını silkti. "Her neyse. Bakın, Ben, Cameron'ı iyi tanımıyordum ama bize karşı iyiydi. Ve kendimi de iyi bir adam olarak düşünmek hoşuma gider." Nathan'a baktı. "Sanırım, sizin de öyle olduğunuzu düşünebilirim."

Nathan ne demesi gerektiğini bilememişti. Sonunda da dönmüş ve Simon'ı arkasından bakarken bırakarak dışarı çıkan Ilse'yi takip etmişti.

Ilse çoktan yolcu koltuğuna geçip oturmuştu bile, arabanın motoru da çalışıyordu. Nathan arabaya binerken klima ferahlamasını sağladı. Arabayı hareket ettirip uzun garaj yolundan aşağı gittiler. Konuşmaya başladıklarında, ev bir hayli arkalarında kalmıştı.

"Ilse, Cam'den bir şey buldum..."

"Simon ile ne oldu?"

Aynı anda konuşmuşlardı. Ilse kaşlarını çattı.

"Ne dedin?" diye sordu. "Cameron'dan bir şey mi?"

Nathan arka cebinden kartı çıkardı ve Ilse onu elinden kaptı. Nathan, kendisi ve Xander'ın onu nerede bulduklarını Ilse'ye açıklarken, gözlerini aile arazisinin sınırlarını çizen tel örgülerle

beraber yoldan ayırmadı. Ilse'nin, öne eğilmiş başı ve gözlerinin üzerine düşen saçlarıyla oturup karta baktığı uzun dakikalar geçti.

"Ilse..." dedi Nathan sonunda.

Ilse boğazını temizledi ve sanki birdenbire artık ona daha fazla dokunmaya tahammül edememeye başlamış gibi kartı koltuğun üzerine düşürdü.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum. Her geçen gün..." Başını sertçe salladı. "Her geçen gün kocamı daha az anladığımı hissediyorum."

Sürünün yanına gelene kadar bir daha konuşmadılar.

Nathan arabayı, buzağıda ve bekleyen annesinde gereğinden fazla gerginlik yaratmamak için uzak bir mesafede durdurdu. İndiler ve Nathan arka kapıyı açarak alet çantasını karıştırdı. Farklı büyüklüklerde iki dikenli tel makası buldu ve biraz uzakta durmuş, onu seyreden Ilse'yi bulmak için arkasına döndü. Ilse'nin gözleri yolun kenarına çevrildi, Nathan onun kendisine değil de kendisinden ötelere baktığını anlayabiliyordu. Bir zamanlar, milyonlarca yıl önce, birlikte oldukları dört çekerlisinin arkasına. Nathan kapıyı çarparak kapattı ve buzağıya doğru yürümeye başladılar. Yaklaşırlarken hayvan dikkatle onları seyrediyordu. Anne kaskatı oldu ve kuyruğunu sallamaya başladı. Sürünün geri kalanı da onlara bakıyordu.

"Çobanın nasıl öldüğünü duymuştum," dedi Ilse sessizce. "Bir panik anında ayak altında ezilmiş."

"Gerçekten mi? Hayır..." diye söze başladı Nathan, sonra buzağı da böğürmeye başlayınca sustu. Anne kuyruğunu şaklattı, kasları titreşti. "Sen yine de gözlerini üzerinden ayırma. Bu, hiç hoşuna gitmeyecek." Ilse'ye tel makasını uzattı. "Bununla aran iyi mi?"

"Daha önce de yaptım. Bana zamanını söyle yeter."

Nathan, hayvanlara kendisine dikkatlice bakmalarına izin verecek şekilde ağır ağır yaklaştı. İşin püf noktası buydu. Sığırlar öylesine serbestçe dolaşırlardı ki neredeyse yabanıl doğada yaşadıkları varsayılabilirdi. İnsan görmeye hiçbir zaman alışmamışlardı. Anne, gözlerini Nathan'dan ayırmazken o da buzağı-

ya gittikçe yaklaştı. Bacağına dolanmış telin çok sıkı olmadığını görebiliyordu. Biraz daha uzun olsaydı rahatlıkla kendini çekip kurtarabilecekti. Şimdi ise ona takılıp kalmıştı. Arkasında, annenin burnundan soluduğunu duydu.

"Gerideki iyi mi?" diye seslendi.

"Evet," dedi Ilse." Mesafesini koruyor."

Birkaç metre ötede, tozların içinde, Nathan önceden oradan bir yılanın geçtiğini bariz şekilde ortaya koyan izleri görebiliyordu. Bunun uzun zaman önce olduğu neredeyse kesin bir şeydi ama Nathan, yine de etrafı kontrol etmek için rahat bir dakikasını harcadı. Panzehir pahalı bir maddeydi ve raf ömrü de kısaydı, dolayısıyla kasabadaki tıp merkezi elinde bulundurmazdı.

Nathan, çok sayıda sırt çantalının, "Peki ama ya yılan sokarsa ne olacak?" diye kuşkuyla sorduğuna pek çok kez tanık olmuştu.

Yanıt, Avustralya'ya özgü yılanların sokması hâlinde hiç de iyi şeyler olmayacağı şeklindeydi. Nathan, yaşamını ısırılırsa öleceği temel kuralına göre sürdürmekten hoşlanırdı. Onun için hikâyenin sonu demek olurdu bu. Böyle bir durum karşısında ne kadar hoşnut olunabilirse o kadar hoşnut bir şekilde buzağıya yaklaştı.

"Şimdi ona doğru hamle yapacağım."

"Tamam. Hazır olduğun zaman söyle."

Nathan, tek bir hareketle kollarını buzağının altından geçirip havaya kaldırdı. Hayvan daha ne olduğunu anlayamadan onu yan döndürüp ters çevirmiş ve üzerine yatıp kendi ağırlığından yararlanarak yere çivilemişti bile. Hayvan sersemlemişti sonra ağzını açtı ve böğürerek bütün öfkesini Nathan'ın yüzüne boşalttı. Tekmeler atarak mücadele etti ama Nathan onu yere çivilemek için dizlerini ve dirseklerini kullanarak üzerine abanınca, pek de fazla hareket olanağı kalmadı.

"Yakaladım," diye homurdandı ama Ilse çoktan oraya gelmiş, elinde tel makasıyla arka bacaklarının yanında diz çökmüştü.

Nathan, buzağıdan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve göğüs kafesinin içinde çarpan kalbinin sesini duyabiliyordu. Hayvan mücadele etmeyi ve tekmeler savurmayı sürdürdü.

Ilse'nin, "Kahretsin," dediğini duydu.

"Alamadın mı?" Hayvan tekrar boyun eğene kadar iyice üzerine abandı.

"Ben iyiyim," Ilse'nin hareket ettiğini duydu. "Küçük makasla deneyeceğim. Derisine zarar vermek istemiyorum."

Nathan, hayvanı daha fazla zapt etmekte zorlanıyordu. Buzağı sadece birkaç aylıktı ama gücü kuvveti yerindeydi. Ilse'den daha ağır çekerdi ve Nathan kendisinin onun üzerinde yaptığı basıncın aşağı yukarı yirmi kilograma karşılık geleceğini tahmin ediyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Kendisi ondan daha güçlüydü ve bu da istediği şeyi başarabilmesi için yeterliydi. Hayvan hareketsiz yatıyordu. Nathan, onun korku dolu kalbinin atışlarına kulak verdi. Ve birdenbire, kendini durdurmasına kalmadan, Cameron geldi aklına.

"Ilse," diye seslendi.

"Evet." Yeniden arka bacakların yanına dönmüştü.

"Jenna Moore'u aramaya çalıştım. İngiltere'den."

Onu göremiyor ama kaskatı kesildiğini hissediyordu.

"Evet?"

Nathan elinden geldiğince başını salladı. "Orada değilmiş."

"Neredeymiş?" Konuşurken Ilse'nin sesindeki gerilimi duyabiliyordu. Onun gerisinden de hafif bir makas sesi geliyordu.

"İş arkadaşına göre, Bali'de." Buzağı kasıldı, başının üzerindeki gözlerini devirdi. Nathan, annesinin mesafeyi hâlâ koruyup korumadığını kontrol etti ve öne doğru eğildi. "Her nerede ise, telefonun kapsama alanı sınırları dışında olduğu açık."

Bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Makas sesleri.

"Onu neden aradın?" Ilse'yi hâlâ göremiyor ama sesinin daha yakından geldiğini hissediyordu. Bakmak için başını kaldırmaya çalıştı ve buzağı da önüne çıkan fırsatı hissedip daha sıkı asıldı.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Nathan.

"Kuşkuların mı var? Cam için söylediği şeyler hakkında."

"Hayır," dedi Nathan fazla çabuk. "Ondan değil."

Ilse yanıt vermedi. Sonunda, Nathan, onun ayağa kalktığını hissetti.

"Bitirdim," dedi.

Nathan, buzağıyı yuvarlayıp serbest bıraktı o da hemen doğrulup hoplaya zıplaya, öfkeyle bakan annesinin yanına koştu. Anne, Nathan'a doğru nankör bir homurtu koyuverdi ve ikisi birlikte, özgürlüklerine bir kez daha kavuştukları için mutlu olarak, mümkün olduğunca dönüp arkalarına bakmadan hızla oradan uzaklaştılar.

Nathan, hızlı hızlı soluyarak yere oturdu. Buzağıyı yerde tutmak için gösterdiği çaba yüzünden kasları ağrıyordu. Tepesinde Ilse, elinde sıkı sıkı kavradığı kesik tel demetiyle dikiliyordu. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Kahretsin. Ilse..." Ayağa kalktı. "Neden aradığımı bilmiyorum. Sadece vereceği yanıtı merak ettim."

Ilse tellerle oynadı. "Bali'de."

"Görünüşe göre."

Ilse uzun bir süre hiç konuşmadı, sonra da gözlerini yerden kaldırıp ufka dikti. "Bali ile Brisbane arasında pek çok uçuş yapılıyor."

Nathan yanıt vermedi. Çiti tamir etmek üzere bir parça tel almak için Land Cruiser'ına yürüdü.

Ilse geri döndüğünde, "Burada, daima birini gördüğünü zannediyorsun," dedi. Gözleri şimdi kuruydu. "Ama her zaman göremezsin değil mi? Eğer hareketsiz duruyorsa ya da çok uzak bir mesafeye park etmişse. Orada olduklarını bile, sadece hareket etmeye başladıkları zaman anlarsın."

Nathan, Lehmann Tepesi'ni düşünüyordu. "Bub da, geçen gün neredeyse tıpatıp aynı şeyi söylemişti."

Ilse başını salladı. "Bub'ın bundan bahsettiğini duydum. Yakınlarda birinin olduğunu anlayabilmekten..."

"Evet." Nathan diz çöktü ve penseyi kullanıp makasla kesilmiş uçları yeni telle birbirine bağladı. "Onun haklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Öyle mi?" Ilse şaşırmış görünüyordu. "Cameron bunun tuhaf olduğunu söylerdi hep."

"Ah."

"Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Nathan. "Bazen. Belki. Bu, tıpkı..."

Bunu tam olarak açıklayamazdı. Boş bir arazideki bir titreşim gibiydi tıpkı. Havayı bir başkasıyla paylaşmakta olduğunuza işaret eden o tuhaf çokluk duygusu. Gerçekçi bir gözle bakıldığı takdirde, bu durumun bir tür açıklamasının olacağını biliyordu. Ortamdaki hatalı bir şeyin bilinçaltı tarafından fark edilmesi... Bundan başka bir şey değildi, kaldı ki bu bile tam olarak doğru sayılmazdı. Son zamanlarda, kendi arazisinde kapıldığı bu türden hisler hatalı çıkmaya başlamıştı. Ve ufkun ötesinde bilinmeyen birilerinin varlığı da yıllar içerisinde, yüzlerce kez meydana gelmiş olabilirdi.

"Cam, belki de haklıydı," dedi sonunda.

Ilse, hâlâ tümüyle hareketsiz duruyordu, sadece etrafa bakarken gözleri hareket ediyordu. "Peki ya şu anda?"

"Şu anda, burada, birilerinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Yüzü ciddiydi.

"Ilse, bu bilimsel değil. Soyut bir olgu bile değil."

"Biliyorum ama birini hissedebilir misin?"

Nathan ona baktı. Soluk alıp verişini duyabiliyor ve rüzgârın saçlarını havalandırdığını görüyordu. Onun kalp atışlarını duyamıyor ama kendisininkileri hissediyordu.

"Sadece biz varız," dedi dürüstçe. Tellere geri döndü. Ilse'nin onu seyretmekte olduğunu hissediyordu ama dönüp baktı. Tekrar ağzını açmadan önce, bir süre boyunca yaptığı işe odaklandı.

"Bak, Jenna'nın burada olması için hiçbir yol yok," dedi. "Eğer kasabaya gelmiş olsaydı, duyardık."

"Kasabadan uzak kalmışsa duymazdık."

"Gitmeye mecbur kalırdı. Bunu biliyorsun. Gözlerden tümüyle kaçmış olması mümkün değildi. Kasabaya hiç uğramamak için, ihtiyacın olan tüm erzakı yanına alman gerekir."

"Ama bu yapılabilir. Sen yapıyorsun. Bub yaptı. Cameron da."

"Kaç tane turistin kestirmeden gitmeye çalışırken arabasında ölüp kaldığını biliyor musun peki?" Nathan, telin son parçasını

da büktü ve gerilimi kontrol etti. Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktı ve Ilse'nin yüzünü görünce duraksadı. "Ne oldu? Neden bu konuya bu kadar takıldın?"

"Cameron da Jenna'yı aramaya çalıştı," dedi Ilse. "Üç kez."

Nathan ona bakakaldı. "Ne zaman?"

"Ölmeden iki hafta önce bir kez, sonra ölümünden önceki hafta içinde de iki kez daha. Evin ana hattını değil, çalışma odasındakini kullandı. Elektronik faturada telefon numarasını görebiliyorum. İngiltere'de bir çiçekçi, değil mi? Araştırdım."

Nathan başını salladı.

"Onunla konuştuğunu sanmıyorum," dedi Ilse. "Görüşmeler çok kısa sürmüştü, tümü de otuz saniyeden daha az."

"Onu aramak için neden bu kadar uzun süre beklesin ki? Ne de olsa kendisiyle temas kurmayı düşündüğünü birkaç haftadır biliyordu."

"Belki, aslında onun da Cameron'a ulaşması uzun sürmüştür," dedi Ilse. "Bir elektronik posta ya da ona benzer bir şey almış olabilir. Bilmiyorum. Şifresi bende yok." Durdu. "Ya da belki de aslında onunla hiç temas kurmadı da bekleyiş Cameron'ı çıldırttı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kaygılanmaya başlaması Jenna'nın karakola telefon ettiğini öğrenmesiyle aynı sıralara rastlamıştı Ama giderek kötüleşti. Ayrıca son haftasında başka görüşmeler de yaptı."

"Kimlerle?"

"St. Helens ile. Biri de oradaki tıp merkezi."

"Hasta mıydı?"

"Olmadığını söyledi. Ve bana söylediğine göre, oranın hastası da değildi. Ama Cameron, kliniğe gidip Steve'i görmekten de hiç hoşlanmazdı, o yüzden kim bilebilir? Ayrıca St. Helens'teki otellerden birini de aradı."

"Hangisini?" St. Helens'te, tam olarak üç konaklama seçeneği mevcuttu.

"Ucuz olanını."

"Yer ayırtmış mı?"

"Bunu yapmışsa bile, kendi adına değil." Ilse'nin yüzünde za-

limce bir şey vardı şimdi. "Jenna'nın adına da değil. Diğer yerlere de öyle."

Nathan sevimsiz bir duygunun kendisini giderek sardığını hissetti ve omzunun arkasını kontrol etmek için şiddetli bir arzu duydu. Ama sığırlardan, güdük otlardan ve ufuktan başka hiçbir şey yoktu. Her şey sakindi. Ilse, onu, yakından izliyordu.

"Cameron'ın, o kadınla ilgili olarak endişelenmesini gerektiren bir şeylerin olduğunu gerçekten düşünmüyor musun?" diye sordu Ilse.

Nathan tereddüt etti. Bu kez, gerçekten... Aralarında uzayıp giden ve çok fazla şeyi açığa vuran uzun ve haince bir sessizlik oldu.

Ilse başını salladı. "Çünkü Cameron'ın yaptığı şey tam olarak buydu."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dönüş yolunda neredeyse hiç konuşmadılar. Nathan arabayı kullanırken Ilse de tırnaklarını yiyor ve Cameron'ın kartını arada bir parmaklarının arasında döndürüp durarak pencereden dışarısını seyrediyordu.

"Bunu Glenn'e söylemen gerek," dedi Nathan. "Cameron'ın Jenna'yı aramaya çalıştığını."

"Çoktan denedim." Ilse ona bakmıyordu. "Dün gece aradığım zaman karakolda değildi."

"Mesaj bıraktın mı?"

"Hayır. Brisbane santraline yönlendirildim. İstemedim ki başkasına..." Ilse içini çekti, hâlâ yanlarından geçip giden manzarayı seyrediyordu. "Ona ulaşmayı yine deneyeceğim."

Çiftlik önlerinde belirene kadar başka bir şey söylemedi.

"Burada ineyim," dedi ahırların önünden geçerlerken. "Atı ahıra koyarken fazla çabuk davranmıştım. Şimdi bir kez kontrol etmek istiyorum."

Nathan arabayı durdurdu. "Ilse..." dedi, o arabadan inerken. Ilse bekledi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi Nathan. Ama onun yerine başını sallamakla yetindi. "Hiçbir şey."

Ilse kapıyı çarparak kapattı ve Nathan onun gidişini izledi. Arabayı evin önüne çektiğinde, uzaklardaki alıştırma avlusunda at binen kızları gördü. Liz onları seyrediyor, yanında, gölgede oturmakta olan Xander de kucağındaki bir çizim defterini karıştırıyordu.

Nathan yürüyerek gidip annesinin yanındaki korkuluğa da-

yandı. Annesinin Lo'ya, topuklarını aşağıya bastırmasını söylemesini bekledi ama annesi bunu yapmadı. Gözleri hiçbir şey görmüyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Klinikten Steve aradı." Liz kelimeyi telaffuz etmekte zorlandı. "Otopsi tamamlanmış. Cenaze törenini yapmakta serbestiz." Nathan, Cameron'ın St. Helens'teki tıp merkezi ile yaptığı görüşmeyi aklından geçirdi. "Başka bir sağlık sorunuyla karşılaşmışlar mı?"

Liz belli belirsiz başını iki yana salladı ve nedenini sormadı. Ama Xander başını kaldırdı.

"Biraz dinlenmek ister misin?" diye sordu Nathan. "Atlar konusunda kızlara ben yardım ederim."

Liz'in karşı çıkmasını bekledi ama o başını salladı. Gözle görülür bir çaba sarf ederek kendini korkuluktan aşağı itti ve güçlükle eve doğru yürüdü.

"Bütün sabah kötüydü," dedi Xander. Sesi biraz soğuk çıkıyordu "Lo biraz önce neredeyse düşüyordu ama o fark etmedi bile."

"Pekâlâ," dedi Nathan. "Bak, dinle, bugün seni almadan gittiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

Nathan da sorun olmayacağını düşünmüştü ama Xander başını çizim defterinden kaldırırken kaygılı görünüyordu. "Cam amcanın kartını Ilse'ye gösterdin mi?"

"Evet." Nathan, ona, Ilse'nin ne dediğini aktardı. Önce tereddüt etti ama sonra Ilse'nin St. Helens ile yapılan telefon görüşmeleri hakkında söylediği diğer şeyleri de anlattı.

Xander kaşlarını çattı. "Cam, Jenna'nın St. Helens'te olabileceğini mi düşünüyormuş?"

"Bilmiyorum. Belki de."

Xander'ın gözleri, tekrar kucağındaki çizim defterine çevrildi. Defter, Lo'nun çizimleriyle doluydu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Nathan.

Xander, incelediği sayfayı açarak defteri ona uzattı. Nathan

resme göz gezdirdi. Biri diğerinden daha küçük ve ikisinin de saçları kirli sarı renkte olan iki kızı gösteriyordu. Kaç yaşlarında olduklarını söylemek güçtü ama büyük olanının kolu renkli bir askıyla kaplıydı. Resimde, iki kız da ön planda ayakta duruyorlardı, ayaklarının altındaki toprak parlak turuncu renkteydi. Arkalarında ufuk çizgisini kapatan büyük, koyu bir gölge geniş yer kaplıyordu. Genç fakat yetenekli biri tarafından çizilmişti ve ne olduğu tümüyle ayırt edilebiliyordu.

"Çobanın mezarı, değil mi?" diye sordu Nathan. Mezar taşının yanına, Lo başka bir şekil daha çizmişti. Şekil gölgeliydi ve tamamlanmamıştı ama tuhaf bir şekilde, bir insanın özelliklerini taşıyordu. Bir kadın, diye düşündü Nathan, tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı. Kızlar açıkça tanınabilirken kadının özellikleri şekilsiz ve tarif edilmesi zordu. Nathan resimden başını kaldırıp baktı, Cameron'ın kızları, şimdi uzaktaki çitin yanında at biniyorlardı.

"Mezarın yanına gittiklerini bilmiyordum," dedi Xander, resimdeki kızın kolunda bulunan askıyı göstererek. "En azından, yakın zamanda."

"Ben de." Nathan sesini yükseltti ve seslendi. "Kızlar." Ses tonu, kızların derhal atlarının dizginlerini çekmelerine yol açtı. "Buraya gelin. Sizinle konuşmam gerek."

"Başımız dertte mi?" diye sordu Sophie, atını eşkin yürütüp bir toz bulutu oluşturarak onun önünde durdururken.

"Hayır. Lo'ya bu resmi sormak istiyordum."

Lo, öne eğildi ama Nathan, resmi, gösterdiği zaman yüzü değişti. Onu almak için uzanmadı. Arkasında, Sophie, görebilmek için boynunu uzattı. Atı rahatsız olmuş, olduğu yerde dar çemberler çiziyordu. Nathan, dizginlerin, Sophie'nin sağlam eline sıkıca dolandığını görebiliyordu, derisi eklem yerlerini acıtıyordu.

"Bu neyin resmi, Lo?" diyerek onu teşvik etmek istedi Nathan.

"Çobanın mezarı tabii ki," diye onu tersledi Sophie. Bir önceki akşamın konuşkan kızı kaybolmuştu. Yüz ifadesi ihtiyatlıydı. Nathan, onun sağlam elinin dizginleri daha da sıkı kavradığını görebiliyordu.

"Oraya gittiğinizi bilmiyordum."

"Bir kere gitmiştik. Annemle."

Nathan gölgeler içindeki kadını işaret etti. "Oradaki anneniz mi?"

"Elbette," diyerek Lo'nun cevap vermesine kalmadan araya girdi Sophie. "Başka kim olacaktı ki?"

"Bilmiyorum," dedi Nathan dürüstçe. "Arkadaşlarından biri, belki de."

"Annemin hiç arkadaşı yok ki," dedi Lo, Sophie, ona kaşlarını çatarak bakarken. "Hiçbirimizin yok."

"Oraya annenizle gittiniz o hâlde," dedi Xander. "Ne zaman?"

"Uzun zaman önce," dedi Lo.

"Hayır, Uzun zaman önce değil. Ben, kolumu incittikten hemen sonra." Sophie'nin atı tekrar döndü ve o da, Nathan'a bakabilmek için kamçısını başının çevresine vurmak zorunda kaldı.

"Orada ne yaptınız?"

Kız kardeşler birbirlerine baktılar ama Nathan, onların, kasıtlı olarak kaçamak yanıtlar vermedikleri hissine kapılmıştı.

"Hiçbir şey. Oraya gittik ama sonra..." Sophie kaşlarını çattı. "Hemen tekrar eve döndük. Annem, bunun bir piknik olacağını söylemişti."

"Ama yanımızda hiç yiyecek yoktu," dedi Lo.

"Vardı. Daha sonra ne olmuştu, hatırlıyor musun? Yiyecekleri orasının yerine ahırların yanında yemiştik."

Lo kaşlarını çattı, ufacık yüzü buruştu.

"Mezarın başında sadece birkaç dakika kaldık," dedi Sophie.

"Evet." Lo başını salladı. "Orayı sevmedim."

"Peki başka hiçbir şey olmadı mı? Hiç mi?" Nathan yeğenlerinin başlarını sallayışlarını seyretti. "Pekâlâ. Teşekkürler, kızlar."

Sophie'nin atı hâlâ dizginlerine asılıyor ve Nathan, onun yuvarladığı gözlerinin aklarını görebiliyordu. Sophie atın dizginlerini gevşetti ve avluyu hızla geçti.

Lo, geride kalmıştı, onun midillisi daha uysaldı. "Annemin başı derde mi girecek?"

"Hayır. Neden girsin?"

"Çünkü üzgün görünüyorsun."

Öyle miydi? "Affedersin." Nathan, yüzünü daha tarafsız olmasını umduğu bir ifadeye soktu. Çizim defterini kapatacaktı ama sonra durdu. "Resimde, annenin çizimini neden tamamlamadın?"

Lo, birdenbire kendine olan güvenini yitirmiş gibi baktı, kız kardeşini aradı ama o, avlunun kendisini duyamayacağı kadar uzak bir yerindeydi. Bocaladı, sonra midillisinin üzerinde öne doğru eğildi.

"Babam bundan hoşlanmadı," diye fısıldadı.

"Resmimi gördü, anneme kızdı, ben de işleri daha da kötüleştirmek istemedim."

*

Nathan, kızların atlarını geri götürdüğünde, Ilse, artık ahırlarda değildi. Lo'nun aklı karışmış ve birkaç kez de konsantrasyonunu ve midillisinin kontrolünü kaybetmişti. Babasının neden üzüldüğünü bilmediğini söylemişti, sadece kendisi öyle olduğunu düşünmüştü. Lo'nun kaygısı giderek artarken Nathan ve Xander bakışmışlar ve işi daha fazla uzatmamışlardı. Lo'nun, atından ikinci kez düşmesine ramak kaldıktan sonra Nathan, Xander'dan kızları içeri götürmesini ve kendisine de yapacak daha güvenli bir iş bulmasını istemişti. Kendisi de atları ahırlara götürmüş ve bazı şeyler üzerinde düşünürken zamanını onları yerlerine yerleştirerek geçirmişti.

Uzun mesafeyi gerisingeri dönerken sesi duydu. O sırada, kulübelerden birinin penceresinin altında bulunuyordu ve durdu. Hafif iç çekiş sesleri geldi kulağına. Birisi ağlıyordu. Ön tarafa yürüyüp basamakları tırmandı.

Kulübenin içinde tam bir sürpriz ile karşılaştı. Burası beyaz tahtası, sıraları ve duvarları kaplayan alfabe posterleriyle gerçek bir sınıfa dönüştürülmüştü. Bunların büyük bölümünün evde yapılmış olduğu anlaşılıyordu ve Nathan, üzerlerinde Ilse'nin el emeğinin pek çok izini tanıyabildiğini düşündü.

Katy, okuma köşesindeki büyük bir armut koltuğun üzerinde oturuyordu. Nathan içeri girince gözlerini kuruladı.

"Affedersin," dedi Nathan. "Seni dışarıdan duydum."

"Sorun değil." Katy, yırtık bir mendille burnunu sildi. Biraz güçlükle kendini armut koltuğun üzerinden kaldırıp ayağa kalktı.

"Zaten geri dönmem gerekiyor."

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Simon'ı bulmamı ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Nathan, sanat köşesinin yanında bir kâğıt havlu rulosu buldu ve bir yaprağını koparark Katy'ye uzattı.

"Bir dakika soluklan."

"Teşekkürler." Katy minnettarlıkla peçeteyi aldı ve gözlerini kuruladı.

O kendini toplamaya çalışırken Nathan da etrafta gezindi. Sınıf, her yönüyle o, Cameron ve Bub'ın çocukken sahip oldukları sınıflarından çok daha güzeldi. Onlar, ödevlerini çoğunlukla mutfak masasında yaparlar ya da hiç yapmazlardı. Öğretmen masasında, Nathan'ın Katy'ye ait olduğunu varsaydığı bir el yazısıyla yazılmış bazı notların iliştirildiği bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Hava okulunun sağladığı kalın bir öğretim dosyası açık duruyordu ve Nathan, Sophie ile verandada yapmış olduğu konuşmayı hatırladı.

Onun, gerçek bir öğretmen olduğunu bile sanmıyorum.

Başını kaldırıp baktı. Katy, yine burnunu siliyordu. Dosyasının birkaç sayfasına göz gezdirdi. Dersler, tümüyle, bir ev gözetmeninin takip etmesi için düzenlenmişti.

Bölümü tanıt, diye okudu. Kitabı havaya kaldır ve öğrencilere şöyle de: "Bugün, resimli kitapları tanıyacağız. Bu hikâyedeki karakterleri öğreneceğiz." Öğrencilere kitabın ön kapağını göster ve onlardan başlığı yüksek sesle okumalarını iste.

Nathan kaşlarını çattı. Okumaya devam etti. Talimatların hepsi de orada yazılıydı. Onları izlediğiniz takdirde gözetmenlik yapmak hiç de zor bir şeymiş gibi görünmüyordu. Öyle ki, Nathan, gerektiği takdirde kendisinin bile bunu yapmayı deneyebi-

leceğini düşündü. Dosyayı kapattı ve Katy'nin onu seyretmekte olduğunu gördü.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Sesi, çok az da olsa nispeten daha canlı çıkıyordu ve makyajı da, gözlerine, tuhaf bir biçimde dramatik bir hava verecek şekilde, hafifçe bulaşmıştı. "Sadece ülkemi biraz özledim. Ama iyi olacağım."

"Eve geri dönecek misin?" diye sordu Nathan. "Seninle birlikte yürüyeyim."

Katy, barakanın kapısını açtı ve Nathan da basamaklardan aşağı inerek parlak gün ışığına çıkarken onu takip etti.

"Artık burayı yöneten kişi sen misin?" diye sordu Katy yürürlerken.

"Ben mi? Hayır."

"O zaman kim?"

Bu, iyi bir soruydu. "Sanırım, Ilse. Neyi kastettiğine göre değişir." Nathan, ona yüzünden ufacık bir kıpırtının geçtiğini görebilecek kadar vakitlice baktı.

"Simon'ın ve benim, yakında buradan taşınmamız gerekecek. Olanlar yüzünden değil," diye de ilave etti çabucak." Aslında, bu konuyu Cameron ile konuşmuştum ama..." Durdu.

"Peki," dedi Nathan. "Ne zaman düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Yakında. Gelecek hafta belki. Simon ile konuşmak zorundayım."

"Sadece gitmeden önce kesinlikle birilerine veda et. Eğer çalışanlardan biri kaybolacak olursa, bunu bildirmek zorundayız. Şey gibi durumlara karşı..." Durdu. Hiçliğin ortasında ölüp kalmalarına karşı. "Kendi güvenlikleri için."

"İş için minnettar olmadığımızdan değil," dedi Katy çabucak.

"Gerek yok. Hiç kimse sonsuza kadar kalamaz. İngiltere'ye geri mi döneceksiniz?"

"Ben istiyorum ama..." Katy başını iki yana salladı. "Simon henüz hazır değil. O burayı seviyor."

"Tamam," dedi Nathan tekrar. Bir şeyleri gözden kaçırmış olduğu şeklinde belirgin bir hisse kapılmıştı.

"Siz ikiniz uzun zamandan beri mi birliktesiniz?"

"Üç yıldır." Sesi tümüyle ifadesizdi. "Biz nişanlıyız."

Öyle olabilir ama Bub ilk defa haklıydı, diye düşündü Nathan şaşkınlıkla. Katy hiç de mutlu değildi.

"Eğer birileriyle konuşma ihtiyacı duyarsan," dedi sonunda. "Araziden olmayan birileriyle yani, Steve her zaman kliniktedir."

"Bunu neden söylediniz?" diye sordu. Katy, yüz ifadesinde kendini ortaya koyan ani bir zekâ keskinliğiyle.

"Nedeni yok. Bazen çalışanların, işverenleriyle tartışmak istemedikleri sorunları olur. Hepsi bu."

"Ah." Kız başını salladı. "Genellikle böyle değilimdir, emin olun. Olup biten her şey, bana biraz fazla geldi sadece."

"Sorun değil. Seni suçlamıyorum."

"Bütün bunları aklım almıyor bir türlü," dedi Katy. "Cameron'ın, kardeşiniz olduğunu biliyorum ve onu sadece birkaç aydır tanıyorum ama sürekli olarak olup bitenleri düşünmekten kendimi alamıyorum."

Hafif bir ihanet kokusu alan Nathan tereddüt etti. "Simon, bir akşam Cameron ile Harry'yi tartışırlarken duyduğunu söylemişti."

"Ha, evet," dedi Katy. "Bundan bahsetmişti. Büyük çaplı bir tartışma olamaz. Ben o sırada uyuyordum."

"Simon'ın her şeyi yanlış anlamış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Simon, Cameron'ı çok severdi. Onun iyi bir patron olduğunu düşünürdü ve burada çalışıyor olmaktan da memnundu. Bu tartışmaya gerçekte sahip olduğundan daha fazla anlam yüklemiş olması mümkündür. Bununla birlikte..."

Yürüyüşünü yavaşlattı sonra da tamamen durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Nathan.

"Bakın, ben, burada sadece işimi yapıyorum," dedi Katy sonunda. Avlunun karşısına baktı. "Bu işi arkadaş edinmeyi veya birileriyle duygusal bağ kurmayı umduğum için kabul etmedim.

Sadece biraz para kazanmaya çalışıyorum." Ona bakmak için başını çevirdi. "Ve neler döndüğünü de bilmiyorum ama Cameron'ın başına gelenlerde gerçekten de karmaşık bir yan var."

Nathan bekledi, sessizlik üzerlerinde büyük bir baskı yapıyordu.

"O son sabah, Cameron'ı gördüğüm zaman, bana ertesi gün geri döneceğini söylemişti," dedi Katy. "Ve nasıl olduğunu açıklayamam, o yüzden de sormayın ama onun, o sırada, bunu gerçekten de istediğine eminim. Daha sonra neler olduğunu bilmiyorum ama o sabah Cameron eve geri dönmeyi planlıyordu. Keşke orada onu görecek başka biri daha olsaydı. Simon, hatta kızlar bile olsa. Onlar da size aynı şeyi söylerlerdi."

"Eh, Ilse vardı." Nathan tereddüt ediyordu. "Onu gördü."

"Evet. Sanırım gördü." Katy yine eve doğru yürümeye başlamıştı.

"Ve o da, Cameron'ın, size söylediği şeyin hemen hemen aynısını söylemiş olduğunu düşünüyor. Ertesi gün geri döneceğini..."

"Eh." Hafif bir omuz silkiş. "Ben, o sırada, ne dediğini duyamayacak kadar uzaktaydım o yüzden de Ilse'nin sözüne güvenmek zorunda kalacağız."

"Ve seninkine de."

Katy, onun ses tonunu duyunca başını kaldırdı ama sonra güçlükle gülümsedi. "Bu doğru ama yine de..."

Birdenbire susarak eve doğru baktı. Nathan, onun bakışlarını takip etti ve önceden boş olan pencerelerden birinde bir gölge yakalayabildi. Simon. Onları seyrediyor, camın yansıması gözlerini gizliyordu.

Katy daha hızlı yürümeye başlamıştı ve Nathan da ona yetişebilmek için birkaç adımını hafifçe koşarak attı.

"Yine de ne?" diye sordu. "Ne söylemek üzereydin?"

"Hiçbir şey. Bir önemi yok."

"Var."

"Dürüst olmak gerekirse, sorun yaratmak istemiyorum. Sadece kendi işime bakmaya çalışıyorum."

"Hadi ama Katy." Nathan yürümeyi bıraktı. "Lütfen. Cameron öldü."

"Bunu biliyorum." Ama o da durmuştu. "Pekâlâ. Eğer Cameron ve Ilse'nin o sabah, birbirlerine söyledikleri tek şey buysa o hâlde tek yaptıkları birbirlerinin zamanlarını almak olmuştur." Bir an için düşünürmüş gibi göründü. "Üstelik Ilse, uzaklaşırken ona eli sallamadı."

"Ne olmuş? Bu, hiçbir şey ifade etmez ki."

"Belki de." Katy'nin koyu renkli, makyajı akmış gözleri, çözemediği bir bakışla Nathan'a baktı. "Ama siz uzaklaşırken sallıyor."

Bakıştılar, sonra Katy omuzlarını silkti.

"Size bunun bir öneminin olmadığını söylemiştim." Mendili kot pantolonunun cebine tıktı. "Biraz önce için teşekkür ederim. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

Nathan onun uzaklaşmasını seyretti. Daha sonra dönüp tekrar eve baktığında Simon'ın gittiğini ve bütün pencerelerin de yeniden karanlığa gömüldüğünü gördü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şeyin yakından bakıldığında bu kadar da farklı görünebilmesi ilginç, diye düşündü Nathan. Oturma odasında tek başına dikiliyordu, Cameron'ın tablosu burnunun dibinde duruyordu. Çobanının mezarının resmi duvarda, göz hizasında asılıydı. Dışarıda gece oluyor ve tavandaki lambanın yapay ışığının altında bütün ayrıntıları gerektiği şekilde görmek güçleşiyordu. Yine de fırça vuruşlarını ve iki rengin birbirine karışarak yeni bir renk oluşturmasını incelemekte insanı hafifçe hipnotize eden bir şey vardı. Tam tablonun yanından uzaklaşmak üzereydi ki sol köşede bir şey gözüne takıldı. Ufukta, daha önce hiç fark etmediği koyu bir leke vardı. Yumuşak bir gri tonu taşıyan bir izdi bu ve neredeyse artık görülemeyecek kadar silikleşmişti.

Nathan kaşlarını çattı ve eğilip yakından baktı. Tanrı aşkına ne olabilirdi ki bu? Bir insan mı? Bir gölge mi? Sadece gri bir leke mi? Uzanıp parmağını hafifçe lekenin üzerinden geçirdi. Evet, kesinlikle boyayla yapılmıştı. Cam tarafından, bilinçli olarak ve kalıcı olması hedeflenerek.

"Cameron bunu görse, seni öldürürdü." Kapının eşiğinden Ilse'nin sesi duyuldu ve Nathan da arkasına döndü. "Sakın o resme dokunma. Bu evdeki altın kural..."

Nathan ellerini resimden çekip bir adım geriledi.

"Muhtemelen, bu daha güvenli..." Ilse, yorgun bir şekilde Nathan'a gülümsedi. Mutfakta toplanan akşam yemeğinin seslerini duyabiliyordu. Yemek, büyük ölçüde sessiz ve tümüyle durgun bir havada yenmişti.

O, odadan çıkmak üzere dönmüştü ki Nathan konuştu. "Ilse..."

Ilse durup bekledi.

"Biraz önce, kızlarla konuşuyordum. Senin onları oraya götürdüğünü söylediler." Nathan, başıyla duvardaki resmi işaret etti.

"Mezara mı?" diye sordu Ilse. "Bunu neden konuştunuz ki?"

"Lo bir resmini yapmış."

Ilse'nin yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Tabii. Elbette." Odaya girdi ve resmin önüne geçerek Nathan'a katıldı. "Aptalca bir fikirdi. Birkaç hafta önce, Sophie kolunu incittikten sonra onları piknik yapmak üzere oraya götürmüştüm. Lo'nun zihnini oradan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve mezarı kendi gözleriyle görmenin buna yardımı olacağını düşündüm. Gizemi ortadan kaldırmak için sanırım."

"Sophie uzun süre kalmadığınızı söyledi."

"Hayır." Ilse hafifçe güldü." Bunun, kötü bir plan olduğunu oraya vardığımız anda anladım. Hava çok sıcaktı. Lo korkmuştu. Onları neredeyse hemen gerisingeri arabaya tıktım ve eve döndük. Sadece beş dakika kalmak için epey uzun bir yol gitmiştik ama en iyisi buydu. Sonuçta, orasının yerine ahırların yanında piknik yaptık. Aslında En baştan bunu yapmam gerekirdi."

Ilse, Cameron'ın tablosuna bakıyordu, sonra Nathan'ın olduğu kadar tuvalin de yakınına gelinceye kadar ileri doğru ağır ağır birkaç adım daha attı.

"Cameron, bizim orayı gittiğimizi duyunca buna hiç memnun olmadı." Nathan, şimdi onun yüzünü göremiyordu.

"Neden?"

"Kızları o kadar uzağa götürmem hiç hoşuna gitmemişti. Orasının, yılın bu zamanında, fazlasıyla yalıtılmış ve hava koşullarına da fazlasıyla açık olduğunu söyledi." Ilse öne doğru eğilip mezarın yoğun, koyu resmini inceledi. Ağır ağır elini kaldırdı ve işaretparmağını uzattı. "Orasının tehlikeli olduğunu söyledi."

İşaretparmağı havada gezinerek tuvale bir iki santim yaklaştı. "Bir bakıma eğlenceli," dedi, aslında hiç de eğlenceli olmadığını

düşündüren bir ses tonuyla, "Onun nasıl da haklı çıktığını görmek."

Bir santim daha...

"Hayır. Resme dokunma, anne"

Kapının eşiğinden gelen ses dehşet doluydu. Başını çevirip de Sophie'yi gördüğü zaman Nathan'ın ağzı bir karış açıldı. Ilse parmaklarını hemen bir yumruk oluşturacak şekilde büküp elini aşağı indirdi.

"Babamın resmi dokunulmazdır," diye ezberinden konuştu Sophie.

"Biliyorum." Ilse resimden uzaklaşınca Sophie'nin de yüzüne rahatlama ve şaşkınlık duyguları yayıldı. Nathan'ın elindeki bira şişesini de fark etmişti.

"Resmin yanında bir şey yiyip içmek de yasaktır."

"Evet, bunu ikimiz de biliyoruz, Soph," dedi Ilse. "Kimse ona dokunmuyordu. Sadece bakıyorduk."

"Bu, kötü şans demektir. Çobanı üzer."

Ilse'nin gözlerini devirmemek için mücadele ettiği anlaşılıyordu. Güçbela bunu yapmayı başardı. "Tatlım, resmin üzerindeki parmak izlerinden üzüntü duyacak tek kişi babandı. Her neyse, yatma vakti geldi."

Sophie, Nathan'a son bir uyarı bakışı daha attıktan sonra gönülsüzce koridorda gözden kayboldu. Ilse de onun peşinden gitti. Kapıda durdu.

"Fakat Sophie haklı," dedi. "Cam, birilerinin resme dokunmasından gerçekten de nefret ederdi."

"O hâlde, onu rahat bıraksam iyi olacak."

Ilse, ayrılırken başını salladı. Bir kez daha tek başına kalan Nathan kanepeye çöktü. Birasından büyük bir yudum alacakken gözleri kararan pencereye takıldı. Durdu, ağzına götüreceği bira şişesi yarı yolda kalmıştı. Değişen bir şey vardı. Gece, her nasılsa, eskiden olduğu kadar siyah değildi.

Nathan, kendini zorlayarak ayağa kalktı ve pencereden dışarıya baktı. Yüzünde tam olarak tanımlayamadığı bir ifadeyle kendi yansıması karşılık verdi ona. Bakışlarını, onun ötesine, ge-

cenin derinliklerine doğru çevirdi. Pencerenin köşesinden gördüğü şeyi zihninde işlemesi sadece bir dakikasını aldı.

Karanlığı delen şey, bir çift araba farının ışığıydı. Kulağına hafif bir mırıltı geliyordu. Cameron'ın arabası, diğer zamanlarda bomboş olan garaj yolunda hareket ediyordu.

*

Beyaz ışık insanı kör edecek kadar parlaktı. Nathan, gözlerini fenerlerin aydınlığından korumak için kolunu siper etti ama bunun hiçbir faydası olmadı. Gece görüşü hasar görmüştü. Garaj yolunda tek başına dikildi. Arabanın içini göremiyordu. Alında parlak ışık konilerinden başka hiçbir şey göremiyordu.

Güçbela, arabanın şoför tarafına doğru yürüdü ve tam elini kapıya götürmüştü ki, kapı, bir tıkırtıyla açıldı. Arabanın iç ışıkları yandı. Yarattıkları aydınlık ön farlarınkiyle boy ölçüşecek cinsten değildi ama yine de Nathan'ın görüşünün onlara uyum sağlaması biraz zaman aldı.

Arabanın direksiyonunda Xander oturuyordu.

"Tanrım." Nathan elini aşağı indirdi. "Beni korkuttun."

Xander hiçbir şey söylemedi, sadece ön camdan dışarıya bakmakla yetindi. Nathan arabanın önünden dolaştı, gölgesi fenerlerin kusursuz parıltılarını bölüyordu. Yolcu kapısını açmaya çalıştı. Kilitliydi. Çok kısa bir an içinde, Nathan, oğlunun bundan sonra ne yapacağından emin olamadığını fark etti. Bir kalp atışı kadar süre geçti. Ardından Xander eğilip arabanın eski tip elle açılan kilidini kaldırdı ve onu içeri aldı.

"Farları söndüremez miydin?" Nathan gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey göremiyorum."

Özür dilenmedi. Yeni bir şeydi bu. Gözleri hâlâ biraz kamaşmış olan Nathan koltuğa yayılmış, delikanlılık çağındaki oğluna baktı ve belki de hayatı boyunca ilk kez, kendini, eski karısının neyi tavsiye edeceğini merak ederken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Bu muhtemelen doğruydu. Xander emniyet kemerini takmamıştı ve kliması çalışan arabanın vitesi boştaydı. Herhangi bir yere gitmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu.

"Tamam." Nathan arkasına yaslandı. Farların hayaletimsi aydınlığında, ölü böceklerin ve yapışıp kurumuş tozların camın üzerinde bıraktığı lekeleri görebiliyordu. Baba olma konusundaki isteksizliğinin önemli bir bölümünün korkudan ileri geldiğini ancak Xander doğduktan sonra fark etmişti. Nathan'ın bir biçimde gömülü kalmasına çalıştığı derin ve kökleşmiş bir korkuydu bu. Varlığından Jacqui'ye hiç bahsetmemişti. Onun yerine, kendi babasının belirli durumlarda nasıl tepki göstereceğini düşünüp sonra da –bazı zamanlar sürekli olarak çaba harcamak zorunda kalsa bile–onun tam tersini yaparak yolunu güçlükle de olsa kendi başına bulmaya çalışmıştı. Pek çok kez bu sadece çenesini kapalı tutmak anlamına geliyordu, hatta aslında şu anda yaptığı şey de buydu.

Eskimiş araba koltuğunda rahat etmeye çalışarak oturduğu yere yerleşti. Xander başını çevirip baktı ama Nathan'ın gözlerini kapattığını görünce hiçbir şey söylemedi. Nathan'ın endişeli olduğu söylenemezdi, sessizliği tanıdığı herkesten daha iyi başarabilirdi. Hiç konuşmadan gerçek anlamda haftalar geçirebilirdi ve bunu pek çok kez yapmıştı da. İlk konuşan, şehrin keşmekeşinin ve hiç dinmeyen bir gürültünün ortasında büyüyen Xander oldu.

"Cam amcayı gerçekten severdim."

Nathan gözlerini açtı. Gösterge panelindeki saatten görebildiği kadarıyla aradan üç dakika bile geçmemişti.

"Artık olmaması tuhaf geliyor." Xander'ın sesi alçaktı.

"Biliyorum." Nathan onu anlıyordu. Buradayken, bazen, başını çevirdiği her yerin kendisine Cameron'ı hatırlattığı hissine kapılırdı. Çocukken, ikisi avluda kriket alıştırmaları yapmışlar, delikanlıyken at sırtında birbirlerini geçebilmek için kendilerini zorlamışlar, yetişkin birer erkek olduklarındaysa ekmeklerini topraktan çıkarmaya çalışmışlardı. Cameron yaşamı daima metodik bir biçimde ele almıştı. Arzu ettiği sonuca ulaşmak için başarması gereken şeylerin neler olduğunu düşünmüş, sonra da bunları eksiksiz yerine getirmişti. Nathan ise riske girip sonra da en iyisinin gerçekleşmesini ümit etmeye eğilim duymuştu daha

çok. Ama Cameron'ın tuttuğu yolun daha iyi olduğu defalarca kanıtlanmıştı.

"Biraz daha araştırma yapmaya çıkmıştım," dedi Xander başıyla en yakınındaki barakayı işaret ederek. "Cam amcanın kaybettiği şeyin ne olduğunu bulup bulamayacağıma baktım."

"Eğer Lo doğruyu söylüyorsa tabii."

"Evet, doğru, kesinlikle. Kim bilebilir ki?" Xander başını iki yana salladı. "Ama sonuçta hiçbir yararı olmadı. Burada bir şeyleri ölünceye kadar arayıp asla bulamayabilirsin. Bakılması gereken o kadar çok yer var ki."

"Sanırım öyle."

"Bu doğru." Xander, Nathan'a döndü, sesi daha ısrarcı bir hal almıştı. "Düşünüyordum da. Senin buradan ayrılman gerekiyor."

Nathan gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arazini bırak. Başka yere taşın. Tümüyle farklı bir şey yap."

"Ne gibi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Brisbane'e gel."

"Brisbane'e gelemem. Orada ne yapacağım ben?" Nathan, kendini Brisbane'de hayal etmeye çalıştı. Ayaklarını bastığı her yer beton. Dört bir yanda duvarlar. Bütün alanları dolduran arabalar.

"Herhangi bir şey yap," diyordu Xander. "Yapabileceğin başka bir iş mutlaka vardır. Bir parkta çalış ya da ona benzer bir yerde. İlla da bir büro olması gerekmiyor."

"Ya arazi ne olacak?"

"Terk et."

"Ahbap, bunu yapamam." Nathan, etrafta kendilerinden başka kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Buna gücüm yetmez. Bankaya borcum var. Satmam gerekir."

"Sat o zaman."

"Tanrım, Xander. Kime?"

"Bilmiyorum. Ondan bir şekilde kurtul, yeter. Lütfen baba. Buradan ayrılman gerek. Burası iyi bir yer değil."

"Sorun nedir, ahbap. Neden birdenbire bunları söylemeye başladın?" Ama nedenini kesinlikle biliyordu.

"Çünkü."

Nathan bekledi. Bu kez bekleyişi otuz saniyeden daha kısa sürdü.

"Çünkü senin sonunun da Cameron amcanınkine benzemesini istemiyorum."

"Xander..."

"Ne diyeceksin?" diye patladı Xander. "Bunun olmayacağını mı? Söyleyeceğin şey bu mu? Dur tahmin edeyim, sen gayet iyisin ve Cam amcanın yaptığı şeyi yapmayı kesinlikle aklının ucundan bile geçirmezsin."

Nathan yanıt vermedi.

"Çünkü herkes Cam amcanın da iyi olduğunu sanıyordu," diye devam etti Xander. "Tamam, belki, son birkaç haftada o kadar da iyi değildi. Ama her halükarda senden daha iyiydi."

Nathan daha önce oğlunu hiç böyle görmemişti ve bu, onu biraz korkuttu.

"Ama kimse senin iyi olduğunu söylemiyor, baba. Buraya geldiğim ya da büyükannemle telefonda konuştuğum zaman. Durumunun iyi olduğunu söyleyen tek bir kişi bile yok."

Nathan sessizdi.

"Harry, silah ruhsatını elinden çıkardığını söyledi."

"Tanrı aşkına. Harry'nin kendi işine bakması gerek,"

"Onu geri alacak mısın?"

"Evet, herkes için bu kadar endişe kaynağı olduğuna göre alabilirim." Nathan, sesinin canlı çıkmasına gayret etmişti. "Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. O kahrolası silahlarla aran hiçbir zaman iyi olmamıştı."

"Onlar etrafındayken kendine güvenemiyorsun. Bu beni neden mutlu etsin?" Xander'ın sesi birdenbire çok yorgunmuş gibi çıkmıştı.

"O yüzden değil, ahbap."

"Değil mi?"

"Hayır." Nathan onu şöyle bir süzdü. "Hayır. Yani burada koca bir silah dolabı var, değil mi? Onlarla bir sorunum yok."

"Burada tümüyle tek başına değilsin."

Nathan kendini nefes alıp vermeye zorladı, ta ki biraz olsun sakinleştiğini hissedene kadar, derin derin ve uzun uzun soluk aldı.

"Dinle. Özür dilerim. Senin işin endişelenmek değil..."

"Özür dileme," diyerek onun sözünü kesti Xander. "Bu konuda bir şeyler yap. Taşın. Başka insanların olduğu bir yere git. Yeni bir başlangıç yap. Belki annem sana biraz borç para verebilir. Senden ayrıldığını biliyorum ama..."

"Ayrılık karşılıklı olur, ahbap."

"Ama Martin ile olmaya başladığından bu yana çok mutlu. Bahse girerim ki eğer onlardan isteyecek olursam sana yardım edeceklerdir."

"İsteme. Çok ciddiyim Xander. Annenden bir şey isteme."

"Tanrı aşkına, baba... O zaman bir şeyler yapmak zorundasın. Dinliyor musun?" Xander elini saçlarının arasından geçirdi. "Korkuyorum, tamam mı? Arazinin ve bütün bunların –eliyle, pencerenin ardındaki boşluğu gösteren bir hareket yaptı– bu kahrolası taşranın seni de alacağından korkuyorum, tıpkı Cam amcayı aldığı gibi."

Aralarındaki sessizlik motorun uğultusundan neredeyse daha fazla gürültü çıkarıyordu. Nathan durumuyla ilgili olarak kendini bundan daha kötü hissetmesinin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. "Korkmana gerek yok. Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?"

"Telsizini açmakla işe başlayabilirsin."

"Tamam. Bu kolay."

"Ve onu arada bir kullan. İnsanlara hayatta olduğunu bildir."

"Bunu zaten yapıyorum. O sisteme sahibim." Bir yıl önce, sel basıp da Nathan'a telefonla ulaşmak iki hafta süreyle mümkün olmayınca Harry oraya gelmiş ve ona, basit bir GPS uydu takip cihazı sunmuştu.

"Beni, sana bunu vermem için gönderdiler," demişti. "İyi olduğun zaman, bu düğmeye bas, iyi olmadığın zaman da buna. O zaman, Burley Downs'a bir sinyal gönderecektir. Bunu her gece yap, Nathan, bahane yok." Ve Nathan da yapmıştı.

"Başka bir köpek de alman gerek," dedi Xander.

"Başka bir köpek istemiyorum."

"Bahse girerim Cam'in köpeğini almana kimsenin bir itirazı olmayacaktır. Görünüşe göre senden hoşlanıyor."

"Onu istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kimsenin onu zehirlemesini istemiyorum, Kelly'ye yaptıkları gibi."

Xander sessizdi. "Ben, sonuç olarak onun zehirlenmediği kanaatine varmıştım."

"Zehirlendi." Nathan başını iki yana salladı. "Benim, neden bahsettiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, öyle sanmıyorum. Sana inanıyorum. Sadece, Glenn'in ortalıkta hiç zehirli yem bulunmadığını ve onun hastalandığını veya başına ona benzer bir şeyler geldiğini söylediğini düşünüyordum."

"Glenn'in ne dediğini sen nereden biliyorsun."

"Buraya son gelişimde söylemişti."

"Evet. Doğru." Nathan, ileriye baktı. Aralarında, kendisinin hiç alışık olmadığı bir keskinlik oluşmuştu.

"Bak baba, insanlar burada işlerin ters gitmesi için çok da fazla şeye gerek olmadığından kaygılanıyorlar. Ve senin bu yönden diğer insanlardan daha büyük zorluklar yaşadığını da herkes biliyor. Cam amcadan daha fazla..." Xander içini çekti. "Yani sonuçta o bile bununla başa çıkamamış."

"Son zamanlarda işlerin pek de yolunda gitmediğini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu araziyle ilgili değil. Ya da en azından sadece onunla ilgili değil."

"Neyle ilgili o zaman?"

Nathan, hemen yanıt veremedi. "Bilmiyorum. Pek çok şeyle. Bazı kötü seçimler yaptım. Aptalca şeyler. Kahrolası Keith– büyükbabanla ilgili olan."

Nathan devam etmedi ama üzerinden o kadar çok geçtiği bir yoldu ki bu, gideceği yönü gözleri kapalı bile bulabiliyordu artık. Bütün o eğerler. Eğer o gün kasabada olmasaydı? Eğer

arabasının benzinini bir gece önce doldurmuş ve kayınpederiyle karşılaşmamış olsaydı? Eğer yola bir saat erken veya geç çıkmış ve yolun kenarında duran Keith'i hiç görmemiş olsaydı? Eğer yardıma ihtiyacı olan bir adamı öylece bırakarak yanından geçip gitmeseydi? Eğer daha iyi bir insan olsaydı?

Nathan'ın düşünce akışı her zaman için aynı noktada kesintiye uğrardı. Yanıtlar o parlayan, etrafa ışıltılar saçan, o seçilmemiş yolun üzerinde, havada tembel tembel dönüp dururdu hep.

"Sadece araziyle ilgili değil, Xander," dedi tekrar. İçinde oturdukları, kardeşinin arabasının hırıltılarına kulak verirken bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Bir de suskun bir telsiz vardı, ayrıca doğru dürüst işçi bulamıyordu, bankaların borç bildirimlerinden oluşan bir denizin içinde yüzüyordu, soğuk hava deposu çalışmıyordu ve ayrıca şimdi kilitli evi yüzünden oğluna karşı içinde kabaran ani bir öfke dalgasıyla hatırladığı, tek bir şey bile yapmadığı hâlde, sadece oraya kadar gidip gelmiş olduğu için ödemek zorunda olduğu elektrik yüklenicisinden gelecek fatura vardı. Ilse vardı.

Nathan'ın aklına yine bir şey takılmış ve düşünce zinciri keskin bir gıcırtı çıkararak çalışmayı kesmişti. Nathan kaşlarını çattı. Neydi onu durduran şey? Ilse. Hayır, hayır, bu sefer o değil. Arazisi mi? Kısmen ama o da değildi. Elektrik yüklenicisi mi? Belki de? Ama neydi onunla ilgili olan yanı? Nathan, zihnini önceki gün yaptığı telefon görüşmesine geri döndürmeye çalıştı.

"O hâlde, gitmeyi düşünmüyorsun bile?" Xander'ın ses tonu, Nathan'ın hiç tanımadığı bir soğukluktaydı.

"Bunu düşünmediğimden değil..." Nathan kendini odaklanmaya zorlandı. Zihninin gerilerinde, kendisinin erişemediği bir şeylerin yattığını hissedebiliyordu. Ne demişti yüklenici? Depoyu tamir edememişti. Ama yine de Nathan'a fatura kesmek zorunda kalacaktı. Ne var ki bir indirim de yapacaktı çünkü o gün, her halükarda, zaten Atherton'a gitmek zorundaydı.

"O zaman ne?" Xander ona bakıyordu. "Seni burada tutan ne? Ilse mi? O mu?"

"Hayır, ahbap."

"O şey her ne ise," dedi Xander. "Benden daha mı önemli?"

"Hiçbir şey senden daha önemli değil, Xander."

"O zaman, en azından bunu düşünecek misin? Lütfen, baba. Cam'in oraya gitmesine yol açan her ne olduysa..."

Yine aynı şey olmuştu. O başıboş düşünce... Nathan, onu yakalayıp zincirden ayırmaya çalıştı. Arapsaçına dönmüş bir belirsizlik içinde yitip gitmişti.

"...Onun sana da olmasını istemiyorum. Tamam mı, baba?"

Bir sessizlik. "Tamam." Yanıt fazla geç gelmişti.

Xander ona baktı. "Sen beni dinlemiyorsun bile."

"Dinliyorum. Xander, ahbap. Dinliyorum."

"Dinlemiyorsun. Dinlemediğini görebiliyorum."

"Dinliyorum. Ben, sadece düşünüyordum."

"Bu, tam bir saçmalık." Xander arabanın kapısını açmıştı.

"Hadi ama. Lütfen."

"Unut gitsin." Xander kontağı kapatıp motoru susturdu. Farlar bir an titreşip sonra ikisini de karanlıkta bırakarak söndüler. "Umurumda değil. Canın ne istiyorsa onu yap. Ben yatmaya gidiyorum."

Arabanın anahtarlarını Nathan'a fırlattı ve kapıyı çarparak kapattı. Cameron'ın anahtarları suni deri koltuğun üzerine düştüler. Nathan elini uzatıp çentikli sıcak metale dokundu ve parmakları sıkıca sarılmış ip kangalının üzerine kapandı. Yakaladığı sırada serbestçe dönüp duran zihniyle karanlıkta orada tek başına oturuyordu. Peşinde olduğu düşünceydi yakaladığı. Buz gibi rahatsız edici ama tümüyle şekillenmiş olarak gelip zihnine tutunmuştu.

"Hey..." Karanlığa doğru seslendi ama çok geç kalmıştı. Onu duyacak kimse yoktu. Xander gitmişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan'ın arabasının yolcu koltuğu boştu ve böyle olması, bu sefer onda tuhaf bir duygu yarattı. Aşağı yukarı bir haftadır, orasının Xander tarafından doldurulmasına alışmıştı. Duffy pencereden bakarken onu görünce kuyruğunu sallayarak hemen ayak boşluğuna atlamıştı ama bu aynı şey değildi.

Nathan, kayalık çıkıntıya yaklaşırken yol bomboş görünüyor ve sabah güneşi de gökyüzünde yol almaya devam ediyordu. Tekrar yanındaki boş koltuğa baktı ve Nathan, şafak sökmeden önce onu uyandırıp planını açıkladığında Xander'ın ona nasıl baktığını düşünmekten kendini alamadı.

"Sen de gelmek ister misin?"

Xander sadece ona bakmakla yetinmiş sonra da başını ağır ağır iki yana sallamıştı. "Hayır."

Böyle olması iyi, diye düşünüyordu Nathan, yolun gizli yerine geldiğinde yavaşlayıp sonra da arabayı kenara çekerken. Başka kimseye ihtiyacı yoktu, ne de olsa bu, iki kişinin yapacağı türden bir iş değildi. Kayaların arasındaki doğru boşluğu bu kez hemen buldu ve içinden geçti. Az eğimli yamacın başında, bundan dört gün önce Cameron'ın arabasının durmakta olduğu yer şimdi boştu.

Nathan güneş doğmadan önce yükleniciyi telefonda yakalamayı başarmıştı. Ya saat ya da telefon yüzünden Dave'in sesi hiç de neşeli çıkmıyordu.

"Dostum, bugün benim izin günüm. Bak, tamam, soğuk hava

depon için özür dilerim ama tıpkı kararlaştırdığımız gibi oraya geldim sonuçta...

"O yüzden değil, Dave. Dinle. Perşembe günü, Atherton'a gittiğini söylemiştin. O zaman kuzey yolu boyunca gitmiş olmalısın. Benim arazimin sınırının da geçtiği."

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Yola her zamanki saatte çıkmıştım o yüzden de sekiz civarı olsa gerek. Hemen akabinde."

"O zaman hava aydınlanmış olacak. Etrafı görebilecek kadar aydınlık mıydı?"

"Elbette. O kahrolası yolda karanlıkta araba kullanmam ben.

"Benim arazimin civarında bir şey gördün mü hiç?"

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey... Kayaların üzerinde?"

Hüsran dolu bir gülüş. "Hatırladığım kadarıyla hayır ama sorduğun şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ahbap."

"Tamam. Doğrusu ben de bilmiyorum. Sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Fatura yola çıktı korkarım."

"Evet. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Nathan telefonu kapatıp hemen karakoldan Glenn'in numarasını çevirdi. Telefonda, başka yere yönlendirildiğinin bariz göstergesi olan bip sesi geldi kulağına. Onu yanıtlayan memurun bildirdiğine göre, Glenn McKenna kendi alanının kuzeyinden çağrılmıştı. Birkaç günden önce Balamara'ya dönmesi beklenmiyordu.

"Peki ya diğeri? St. Helens'li polis. Çavuş Ludlow."

Klavyeye bir dokunuş. Çok sayıda kayıp verilmiş, diye ekrandaki yazıyı tekrarladı ses. Ludlow da iş için çağrılmıştı. "Size ben yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ses.

"Merkeziniz nerede?"

"Brisbane."

"O zaman, tam olarak yardımcı olabilecek bir konumda değilsiniz."

"Yine de mesaj bırakılabilecek bir konumdayım."

Nathan arkasındaki koridorda bir hareketlenme hissetti ama arkasını döndüğü zaman kimseyi göremedi.

"Çavuş McKenna'ya Jenna Moore'un Birleşik Krallık'ta olmadığını söyleyin. Nerede olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini bilmiyorum ama..." Nathan tereddüt etti. "Ona sadece kendisiyle konuşmam gerektiğini söyleyin."

Nathan bu kez arabasını doğruca yamacın tepesine sürdü ve arabadan indi. Motoru ve klimayı Duffy için çalışır durumda bırakarak Land Crusier'inin arkasını açtı ve bir kürek ile kendi arazisinin etrafı için kullandığı işaret flamalarını çıkardı. Yere baktı. Vaktiyle Cameron'ın arabasının orada durduğuna dair hiçbir işaret yoktu o yüzden de Nathan en iyi tahminini yaparak bayrak direklerini tekerleklerin durmuş olduğunu düşündüğü yerlere dikti.

Aradan yirmi dakika geçtiğinde, Nathan terden sırılsıklam olmuş ama dördüncü direği sağlam bir şekilde yere saplamayı bir türlü başaramamıştı. Sonunda, hüsrana uğramış bir hâlde, direği ötekilerden birine dayadı ve dik durmasını ümit etti. Yeniden arabasının direksiyonuna geçti ve birden, tam aynı noktada, Cameron'ın terk edilmiş arabasında da tıpatıp aynı şeyi yapmış olduğu şeklinde ani bir déjà-vu hissine kapıldı. Ama tam olarak aynısı değildi tabii.

Nathan'ın elleri direksiyonun üzerinde hareketsiz duruyordu. Onun ve Cameron'ın arabaları neredeyse aynıydı ve arabayı da neredeyse aynı yere park etmişti ama bu sefer farklıydı. Birkaç gün önce, Bub, Harry ve Xander ile burada bulunduğu sıradaki hâlini kafasında canlandırmaya çalıştı. Cam'in arabasını eve götürmeyi teklif etmişti, eskimiş sürücü koltuğuna geçmiş, uzanıp pedallar arasındaki mesafeyi kendisine göre ayarlamıştı...

Nathan durdu. Onun ve Cameron'ın boyları aynıydı. Delikanlılık çağlarından beri böyleydi bu. O zaman, neden koltuğu ayarlamak zorunda kalmıştı? Polislerden biri araştırmaları sırasında onu hareket ettirmiş olabilir miydi? Nathan böyle olduğunu sanmıyordu ama emin de olamazdı. Peki ne kadarlık bir

ayarlama yapmak zorunda kalmıştı? Koltuğu geriye doğru mu yoksa öne mi hareket ettirmişti? Düşünmek için kendini zorlayarak uzun bir süre boyunca orada oturdu. Hatırlayamıyordu.

En sonunda motoru çalıştırdı ve ağır ağır yamaçtan aşağı inip aralıktan geçti. Birkaç dakika içinde tekrar yola çıkmış, arazisinin çakıl taşı döşeli yolla komşu olduğu sınıra doğru yol almaktaydı bile. Arabasını yeteri kadar gittiğinden emin olana kadar sürdü sonra bir U dönüşü yaparak gelmiş olduğu yoldan tekrar dönmeye koyuldu. Noel tatili için ara vermeden önce önünde yapması gereken sadece iki işi kalmış bir yüklenicinin ne hızda gideceğini tahmin etmeye çalışarak ne düşük ne de yüksek, belirli bir hızı daima koruyordu.

Şoför penceresinden görünmeyen kayalık yüzeyi gözden kaçırmamak için bilinçli olarak sürekli ileriye bakıyordu. Üç dakika sonra onları gördü.

Bayraklar hemen gözüne çarptılar. Direkleri göğe uzanıyor ve net bir şekilde görülebiliyordu. Nathan'ın, birkaç kez derin derin nefes alıp vermesine yetecek bir süre boyunca görünürde kaldılar sonra da kayalığın kenarı yavaş yavaş pencereye doğru kaymaya başlayınca gözden kayboldular.

Nathan, orada bulunmaktan heyecanlandığı anlaşılan Duffy ile bakıştı. Arabayı geriye döndürüp tekrar denedi. Bu kez onları neredeyse kaçırıyordu, başını tam zamanında çevirerek görüntüden çıktıkları anı yakalayabildi. Üçünce sefer tetikte olduğunu biliyordu ve onları net bir şekilde bir kez daha görebildi. Yanlarından geçtiği sırada içinden saydı. Bayraklar yaklaşık dört saniye boyunca görüntüde kalmışlardı. Ve bunlar, birer bayrak sadece, diye düşündü. Cam'in beyaz Land Cruiser'ı çok daha net olsa gerekti.

Nathan, gizli boşluğa yaklaşıp içinden geçerken arabayı yavaşlattı. Yamacın dibinde park ettiği arabadan inerken yine Cameron'ın koltuğunun konumunu düşünüyordu. Direkleri sökmek, dikmekten çok daha kolay olmuş ve aradan bir dakika bile geçmeden Nathan tekrar yola koyulmuştu bile.

Eve geri döndüğü zaman Xander'a, "Ben haklıydım, ahbap"

diyebileceğini varsayıyordu. Gerçi bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Xander, o sabah yatağında oturmuş, Nathan'ın teorisini dinlerken o kadar da etkilenmiş görünmüyordu.

"Bak," diye fısıldayarak konuşmuştu Nathan, bütün evi ayağa dikmek istemediği için. "Eğer Dave, perşembe sabahı Atherton'a gitmişse kayalıkta Cam'in arabasını görmüş olması gerekirdi."

Xander mahmurluğunu biraz olsun üzerinden atmak için gözlerini ovuşturmuş ve hiçbir şey söylememişti.

"Ama Dave arabayı görmedi."

"Görmediğini söylüyor."

Bir yüklenici neden bu konuda yalan söylesin ki? Bu civardan bile değil. Cam'i de sadece iş için geldiğinde merhaba diyecek kadar tanırdı. Eğer geçerken arabayı görmüş olsaydı bunu kesinlikle söylerdi.

"Öyle sanırım ama..." Xander yastığına dayanıp doğruldu, göğsü çıplak, saçları da dağınıktı.

"Ama ne, ahbap?"

"Belki de sadece gözden kaçırmıştır."

"Neden gözden kaçırsın ki? Glenn arabayı yoldan görmüş. Bize öyle söyledi."

"Glenn bir polis. Bu tür şeylere dikkat edecek şekilde eğitilmiş. Ve bizimle buluşmaya geliyordu, dolayısıyla da Cam'in arabasının oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu."

"İşte bu yüzden de gidip kontrol etmemiz gerekiyor," demişti Nathan. "Yoldan ne kadar görüldüğüne bakmamız."

"Peki ya görülebiliyorsa?" Xander endişeli görünüyordu. "Eğer yüklenicinin yanından geçerken arabayı fark etmediği fazlasıyla açıksa ama o görmediğini söylüyorsa o zaman ne diyeceksin? Arabanın perşembe sabahı orada olmadığını mı?"

"Bilmiyorum. Belki de. Sanırım öyle."

"Ama Steve, Cam amcanın, o zamana kadar ya da o civarlarda çoktan ölmüş olduğunu söylemişti. Eğer arabası bizim onu bulduğumuz yerde değilse, o zaman ne oldu? Onu kim hareket ettirdi?"

Nathan hiçbir şey söylemedi.

"Kim yapabilir bunu? Jenna mı?"

Nathan yine yanıt vermedi.

"Başka biri mi? "diye sordu Xander. "Araziden birileri mi? Bu aileden biri mi?"

"Hadi ama ahbap."

"O zaman ne?" Xander sesini yükseltti.

"Bak, bilmiyorum," diye onu terslediğini duydu Nathan. "İşte bu yüzden bir sonuca balıklama atlamadan önce gidip bir kontrol etmek istiyorum ya."

"Yapma, baba. Bu çok..." Xander ona baktı. "Çılgınca görünüyor."

Nathan, şimdi, önünde uzanan yola ilk kez doğru dürüst bakınca gözlerini kırpıştırdı ve frene bastı.

"Kahretsin."

Yanlış yola girmişti. Yola geri dönmek yerine, dosdoğru çobanın mezarına doğru gitmeye başlamıştı. Bunu yaptığını fark etmemişti bile ve zihninin bir parçası bu konuda endişelenmesi için gerek olup olmadığını merak ediyordu. Motoru rölantiye aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Dağınık ve bağlantısızdılar, âdeta parmaklarının arasından kayıp gidiyorlardı.

Duffy sabırsızlıkla koltuğu tırmaladı ve Nathan gaz pedalına bastı. Arazinin, önünde uzanan yolu gözlerden saklayacak kadar eğim yaptığı hafif yükseltiye yaklaşıyordu. Gaza basıp direksiyonu geniş bir U dönüşü yapacak şekilde çevirerek Land Cruiser'ı az eğimli yamaçtan yukarı çıkarmaya başladı. Doruktan mezarın aşağılarda bir yerlerde olduğu görülebiliyordu.

Ama onun yerine, gördüğü bir toz bulutu oldu.

Nathan durdu, Land Cruiser'ın ucu yükseltinin tepesindeydi. İlk metal parıltısı gözüne ilişmeden önce, hafif pus, uzaklarda yarım dakika boyunca ilerlemeye devam etti. Nathan ayağı gaz pedalında, oturup arabanın gidişini seyretti. Toprak yol boyunca ilerliyordu ve onun hareket ettiği yönde gidilebilecek tek bir yer vardı.

Nathan motoru kapattı ve uzaktaki aracın mırıltısına kulak verdi. İleri uzanıp torpido gözünü karıştırdı ve eski dürbününü

buldu. Duffy yanında inledi. Klima çalışmadığı için arabanın içi giderek ısınıyordu.

Hareket hâlindeki aracı bulana kadar dürbünle etrafı taradı. Onu hemen tanıdı. Yıllar boyunca Cameron'ın arazisinin civarında park hâlinde görmüştü. Genel kullanıma yönelik bir dört çekerliydi ve çoğunlukla gündelik işçiler, son zamanlarda da en sık Simon tarafından kullanılmıştı.

Araba çobanın mezarının birkaç metre ilerisinde yavaşladı, ön camında gökyüzünden başka yansıyan hiçbir şey yoktu. Nathan dürbünü sabitledi. Araç birden durdu, yaptığı açı arabanın önceden şeffaf görünen ön camının kararmasına neden oldu.

Nathan gözünü bile kırpmadan seyretti. Şoför, yolcu koltuğunun üzerinde duran bir şeye uzanınca arabanın içinde bir hareketlenme yaşandı. Uzaktan ve camın ardından Nathan bir elin bileğini ve omuzlara dökülen uzun saçların salınışını görebiliyordu. Direksiyonun başındaki kişi kesinlikle Simon değildi. Bu, bir kadındı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabanın şoför kapısı açıldı ve kot pantolonun örttüğü bir bacak dışarı çıktı. Arabanın açık kalan kapısı kadını gözlerden gizliyordu ve Nathan'ın dürbünü de hafifçe yana kayarak görüntüyü merceğin dışına itti. Nathan kendini sabitlemeyi tam zamanında başararak kapının kapandığını ve kırmızı toprağın ortasında, çobanın mezarının yanında dikilen tümüyle tanıdık figürü görecek zamanı bulabildi.

Ilse.

Nathan nefesini tutmuş olduğunu fark etti ve onu yavaş yavaş serbest bıraktı. Birden kendi varlığını bildirmesi için bir fırsat çıktı önüne ve çıktığı gibi hızla da kayboldu. Nathan ne kornasını çalmış ne camını aşağıya indirmiş ne de bağırmıştı. Bütün bunları yapması gerekip gerekmediğini düşünmeye başladığında ise çok geç olmuştu artık.

Sırtı ona dönük duran Ilse ufak tefek ve yalnız görünüyordu. Ayaklarının dibinde kara bir gölge duruyordu. Bir tür çanta diye düşündü, onun birden arkasına dönmemesini umut eden Nathan. Ilse'nin epeyce uzağında bulunuyordu, arabası ise kirli ve neredeyse üzerinde durduğu toprakla aynı renkteydi. Onu yükseltinin kenarında, hafif ileriye park etmişti ve güneş de büyük ölçüde onun lehine çalışıyordu. Ilse o tarafa dönecek olsa bile kendisini ancak kısmen görebilecekti. Arabayı görmesi ise belki ancak doğrudan doğruya ona baktığı takdirde mümkün olabilirdi. Bakmadığı zaman da zemin, mesafe ve hareketsizlik yeterince koruma sağlayacaktı.

Nathan dürbününü indirdi, kendini huzursuz hissetmişti. Aşağıda, Ilse'nin yere çömelip çantaya uzandığını gözden kaçıracaktı neredeyse. Duffy inledi ve Nathan, plastik bir fincana biraz su doldurup ona doğru itti. Bir ter damlası şakağından aşağı inip gözüne damladı. Klima çalışmadığı için arabanın için hızla ısınmıştı. Nathan oturuşunu tekrar değiştirerek ter içindeki sırtını arkaya yasladı. Eli arabanın anahtarlarının üzerinde geziniyordu. Şu anda motorunu çalıştırması mümkün değildi. Bunu yapacak olursa Ilse'nin çıkan sesi duymamasının hiçbir yolu yoktu. Nathan dürbünü tekrar eline aldı.

Ilse çantadan bir şey çıkarmıştı ama Nathan'ın bulunduğu açıdan onun ne olduğunu anlayabilmesi mümkün değildi. Öne eğilmiş, kocasının cesedinin üzerinde bulunduğu toprağa iyice yaklaşmıştı ve mezar taşı yüzünden kısmen gizleniyordu. Nathan ciğerlerini sıcak havayla doldurdu ve su şişesinin dibini Duffy'nin fincanına boşalttı. Suyun geri kalanı arkada, kendisinin uzanamayacağı bir yerde duruyordu. Arabanın içi artık boğucu bir hal almaya başlamıştı. Nathan camı hafifçe aralamaya cesaret etti. Hiçbir değişiklik olmadı.

Glenn, birkaç yıl önce ona, karısıyla tartışan James Buchanan adında kasabadan birinin hikâyesini anlatmıştı. İşin aslı, bu bir tartışmanın çok ötesindeydi ve işler kızışınca kadın James'i evden atıp sonra da kapıyı kilitlemeyi başarmıştı. James kapıya vurmuş, ardından kadın ona yanıt vermeyince de evin arkasına dolaşıp bir kriket sopasıyla klimayı parçalamıştı. Sonra da elinde sopayla oturmuş ve beklemişti. Glenn'in söylediğine göre kadın, kapıları da pencereleri de açamayacak kadar korkmuş durumdaydı. En sonunda da sıcak yüzünden bayılmıştı. Orada, mutfakta yatarken neredeyse ölmek üzereydi. Nathan, Glenn'in bunu, onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığı için anlattığını düşünmüştü. *Bak. Başkalarının da kötü şeyler yaptığı oluyor işte.* O sırada Nathan'a kendisini hiç de iyi hissettirmemişti bu –hem de hiç– ama şimdi derisi koltuğa yapışmış bir hâlde otururken bu hikâyeyi düşünmekten kendini alamıyordu. Duffy'ye baktı ve camı biraz daha araladı.

Ilse'nin orada daha ne kadar kalmayı planladığını merak etti. Sıcaklığı, aşağıda onun da hissediyor olması gerekirdi. Bir kez daha baktığı zaman Ilse'nin omuzlarının hareket ettiğini gördüğünü sandı. Acaba ağlıyor mu, diye merak etti.

Kendisi ter dökerken Ilse, bir dakika daha çömelmiş hâlde kaldı ve sonra nihayet ayağa kalktı. Nathan soluğunu bıraktı. Çantasını yerden almadan önce, elini mezar taşının üzerinden geçirdi. Mezara son bir kez daha baktıktan sonra da arabanın kapısını açtı.

Nathan, bir eliyle yüzünü kurulamak istedi ama Ilse aniden durunca hareketin orta yerinde donup kaldı. Ilse başını ağır ağır hareket ettirerek araziyi tarıyordu. Bakışları onun bulunduğu tarafa yöneldiğinde Nathan'a sanki orada duraksamış gibi göründü. Nathan soluğunu tuttu, sanki doğrudan doğruya birbirlerine bakıyorlarmış gibi dürbününü aşağı indirdi.

Şu anda birinin varlığını hissedebilir misin?

Sadece biz varız.

Nathan kıpırdamaya cesaret edemedi. Kalbi kulaklarında atarken dürbününü yeniden kaldırıp baktı. Ilse onu görmüş müydü acaba? Bundan emin olamazdı ama yüzünde de onun, herhangi bir yere odaklanmadığını gösteren ve Nathan'a, belki de kendisini görmemiş olabileceğini düşündüren bir ifade vardı. Ilse, sonunda gözlerini indirdi. Arabasına bindi ve Nathan, onun motoru çalıştırdığını duydu.

Ilse, gelmiş olduğu yönden geriye dönerken Nathan onun arkasında bıraktığı toz bulutunu seyrederek oturdu. Sonunda, o da kendi motorunu çalıştırmadan önce, kendini Ilse tümüyle gözden kaybolana kadar beklemeye zorladı.

Hava önce ılık geldi ama Nathan büyük bir rahatlamayla derin derin nefesler alarak ciğerlerini doldurdu. Arabadan inip arkadan su şişelerini aldı, hem kendisi hem de Duffy kana kana içerlerken Nathan saatini kontrol etti. Ilse, mezarın başında toplamda on beş dakikadan az kalmış olmalıydı. Ona sanki daha uzunmuş gibi gelmişti ama aslında hiç de öyle değildi. Nathan kaşlarını çattı. Bunca yolu sadece on beş dakika geçirmek için

kat etmek. Birden Sophie'nin sesi çınladı zihninde. Mezarın başında hiçbir şey yapmadık. Arabadan indik, sonra tekrar eve döndük.

Nathan sudan kocaman bir yudum daha aldı, ufku seyretti ve dinledi. Toz yoktu, gürültü yoktu. Ilse gitmişti. Arabayı vitese taktı taktı, yükseltiyi aşarakyavaş yavaş aşağı, mezara doğru indi. Arabasını mezarın biraz uzağına park etti ve dışarı çıktı. Mezar taşının çevresindeki toz halkası uzun zaman önce kaybolmuş ama yerini Ilse'nin ayak izleri almıştı. Zeminde, Ilse'nin diz çöktüğü yerde oluşan ufak çukurları görebiliyordu. Ilse acaba dua mı ediyordu, diye merak etti Nathan. Hiç de o tür birine benzemiyordu ama ölüm, insanlara tuhaf şeyler yaptırırdı. Nathan, mezar taşına dokundu, güneşin altında sıcacıktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyor ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sonunda kendisi de diz çöktü ve birden gördü.

Cameron'ın bedeninin açmış olduğu çukur bozulmuştu. Geçen sefer, Bub ve Harry ile geldikleri zaman çukur neredeyse doldurulmuştu ama şimdi yine farklı görünüyordu. Nathan eğilip yere dokundu. Toprak yeni altüst edilmişti. Ilse'nin oraya herhangi bir şey bırakıp bırakmadığına bakarak bir elini arasından geçirdi ama hissedebildiği tek şey kumlu toprak oldu. Muhtemelen tohum olduğu düşünülebilecek çok küçük bir iki şey vardı ve Nathan babasının mezarını düşündü. O ve kardeşleri adamı sevmemişlerdi bile ama yine de onun için bir ağaç dikmişlerdi. Acaba Ilse de Cameron için buna benzer bir şey mi yapmıştı?

Güneş, Nathan'ı soluksuz bırakıyordu ve sonunda mezar taşının sağladığı gölgeye ulaşana kadar dizlerinin üzerinde ağır ağır yer değiştirdi. Hareketleri, tozun üzerinde, Nathan'ın kendisini hafifçe hasta hissetmesine yol açan tanıdık bir iz bırakıyordu. Öylesine hızlı ayağa kalktı ki başı döndü.

Nathan arabasının güvenliğine geri dönünce klimayı çalıştırdı. Serin havaya tekrar kavuşmak ona fiziksel bir rahatlama sağlamıştı ve arkasına yaslanıp bedenindeki dokuların ısı değişimine yanıt verip yavaş yavaş normale dönmesini hissederek oturdu.

Cameron arabasında kalabilmek için bir ölüm kalım savaşı vermiş olacaktı.

Bu düşünce durup dururken aklına gelmişti. Nathan su şişesine uzandı ve büyük bir yudum aldı. Cameron erzak ve sığınacak bir yer olmadan dışarıda bulunmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bu ölüm fermanı demekti. Eğer Cam arabasından ayrılmaya zorlandıysa bunu yapmamak için mücadele vermiş olmalıydı. Nathan mezara baktı. Kardeşinin bedeninin, muşambayı kaldırdığı andaki hâli geldi gözlerinin önüne. Yüzünde de ellerinde de hiçbir yaralanma izi yoktu.

Nathan, sudan küçük bir yudum daha aldı ve bunun üzerinde düşündü. Aradan bir saat geçtiğinde ne düşünmesi gerektiğinden hâlâ emin olamamıştı. Artık oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Yarın Cameron'ın cenaze töreni yapılacaktı. Toprağa verilecek biri daha. Nathan'ın geri dönüp oğluyla konuşması gerekiyordu. Ilse ile konuşması. Ama onun yerine güneş iyice batıp gölgeler neredeyse mezar taşının dibine vurana kadar arabasında, mezarın yanında oturdu.

Hiç kimse gelmedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Nathan, mezarın yanından öylesine geç bir vakitte ayrıldı ki eve geri döndüğünde neredeyse gece olmuştu ve arabasını park ederken evin bütün pencerelerinin aydınlık olduğunu gördü. Arabasının kapısını çarparak kapattı ve gözleri avlunun karşısındaki büyük okaliptüs ağacına takılınca durdu. Altındaki giderek koyulaşan karanlıkta zorlukla görülen ama gözden kaçırılmasına da imkân olmayan içi boş, kara bir delik vardı.

Nathan oraya doğru yürüdü ve başında durdu. Cameron'ın mezarı derin kazılmıştı ve boştu, yarın için hazırdı. O gece, dingoların ulumaları duyulmuyor ve Nathan arkasına dönüp yorgun argın eve doğru yürürken hava kendini sıcak ve yoğun olarak hissettiriyordu. Tel kapıyı arkasından kapatırken mutfaktan duyulan sesler boğuk ama ısrarcıydı.

"Demiştin ki –yo, o zırvalıktan bahsetme bana– demiştin ki, bir deneyebiliriz..."

"Tanrı aşkına, bunu biliyorum Bub ama yine de yapacak başka binlerce işim var ..."

Nathan içeri girince üç yüz birden dönüp ona baktı.

"Harika, işte takviye kuvvetiniz de geldi," diye patladı Bub mutfak masasında oturan Ilse'ye. Ilse'nin üzerinde, Nathan'ın, daha önce çobanın mezarının başındayken gördüğü aynı giysiler vardı ve bir şarap kadehine gözlerini dikmiş bakıyordu. Görünüşe göre, Nathan geldiği sırada Bub volta atmakla meşguldü, kararlılığı yüzünden okunuyordu, bu arada Liz ise aralarında tarafsızlığını koruyordu.

"Bub, biraz sakin ol lütfen." Liz, Nathan'a şöyle bir göz attı. "Uzun süredir ortalıkta yoktun."

"Çitlerde bir şeyi kontrol ediyordum. Burada neler dönüyor?"

"Hiçbir şey," dedi Ilse."

"Kahrolası hiçbir şey..." Bub'ın sesi, sanki sarhoşmuş gibi çıkıyordu. "Sizin kahrolası emirlerinizi dinlemeyeceğim."

"Kimse senden bir şey yapmanı istemiyor, Bub!"

Bub Nathan'a baktı. "Söyle ona. Benim toplu alım planımın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştün, değil mi?"

"Dur..." Nathan, hiçbir şey anlamadığını hissediyordu. "Bütün bunlar ne hakkında?"

"Söyle ona." Bub'ın sesi yükselmişti." Ona bu konuda benim haklı olduğumu söyle."

Nathan kaşlarını çattı. "Daha ne olup bittiğini anlanma fırsatım..."

"Hayır. Tabii ki olmadı. Tanrı aşkına, bu kahrolası işin sonunda böyle olacağını biliyordum." Bub gözlerini kapattı. "Bu, tam bir saçmalık..."

"Bunu, neden yapıyorsun?" diye sordu Nathan. "Bu konuyu daha sonra konuşsak olmaz mı? Yarın, onu gömüyoruz."

"Evet." Bub gözlerini açtı ve Ilse'ye baktı. "Yine de bazı konular açısından, her şerde bir hayır vardır, değil mi?"

"Bub!" dedi Liz. "Yeter!"

Bub kapıyı arkasından çarparak mutfaktan çıkarken Ilse kılını bile kıpırdatmaktan oturuyordu. Bub'ın giderken çıkardığı ses yankılanırken hepsi de arkasından baktı.

Nathan "onun nesi..." diye söz başlamıştı ki Liz ona döndü.

"Senin de ondan bir farkın yok. Hâlâ oğlunla konuşmadın mı? Bütün gün, senin için Senin için endişelenip durdu sürekli. Harry'nin seni aramaya gönderilmesini istedi."

Nathan ağzını açtı. "Ona nereye gideceğimi söylemiştim."

"Gideli saatler oldu."

"Olsun..."

"Telsizin de kapalıydı. Yine."

"Kahretsin. Peki, tamam. Özür dilerim."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim." Nathan bir yanıt veremeden Liz, Ilse'ye baktı. "Hiç değilse, sen iyi misin?"

Hâlâ masa oturmakta olan Ilse ne kıpırdadı ne de başını kaldırıp baktı. "Evet."

"İyi." Liz mağlup olmuş görünüyordu." O zaman, ben, Bub'a bakmaya gidiyorum".

Kapı otomatik olarak arkasından kapandı. Ilse, hâlâ, önünde duran kadehe bakıyordu. Nathan buzdolabını açıp bira aldı, tezgâha dayanarak bira kutusunu açtı ve bir yudum aldı. Kırmızı tozun, Ilse'nin gömleğinin ve kot pantolonunun kıvrımlarında bıraktığı izleri gördü. Aynı izler kendisininkilerde de vardı. *Sadece sor ona.* Onun yerine başıyla kapıyı işaret etti.

"Bub'ın toplu alım işi konusunda bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Sanırım bu, toplu alımdan ziyade bundan sonra burada kararların kimler tarafından alınacağıyla ilgili."

Nathan yanıt vermedi.

"Cameron'ın avukatını aramış," dedi Ilse.

"Bub mu?"

"Ona arazinin paylaştırılması konusunu ve bundan sonra neler olacağını sormuş."

"Peki avukat ne demiş?"

"Cam'in hissesinin kızlara gideceğini."

"Sana değil mi?"

"Teknik olarak hayır. Ben, onlar yeterince büyüyene kadar vasiyim sadece. Ama sorun şu ki ona gitmeyecek. Ya da sana." Ilse şimdi başını kaldırmış, ona gerçek anlamda bakıyordu. "Lütfen, bana, bunu zaten bildiğini söyle."

"Evet. Sorun değil."

Ilse rahatlamış görünüyordu. Sonra masanın altında bir ayağını kaldırdı ve bir sandalyeyi hafifçe itti. Nathan önce tereddüt etti, sonra da sandalyeyi çekip oturdu.

"Bub'ın Cameron'ın avukatının kim olduğunu bilmesine bile şaşırdım," dedi. "Onu aramak şöyle dursun."

"Annen de aynı şeyi söyledi. Ama ben ona söylemiştim. Bub

hepinizin zannettiğinden daha uyanık. Özellikle de araziyle ilgili işler konusunda. Her halükarda..." İçini çekti. "Zannederim, öğrenmek için gerçekten de çok hevesliydi."

Cameron ona farklı bir vaatte mi bulunmuş?"

"Bilmiyorum. Ama şimdiki durumda senin, benim ve onun alacağı paylar, sanırım, Bub'ın..." Tereddüt etti ve kadehinden bir yudum aldı. "kendini dışarıda bırakılmış hissetmesine yol açtı ya da onun gibi bir şey."

"Belki de senin araziyle ilgili olarak ne yapmayı planladığın konusunda endişe duyuyordur."

"Tanrım, bu konuyu düşünmemiştim bile. Yani sanki böyle olmasını ben istemişim gibi. Belki de ona satabilirdim, ağzımı açmama fırsat verseydi eğer."

"Buna parasının yeteceğinden kuşkuluyum," dedi Nathan.

"Ya da sana o zaman."

"Benim kesinlikle yetmezdi."

"Arkadaş indirimiyle bile mi?"

"Çok çok yakın arkadaş olmamız gerekirdi bunun için."

Aralarındaki sessizlik kenarından köşesinden başka bir şeye bağlanmaya başlıyordu. İkisi de mahcubiyet duyamayacak kadar yaşlıydı ve Nathan, onun, ağzının tam köşesinin kıvrıldığını gördüğü hissine kapıldı. Ilse, önce Nathan'ın elindeki boş bira kutusuna baktı sonra da ona.

"Bir tane daha ister misin?"

Nathan tereddüt etti. O yakınlarındayken, mantıklı düşünebilme yetisini korumayı tercih ederek çok fazla içmemeye çalışıyordu. Yine de. Tam karşısında oturuyor, ona bakıyordu şu anda. Eh, içebilirdi.

Bunun bedelini, sonradan, birkaç gün içinde, kendi boş, sessiz evine döndüğü zaman fazlasıyla ödeyeceğini biliyordu Nathan. Yıllar içerisinde, uzun aralıklar boyunca kendi başına kaldığı zamanlarda yalıtılmışlıkla başa çıkmanın tuhaf bir biçimde kolaylaştığını keşfetmişti. Sonra da yalnızlık, kimi zaman geriden geriye hissedilen hafif bir baş ağrısı düzeyine indirgenerek onun için âdeta bir rutin şeklini almıştı. İlk başlarda insanların

temasına karşı duyduğu umutsuz özlem de değişmişti. Eskiden başkalarının refakati onu rahatlatıyor olmalıydı ama artık, onlar gittikten sonra, Nathan'ın uzun bir süre boyunca, tek başına başa çıkmak zorunda kalacağı karmaşık duygular uyandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Aslında bu o kadar kötü bir şey olmasa bile, kendini toplamak onun için her seferinde daha da güçleşiyor ve normal hâline geri dönmesi de giderek daha uzun bir zaman almaya başlıyordu. Ama başkalarıyla zaman geçirmek kötü bir şey olsa bile Ilse ile zaman geçirmek daha da kötüydü. Bunu ne kadar isterse istesin, ki benliğinin en büyük ve en derin parçası gerçekten istiyordu, kendine bunu yapmak Nathan'ın elinden gelmiyordu.

Şimdi de mutfak saati gürültülü bir sesle tik taklarını sürdürürken ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Hayır, teşekkürler."

Kendisi ayağa kalkarken Ilse'nin gözleri onu takip etti ve birdenbire Ilse, çok yalnız göründü. Nathan sandalyesini itti.

"Gidip Xander ile konuşsam iyi olur." Bu, gerçekten de doğruydu.

Ilse bir an için masaya baktı, sonra da başını salladı. "Endişeli görünüyordu."

"Sana bir şey dedi mi?"

"Hayır. Ama ben günün büyük bölümünde burada değildim. Onu görmedim bile."

"Ah, öyle mi?" Nathan, sesinin canlılığını korumaya çalıştı. "Ne yapıyordun?"

Ilse omuzlarını silkti ve kırmız tozlar, kumaşın kıvrımlarında daha da derinlere yerleşti. "Buradan uzaklaşmam gerekiyordu, o yüzden ben de işçilerin aracını aldım ve bir araba gezintisine çıktım."

Nathan kaşlarını çattı. "Seninkinin nesi vardı?"

Ilse, tuhaf bir şekilde, neredeyse eğlenmiş göründü. "Sağı solu hiç belli olmuyor. Birkaç kez yolda kaldım."

"Cam ve Harry çalışmasını sağlayamıyor mu?"

"Bazen ama o zaman da başka bir tarafı bozuluyor."

"Benim bir bakmamı ister misin? Onlar tamir edememişlerse ben de herhangi bir vaatte bulunamam gerçi."

Nathan, koridorda bir hareketlenme duyduğunu sandı ve ikisi birden boş kapı eşiğine baktılar. Kimse yoktu. Ilse tekrar önüne baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Neden olmasın?" dedi. "Teşekkür ederim. Küçük garajda duruyor."

"Sorun değil." Nathan masadan uzaklaştı. Sor ona. "Bugün nereye gittin?"

Ilse'nin bakışları bir kez daha kapının eşiğine yöneldi. Hâlâ boştu. "Kimseye söyleme."

"Tamam."

"Çobanın mezarına gittim. Biraz tek başına kalıp Cameron'ı düşünmek istedim. Yarın, cenaze töreninde, herkes ondan bahsedecek..." Yere baktı. "Cam'in –benim tanıdığım Cameron'ın– bütün bunların ortasında yitip gidebileceğini hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nathan, başını salladı. Yarın Cameron'ı gömeceklerdi ama Nathan yine de bir parçasının, hâlâ kardeşinin çıkıp gelmesini beklediğini fark etmişti. Birlikte büyüdüğü, kavga ettiği ve kendince sevdiği adamın artık var olmaması ona neredeyse inanılmaz geliyordu. Dışarıdaki derin çukurun Cameron için olabileceği.

"Evet," dedi sonunda. Ilse'ye baktı, toz içindeki yakasının üstünde gözleri dolu doluydu. "Ne demek istediğini anlıyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Xander'in odasının kapısı kapalıydı.

Nathan kapıyı vurdu. "Girebilir miyim?"

Yanıt gelmedi. Nathan bekledi, sonra yine de kapıyı açtı. Oğlu yatağın üzerine uzanmış, kitap okuyordu. Başını kaldırıp da bakmadı bile.

"Dönmüşsün."

Nathan yatağın ucuna oturdu. "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim."

Xander önündeki sayfaya bakıyor, gözleri hiç hareket etmiyordu sonra kitabı göğsünün üzerine indirdi. "Denemeni yaptın mı?" Sesi hiç de dostane çıkmıyordu.

"Evet."

"Yoldan bayrakları görebildin mi?"

Üç denemeden ikisinde. "Her seferinde değil."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

Xander yatağa geri uzandı ve kitabını yeniden eline aldı.

"Büyükannen, senin endişelendiğini söyledi."

Yanıt yoktu.

"Ben, gerçekten üzgünüm, ahbap."

Xander önündeki sayfaya bakıyordu. Nathan elinden geldiği kadar uzun bir süre bekledi sonra sessizliği bozan kendisi oldu. "Ben, gerçekten istememiştim..."

"Sorun yok." Xander bir sayfayı çevirdi.

"Aslında var, değil mi? Eğer üzgünsen var demektir."

Yanıt gelmedi.

"Xander..."

Xander öfkeli bir ses çıkardı. "Ne söylememi istiyorsun? Okumaya çalışıyorum."

"İstiyorum ki..."

"Neyi?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri onarmayı."

Xander bir sayfa daha çevirdi. "Bunun için endişelenme. Seninle tartışmanın anlamı yok. Annem haklıydı. Sen hep böylesin."

"Nasıl?"

Xander başını iki yana salladı. "Unut gitsin."

"Ahbap, bana söyleyebilirsin."

"Hayır." Xander'ın yüzü kitabın arkasına gizlenmişti. "Canın ne istiyorsa onu yap. Artık umurumda değil."

Nathan bekledi. Upuzun dakikalar hiç acımadan geçip gitti. Sonunda Xander bir sayfayı daha çevirdi ve Nathan da kalkıp odayı terk etti.

*

Ilse'nin dört çekerlisinin üzeri kaçınılmaz bir şekilde, bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Küçük garaja park edilmiş tek araç oydu ve birileri de bir yığın boş kasayı onun önüne yığmıştı. Bir süreden beri oradaydılar görünüşe göre. Acaba araba ne zamandan bu yana bozuktu? Nathan ayak boşluğundan anahtarları bulup çıkarırken bunu merak ediyordu.

Arabaya binince sürücü koltuğunu kendine göre ayarlaması gerekti ve aynı şeyi Cameron'ın terk edilmiş arabasında da yapmak zorunda kaldığı tekrar aklına geldi. Düşünceyi, ondan ne anlam çıkarması gerektiğini bilemeden bir kenara itti ve motoru çalıştırmayı denedi. Motor önce uzun süredir hiç kullanılmadığı için biraz tekledi ama sonra canlandı ve en düşük hızda çalışmaya başladı. Nathan motorun hırıltısına kulak verdi. Açık seçik ve düzenliydi.

Akşam karanlığında içerisini daha net görebilmek için lambalardan birini yaktı ve kaputu açtı. Üzerine eğilip içerisini, so-

run çıkarması en muhtemel noktalardan başlayıp daha az sorunlu alanlarla devam ederek inceledi. Bir saat sonra bir elinde fenerle şasinin altında yatıyordu ve sorunun ne olduğunu hâlâ ortaya çıkaramamıştı.

Çalışırken düşünceleri Xander'a kaymıştı. Özellikle de yıllar öncesine ait çok silik bir anıya... Oğlu o sırada sekiz yaşındaydı. Nathan, tek başına çıktığı gezintilerden birinde açık havada kamp kurmuştu. Land Cruiser'ının arkasında uyandığı zaman Xander'ın, kendisininkinin yanında duran uyku tulumunun boş olduğunu gördü. Dışarıdan gelecek, sert zemine akan idrarın sesini veya açılan bir mısır gevreği paketinin hışırtısını duymayı bekleyerek bir süre orada öylece yattı. Bunların hiçbirini daha doğrusu hiçbir ses duymayınca seslendi. Ama yanıt alamadı.

Nathan doğrulup oturdu. Hava şimdiden boğucu bir hal almış, elbiseleri terden vücuduna yapışmıştı. Bu kez sesinden havaya yayılan endişeyi açıkça hissedebiliyordu. Yine yanıt gelmedi.

Korkusu sınırsız ve aniydi. Nathan güçlükle ayağa kalktı ve arabasının yanında durdu, dehşetten neredeyse baktığı yeri göremeden etrafı tararken kalbi deli gibi çarpıyordu. Öğle vakti hava sıcaklığı kırk derecenin üzerinde olmalıydı. Xander'ın beden ölçülerine sahip bir çocuk, suyun ve şansın durumuna bağlı olarak ancak yarım gün dayanabilirdi. Ne kadar uzağa gitmiş olabilirdi ki? Nathan bunu bilemiyordu. Xander'dan çok daha küçük çocukların, hatta yürümeyi yeni öğrenmiş olanların bile kilometrelerce yürüyebildikleri bilinirdi. Evlerinden kırk kilometre uzakta bulunan çocuklar olmuştu. Bazıları şanslıydı, bazıları için ise çok geç kalınmıştı.

Nathan, güneşin kendisini bitkin düşürdüğünü hissediyordu. Hiçbir yönde oğlunun izinin olmadığından emin olduğunda o yönlerden birini rastgele seçip o tarafa doğru koşmak için duyduğu şiddetli arzuya karşı mücadele etmek zorunda kaldı. Bunu yapmak yerine kendini arabasına binip onu çapı giderek büyüten çemberler çizecek şekilde sürmek için zorladı.

Xander'ı, on beş dakika sonra, alçak bir tepenin üzerinde,

bir inekle buzağısının peşinden bu kadar uzaklara gidebilmiş olmanın verdiği şaşkınlık içinde etrafına bakınırken buldu. Babasının panikten kıpkırmızı olmuş suratının yarattığı şaşkınlık sayılmazsa gayet iyiydi. Ama o anlar, Nathan'ın yaşamının en korkunç on beş dakikasını oluşturuyordu. Xander'a sıkıca sarılmış, sonra da duyduğu rahatlamayla iyice bir sarsıp ona ne o zamana kadar ne de ondan sonra hiçbir zaman bağırmadığı şekilde bağırmıştı.

Şimdi ise Nathan uzanmış, Ilse'nin dört çekerlisinin yan kısmının altına bakıyordu. Kaşlarını çattı, sonra da fenerini söndürdü. Dışarıya doğru kaymaya başlamıştı ki garajın dışından gelen yumuşak ayak seslerini duydu. Doğrulup karanlıkta gözlerini kırpıştırarak kapıya baktı. Harry göründü.

"İşte buradasın. Annen de seni arıyordu." Gözleri Nathan'ı atlayıp toz içindeki araca yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ilse, arabasının haylazlık ettiğini söyledi."

"Yine mi?"

"Öyle görünüyor." Nathan ayağa kalkıp ellerindeki gres yağını sildi.

Harry ışığın içine adım attı. Elinde, iki tane kanlı dingo kafası geçirilmiş, iri bir kanca sallanıyordu. Kapağı açık kaputun altını öyle uzun bir süre boyunca inceledi ki Nathan sinirlenmeye başladı. Geç olmuştu ve o da yorgunluğunun giderek arttığını hissediyordu.

"Annem ne istiyormuş?" diye sordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedi." Harry tuhaf bir açı oluşturacak şekilde dikiliyor, neredeyse yolu kapatıyordu. Yarınla ilgili olarak her şey yolunda mı?"

"Sanırım." Dışarıda, yeni mezar gözlerden iyice saklanmıştı. "Cam için çukuru kim kazdı?"

"Büyük ölçüde ben ve Bub. Xander ve Simon da yardım etti."

Böyle bir işte, sırt çantalının kendisinin yerini almış olduğu düşüncesi, Nathan'ı sinirlendirmişti. "Yardım etmek için benim de burada olmam gerekirdi."

"Evet. Gerekirdi." Köpek kafalarından sızan ince kan, cılız ışığın altında kapkara görünüyordu. "Aranızdaki problemler ne olursa olsun, o yine de senin kardeşindi."

Sesindeki yargılayıcı ton, Nathan'ın öfkelenmesine yol açtı.

"Benimle mi? Ya sana ne demeli? Ölmeden kısa bir süre önce Cam ile tartıştığınızı duydum."

Harry, ona ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Simon sizi duymuş. Bir gece, sen jeneratörü kapatmaya gittiğin zaman."

Harry'nin yüz hatlarında, kaşlarını çattığı söylenemeyecek kadar derin kırışıklıklar meydana geldi. "Ben tartışma demezdim." Başparmağını tel kancanın ucundan geçirdi. "Cam ve ben zaman zaman ağız dalaşı yapardık. Tıpkı ikinizin yaptığı gibi... Bunu sen de biliyorsun."

"Ne hakkındaydı?"

"Her zamanki gibi... Buranın işletilmesiyle ilgili..." Harry yere baktı, yüz hatları gölgelerin içinde kayboldu. "Sana Cam'e bir şeyler olduğunu söylemiştim, bu da işini etkiliyordu. Konsantrasyonu sıfıra inmişti, sürekli olarak onun peşinden gidip her şeyi ikinci kez kontrol etmek zorunda kalıyordum."

"Simon, sesinin öfkeli çıktığını söyledi."

"Artık katlanılmaz bir hal almıştı. Ve de geç kalınmış bir tepkiydi. Ama belki ben de artık bıkmaya başlamıştım."

"Ve burada neler döndüğünü bildiğin gibi bir şeyler söylüyormuşsun."

Harry keyifsiz bir biçimde sırıttı. "Eh, bunun da yeterince doğru olduğu söylenebilir, değil mi? Aksini iddia edebilecek biri var mıdır sence?

Nathan olduğunu hiç sanmıyordu. Harry bu araziyi, muhtemelen kendisinin ya da kardeşinin tanıdığından çok daha iyi tanıyordu. Ama buna rağmen ve yolunda giden ya da gitmeyen her ne olursa olsun tapunun üzerinde onların adları yazıyordu. Nathan, Harry'nin buradaki varlığının hiçbir güvencesi olmayan bir yabancının varlığı olduğunu anlamıştı ve şimdi de bunu düşünüyordu. Burası onun evi olabilirdi, kendisi de aile-

den biri gibi görünebilirdi ama Çavuş Ludlow haklıydı, Harry burada sadece bir çalışan konumundaydı. Ve onu işten çıkarmak için de Cameron'ın –ya da şimdi Ilse'nin– tek bir sözü yeterli olacaktı.

"Harry," dedi Nathan. "Cam seni hiç başından atmakla tehdit etti mi?"

"Hayır, dostum."

Sadece körü körüne yapılmış bir denemeydi Nathan'ınki ama yanıt öylesine güçlü bir aldırmazlıkla gelmişti ki Nathan'ın içine kuşku tohumları ekmeye yetip de artmıştı bile. Burayı son derece verimli bir şekilde işleten Cameron'ı düşündü Nathan. Harry'nin söylediği gibi gemiyi gayet iyi yürütüyordu. Peki ama bir işçinin, o işçi Harry bile olsa, kendisine, bu şekilde meydan okumasına izin verir miydi acaba?

Nathan şimdi ona bakıyordu. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Harry. "Bak, belki ihtiyacım vardır diye, bana buranın başında kimin olduğunu hatırlattı. Ve benim kendi işime bakmamdan daha çok hoşlanacağını söyledi. Ama onun pusulasını şaşırması bana burada yapılacak daha fazla işin çıkması anlamına geldiği için, bu da ister hoşuma gitsin isterse de gitmesin benim işim hâline geliyor. Bu durumu ona bildirmekten başka çarem yoktu, dolayısıyla ben de bunu yaptım."

"O yüzden mi bize hiçbir şey söylemedin?"

"Bir şey söylemedim," dedi Harry, "çünkü bu yüzden kendimi kötü hissediyordum – hâlâ da öyle hissediyorum. Cam'in, söylemem gereken şeyi duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunu bilemiyorum. Belki de konuşulanlara daha fazla kulak vermem gerekirdi. O Jenna denen kadının onunla temasa geçmeye çalıştığını bilmiyordum ya da bu yüzden ne kadar büyük bir gerilim içinde olduğunu. Keşke söyleseydi."

Nathan, bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Sence, o söz konusu olduğunda neden bu kadar büyük bir endişe duyuyordu?"

"Bilmiyorum. Cam o sırada yanlış hiçbir şey yapmadığını söylemiş ve ben de ona inanmıştım." Nathan'a baktı. Sen aynı şeyi söylediğinde sana da inandım."

"O, İngiltere'de değilmiş. Birkaç haftadan beri ülkesinin dışındaymış... Görünüşe göre, Bali'de."

Harry sessizliğini hâlâ koruyordu. "Doğru mu bu?"

Sessizlik daha da uzadı.

"Bak," dedi Harry, sesi şimdi yumuşamıştı. "Cam'in başına gelen bütün bu şeyler... Karmaşık gibi görünüyor ama oturup düşünülecek olduğunda aslında hepsi de son derece basit, bana göre."

"Öyle mi?"

"Evet. O, mutlu bir adam değildi. Hem de hiç değildi. Ve ben, bu durumun uzun bir süreden beri devam ettiğini düşünmeye başladım." Harry içini çekti. "Şu cenaze işini aradan çıkarmamız gerekiyor. Ondan sonra her şey daha net görülecektir."

"Sanırım haklısın."

"Öyle olacaktır. Her zaman öyle olmuştur. İnan bana." Harry, Ilse'nin arabasına bakıp kaşlarını çattı. "Burada daha uzun süre kalmayı planlıyor musun? Jeneratörü açık bırakayım, eğer istersen."

"Şimdi bırakıyorum."

"Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu buldun mu?"

"Hayır." Nathan aklına gelen her türlü şeyi yapmıştı. Araba ona gayet iyi durumdaymış gibi görünüyordu.

"Evet. Sorunun ne olduğunu bulmakta ben de hep zorlanmıştım." Harry tekrar açıktaki motora baktı. "Ama yine de bir fikrim var."

"Dinlemeye hazırım."

Harry tereddütle dışarıdaki karanlığa baktı, verandadaki ayak seslerini ve Liz'in onu çağıran sesini duydu. "Harry?"

"Unut gitsin." Arabaya vurdu. "Önce kendim bir kez daha göz atsam iyi olur. Acelesi yok ne de olsa. Ilse bunu kullanmaktan nefret ediyor, o yüzden de alıp hiçbir yere götürmeyecektir."

"Harry?" Liz'in sesi tekrar duyuldu.

"Ona, senin iyi olduğunu söyleyeceğim." Harry, başıyla elindeki kancanın ucundan sarkan kanlı kelleleri işaret etti. "Bunlarla da bir şeyler yapsam iyi olur."

"Onları sen mi yakaladın?"

"Evet. Yarın herkes gelmeden önce bu işi halletmek istedim. Fazla rahat at oynatmaya başlamışlardı."

"Bu işi Bub'ın yapacağını sanıyordum."

Harry'nin yüzünde, belki Bub'ın da biraz fazla rahat at oynatmaya başladığını düşündüğü hissini verebilecek bir bakış görünüp kayboldu.

"Elimde fırsat varken, hallettim gitti," dedi. "Eğer buradaki işini bitirdiysen jeneratör saat onda kapanacak. Biraz uyumam gerek benim de." Elindeki kancayı hafifçe salladı. Keçeyi andıran kürk ve deri kenarlarından kıvrılmaya başlamışlardı bile. "Yarın büyük gün."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan, şakaklarında sıvı kaybının verdiği baş ağrısıyla uyandı. Sabahın ilk ışıklarına gözlerini kısarak baktı ve kanepenin yanında duran su bardağına uzandı. Boştu. Gece boyunca hepsini içip bitirmiş olmalıydı ama bunu yaptığını hiç hatırlamıyordu. Kendini bir önceki gece hiç de keyifli vakit geçirmemiş bir akşamdan kalma gibi hissediyordu. Dün, gün boyunca ne kadar su içtiğini hatırlamaya çalıştı. Yeterince olmadığı açıktı.

Ayağa fazla hızlı kalkmıştı ve başının dönmesini engellemek için hemen duvara yaslanmak zorunda kaldı. Ağır ağır gözlerini kırpıştırarak bu duygu geçene kadar bekledi. Etrafına bakındı. Bir şeyler değişmiş gibiydi.

Nathan bakışları bir kez daha Cameron'ın tablosuna yönelirken kaşlarını çattı. Tam önünde asılı duruyor, her zaman olduğundan farksızmış gibi görünüyordu. Ama yine de tam olarak her zaman olduğu gibi değildi. Başı dönmeye devam ederken biraz yaklaşıp daha yakından baktı. Aynı renkler ve biçimlerle manzara tamamen tanıdıktı. Koyu renkli mezarla parlak gökyüzü, gözlerinin önünde salınıyordu. Yarı saydam leke de her zaman olduğu kadar silik bir şekilde hâlâ oradaydı. İyi ama farklı olan neydi o zaman? Acaba ufuk hafifçe yan yatmış olabilir miydi? Nathan bundan emin değildi, uzandı ve o anda da çerçeve, işleri daha da kötüleştirerek diğer ucuyla ürkütücü büyüklükte bir açı oluşturacak şekilde yana kaydı. Nathan iki kenarı bir hizaya getirmeye çalışarak çerçeveyi aceleyle düzeltti.

"Dikkatli ol." Liz kapının eşiğinde duruyordu. Kan çanağına

dönmüş gözlerinin dışında tümüyle siyahlara bürünmüştü. "Cameron, onu severdi."

"Belki de bugün için onu oradan indirsek daha iyi olur. Başka bir yere koyabilirim."

"Nasıl? Hayır. Hem bunu neden yapacakmışız ki?" Liz yakına geldi, hafifçe uzanıp çerçeveyi düzeltti. Bu şekilde çok daha iyi olduğunu Nathan bir bakışta söyleyebilirdi.

"O zaman hasar görmezdi," dedi.

"Ama herkes onu görmek isteyecektir. Hem o buraya, duvara ait. Cameron da bunu isterdi."

"Sanırım öyle. Biliyorsun, ben sadece günün anlam ve önemiyle olan ilgisini düşünüyordum."

"Ama yine de o güzel bir resim." Liz elinin tersiyle yanağını kuruladı. Nathan, onun ağladığını fark etmemişti bile. "Ve Cameron'da yolunda gitmeyen şey ne olursa olsun, o hep iyi bir ressam olmuştu. Bu resim bana onun hakkındaki bütün iyi şeyleri hatırlatıyor. Onu saklamak istemiyorum."

"Tamam, öyle olsun." Nathan omuzlarını silkti. "Benimki sadece bir fikirdi."

Liz ona şöyle bir baktı. "Xander nasıl?"

"Dün geceden beri onunla konuşmadım. Dün çok geç kaldığım için bana hâlâ kızgın."

"Buna şaşırdın mı?"

Nathan bu konu üzerinde düşünmüştü Nathan. İşin aslı biraz düşünmüştü. Xander kin tutacak bir insan değildi. Veya başlangıçta öfke duyardı sadece. "Onun paniğe kapılmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Kendi evime döndüğüm zaman hep tek başıma olacağım."

"Kesinlikle, bu da sorunun bir parçası, Nathan." Liz ona döndü. "Dinle, senden bugün Steve ile konuşmanı istiyorum. Onunla klinikte bir randevu ayarla."

"Neden? Niçin?"

"Sana kafanı düzeltmeni sağlayacak bir şeyler verip veremeyeceğine bakmak için."

"Buna ihtiyacım yok."

"Var. Çünkü eğer bu şekilde, oğlunu bile neyin peşinde olduğun konusunda endişelendirme noktasına varıncaya kadar ortadan kaybolmanın normal olduğunu düşünüyorsan, ortada gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir." Liz, başını kaldırıp ona dikkatle baktı. "Lütfen Nathan, birinizi kaybetmek zaten yeterince kötüydü. Bu benim hayatımın en kötü günü olacak. Aynı şeyi ikinci kez yaşamayı kaldıramam."

Nathan onun gözlerindeki bakışa dayanamadı, bu yüzden de başını salladı. "Pekâlâ."

Koridorda bir gürültü oldu ve ikisi birden başlarını çevirip bakınca kapının eşiğinde Bub'ı gördüler. Bub'ın, Nathan'ı, çoktan içmeye başlamış olduğuna dair kuşkuya düşüren hafif dengesiz bir havası vardı. Ya da bir önceki gece, içmeyi çok geç bir vakitte bırakmıştı.

"Ne yapıyoruz?" Bub, bir eliyle kapının kolundan destek alarak kapıya yaslanmıştı. "Cam'in başyapıtına olan hayranlığımızı mı belirtiyoruz?"

Bu acı alay Liz'in irkilmesine yol açtı. Kesinlikle içmiş, diye düşündü Nathan.

"Onu duvardan indirmemizin gerekip gerekmediğini konuşuyorduk."

"Lanet olsun, hayır. Cam'in resmine dokunamazsın. Yoksa bir hayalet olarak geri döner ve senin peşini bırakmaz." Bub, neredeyse gülecekti ve Nathan, Liz'deki gerilimi hissedebildi.

"Ne istiyorsun, Bub?" diye sordu Nathan.

"Ah, evet. Biraz önce cenaze görevlisi aradı."

"Evet?"

"Cenaze yoldaymış."

*

Nathan, babasının eski takımını giymişti. Liz, onu bir yerlerden bulup çıkarmış ve tek bir kelime bile etmeden Nathan'a uzatmıştı. Tam yirmi beş yıllıktı ama çok ender giyilmiş olmanın verdiği sağlamlığa sahipti. Rengi siyahtı ve Nathan'ın üzerine mükemmelen oturuyordu. Nathan bir elini cebine soktu ve babasının el yazısıyla yazılmış ve üzerindeki yazıları silinmiş bir alışveriş

listesi buldu. Kâğıdı hiç okumadan buruşturdu ve ceketi üzerinden çıkarıp atma arzusuna karşı mücadele etti.

Bub, oturma odasına girdi ve Nathan'ı görünce elindeki birayı yere düşürdü.

"Kahretsin. Bir an için sandım ki..." Bub, kendini toparlayamadan geriye doğru bir adım attı. Eğilip şişeyi yerden aldı, Nathan'a bakmamaya özen göstererek kirli bir mendille üzerini sildi. "Kendine hiç baktın mı, ahbap? Tıpkı onun gibi görünüyorsun."

Nathan arkasına dönüp televizyon ekranındaki koyu ve biçimsiz gölgesine baktı. Kendini tanıyamadı. Carl Bright'ın ceketi birdenbire üzerine öylesine dar geldi ki Nathan doğru dürüst nefes alamadığını hissetti. Ceketi üzerinden çıkardı ve tekmeleyerek kanepenin altına itti.

Xander, üzerinde Cameron'ın yegâne takım elbisesiyle gezinip duruyordu, sonra kapının eşiğinde durunca Nathan da Bub da ona baktılar. Takım, üzerine sanki ölçüleri alınarak yapılmış gibi oturuyor ve Xander, onun içinde, Nathan'ın o güne kadar gördüğünden daha uzun boylu, iri yapılı ve olgun görünüyordu.

"Büyükannem bunu giymemi söyledi," dedi Xander yere bakarak. "Ama belki de..."

"İyi," dedi Nathan. "Gayet iyi görünüyorsun, ahbap."

Xander, kravatlarını düzeltmeleri için önce Bub'a sonra da Nathan'a yardım etti. Nathan, oğlunun karşısında durup onun kumaşa düğüm atışını seyretti. Soluk alıp verişini duyabiliyor ve tıraş olurken gözünden kaçan bir yerdeki bir iki günlük sakalın oluşturduğu küçük koyu renkli lekeyi görebiliyordu. Beş yaşında attan düştüğü zamandan kalan, saçlarının hizasındaki küçük yara izini de görüyordu. Doğduğu zaman, tıpkı Jacqui'ninki gibi mavi olan ama bir yıl geçmeden tıpkı Nathan'ınkiler gibi kahverengiye dönen gözlerinin hafifçe kısılışını izledi. Nathan, birdenbire Xander'ın yine küçük bir çocuk olmasını diledi, böylece onu tutup havaya kaldırabilirdi. Ama onun yerine Xander ödünç alınmış takım elbisesi içinde kendini rahatsız hissederek orada dikiliyordu.

"Xander, dinle, dünle ilgili olarak..."

"Bitti. Böyle daha iyi..." Xander, kravatın düğümünü sıkılaştırıp geri çekildi. Cameron'ın tablosunu seyreden Bub'a baktı. "Hey, bugün tablonun insanların keyfini daha da kaçıracağını mı düşünüyorsun? Tek başına dolaşan çobanla ilgili o hikâyenin?"

"O zırvalığa kimse inanmaz," dedi Bub dönüp bakmadan. Birasından bir yudum aldı ve mezardaki şişeyi işaret etti. "Yerli bir kıza tecavüz etmişti ve bu yüzden de kendini öldürdü. Bunu herkes bilir. Neden bu kadar ünlü olduğunu bir türlü anlamıyorum."

"Doğru mu bu?" diye sordu Xander, Nathan'a bakarak. O da başını iki yana salladı. Böyle bir şeyi, hatta daha da kötülerini yapan çok sayıda beyaz adamın olduğu doğruydu ama bu, çoban için geçerli değildi. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra dışarıdaki gürültü nedeniyle sustu.

Bub dönüp pencereye baktı. "İşte geldi," dedi.

Nathan ve Xander de camın önünde ona katıldılar. Dışarıda, garaj yolunda, cenaze evinin müdürü siyah dört çekerlisini park ediyordu. Arabanın arkası iki metre uzunluğunda bir yükü taşıyabilecek şekilde modifiye edilmişti. Araç, St. Helens'ten yola çıktığı sırada pırıl pırıl olabilirdi ama yolculuk, toz ve kirlerle, başka her şeye yaptığı gibi ona da damgasını vurmuştu. Çiftliğin çitlerinin önünde Ilse, her iki yanında kızlarının küçük bedenleriyle durmuş, onun gelişini seyrediyordu. Hepsi birlikte, siyahlar içinde, kenarları rüzgârda kuş tüyleri gibi dalgalanan eteklerivle bir kuş sürüsünü andırıyordu.

Nathan, onların çok ötesinde, uzaklarda bir dalga dalga kabaran bir toz bulutunu seçebildi. Komşular geliyordu.

*

Hiç değilse, Cameron Bright'ın yokluğu ne kadar özlemle hissedilirse hissedilsin, bunun güneşi daha az kavurucu yapmaya yetmeyeceğini anlamış gibi görünen St. Helens'li papazın yönettiği tören, canlı ve özlü geçti. Mezarın etrafına atılmış toprak, çoktan kurumuş ve pul pul olmuştu bile ve okaliptüs ağacının gölgesi de yılda bir kez giydikleri giysiler içinde buram buram

terleyen insanları serinletmek için yeterli değildi. Nathan, kolsuz gömleği ve süslü bir şekilde bağlanmış kravatı ile orada dikiliyor, çevresinden tuhaf bir şekilde kopuk bir ilgiyle kalabalığa bakınıyordu.

Tümü de şehir elbiseleri ve en iyi şapkaları içinde son derece rahatsız görünen belki kırk kişiyi sayabildi. İyi bir katılım olmuştu. Hatta olağanüstü. Nathan çoğunu yıllardır görmemişti ama kim olduklarını bir saniye içinde çıkarabildi. İhtiyar Tom, genç Tom, benzin istasyonundaki Kylie –şimdi yanında iki de çocuk vardı– ve o dönemde erkek arkadaşı olan, şimdi ise kocasıymış gibi görünen Geof. Yıllar önce Atherton'a yerleşmiş olan salak mühendis – Nathan onun adını bir türlü onun adını hatırlayamıyordu, Atherton'da o kadar çok salak vardı ki. Ve elbette klinikten Steve. Glenn gelmemişti ama bunda da şaşılacak bir şey yoktu.

Nathan o sabah karakola telefon etmiş ve yine başka bir yere yönlendirilmişti. Çavuş McKenna, hâlâ, kuzeydeki o otobüs kazasını aydınlatmaya çalışıyordu. Acaba Nathan bir mesaj daha bırakmak ister miydi? Nathan sonunda, "Sadece ona beni aramasını söyleyin," demiş ve telefonu kapatmıştı.

Nathan papazı tanımıyordu ve kullandığı genel nitelikli ifadelerden, aslında onun da Cameron ile hiçbir zaman tanışmadığından emin oldu. Nathan, genel olarak törenle ilgilenmeyip şimdilerde saçları ağarmaya ve şişmanlamaya başlamış olan komşularını inceledi. Onlar da merak ve hafifçe şaşırmış bir havayla, sanki onun gerçekten var olduğunu neredeyse unutmuşlar gibi Nathan'a bakıyorlardı.

Liz, töreni atlatmayı neredeyse başaracaktı. Papaz sonlara yaklaşırken boğazından yükselmeye başlayan korkunç ağıt, Sophie ile Lo, mezarın başına küçük bir fidan dikmek için ön tarafa davet edildikleri zaman yükselerek tüyler ürpertici bir kreşendo biçimini aldı. Omuzları inip kalkmaya başladı ve yüzünü koluyla kapatırken çığlıkları boğuldu. Harry bir şeyler fısıldadı, onu kolundan tutup uzaklaştırmak istedi ama Liz başını şiddetle iki yana salladı.

Gözlerini iri iri açmış, elindeki mala, titreyen Lo ona şöyle bir göz attı ve kendisi de feryat etmeye başladı. Çok geçmeden onu Sophie de takip etti. Ilse çabucak ileri çıkıp onları topladı ve eve götürdü.

"Ama ağaç ne olacak?" diye soran Lo'nun, hıçkırıkların arasından tiz bir şekilde duyulan sesi onlara kadar geliyordu. "Ağacı dikmemiz gerekiyor."

Liz, tek bir kelime bile etmeden bir kenara fırlatılmış malayı aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Toprağı hızla ve sertçe kazıyor, gevşek toprağa küreği her saplayışında tozlar havaya kalkarak elbisesinin koyu renkli kumaşındaki gözeneklere doluyordu. Kederi doğal ve karmaşık bir türdendi ve Nathan, insanların huzursuz olarak bakışlarını kaçırdıklarını görebiliyordu. Anma eylemi şimdi bir tür röntgencilik biçimine bürünmüştü ve sonunda Nathan da artık daha fazla dayanamadı. Öne çıkıp diğer malayı da kendisi aldı ve onunla birlikte kazmaya başladı. Çukur yeterince büyüyünce Liz fidanı eline alıp onun içine yerleştirdi, üzerini de kumlu toprakla gevşekçe örttü. Nathan fidanın yaşayamayacağını düşündü –çukur yeterince derin değildi– ama dikilmişti en azından. Ayağa kalktı ve aptal aptal onların ayrılışını izleyen komşularını görmezden gelerek Liz'in eve doğru yürümesine yardım etti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir saat sonra, Liz, Steve'in verdiği hafif bir yatıştırıcı ile perdeleri çekilmiş yatak odasına kapatılmış ve Nathan da kendini oturma odasının kapısında tek başına dikilirken bulmuştu. Odada Nathan'ın hayatı boyunca orada olduğunu gördüğünden daha fazla insan vardı ve bazıları, sıcağa rağmen koridora ve verandaya doğru yayılmışlardı. Yine de Cameron'ın tablosunun önünde bilinçli olarak bir boşluğun bırakılmış olması Nathan'ın dikkatinden kaçmadı.

"En azından kimse ona dokunmaya kalkmıyor." Nathan, yanından gelen sesi duydu. Ilse, onun üzerinden resme bakıyordu.

"Ben de onu oradan indirmemiz gerektiğini düşünmüştüm."

Ilse kaşlarını çattı. "Hayır. Cenazesinde olmaz. İnsanlar soracaklardır. Cam'in mirası o. O da resmin orada kalmasını isterdi, herkesin görmesi için." Sesinde, Nathan'ın gürültü yüzünden tam olarak anlayamadığı belirsiz bir anlam vardı.

"Bub da aynı şeyi söyledi."

"Öyle mi?"

"Aşağı yukarı. Ve annem de."

"Haklılar."

Büyük olasılıkla öyle, diye düşünüyordu Nathan şimdi. Konuklar, resme karşı saygılı bir mesafede durmaya dikkat ediyor ama tümü de resme kaçamak bakışlar fırlatmaktan kendini alamıyordu. Merak ederek ama iğrenç görünmek de istemeyerek. Katy elinde bir sandviç tepsisiyle sıkışarak kapıdan geçmeyi ba-

şardı ve kalabalığın ortasına daldı. Aralarında dolanmak yerine tepsiyi bir masanın üzerine bıraktı ve tekrar çıktı.

Ilse onu gözlerini kısarak izledi. "Tanrım, hiçbir faydaları yok. İkisinin de." Bir sessizlik oldu. "Onları kovabilirim," diye ilave etti sonra da yeni koşulların birden farkına vararak.

"Bunu yapmana gerek kalmayabilir. Buradan ayrılmayı planlıyorlar."

"Yine de. Bunu yapabilirim. Eğer istersem."

"Evet. Sanırım öyle."

Kızılımsı sarı saçları omuzlarına dek uzanan bir kadın odanın karşısından Ilse ile göz göze geldi ve selam vermek için hafifçe elini kaldırdı.

"Kim o?" diye sordu Nathan.

"Bilmiyorum. Selam verdiği kişinin sen olduğunu sanmıştım."

"Sanmam."

Kadın bu kez biraz tereddüt ederek tekrar selam verdi ve Ilse de içini çekti. "Yine de gidip birkaç kişiyle konuşsam iyi olacak. Seninle daha sonra konuşuruz."

Nathan birasını yudumlayarak onun köşedeki kadının yanına gidişini seyretti. Ilse elini uzattı ve karşılıklı birkaç kelime konuştular, kalabalığın gürültüsü yüzünden birbirlerini duyabilmek için başlarını iyice yaklaştırmışlardı. Ilse sonra döndü ve Nathan'a işaret etti. Başka bir şey daha söyledi, kadın da ona teşekkür edip Nathan'a doğru gelmek için kalabalığın arasından kendine yol açtı.

"Merhaba, Nathan. Selam verdiğim kişi aslında sendin," dedi kadın onun önüne gelince. Mahcup bir şekilde gülümsedi. "Beni hatırlamıyor musun? Sorun değil. Melanie. Birch. Atherton'dan."

"Melanie." Nathan hatırlamaya çalışıyordu.

"Atherton'dan mı dedim? En azından birkaç yıllığına öyleydim. Ama şimdi geri döndüm." Utangaç bir tarzda güldü. "Canını sıkma. Senden birkaç yaş küçüktüm, o yüzden o sıralarda bile beni fark etmiş olduğunu sanmıyorum. Ama ikiniz çıkarken Jacqui ile arkadaştık."

"Evet. Doğru. Ben..." Hâlâ hatırlamaya çalışıyordu ama en azından kadın gülümsemeye devam ediyordu. "Jacqui ile ben bir süre önce boşandık, o yüzden..."

"Evet. Ben de..." Omuzlarını silkti. "Şehirli erkekler. Beklenen şey, yürümedi işte, o yüzden ben de bir süreden beri seyahat ediyorum, birkaç yılımı batıda geçirdim ama şimdi yine buradayım. Yine atlarla birlikte..."

"Tamam." Nathan, Jacqui'nin geniş arkadaş çevresinde yer alan ve arada bir yarış alanının çevresinde gördüğü kızı şimdi tam olarak gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Kızılımsı sarı atkuyruğunu, yazları ortaya çıkan çillerini... O civarda çok genç yoktu ama okula, işe ve başka yerlere şaşırtıcı bir sıklıkla gidip gelirlerdi. Adının Melanie olduğunu bile bilmiyordu, gerçek şu ki o sıralar gözü Jacqui'den başkasını görmüyordu... Ama Melanie yine de güzeldi. Hem o zaman hem de şimdi.

"Sen ve Jacqui'yi duyduğuma üzüldüm. Ne yazık, ikinizin yürütebileceğinizi sanmıştım. Birlikte o kadar iyiydiniz ki." Sanki ne kadarını söylemesi gerektiğine karar veremiyormuş gibi tereddüt etti, sonra dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hepimiz onu müthiş kıskanırdık çünkü etrafta o kadar çok dallama ve o kadar az düzgün adam vardı, o da seni kapmayı o kadar çabuk başarmıştı ki. Bize ikinizin ne kadar eğlendiğinizi ve senin onu nasıl güldürdüğünü anlatırdı."

"Gerçekten mi?" Hiç de Jacqui'nin yapabileceği bir şeymiş gibi gelmiyordu bu. En azından sonlara doğru... Yine de –anılar o kadar derinlere gömülmüşlerdi ki–belki de başlarda öyleydi. Başlarda, Nathan da onun için aynı şeyi söyleyebilirdi. Melanie'ye, bu sefer doğru dürüst baktı. "Peki geri döndüğün için kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok sakin burası... Unutmuşum."

"Evet. Sakin. Çok sakin." Nathan'ın zihni bomboştu. Aklına, söyleyebileceği tek bir şey bile gelmiyordu. Odanın diğer ucundan Ilse'nin onlara baktığını, sonra hemen bakışlarını çevirdiğini gördü. Nathan'ın tanımadığı yaşlıca bir kadın tarafından lafa tutulmuştu.

"Her neyse," dedi Melanie. "Dinle, Cameron'ı duyduğuma çok üzüldüm ve bunun, hiç de uygun bir zaman olmadığının da tümüyle farkındayım ama seni bir daha ne zaman görebileceğimi bilmiyordum, o yüzden de yanına gelip merhaba demek istedim. Yani kasabaya gelip gelmediğini bile bilmiyorum."

"Gelmiyorum. Neredeyse hiç."

"Ah." Kadın gözlerini kırpıştırdı, sonra toparlandı. "Eh, eğer gelecek olursan ve canın bir içki içmek ya da başka bir şey isterse, haber ver, olur mu?"

"Peki. Tamam."

"Beni Atherton'dan arayabilirsin. Melanie."

"Melanie. Evet, biliyorum. Anladım."

"İyi. Tamam o zaman." Gülümsedi ve oradan uzaklaşmak için dönerken, çok uzun zamandır hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde, hafifçe Nathan'ın koluna dokundu. Parmak uçlarının sıcaklığı Nathan'ın teninde gezindi, öylesine belirgin ve öylesine keskindi ki neredeyse canını yakıyordu. Nathan, onun tekrar kalabalığa karışmasını izledi, sonra Harry aniden yanında belirince sıçradı.

"Sana karşı dürüst olacağım, dostum, kendini ağırdan satabilecek bir konumdan olduğundan emin değilim." Harry, ona yeni bir bira uzattı.

"Tanrım, Harry, onunla nasıl olacağını düşünemiyorum bile."

"Eh, denemezsen hiçbir zaman öğrenemezsin, değil mi? Onu arasan iyi olur. Kasabada yüzünü biraz daha fazla göstermeye başla."

"Buradan uzaktaydı. Bilmiyordur."

"Keith ile olan konuyu mu? Öğrenecektir. Eğer Atherton'da yaşıyorsa bir şeyler söylemişlerdir. Orası kesin."

"Yine de. Bilemiyorum. Bunu düşüneceğim."

"Düşün. Çünkü işleri hiç de kolaylaştırmıyorsun."

"Kimin için?"

"Herkes için. Onlar. Sen." Harry başıyla kalabalığı işaret etti. "Seni affetmeleri için bir fırsat ver onlara."

"On yıl önce bunun için yalvarmıştım. Hiçbir işe yaramamıştı."

"Senden bunu yapmanı isteyen yok. Sadece onlarla ortak bir noktada buluş yeter. Ya da belki biraz daha fazlasını yap. Çok zaman geçti."

"Aynı yüzler."

"Bazıları. Bazıları değil." Harry sesini alçalttı. "Senin hakkında soru soran birkaç kişi oldu. Genç Tom. Geoff. Senin nerelerde olduğunu soruyorlar. Bak onlara. Bugün burada pekâlâ senin de cenaze törenini yapıyor olabileceğimizi biliyorlar. Ve eğer dikkatli olmazlarsa, bunun yine de bir gün gerçekleşebileceğini. Üstelik hepsinin de bununla yaşamak zorunda kalacağını. Bu tür şeyler, olaylara yeni bir bakış açısı kazandırır, insanları hoşgörülü bir ruh hâli içine sokar."

"Öyle mi? Aferin onlara."

"Ben sadece söylüyorum."

Nathan omuzlarını silkti. Odanın diğer tarafında Bub'ın kendi yaşlarında bir grup erkekle sohbet ettiğini görebiliyordu. İleride, köşede ise Ilse yaşlı kadından kurtulmayı nihayet başarmıştı ve şimdi Steve ile konuşuyordu.

Diğer matemlilerin uzağında, resmin altındaki yasak bölgede duruyorlardı. Ilse, başını Steve'inkine yaklaştırdı, sanki daha alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Ona bir şeyler söylüyordu, yüzü olağandışı bir şekilde gerilmişti. Bu arada Steve de dudaklarını büzmüştü. Ilse konuşmayı bıraktığı zaman, Steve başını iki yana salladı. Yanıt vermek için ağzını açtı ama Ilse onun sözünü kesti ve bu sefer daha büyük bir telaşla tekrar bir şeyler fısıldamaya başladı. Kalabalık yer değiştirdi ve Nathan onları gözden kaybetti.

Duvara yaslandı. Odanın içi sıcaktı ve konuşma sesleri de birdenbire ona yüksek gelmeye başlamıştı. Nathan birasını bırakıp en yakınındaki masada duran su sürahisine uzandı. Boştu, görebildiği diğer ikisi de öyle.

"Ben, bunları doldurmaya gidiyorum," dedi Harry'ye.

Harry omuzlarını silkti. "Sadece söyleyeyim, dedim. Bugün saklanarak kendine hiç de iyilik yapmıyorsun."

Nathan yanıt vermedi.

Mutfağın da odadan daha serin olduğu söylenemezdi gerçi ama hiç değilse sessizdi. Katy, lavabonun yanında tek başına durmuş, pencereden bakıyordu. Nathan sürahileri bulaşık damlalığına koyarken gürültü yapınca irkildi.

"Ah, affedersiniz," dedi. "Sizin Simon olduğunuzu sanmıştım."

"Hayır. Sahi o nerede?"

"Bilmiyorum."

Nathan buzdolabına baktı. Hiç soğuk su yoktu. Lavabonun başına geri döndü. İki musluktan da sıcak su akıyordu ama onunla idare etmek zorunda kalacaktı.

"Dinle..." Nathan sürahiyi akan suyun altına tuttu. "Siz, ikiniz kısa süre sonra ayrılmayı planlıyor olabilirsiniz ama şu anda hâlâ işlerinizin başında bulunuyorsunuz."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Katy tezgâha yaslandı ve Nathan onun yüzünün gerçekten de biraz solgun olduğunu gördü. Yiyecek servisini ona yaptırtmak iyi bir fikir değildi belki, diye düşündü.

"Sen iyi misin?"

"Herhalde sıcaktandır."

"Hemşire yakınlarda. Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler." Masanın yanına gidip bir sandviç tepsisi daha aldı. Nathan onun, tepsiyi masaya geri bırakışını seyretti, yüzüne acılı bir ifade gelip yerleşmişti. "Bak," dedi. "Biz hallederiz. Eğer hastaysan gidip biraz uzan ..."

"Hasta olan kim?" Simon, elinde boş bir tepsiyle kapıda duruyordu.

"Hiç kimse," dedi Katy. "Sadece biraz sıcak bastı. Hadi işlerimizin başına dönelim." Simon'ın boş tepsisini dolusuyla değiştirdi. "Sen bunu al, ben de bunları." Sürahileri aldı ve gülümsedi. Gülümsemesi neredeyse gerçek gibiydi. "Ve herkes mutlu olsun."

Mutfaktan çıktı ve çok kısa bir an sonra Simon da onun peşinden gitti. Nathan ikisinin gidişlerini seyretti. Koridorda tek başına kaldığı zaman konuşma sesleri tekrar kulağına geldi, insanlar tıklım tıkış oturma odasından dışarılara taştığı için, bu kez, daha da yüksekti.

Nathan gördüğü yüzlerden birkaçını tanıyordu. Gidip onlarla konuşmaya çalışmalıydı belki de. Hatta gidip Melanie'yi bulmalıydı. Bu sefer söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Harry belki de haklıydı. Belki de insanlar onu affederlerdi.

Veya belki de Nathan'ın düşünceleri şu günlerde çok hızlı bulanıyordu, belki de etmezlerdi. Şu an olduğu şekliyle, yaşamına alışmak Nathan'ın çok uzun zamanını –yıllarını– almıştı. Reddedilmenin hızla açtığı yara, henüz taze ve yakıcı olduğu zamanlarda da yeterince canını yakmış ama asıl öldürücü bir hal alması iltihaplanmaya başladığı zaman olmuştu. Nathan, bundan bir kez güçbela kurtulmuştu ve aynı şeyi bir kez daha yapamayacağından, başka hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi. Bir grup erkek itişe kakışa oturma odasından çıktı ve koridordan aşağı, onun bulunduğu yöne doğru gelmeye başladı. Nathan çabucak en yakınındaki kapıyı açtı ve içeri girdi. Ilse'nin çalışma odasıydı.

Kapıyı arkasından kapattı ve soluğunu bıraktı. İçerisi huzur doluydu, salondan ve koridordan gelen gürültüler, burada boğuk bir mırıltıdan ibaretti. Huzurun tadını çıkararak bir an durdu, sonra da pencereye doğru yürüdü. Verandada, Sophie, Kylie'nin çocuklarıyla oyun oynuyor, Lo da onları seyrediyordu. Xander de yakındaydı, bir direğe dayanmış, kendi yaşlarında görünen bir kızla konuşuyordu. Kız gülümsüyordu.

Avlunun diğer ucunda ise, birisi mezarın yanında, tek başına ayakta duruyordu. Bub. Hiç değilse, fermuarı kapalı görünüyor, diye düşündü Nathan, bu da bir şeydi. Kardeşi yere bakmıyordu bile. Çitin yanında, sırtı eve dönük olarak dikilmiş, uzaklara bakıyordu. Nathan bir dakikadan uzun bir süre boyunca onu seyretti sonra da dönüp duvar takvimine baktı. Bub'ın toplu alım planları. Takvime yazılmış, sonra da üzerleri sertçe karalanmıştı.

Nathan boş büro sandalyesine oturdu ve masanın üzerinde duran ajandaya uzandı. Ilse'nin kendisine göstermiş olduğu bölüme göz attı, sonra da toplu alım ile ilgili notları okumaya başladı. Takvimde nasıl bir değişiklik yapılmasını gerektireceğini gözler önüne serecek, ayrıntılı bir şekilde hazırlanmışlardı.

Olumlu ve olumsuz yanları... Riskler ve sağlayacağı kazançlar... Nathan notları başından sonuna kadar iki kere okudu, sonra da arkasına yaslanarak düşündü. Bub da Cameron da kendi açılarından haklılardı. Bu iyi bir plandı ama herhangi bir işe girişmeden önce ortadan kaldırılması gereken engeller de vardı. Geride davasını savunacak tek kişi olarak sadece Bub'ın kalmış olması, Cameron'ın da kendine ait nedenleri olmadığı anlamına gelmiyordu.

Nathan günlüğü kapatacak oldu, sonra durdu. Boş boş içinde bulundukları haftanın sayfasını çevirdi. Neredeyse hiçbir şey kaydedilmemişti. Faaliyetler, Noel'in ve Cameron'ın ölümünün bir araya gelmesiyle kesintiye uğramıştı. Günlerin çoğu boştu ve oraya yazılmış olan her ne varsa onlar da sanki haftalar öncesinden eklenmiş gibiydi.

Başka bir sayfayı, Cameron'ın kaybolduğu güne ait olanını çevirdi. Cameron'ın kaybolduğu gün yazılan ve Ilse'nin el yazısıyla kaydedilen çok az şey vardı. Yapılması gereken birkaç telefon görüşmesine ve yılsonundan önce peşine düşülmesi gereken faturalara ilişkin birkaç uyarı notu yer alıyordu. Önceki haftalarda bu türden şeylerin sayısı daha fazlaydı. Kocasının öldüğü gün, Ilse için sadece çok yoğun geçen altı ayın bir başka yoğun günü gibiydi.

Nathan, ileriye ve geriye doğru birkaç sayfa daha çevirdi. Ilse tarafından kaydedilmiş olanlar son derece standart şeylerdi. Kendisi de benzer telefon görüşmeleri yapar ve benzer siparişler verir, sadece onları bu kadar etkin bir şekilde kaydetmezdi. Ilse bunu istemiyor olabilir ve Bub da bundan hiç hoşlanmayabilir, diye düşündü Nathan ama eğer mecbur kalsaydı, Ilse muhtemelen buranın işletilmesinde son derece başarılı olurdu. Nathan, şimdi ise onun bunu yapmaya mecbur olduğunu varsayıyordu. Tam defteri tekrar kapatmak üzereydi ki bir sayfanın en altında duran bir şeye gözü takıldı.

Bir köşeye, yanına yazılmış olan saatle birlikte konulmuş tek bir işaretti bu. Nathan kaşlarını çattı ve birkaç sayfa gerisini, sonra da birkaç sayfa ilerisini çevirdi. Onun görebildiği kadarıy-

la, koca bir yıl boyunca her güne aynı işaret konulmuştu. Başka hiçbir bilgi yoktu, sadece onay imleri ve rakamlar. Kaydedilen zaman, iki saatlik bir süre içinde, akşam yedi ile akşam dokuz arasında bir zamana denk gelecek şekilde değişiklik gösteriyordu. Nathan, ona uzun uzun baktı. İçinde, derinlerde bir yerlerde, aşinalık hissinin verdiği heyecan uyanıyordu.

Dışarıda bir gürültü duyduğunda, hâlâ onun anlamını çözmeye uğraşıyordu. Başını kaldırıp baktığında, Ilse'nin ayaklarının dibinde Duffy ile kapıdan girdiğini gördü. Ilse onu gördüğü zaman sıçradı.

"Tanrım." Ilse elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun."

"Affedersin," dedi Nathan. "Ben..." Ajandayı gösterdi.

"Peki, tamam. İyi." Ilse kapıyı arkasından kapatıp yaslandı, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Sorun nedir?"

"Bu, benim kocamın cenazesi," diye ters ters ona yanıt verdi Ilse.

Nathan gözlerini kırpıştırdı, onun bu ses tonuyla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. "Başka ne oldu?"

Ilse odayı geçip masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. "Ne zamandan beri burada saklanıyorsun?"

"Çok olmadı."

Ilse başını eğdi. "Dışarısı tuhaf, değil mi? Cameron'ın, ne kadar muhteşem bir adam olduğu ve onu ne kadar özleyecekleri hakkında konuşup duran bütün o insanları dinlemek." Başını iki yana salladı. "Bazılarını tanımıyorum bile, pek çoğunu da yıllardır görmedim. Hiçbir zaman buraya gelmezlerdi, hiçbir zaman aramazlardı. Gerçekte onu neredeyse hiç tanımıyorlardı.

"Evet. Sanırım öyle."

Masanın çevresini araştıran Duffy, Nathan'a doğru koştu, Nathan da onu okşamak için eğildi. Ilse'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kendini, hâlâ hafif çakırkeyif ve susamış hissediyordu. Ne kadar bira içmişti, çok değil, Ilse ile tek başına kaldığı zaman kendisini rahat hissedebilmesi için gerekenden daha fazla.

"Affedersin." Kalkmaya davrandı. "Affedersin. Yolundan çekileyim."

"Evet. Bu, uygun görünüyor."

Sesindeki haşin ton, Nathan'ı ikinci kez durdu. Ilse'ye baktı, o da Nathan'a.

"Devam et, o zaman. Seni tutmayayım." Ilse, başıyla kapıyı doğru ani bir hareket yaptı. "Benim için, daha şimdiden, –dur bakayım– iki koca dakikayı burada geçirmiş olmalısın. Normal gidiş zamanını epeyce geçirdin yani."

Nathan olduğu yerde kalakaldı. "Benden kalmamı mı istiyorsun?" diyebildi sonunda.

Bekledi. Ilse, uzun bir süre hiçbir şey demedi. Sonunda derin bir nefes aldı.

"Steve ile konuşuyordum. Cameron hakkında ve... –bakışlarını yere indirdi– "Ve Jenna hakkında."

"Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Ilse acı dolu bir ses çıkardı. "Hayır. Aslında tam tersi... Hiçbir şey söylemedi. Ben, o dönemde ne yaşandığını bilmek istemiştim ama o, hiçbir şey söylemedi." Şimdi Nathan'a bakıyordu. "Onun Jenna'nın anlattıklarını ciddiye aldığını söylemiştin. O hâlde, neden şimdi böyle ketum davranıyor."

"Eh, sen söyledin." Nathan omuzlarını silkti. "Bu, senin kocanın cenazesi... Belki de seni korumaya çalışıyordur."

"Beni mi?" Ilse'nin yüzündeki kırmızılık artıyordu. "Beni korumaya çalışmıyordu. Cameron'ı korumaya çalışıyordu. Hep böyle olmuştur. O öldü ama konu o olunca, biz hâlâ sürekli lafı kıvırtıp duruyoruz. Onun resmine dokunma. Bub'ın planını uygulama. O konudan bahsetme..." Durdu. "Özür dilerim. Bu, benim için çok güç bir gün."

"Biliyorum. Herkes için öyle."

Ilse derin bir nefes aldı. "Dinle. Sen bana bakma. Eğer istiyorsan elbette gidebilirsin."

"Ilse, benim istediğim..."

"Evet, biliyorum. Anladım. Buna gerek yok." Eliyle bir hare-

ket yaptı. "Her neyse, belki de dışarıda olmalısın. İnsanların seni görmelerine izin vermek için iyi bir zaman."

"Harry de aynı şeyi söyledi."

"Onu dinlesen iyi olur." Bir sessizlik. "Hem kim bilir, arkadaşın da seni arıyordur, belki."

"Melanie mi?"

"Adı bu mu?"

"Görünüşe göre. Onu pek iyi hatırlamıyorum."

"O seni hatırlıyor."

"Eh." Nathan gülümseyip omuzlarını silkti. "Bunun için onu suçlayabilir misin?"

Ilse de nihayet gülümsemişti.

Nathan sandalyesini kenara itti. "Yine de geri dönsem iyi olur," dedi. "Aksi hâlde, yokluğum Harry ve Xander'ın dikkatini çekecek ve bu duruma farklı anlamlar yükleyeceklerdir."

"Tamam, iyi şanslar o zaman," dedi Ilse. "Düşündüğün kadar da çok ihtiyacın olmayabilir, gerçi."

"Belki de. Ama yine de..." Kapının arkasından kulağına hâlâ konuşma sesleri geliyordu. "Senin de dediğin gibi. O insanların çoğunu yıllardır görmedim. Ve belki de yaptığım şeyi unutmuşlardır ama sanırım şimdi de benim onların yaptıklarını unutmam gerekecek. Tam on yıl oldu. Xander çok acı çekti, hayvanlarım zarar gördü, birisi köpeğimi zehirledi."

Ilse bu söz üzerine başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kelly bu yüzden mi öldü? Bunu bilmiyordum."

"Evet," dedi Nathan "Ama kimse bana inanmıyor."

"Neden inanmıyorlar?"

"Çünkü bildirilen, başka hiçbir zehirli yemleme vakası olmadı. Glenn ve Xander, benim paranoyak olduğumu düşünüyor."

Ilse sandalyesinde hafifçe sallandı. Kaşlarını çatmıştı. "Bekle. Şimdi hatırladım. Bu, ne zaman oldu?"

"On sekiz ay kadar önce."

"Geçen yıl, Bub'ın, yaban köpeklerine zehirli yem verdiği bir dönem olmuştu."

Nathan donup kaldı. "Öyle mi?"

"Verilen para ödülleri için. Taşınmaktan bahsediyordu ve kendi parasını kazanmaya çalışıyordu. Cam, ona, bu işi bizim sürümüzün yakınlarında yapmamasını söylemişti elbette. Ama Bub, eve o kadar çok köpek kafasıyla dönüyordu ki bu işi bir yerlerde yaptığı açıktı. Ben, sanmıştım ki..." Durdu. "Cam, seni, bu konuda uyaracağını söylemişti."

"Ama uyarmadı."

Bir sessizlik oldu. Nathan, nabzının şakaklarında giderek hızlandığını, boynundaki ve omuzlarındaki adalelerin kaskatı olduğunu hissediyordu.

"Ben de kahrolası aklımı yitirdiğimi sanmıştım," dedi. "Bütün bunları hayal ettiğimi düşünmüştüm."

"Hayır." Ilse ona baktı ve ağır ağır başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Üzgünüm, Nathan."

"Ve sen, Cam'in bunu kasıtlı olarak unutmuş olmadığını söylemeden önce ..."

"Onu demeyecektim."

"Ah."

"Hayır, aslında, ben, Cam'in bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünüyorum." Ilse'nin bakışları berrak ve sabitti. "Seninle belki biraz alay etmiş olabilir. Ama, o bu tür bir şeyi kazara unutacak biri değildi."

Nathan, ne söylemesi gerektiğini düşünemiyordu bile.

"Ama dinle." Ilse, koltuğunda öne doğru eğildi. "Bub'a çok fazla kızmamaya çalış, olur mu? Önemli olan, onun bu yüzden kendini gerçekten kötü hissetmiş olması çünkü geceleri yemleme işini aniden kesti. Nedenini söylemedi ama yaban köpeklerine bir daha neredeyse hiç dokunmadı."

Nathan gerginliğin omuzlarından göğsüne yayıldığını hissediyordu. Pencereden bakıldığında Bub hiçbir yerde görünmüyordu artık. Mezarların yanındaki çit bomboştu. Nathan'ın konuşabileceğine dair güveni yoktu.

"Gitsem iyi olur."

"Kal," dedi Ilse. "Eğer istiyorsan."

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler."

"Sadece..."

"Ne?"

"Her ne yapmayı düşünüyorsan lütfen şimdi yapma. Bütün bu insanlar buradayken olmaz. "

Nathan kapının önünde duruyordu.

"Lütfen, Nathan. Bu işi daha sonraya bırak. Benim için."

Nathan dışarı çıktı. Koridor sessizdi. Kapıyı arkasından kapattı ve eğildi. Duffy yüzünü yalarken Nathan, Kelly'nin öldüğü günü düşündü. Pek çok yönden, sanki sonun başlangıcı olmuş gibiydi. Ondan sonradır ki silah ruhsatının süresi dolduktan sonra yenilememiş, telsizini temelli kapatmış ve Harry o uydu alıcısını eline tutuşturup da her gün kontrol etmesini emrettiği zamana dek telefonlarını yanıtlamayı bırakmıştı. *İyiyim; iyi değilim.*

Ondan sonra da kesinlikle iyi olmamıştı Nathan. Kelly öldükten sonra parmaklarının kaymaya başladığını hissetmişti. Öylesine uzun bir süre boyunca dayanmış ve öylesine yorulmuştu ki. İlk defa olarak artık tümüyle pes ettiğini hissetmişti. Bir anda değil ve tümüyle isteyerek de değil ama yavaş yavaş, her geçen gün kayıp gitmişti. İşte.

Ve bütün bunlar olup biterken onun o lanet olası kardeşleri aslında ne olduğunu biliyorlardı. Nathan sola, yoğun oturma odasına ve sağa, dışarıdaki avluya baktı. Kahrolası Cam için şansını tamamen elinden kaçırmıştı ama Bub nerede olabilirdi? Arkasında, çalışma odasının kapısı hâlâ kapalıydı ve Ilse'nin söylediği şeyi düşünmeye zorladı kendini. *Benim için.*

Onu hayal etti, hâlâ çalışma masasının başında oturuyordu ve Nathan'ın kafasındaki ziller, bu sefer öylesine yakından ve öylesine net bir biçimde çalmaya başladı ki bu, âdeta şaşırttı onu. Ilse ajandaya kaydedilmiş bütün o uzun ve yoğun günler boyunca masanın başında oturuyor, akşamın geç saatlerine kadar çalışıyordu. Ve ajandasının köşesine atılmış günlük işaretlerin ne anlama geldiğini Nathan bir anda anlayıverdi.

Kendisi, Harry'yi uydu alıcısıyla gönderenin Liz olduğunu

düşünmüştü hep. İki düğme. *İyiyim, iyi değilim.* Her gece, aksini yapmak için duyduğu dürtü ne kadar güçlü olursa olsun hep aynı düğmeye basıyordu. Uydu alıcısını aldıktan sonra da hâlâ gözleniyor olduğunu düşünmemişti; bir daha kimse bundan bahsetmemişti. Ama yine de her gece, sadece kendisi için bile olsa, hep aynı düğmeye basmaya devam etmişti. *İyiyim.* Zayıf bir parıltıyla gece göğüne gönderilen hep aynı mesaj... Bir uydu alıcısı mesajı yakalıyor ardından da tekrar yere gönderiyordu. Aralarında binlerce kilometre bulunan iki nokta arasında kurulan bir bağlantı. Kendisi çalışma odasının dışında duruyordu, Ilse ise içerideydi, kapı ikisini birbirinden ayırıyordu ama Nathan, hatırlayabildiği kadarıyla hayatı boyunca ilk kez, kendisini o kadar yalnız hissetmiyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Nathan, çalışma odasının dışında, bir eli kapının üzerinde duruyor, tekrar içeri girip girmeme konusunu kafasında tartıyordu. Ilse'ye ne söyleyeceğini bilemiyordu ama yine de bir şeyler söylemek isterdi. Teşekkür ederim, belki.

Karanlıkta, kendisine tanıdık gelen bir öksürük duyduğunda hâlâ orada oyalanmaktaydı. Başını kaldırıp koridora baktı. Liz, yatak odasının kapısının dışında duruyordu. Ayakları çıplaktı ve destek alabilmek için kapıya yaslanmıştı. Nathan'ın kendisini izlediğini fark edince irkildi.

"Bir an, tıpkı baban gibi göründün." Nathan ona doğru yürürken bakışları herhangi bir yere odaklanmış değildi. "Herkes hâlâ burada." Şaşırmış görünüyordu.

"O kadar da uzun uyumadın."

"Ah. Ben her şeyin bittiğini sanmıştım."

"Hayır. Henüz değil," dedi Nathan, Steve'in ona ne verdiğini belli belirsiz merak ederek. "Tekrar yatman gerekiyor olabilir."

"Yapamam. Gözlerimi kapatıyorum ve Cameron'ı düşünmeye başlıyorum. Uyanıyorum ve yine onu düşünüyorum. Ayakta da olsam olur pekâlâ."

Koridorun öteki ucundan biri geçti, yere vuran gölgesi uzundu. İhtiyar Tom. Liz'i görünce bir elini havaya kaldırdı.

"Gidip insanlara merhaba desem iyi olur." Liz yerinden kıpırdamadı.

"Eğer yapmazsan da kimsenin buna aldırış edeceğini sanmıyorum."

"Cameron edecektir." Liz ona döndü, gözleri birden berraklaştı. "Hâlâ Steve ile konuşmadın mı? Randevu için."

"Henüz değil."

"Bana söz ver, Nathan." Liz onun kolunu tuttu, parmakları insanı şaşırtacak kadar güçlüydü.

"Söz veriyorum. Yapacağım."

"Hadi şimdi gidip..."

"Büyükanne?" Xander, koridorun ucunda, Nathan'ın onu dışarıda konuşurken gördüğü kızla dikiliyordu. Kızın dirseğine dokundu. "Bir dakika içinde yanında olurum."

Kız, hafifçe hayal kırıklığına uğramış baktı ama başını salladı. O uzaklaşırken Xander onlara döndü. "İyi misin, büyükanne?"

"Steve'i bulacağız."

"Dışarıda."

"Bub da orada mı?" diye sordu Nathan, belirli bir köpek hakkındaki belirli birkaç kelimenin içinde kaynamaya başladığını hissederek.

"Hayır." Xander tereddüt etti. "Biraz sarhoş olmuş, Harry amca dinlenmesi için onu içeri getirdi."

"Hadi gidip Steve'i bulalım, Nathan."

"Büyükanne, daha ayakkabılarını bile giymemişsin," dedi Xander, Nathan'ın doğrudan doğruya kendisine yönelik olduğunu hissettiği suçlayıcı bir tonla.

"Ah." Liz aşağı baktı. "Bilmiyorum, nerede..." Sanki kaybolabilirlermiş gibi telaşla yeri araştırdı.

"Büyük olasılıkla odandadırlar," dedi Nathan. "Xander, sen büyükannene yardım et. Ben de gidip Steve ile birkaç şey konuşacağım."

"Onunla gerçekten de konuşacak mısın?" diye sordu Xander, Liz tökezleye tökezleye yatak odasına geri dönerken. "Yoksa sadece çenesini kapatmak için mi böyle dedin?"

"Hayır, gerçekten de onunla konuşacağım. Bu, yeterli mi?"

"Aslında değil." Xander onun üzerinden ötelere bakıyordu.

Nathan içini çekti. "Gidene kadar bunu devam ettirmeyi

planlıyor musun? Çünkü bu şekilde geçecek bir üç güne daha tahammül edebileceğimden emin değilim."

"Sana söylediğim şeyi düşündün mü?"

"Neyi? Taşınmamı mı? Ahbap, bu konuyu halletmiştik."

"Hayır, etmedik. Üzerinde düşünmedin bile. Ama evet, her neyse... Senin de dediğin gibi üç gün içinde gitmiş olacağım, sen de yine tek başına kalacaksın ve o zaman canın ne isterse yapabilirsin. Her şey eskiden nasılsa yine öyle olur, istediğin buysa eğer."

"Hayır, istediğim bu değil."

"Saçmalık. Sen..."

Yatak odasından ayakkabıların yere düşerken çıkardıkları sese benzeyen hafif bir patırtı geldi ve ikisi birden dönüp baktılar. Nathan, odanın kapısına doğru atıldı.

"Ben gideyim." Xander onu durdurdu. "Senin kafanı toplaman gerekiyor."

Yatak odasında gözden kayboldu ve Nathan, bir an için, koridorda tek başına kaldı.

Oradan uzaklaşırken şanslı olduğunu düşündü. Yıllar boyunca, Xander ona bir an bile sıkıntı yaşatmamıştı. Okuluna gitmiş, yaşlılara karşı saygılı davranmış, en azından Nathan'ın bildiği kadarıyla alkol ya da uyuşturucu kullanmamıştı. Nathan'ın, kendisi ve Jacqui'den böyle bir çocuğun dünyaya gelebilmiş olmasına şaşırtacak kadar iyi bir kalbe sahipti. Şimdi biraz isyankâr davranmaya başlamış olsa bile, bu da zamansız gerçekleşen bir olay değildi.

Yine de o küçükken işler çok daha kolaydı. Bundan on altı yıl önce Jacqui'nin, kendisine hamile olduğunu haber verdiği anı hâlâ bugünmüş gibi hatırlıyordu. Jacqui'nin gözleri mutluluktan parlıyordu ve ikisi de bir süre için, sanki evlilikleri çoktan çalkantılı bir zemine oturmamış gibi davranabilmeyi başarmışlardı.

Nathan koridorun sonundaki küçük tuvaletten gelen sifon sesini duydu. Oturma odasından gelen konuşma sesleri şimdi biraz farklı bir tona bürünmüş olarak hâlâ devam ediyordu.

Olayın sonu yaklaşmaya başladı, diye düşündü Nathan. İnsanlar çok geçmeden evden ayrılacaklardı. Yarı yarıya boşalmış bir sandviç tepsisi her an için yere düşme tehlikesiyle karşı karşıya, telefonun yanındaki masada duruyordu. Nathan onu oradan alıp mutfağa yöneldi.

Jacqui'nin yüzündeki gülümseme uzun sürmemişti ama. Onun için güç bir hamilelik olmuştu. Şiddetli sabah bulantıları çekiyor, pirinç lapası dışındaki her şeyi daha görür görmez tuvalete koşturuyordu. Günün büyük bir bölümü bu şekilde geçiyordu ve bitmesi de kitaplarda artık sona erecekleri vaat edilen tarihten tam bir hafta uzun sürmüştü. Jacqui, Nathan'ın aklına gelen her türlü şeyi geri çevirerek yanında bir kovayla sıcakta yatıyordu.

Nathan tuvaletin önünden geçerken kapının kilidinin döndüğünü duydu ve Katy, kâğıt gibi bir surat ve top hâline getirilmiş bir kâğıt mendili sıkı sıkı tutarak dışarı çıktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Nathan durduğunda Katy'nin kan çanağına dönmüş gözleri, elindeki sandviç tepsisine takıldı ve hemen Nathan'ın en son on altı yıl önce görmüş olduğu bir şekilde öğürmeye başladı. "Ah." Nathan soluğunu bıraktı. Uzun bir an boyunca bakıştılar ve Nathan onun gözlerindeki bakıştan doğru şeyi tahmin ettiğini anladı. "Tebrik ederim."

Katy hiçbir şey söylemedi, sadece elindeki mendili dudaklarına bastırdı.

"Sen gidip otur," dedi Nathan. "Ben de senin için Simon'ı bulayım."

"Bekle. Hayır." Kız elini uzatıp Nathan'ı bileğinden yakaladı. Öylesine sıkı kavramıştı ki bileğini neredeyse acı veriyordu. "Simon'ı getirmeyin."

"Neden getirmeyeyim?"

Katy elinin tersiyle ağzının kenarını kuruladı. "Tanrı aşkına. Neden olabilir sizce?"

*

Nathan, bir an, kendini Bub'ın hatta Harry'nin bile olabileceğine ikna etmeye çalıştı.

Ama sonunda, "Cameron mu?" demeyi başardı.

Kız başını salladı.

"Kesin mi?"

"Evet."

"Simon'ın olması için hiç olasılık yok mu?"

Ağzı seğirdi. "Simon ve ben bir süredir birlikte olmuyoruz." Alnında yeni bir ter damlacığı belirdi.

"Cameron biliyor muydu?"

"Evet."

Oturma odasının kapısından kalabalığın hareket ettiği duyuldu ve sırt çantalının koyu renkli başının tepesi Nathan'ın gözüne ilişti.

"Hemşire ile konuşmak ister misin?" dedi sonunda.

Katy başını iki yana salladı.

"Başka biriyle?"

Katy kuru bir kahkaha attı. "Kiminle mesela? Burada konuşulabilecek kim var ki? Hiç kimse."

Nathan önce tereddüt etti ama sonra Katy'nin kolunu tuttu ve hızla koridora götürdü.

"Buraya gir." Xander'ın odasının kapısını açtı. "Anlat bana."

Kız yatağın üzerine oturdu, kendisi de duvara yaslandı. Kız, renkleri solmuş çiçekli yatak örtüsüyle oynarken Nathan bekledi.

Katy nihayet, "Simon'ın borçları vardı," diye söze başladı. "Kendi ülkemizde tesisatçılık yapıyordu ve ben de işlerinin kötü gittiğini biliyordum. Ama sonunda durumun benim sandığımdan çok daha kötü olduğu ortaya çıktı. Ya da en azından bana anlattığından daha kötüydü. Çok fazla kişiye borcu vardı ve ben de onun bu konuda ne yapacağını bilmiyordum." Öfkeyle karışık bir hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Sorun şu ki bizim paraya gerçekten ihtiyacımız vardı. Ya da en azından onun vardı."

"Tamam."

"Buraya gelip de çalışmayı isteyen ben değildim." Katy'nin parmakları kumaşı çekiştirmeyi sürdürüyordu. "Özür dilerim

ama burası çok ıssız bir yer ve ben de artık batıdaki arazilerden bıkmıştım. Eve dönmek istiyordum ama Simon biriktirebildiğimiz kadar para biriktirmemiz gerektiğini söyledi, aksi hâlde geri döndüğümüz zaman hiçbir şeyimiz olmayacaktı." Durdu. "Bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu bilmiyorum. Onun söylediklerinden hangisine inanmak gerekir, kestiremiyorum artık."

"Yani buradaki işi almayı Simon mu istedi?"

"Evet. Dediğimiz gibi, Cameron ile kasabadaki barda tanıştık ama..." Katy hâlâ örtüyü çekiştiren ellerine baktı. "Özür dilerim, onun sizin kardeşiniz olduğunu biliyorum ama bu konuda hiç de iyi duygular beslemiyorum..."

"Neden?"

"Sadece..." Katy kaşlarını çattı. "Onun işe aldığı kişinin aslında Simon olmadığını biliyordum. Bana bakışlarından anlaşılıyordu bu. Ben, öğretmen bile değilim." Başını kaldırdı. "Ve bunu Cameron'a da söylemiştim. Simon sonradan, bu yüzden bana kızdı, onun dediğine göre işi almak için yalan söylemem gerekiyormuş. Ama Cameron buna aldırış etmedi. İşin kolay olduğunu, birilerini bulmanın zor olduğunu, kızları için yardıma ihtiyaç duyduklarını ve birileri –karısı ya da kim olursa– sorduğu takdirde de vasıflı olduğumu söylememi söyledi." Hareket etmelerini önlemek için ellerini yumruk yapmıştı. "Bu yüzden de işe başlamadan önce ona bir iyilik borcum olmuştu."

Nathan, kardeşini ve onun yapacağı bir şeye ihtiyaç duymanın neye benzediğini düşündü.

"Ama Simon'ın buna hiçbir itirazı olmadı mı?"

"Simon'ın paraya gerçekten ihtiyacı vardı. Ve Cam de iyi ücretler öneriyordu. Bundan önce kazandığımızdan daha fazlasını, üstelik nakit olarak elden alacaktık. O yüzden de razı olduk, hatta belki iyi olabileceğini bile düşündüm. Yani buranın bir aile evi olduğunu düşünüyordum, çevresinde karısının ve çocuklarının olacağını. Ve aşağı yukarı üç hafta için gerçekten de iyiydi. Aslında bu beklediğimden daha uzun bir süreydi."

"Sonra ne oldu?" Nathan kaşlarını çattı. "Cam, sana asıldı mı?"

"Hayır. Tam olarak değil. Çok iyiydi. Bu konuda hakkını teslim ediyorum. Hep arkadaşça davranıyordu. Bana sorular soruyor ve verdiğim yanıtları da gerçekten dinliyordu. Belki de onu yanlış anladığımı düşünmeye başlamıştım ama sonunda benimle ilgili her türlü şeyi öğrendi. Nelerden hoşlandığımı, neleri komik bulduğumu... Zayıf noktalarımı, evimi özlediğimi falan. Onunla çok fazla yalnız kalıyorduk. Ortada daima meşru bir neden oluyordu ama tam olarak hiçbir şey olduğu yoktu. Bu yüzden de kendimi biraz tuhaf hissediyordum."

"Birine söyledin mi?"

"Simon'a tabii ki. Ama Simon'ın..."

"Paraya gerçekten ihtiyacı vardı. Evet, bu kısmını anladım."

"Bana Cameron ile yalnız kalmamaya çalışmamı söyledi. Profesyonelliğe sıkı sıkıya bağlı kalmamı... O zaman hiçbir problem olmayacaktı. Batıdaki son yerimizde bir sorun yaşanmıştı. Bundan –Katy durdu– biraz daha kötüsüydü, sanırım. Oradaki bir adam bana biraz fazla düşkünlük göstermişti. Onu şikâyet ettim ve ikimiz de kovulduk, o yüzden de benden bu sefer sessiz olmamı istedi. Sorunun ne olduğunu gerçekten anlayamıyordu ve ben de ona gerçekten açıklayamıyordum. Bu yüzden ona bu konudan bahsetmeyi bıraktım, o da bir daha sormadı."

"Tamam."

"Cameron bana kur yapmaya başlamıştı. İmalarda bulunuyordu. Çoğu cinsel içerikliydi, anlıyorsunuz ya. Ona bu konudaki rahatsızlığımı söylediğimde sanki bütün bunları ben hayal etmişim gibi ya da bazı şeyleri kendi görmek istediğim şekilde görmüşüm gibi şaşırmış rolü oynuyordu,." Başını iki yana salladı. "Ama ben, bütün bunları ne hayal ediyor ne de istiyordum."

Katy'nin parmakları tekrar yatak örtüsünü çekiştirmeye başlamıştı. Ülkesinden çok uzakta, diye düşündü Nathan. Buralı çok az kişiyi tanıyor olmalıydı. Sırt çantalılar gündelik işlerin kendilerine sağladığı esneklikten yararlanabilirlerdi ama bu da onları başka yönlerden savunmasız bırakırdı. Bunu herkes bilirdi. Tabii Cameron da. Ve Nathan, kendini yine, yirmi yıldan uzun bir süre önce tanıdığı, dağınık saç örgüsü kamp ateşinin

titreşen ışıklarıyla kızıl kızıl parlayan diğer sırt çantalıyı düşünürken buldu. Anılarının körelmiş uçları, bir anda keskinleşerek dikkatli tutulmadıkları takdirde bir anda elinden kayıp onu yaralama tehdidiyle karşı karşıya bıraktılar.

"Bunu, Cameron'a söylediğim zaman, hiç ilgilenmedi bile, güldü bana," diyordu Katy. "Sanki ben aşırı tepki gösteriyor ve bunu bir oyun olarak kabul etmeyi beceremiyordum. Veya ikimiz de bir oyun oynuyorduk ve o, oyunun sonucunu önceden biliyordu."

Sivri uçlar kayganlaşmıştı şimdi, çok az ama. *Önceden de görmüştün bunu.* Bir kamp ateşi... Flörtleşme... Hava olasılık yüzünden sertleşmişti.

"Simon'a ayrılmamız gerektiğini söyledim," dedi Katy. "Ama o istemedi. Tek başıma çıkıp gitmeyi düşündüm. Ama araba da karavan da onundu. Onu buraya kısılıp kalmış bir hâlde bırakamazdım. Üç yıldır birlikteydik. Ve beni seviyordu da sadece bunun ne kadar ciddi bir konu olduğunu anlayamıyordu. Cam'in harika bir patron olduğunu düşünüyordu. Bize arkadaşça davranması iyi bir şeydi. Neden ben bunları birer iltifat olarak kabul edemiyordum ki?" Başını iki yana salladı. "Nasıl bir şey olduğunu anlayabilmesi mümkün değildi tabii. İnsanı tüketen bir şeydi. Cameron her gün etraftaydı. Ve artık bu durumu eğlenceli de bulmuyordu. Şakalar yapmaya devam ediyordu ama sabrının giderek tükenmeye başlamış olduğunu söyleyebilirim. Bizi buraya getirmişti ama şimdi ben, oynamam gereken rolün sonunu getiremiyordum."

Bunu daha önce de görmüştün. Tam olarak bu değildi, dedi Nathan kendi kendine. Durdu Tıpatıp aynısını değil ama bir çeşidini. Daha toycaydı, incelmişlik düzeyi çok daha azdı ama temel unsurları aynıydı. Kamp ateşinin çevresinde tutkulu bir flörtleşme... İnatçı bir sabır... Yabancılardan oluşan bir kalabalığın ortasında kendisiyle konuşan birine minnettar olan bir sırt çantalı... Hafif bir manipülasyon ve yoğun bir konsantrasyonun ardından saatler sonra etrafına bakındığında bütün gece boyunca başka hiç kimseyle konuşmamış ve sadece bir kişiyle temas

kurmuş olduğunu anlardı. Beklentinin o gıcırdayan ağırlığı... Evet, bunu daha önce de görmüştü.

"Üzgünüm." Nathan, bu sözü kime söylediğinden emin değildi.

Katy yere baktı ve Nathan, onun gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. "Evimi özlüyordum, yalnızdım ve her yere kilometrelerce mesafe uzakta bulunuyordum. Kendimi tamamıyla tükenmiş hissediyordum. Herkes benden bir şeyler istiyordu. Simon, Cameron'ı mutlu etmemi istiyordu, Cameron da kendisini mutlu etmemi istiyordu. Bütün bunlardan öylesine bıkmıştım ki sonunda..." Elinin tersiyle yüzünü sildi. "Sonunda, evet demek hayır demekten daha kolay gelmeye başladı. Ve ben de evet dedim. Kızlarının sınıfında, armut koltuğun üzerinde, beni becermesine izin verdim. Toplamda altı kez..."

Oda uzun bir süredir sessizdi ve Nathan, koridordan gelen boğuk sesleri duyabiliyordu.

"Üzgünüm," dedi tekrar, bu kez kesinlikle Katy ile konuşmuştu.

"Senin hatan değildi ki. Benim hatamdı. Teslim olan kişi bendim." Omuzları çökmüştü. "Ama sonuçta, bu bile bir işe yaramadı. Cameron, benden ya da kendisinden tiksiniyor gibiydi. Bu, onun aynı şeyi yine istemesine engel olmuyordu ama sanırım beş dakikalığına utanç duyuyor ve bu yüzden de beni suçluyordu. Ve sonra da..." Düz karnını gösteren bir hareket yaptı ve başını salladı. "Eğer önceden de mutlu değilse bunu duyunca hiç mutlu olmadı."

"Ona ne zaman söyledin?"

"Kendim fark eder etmez. İki hafta önce o..." Yutkundu. "O ölmeden. Çok kızdı. Bana, ondan kurtulmak zorunda olduğumu söyledi. Bu, benim için de uygundu çünkü ben de kesinlikle istemiyorum. Kaybolduğu günün sabahı benimle konuştuğu konu buydu. Gelecek hafta için, benim adıma büyük bir tıp merkezinden randevu almıştı." Gözleri şimdi yeniden berraklığına kavuşmuştu. "Bu yüzden, her şeye karşın geri dönmeyi planladığından eminim. Bana o randevuya gitmek zorunda olduğumu

söylemişti. Gidecektim de ama eğer ortadan kaybolmaya hazırlanıyor olsaydı buna neden aldırış etsin ki?"

Bu iyi bir soru, diye düşündü Nathan ama en azından başka bir soruya yanıt vermişti. "Tıp merkezi St. Helens'teki miydi?"

"Evet."

"Orada kalacak bir yerin var mıydı?"

"İki geceyi otellerden birinde geçirecektim."

"Bunu da Cameron mu ayarlamıştı?"

Kız başını evet anlamında salladı ve Nathan da çalışma odasındaki telefonun faturasını gözlerinin önüne getirdi. Cameron ölmeden önceki hafta St. Helens ile yapılmış iki telefon görüşmesi.

"Ve Simon kesinlikle bilmiyor, öyle mi?"

"Henüz değil." Dudaklarını birbirine o kadar çok bastırdı ki âdeta bir çizgi hâline geldiler. "Umarım, hiçbir zaman öğrenmez."

"Randevu konusunda ona ne söyleyecektin?"

"Hiçbir şey. Bir şeyler uyduracaktım. Simon çok alıngandır. Detayları hiçbir zaman sormaz. Ama benim için bu işin halledilmesi şart. Çünkü tümden aptal da sayılmaz. Öğrenecek olursa benimle olan ilişkisini bitirecektir."

Nathan ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Katy'nin yüzünden okunan umutsuzluk, ağzını yeniden açmasına neden oldu.

"Bu, o kadar kötü bir şey mi olurdu senin için?" Kız şaşırmış görününce de omuzlarını silkti. "Seçim senin ama ona hiçbir şey borçlu olmadığına da eminim."

"Üç yıldır birlikteyiz biz." Sol elini kaldırdı. "Nişanlandık."

"Ne fark eder ki? İnsanlar fikirlerini değiştirebilirler. Beni terk ettiği sırada, eski karım ve ben, daha uzun bir süredir evliydik." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Herkesin dediğine bakılırsa, çok iyi bir şey yapmış. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

Katy tereddüt ediyordu. "Bilmiyorum. Bu konuyu düşüneceğim."

Nathan, duvardan uzaklaştı. "Her neyse, bak, burasını düşünme. Sensiz de idare edebiliriz."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. İşlerin nasıl bu noktaya gelebildiğini gerçekten bilemiyorum. Sadece kafam öylesine karışıktı ve öylesine yalnızdım ki." Soluğunu bıraktı. "Bana inandığınız için teşekkür ederim."

Yatak odasının kapısını açarken, inanmayabilirdim de diye bütün dürüstlüğüyle kendi kendine itiraf etti Nathan. Kendisini konuya insanı rahatsız edecek derecede aşina hissetmeseydi, pekâlâ inanmayabilirdi de. Henüz şansı varken uyarı levhalarına daha fazla dikkat etmiş olsaydı keşke. Artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı ama en azından onlara şimdi kulak verebilirdi.

Steve'i bulmanın zamanı gelmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Dostum, bana ne söylemeye çalışıyorsun sen? İkisi de bir partide sarhoş olduktan sonra, Cameron'ın kumulların üzerinde bir sırt çantalıya saldırdığını mı?"

Steve'in bakışları öylesine dik ve sabitti ki, Nathan, onları karşılamakta zorlandı.

"Hayır. Tanrım. Bilmiyorum."

Nathan, elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı. Hava insanı bayıyordu. Hemşireyi oturma odasında bulmuş ve kolundan kavramıştı. Nathan, Steve'i, tek bir kelime bile etmeden verandaya çıkarıp sonra da rahatça konuşabilecekleri evin yan tarafına götürürken Liz'in gözlerinde bir umut kıvılcımıyla onları seyrettiğini fark etmişti. Ne var ki, şimdi, konuya girmek ona olağanüstü güç geliyordu.

"Sadece, gerçekte neler olup bittiğini bilmek istiyorum," dedi.

"Bunu, sana ben söyleyemem, dostum. Hayır, dinle." Steve onun sözünü kesmesine engel olmak için bir parmağını kaldırdı. "Sana da bundan önce Ilse'ye söylediğim şeyin tamamen aynısını söyleyeceğim: İkinizin birden bu konuyu sormasının bir rastlantı olmadığını tahmin ediyorum – O gece neler olduğu konusunda benim de sizden fazla bilgim yok."

Nathan, hayal kırıklığını belli eden bir ses çıkardı. "Ama o sırada..."

"Evet, o sırada, benim de başka herkes gibi bir fikrim vardı ..."

"Ben de bunu soruyorum."

"Ama şunu anlaman önemli..."

"Anlıyorum. Sadede gel."

Steve, öğleden sonranın güçlü ışığı altında gözlerini kısarak baktı. Uzakta mezarları görebiliyordu. Biri eskiydi, diğeri ise yeni. Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi.

"Jenna'nın uyluklarının iç kısımlarında birkaç hafif çürük vardı. Ve kolunun üstünde de bir iz. Burada." Steve koltukaltının aşağısındaki yumuşak ete dokundu. "Herhangi bir kesikten ya da kanamadan bahsedilemezdi ama olsalar bile, bunların da herhangi bir anlam ifade etmesi söz konusu olmayacaktı zaten."

"Ama şeye benzemiyorlar mıydı?" Nathan ağzının kupkuru olduğunu ve kum tadı aldığını hissediyordu. "Zor kullanılmaya?"

"Belki de. Veya sadece acemilikten ileri geliyorlardı. Hatta deneyimsizlikten. Böyle durumlarda bazıları karşısındakini hırpalarken bazıları da hırpalamayabilir." Steve dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Ama sana söylemeye çalıştığım şey de bu işte. Bedensel yönden herhangi bir sonuca varmak mümkün değildi. Yine de işin aslı, durumun kuşkulu hâlinden yarar sağlayan muhtemelen Cameron olmuştu."

Nathan, minicik bir teselli bekledi ama o teselli hiçbir zaman gelmedi. Ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırdı. Evin önünde birhareketlilik yaşandığını görebiliyordu. Yabancı biri dışarıda geziniyor, gitmek için hazırlık yapıyordu. Tekrar Steve'e döndü.

"Orada başka ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey... Her şey, Jenna'nın ne söyleyeceğine bağlıydı." Steve, ellerini güneşe karşı gözlerine siper eden birkaç kişinin daha açık havaya çıkışını izledi. Jenna'nın erkek arkadaşı –aslında tatlı dilli biri olan o çocuk– onu içeri girmeye ikna etti. Çoğu kişinin onun öfkelenmiş olduğunu sandığını biliyorum ama benim görebildiğim kadarıyla durum, böyle değildi. Çocuk, Jenna için endişelenmiş, hatta biraz da korkmuştu. Ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi bir hâli vardı. Herhalde gerçekten de yoktu, botanik

ya da ona benzer bir şeyin eğitimini alıyordu. Sanki her şeyi yoluna koyacak olan benmişim gibi gözlüğünün arkasından bana sürekli olarak gözlerini kırpıp durduğunu hatırlıyorum. Uzun süredir birlikte olduklarını sanmıyorum. Her neyse o dışarıda beklerken biz içeride Jenna ile konuştuk ve onun bana anlattıkları, hiç de Cameron'ın yararına olacak şeyler değildi.

"Sana ne anlatmıştı?"

"Zaten biliyorsun," dedi Steve. "Hikâyeyi sen de duydun. Sarhoş olmuş ve bu çocukla flört etmeye başlamış çünkü canı çok sıkılıyormuş ve hiç kimseyi tanımıyormuş, ayrıca partiye gelmek yerine çiftlikte kalmayı tercih ettiği için erkek arkadaşına da kızgınmış. Ve Cameron da gençti." Steve hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. "Bana, onun zararsız biri olduğunu düşündüğünü anlatmıştı. Yalnızca vakit geçirmek için birazcık eğlenecekmiş, o kadar. Üstelik etrafta da çok sayıda insan varmış, o yüzden de kendini güvende hissettiğini söylemişti. Böyle söylemiş olduğunu hatırlıyorum."

Evin önündeki kalabalık giderek artıyordu. Nathan açılıp kapanan araba kapılarının ve çalıştırılan motorların sesini duyuyordu ama başını kaldırıp bakmadı. Bütün dikkatini Steve'e vermeye devam etti.

"Sonra Cameron, onu, arabayla kente geri götürmeyi teklif etmiş." Hemşirenin sesi şimdi biraz daha kasvetli bir tona bürünmüştü. "Söylediğine göre, kız çok içmiş ve dengesini bulmakta zorlanıyormuş. Cameron'ın peşinden giderken belli ki onu arabasına doğru izlediğini düşünmüş ama aslında kumulların üzerinde, onunla yalnız kaldıklarını fark etmiş. Cameron, kamp ateşinin etrafında bıraktıkları yerden devam ederek onu öpmeye başlamış. Jenna, ona daha fazlasını istemediğini ve durmasını istemişti."

Steve, Nathan'a baktı.

"Ama Cameron durmak istememiş. Biliyorum, o sırada sadece on yedi yaşındaydı ama çocuk da değildi, en azından fiziksel olarak."

Nathan, altında mücadele eden buzağıyı düşündü. Doğru

yere konulacak bir diz ve dirsek. Ve biraz da basınç... Mücadele kolaylıkla alt edilebilirdi.

"Jenna ondan kurtulmaya çalışmamış mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu deneyememiş bile. Söylediğine göre donup kalmış. Sanırım bu yüzden biraz da utanç duyuyordu ama gerçek şu ki bu, son derece sık rastlanan bir yanıttır. Öyle ya da böyle, karanlıkta, iri ve ısrarcı bir adamla tek başınaydı." Nathan'a baktı. "Bazen, insanlar, kendi yararlarına en uygun olan şeyin, boyun eğmek olduğuna karar verebilir ama bir seçim ancak ortada hakiki bir alternatif varsa gerçek anlamda bir seçim olur. Aksi hâlde, manipülasyondan ve çıkar sağlamaktan başka bir şey değildir." Omuzlarını silkti. "Bu, tecavüzdür."

Nathan, Katy'yi düşündü. Ona, evet demek, hayır demekten daha kolay gelmişti.

Steve onu seyrediyordu. "Özür dilerim. Bunları duymanın güç olduğunu biliyorum."

Rüzgâr derinden gelen ve kulak tırmalayıcı bir kahkahayı alıp onlara kadar getirdi. Nathan bu sefer dönüp baktı. Şimdi bütün misafirler dışarıya çıkmıştı. Melanie'yi gördü, saçları güneş ışığında kızılımsı altın tonunda parlıyordu. Onunla göz göze geldi ve elini salladı.

Melanie, "Ben, şimdi gidiyorum," diye seslendi. Atherton'luların oluşturduğu kalabalığın içinden bir çiftin şimdiden geçip oturmuş olduğu zarif görünüşlü bir Land Cruiser'ı işaret etti. "Seni görmek güzeldi."

"Evet. Seni de."

Melanie ona gülümsedi ve birdenbire, Nathan'ın gözlerinin önüne onun daha genç hâli geldi. Gece göğünün altında, içkisini yudumlarken de tıpkı böyle gülümsüyordu. O gece kumulların yanındaki partide o da var mıydı acaba, diye merak etti. Doğrusunu söylemek gerekirse hatırlamıyordu. Onun, hâlâ beklemekte olduğunu fark etti ve boğazını temizledi. "Belki tekrar görüşürüz."

"Öyle umarım." Kadın bundan hoşlanmış görünüyordu ve bir kez daha elini sallayarak hızla beklemekte olan aracına doğru yürüdü.

Nathan dikkatini tekrar, hâlâ onun gidişini izleyen Steve'e yöneltti.

"Onu aramalısın," dedi Steve. "Sana benim yazabileceğim her türlü reçeteden daha iyi gelecektir."

"Herkes bunu söyleyip duruyor," dedi Nathan, elini sabırsızlıkla sallayarak. "Dinle, peki eğer Jenna bu kadar korkmuşsa, neden sonradan Cam'in onu kasabaya geri götürmesine izin verdi?"

"Kum tepeleri ile kasabanın arası ne kadar?"

"On iki kilometre."

"Eh, gece vakti yürümek için uzun bir yol, özellikle de sarsılmış ve tek başınaysan."

"Başka birinden de isteyebilirdi."

"Orada tanıdığı başka kimsenin olmadığını sanıyordum."

Nathan bir şey söylemedi. Yoktu. Sadece Jacqui vardı, o da kendisiyle birlikte önceden ayrılmıştı. Cam ve Jenna'yı kasabaya geri dönerlerken hayal etti. Araba, barın dışında durduğunda, barın sahibi Rob tarafından görülmüşlerdi.

"Rob, kasabada, arabanın arkasında Jenna'yı, Cam'i öperken görmüş."

"Öyle mi?" Steve'in gözleri tetikteydi. "Ya da Cameron'ı Jenna'yı öperken görmüş, onun da arabadan çıkabilmek için buna izin verdiğini."

"Tanrım, Steve, bunu nereden bilebilirim?"

"Bilemezsin. Tıpkı benim de bilemeyeceğim gibi. Ve barın penceresinden bakan Rob da bilemezdi. Dediğim gibi sana sunabileceğim en iyi fikir bu."

Nathan kaşlarını çattı. Şimdi, kalabalığın arasında, Liz'in yanında duran Harry'yi görebiliyordu. İnsanlar elini tutmak için uzanıp sonra da sarılmak için onu kendilerine çekerlerken, Liz tıpkı bir cankurtaran gibi Harry'ye tutunmuştu. Eller sallandı ve vedalar edildi. Harry, Nathan ile göz göze geldi ve eliyle işaret ederek yanlarına çağırdı. Nathan, onu görmezden geldi.

"Jenna birilerine anlatmak için hiç acele etmedi." Sesindeki savunmacı tona şaşırmış hâlde, Steve'e geri döndü. "Her şey yolundaymış gibi davranması onun yararına olmadı."

Steve, neredeyse gülümseyecekti ama kendini topladı.

"Ne?" diye sordu Nathan.

"Bunun senden gelmesi çok gülünç," dedi Steve. "Nathan, insanlar kendilerini iyi olduklarına inandırırlar hep. Günler ve hatta yıllar boyunca."

Nathan ayrılmaya hazırlanan, toz içindeki cenaze giysileri ve kendilerini bekleyen saatler sürecek araba yolculuğu yüzünden ter döken kalabalığı işaret etti. "Burada yaşam güçtür. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırız. Ama inan bana, tek bir insan bile yoktur ki kendi kendine yalan söylemesin."

Kalabalığın arasından Ilse'nin başı göründü, serbest kalmış saç tutamları ter içindeki yüzünün iki yanına yapışmıştı. Steve'in gözleri bir an için ona takıldı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama sonradan fikrini değiştirerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. Tekrar Nathan'a döndü.

"Sen, bu türün bu civarlardaki açık ara en kötü örneklerinden birini oluşturuyorsun. İyi olmaktan o kadar uzaksın ki işlerin ne kadar kötüleştiğini annene veya oğluna şöyle dursun, kendi kendine bile itiraf etmekten korkuyorsun. Bu arada, ikisi de benden, seni kliniğe gelip bir kontrolden geçmeye ikna etmemi istediler."

"Biliyorum. Tamam."

"Gerçekten mi? Gelecek misin? Hiç itiraz etmeye kalkmadan?"

Nathan başını iki yana salladı. Hayatının bir yerlerinde bir sınır çizmiş olduğunu anlamıştı –belki son birkaç saatte, belki de son birkaç yılda– ve birdenbire o sınır, ona sanki çok uzaklarda kalmış gibi geldi. Sınırın bu tarafında tek başına olmak istemiyordu artık. Ümit ettiği tek şey, hâlâ geri dönüş yolunu bulabilmekti.

Evden birkaç kişi daha çıktı, aralarında Simon da vardı. Katy de onu birkaç adım gerisinden takip ediyordu. Hem kalabalıktan hem de birbirlerinden biraz uzakta duruyorlar, Katy sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi arada bir hafif şaşkın bir bakışla Simon'a bakıyordu. Bir gruptan ötekine koştururken iyice bunalmış görünen Ilse'ye bir kez olsun dönüp bakmadı.

"Bütün bunlar, o dönemde ele alınmış olsaydı herkes için daha iyi olurdu," dedi Nathan. Avlunun karşısında mezarlar sessiz ve ıssız uzanıyorlardı. Şimdi etraflarında kimse yoktu. Her türlü etkinlik yaşayanlara yönelikti. "Cam de dahil."

Steve onu onaylarcasına başını salladı. "Bazen, Jenna'yı, olanları hemen adli mercilere bildirmesi için teşvik etmiş olmam gerektiğini düşünürüm. Ama burası benim ilk görev yerimdi; o sırada daha gençtim; yeterince deneyim kazanmamıştım. Bazı şeylere şimdikinden farklı şekilde yaklaşıyordum; ama o zaman da elimden geleni yapmıştım. Jenna, bana düşünmeye ihtiyacı olduğunu söylemiş, ben de buna saygı duymam gerektiğini hissetmiştim. O zamana kadar da elbette birkaç gün içinde şehirden ayrıldı ve problem de onunla birlikte gitti." Steve omuzlarını silkti. "Ama her halükarda, bunun arkasında yatan nedenleri sen benden daha iyi biliyorsundur zaten."

Nathan kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Jenna'nın neden kasabadan ayrılmaya karar verdiğini bilmiyorum."

Kaşlarını çatma sırası bu kez Steve'deydi. "Bilmiyor musun?"

"Elbette hayır. Nereden bileyim?"

Kalabalıktan geriye kalan son kişiler de şimdi arabalarına biniyorlardı. Cameron'ın vedasının sonu yaklaşmıştı.

"Bilmediğini sanabilirsin, Nathan." Steve, avlunun karşısına, okaliptüs ağacının altındaki iki mezara manidar bir şekilde baktı. "Ama gerçekten hiçbir tahminde bulunamıyor musun?"

Nathan ona karşı çıkmak için ağzını açtı sonra uzaklardan gelen, bir araba kapısının çıkardığı gürültüyü duyunca durdu. Sonra bir tane daha... Ağır ağır ağzını kapattı.

Bundan tam yirmi üç yıl önce, yine aynı avluda, Steve'in şu anda bakmakta olduğu noktadan çok da uzak olmayan bir yerde duruyordu. Arazinin henüz açık ve bozulmamış olduğu bir dönemde, çitin yanında Nathan ve elinde bir kriket sopası tutan henüz yedi yaşındaki Bub, oyalanıyorlardı. Bub elindeki sopayla vuruş alıştırmaları yaparken Nathan da topu tekrar tekrar onun bulunduğu yöne gönderiyordu.

Kasabanın çavuşundan o korkunç telefonun gelişi ve baba-

ları onlardan yanıt beklerken Nathan'ın Cameron'la beraber somurtarak koridorda dikilişinin üzerinden tam bir gün geçmişti. Nathan'ın kardeşinin yardımına koşmakta bir saniye geciktiği ve Cameron'ın onunla son kez konuştuğu günün üzerinden.

Nathan, Carl Bright'ın pis dört çekerlisinin gürleyerek araba yolundan yukarı çıktığını ve sarsılarak evin önünde durduğunu duyunca kriket topunun uçarak yanından geçmesine izin vermişti. Nathan bunu yapma şansı olduğunda hep yaptığı gibi onunla arasında belli bir mesafenin bulunmasına dikkat ederek olduğu yerde durdu. Carl günün büyük bir bölümünü evden uzakta geçirmişti. Hiç de olağandışı bir durum değildi bu. Gittiği yeri kaydetmemiş olması da aynı şekilde, olağandışı bir durum teşkil etmiyordu. Arabanın kapısını aracı sarsan bir güçle çarparak kapatırken ıslık çalıyordu.

Cameron, evden dışarı çıkmıştı.

Nathan, içinde, yıllar boyunca birbirlerini uyarmak için edinmiş oldukları alışkanlığa uyarak, her zaman yaptıkları gibi ıslık çalmak için güçlü bir itki duydu. *Dikkat et, babam geliyor.* Ama yine de bunu yapmadı. Çünkü bundan sonra nelerin olacağından emin değildi ve eğer mümkünse Bub'ın bunlara tanık olmasını da hiç istemiyordu. O yüzden de Nathan, ıslık çalmak yerine kriket topunu havaya atıp sonra da sopayla hızla vurarak topu aksi yönde olabildiğince uzağa gönderdi. Bub da küfürler savurup şikâyet ederek topun peşinden koşturdu.

Nathan arkasını döndüğü anda herhangi bir uyarıda bulunmak için zaten geç kalmış olduğunu anladı. Cameron babasını görmüş, araba yolundan ona doğru hızla yürümeye başlamıştı. Ve babalarının da Cameron'ı gördüğü açıktı. Cameron durmuştu. Ama sonra gerisingeri dönüp evin içinde gözden kaybolmak yerine tahta merdivenlerden inmiş ve aşağıda beklemeye başlamıştı. Carl Bright ortanca oğluna yaklaşırken duraksamamıştı bile. Başını sadece bir kez çevirerek onun yanından geçip gitmişti. Ve evin içinde gözden kaybolmadan önce, Carl Cameron'a doğru, sertçe, tek bir kez başını eğmişti.

İş halloldu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

İş halloldu.

Elbette olmuştu.

Carl Bright, oğullarına asla başını eğmezdi. Selam verirken değil, onaylarken hiç değil. Birkaç saatliğine araziden kaybolmuş ve tam da o günün ertesi sabahı, Jenna ve erkek arkadaşı işverenlerine gidip işten ayrılmak istediklerini bildirmişlerdi. Ne bir gerekçe göstermişler ne de bildirimde bulunmuşlardı sadece bir an önce yola çıkmak istiyorlardı. Jacqui'nin sonradan Nathan'a söylediğine göre, Keith onları vazgeçirmeye çalışmıştı, Elbette partide olanları o da duymuş ve Jenna'ya, bunun herhangi bir şeyle ilgisi olup olmadığını sormuştu. Hayır, demişti Jenna da. Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaretti. Kendisi çok utanıyordu ve her şeyi fena hâlde eline yüzüne bulaştırmıştı.

Nathan, şimdi oturma odasındaki kanepede oturuyor, Noel ağacının giderek cansızlaşan öğleden sonra ışığı altında solgun solgun parlayan ampullerine bakıyordu. Cenaze töreninden geriye kalanlar evin dört bir yanına saçılmış, boş tabaklar ve fincanlar her türlü yüzeye karmakarışık bir hâlde yığılmıştı. Steve en son ayrılanlar arasındaydı, gitmeden önce Nathan'ın avucuna bir randevu kartı sıkıştırmıştı. Steve de gidince ailenin geri kalanı, birden fazlasıyla büyük ve boş görünmeye başlayan evde amaçsızca dolanıp durarak ayrı ayrı yönlere sürüklendiler.

Jenna, bu şekilde ayrıldıktan sonra Keith'in Nathan'a karşı olan tavırlarında belirgin bir değişiklik meydana gelmişti. Nathan, Keith'i o kadar da sık görmezdi, o yüzden bu durumun tam anlamıyla farkına varabilmesi biraz zaman almıştı. Biraz soğuk olsa da

ona her zaman nazik davranmış olan Keith, şimdi katı ve kaba bir hâle bürünmüştü. Nathan'ın ziyaretleri giderek güçlenen bir düşmanlıkla karşılanıyordu, sonunda o ve Jacqui evde buluşmaktan vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Ama yine de buluşmaya devam ediyorlar ve Keith'in hoşnutsuzluğuna, yasaklanmış bir mahremiyetin verdiği sarhoşluk içinde kahkahalarla gülüyorlardı.

Nathan, aradan geçen onca yıla rağmen Keith'in benzin istasyonundaki yüzünü hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Senin gibi adamları iyi tanırım ben.

Belki de diye düşündü Nathan, şimdi kanepede otururken, o aslında haklıydı. Bu düşünce ona derin bir üzüntü verdi.

Koridorda bir gürültü oldu ve Bub kapının eşiğinde göründü. Gömleği buruşmuştu ve loş ışığa gözlerinin kısarak bakıyordu.

"Herkes nerede?"

"Gittiler. Sona erdi."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Bir süredir uyuyordun."

"Ha." Bub kanepeye çöktü ve Nathan ondan yayılan alkol kokusunu aldı. Bub bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve kan çanağına dönmüş gözlerle Nathan'a baktı.

"Senin neyin var?"

Nereden başlaması gerektiğini bilemeyen Nathan, kardeşine baktı ve hemen kollarının arasında cansız yatan köpeği Kelly geldi gözlerinin önüne. Bu görüntüyü son birkaç saat boyunca zihninin gerilerine itmiş ama görüntü şimdi bir kez daha olanca canlılığıyla öne çıkmanın yolunu bulmuştu. Nathan ağzını açtı sonra da epey çaba harcayarak derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey."

"Hiç de öyleymiş gibi durmuyor."

Nathan omuzlarını silkti.

Bub esnedi ve gözlerini odanın içinde dolaştırdı. "Çok gelen oldu, değil mi?"

"Evet."

"Bizim için de bu kadar çok kişinin geleceğini sanıyor musun?"

"Hayır."

"Ben de." Bub kaderine boyun eğmiş görünüyordu. "Lanet

olası Cam... Bunu nasıl başardı, bilemiyorum. O da en az bizim kadar aşağılıktı, sadece bunu saklamayı iyi beceriyordu."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." Bub, bir an için duvara baktı. Sesi çatallıydı ve dili hâlâ biraz dolanıyordu "Gerçek bu, öyle değil mi? Yani babam tam bir adiydi, Cam de öyleydi. Ben de. Sen de."

Nathan neredeyse gülecekti. "Bu konuda seninle tartışmayacağım. Ama bazı şeyler vardır ki, diğerlerinden daha kötüdür."

"Sen öyle diyorsan..." Bub hafif bir geğirtiyi bastırdı.

"Öyle diyorum."

"Eh, sen daha iyi bilirsin." Bub kanepeden güçlükle kalkıp televizyona doğru yürüdü. "Yani Cam tam bir pislik olabilir ama sen bir adamı ölüme terk ettin."

"Bu on yıl önceydi. Ve adam da aslında ölmedi."

"Senin sayende değil. Ama belki de senin hatan değil bu. Dediğim gibi: Alçaklar ailesi. Bu konuda senin yapabileceğin fazla bir şey yoktu."

"İnsanlar değişebilirler, ahbap."

"Pekâlâ."

"Hayır. Dinle. Ben, Cam'in yarısı kadar bile kötü değilim."

"Doğru." Bub başını kaldırıp bakmadı bile. "Sen ve Ilse'nin, bu araziyle ilgili olarak bana nasıl yamuk yaptığınızı hatırlamaya çalış."

"Tanrım, Bub, kimse sana yamuk yapmaya çalışmıyor."

"Göreceğiz."

"Hey." Nathan sesini alçalttı. "Senin sorunun tam olarak nedir?"

"Bilmiyorum. Kendi mülkümde neler olup bittiğini bilememem bir şey. Onun hakkında asla söyleyecek bir sözümün olmaması bir diğer şey. Sen ve Cam gibi ağabeylere sahip olmak da üçüncüsü..."

"Eh, şimdi sadece ben varım, bu da senin için iyi bir haber sayılır." Nathan öfkenin içinde giderek kabardığını hissedebiliyordu. Gitmek için ayağa kaktı. "Aklıma gelmişken, köpeğimle ilgili olarak bana söyleyecek herhangi bir şeyin var mı?"

"Hangi köpekle?"

"Hangi kahrolası köpek olduğunu biliyorsun. Kelly."

Bub'ın elleri hâlâ bilgisayarın kabloları üzerinde gidip gelme-

ye devam ediyordu. "Hayır. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Benim arazimin çevresine atılan zehirli yemler konusunda da söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Hâlâ jeton düşmedi mi?" Nathan uzanıp eliyle Bub'ın başının yan tarafına vurdu. Bub onun kolunu itti.

"Siktir git!"

"Hayır, sen siktir git. Kelly son anlarında çok acı çekti. Hepsini izlemek zorunda kaldım. Ona yardım etmek için elimden gelen hiçbir şey olmadı." Nathan yaşların göz pınarlarında birikmeye başladığını hissediyordu ve hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı.

"Sadece bir köpekti."

"Onu seviyordum. Benim tek arkadaşımdı."

"O zaman bir tane daha edinmen gerekecek."

Nathan, derin bir nefes almak için kendini zorladı. İçinde kabaran öfkenin sadece Bub'a yönelik olmadığını biliyordu. Olsun. Şu anda önünde duran kişi Bub'dı.

"Pekâlâ," dedi. "Tamam, sorun değil. Ama sen, ben ve Ilse oturup bu araziye ne olacağını konuştuğumuz zaman sana bakacak ve senin Kelly'ye ne yaptığını hatırlayacağım, sonra da bunu sana en iyi şekilde nasıl ödeteceğimi bulmak için kafamı patlatacağım." Kardeşine bir adım daha yaklaştı. "Cam'in, çiftlik, para ya da başka herhangi bir konuda sana neden zerre kadar güvenmediğini bilmek istiyor musun? Bunun için kendine bir bakman yeter. O tam bir pislik olabilir –başka herkesten daha çok hem de– ama kafasındaki tahtalar sağlamdı."

Nathan yumruğun gelişini neredeyse çok geç olana kadar görmedi. Başının yanına isabet etmiş ve geriye doğru sendelemesine yol açmıştı. Kaburgalarının altına bir yumruğun daha yapıştığını hissetti ve Bub'ın eli bir anda boynuna sarıldı.

"Siktir git. Cam de öyle." Bub'ın alkol kokan nefesi yüzüne çarpıyordu. "Buraya gelerek beni bu şekilde itip kakabileceğini ve herkes için en iyisinin ne olduğunu biliyormuş gibi davranmaya başlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Nathan, hızla duvara çarpıp dengelerini kaybederek paldır

küldür yere yuvarlanırlarken nefessiz kaldığını hissetti. Yanağına bir tokat indi ve bir başka yumruk da kolaylıkla yerini bulurken Nathan, elini kaldırmakta geç kaldı.

"Sen ve Cam, benden daha iyi olduğunuzu düşündünüz hep ama değilsiniz, tamam mı? O öldü ve sen de tam anlamıyla mahvolmuş durumdasın."

Bub, Nathan'ın gözünün üzerine sert bir yumruk indirdi, terden parlayan yüzü, öfkesini açıkça ortaya koyuyordu. Yumruğunu tekrar indirmeye hazırlanırken gözlerinde umursamazca bir şeyler vardı.

"Cam'in yerine geçip de onun gibi davranmaya başlarsan insanların sana saygı göstereceklerini mi sanıyorsun?" diyordu Bub.

"Hayır." Nathan, kafası döşeme tahtalarına çarpılırken onu uzaklaştırmaya çalıştı. Kapının eşiğinde meydana gelen hareketliliği görebiliyordu.

"Kasabadaki insanların birdenbire seninle konuşmaya başlayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Çekil." Nathan onu geri püskürtmeyi başardı, sonra kanepe ve sehpaya çarparak yerde yuvarlandılar. Bir şeye yere düşüp kırıldı ve parçaları döşemeye yayıldı.

"Hey!" Harry bağırdı, ayrıca bir yerlerden Liz'in sesi de geliyordu.

"Seni sadece Cam olmadığın için görmezden gelmeyecekler, ahbap." Bub'ın sözcükleri, Nathan'ın kulağını alev alev yakıyordu. "Hatta adı her neyse onu ölüme terk ettiğin için bile görmezden gelmeyecekler. Seninle konuşmayacaklar çünkü sen biraz tuhaf birisin, tuhafsın, kimsesiz bir eziksin, hiç kimse senin yakınlarında olmanı istemeyecek..."

Nathan, o sırada bir yumruk yedi, sıkı bir yumruktu ve bir şeylere çarparak tekrar yere yuvarlandı. Kapının eşiğinden bir soluma sesi gelirken aynı anda da sarsıntıyı hissetti. Noel ağacı önce yan yattı sonra da parıltılı ve cicili bicili süslerin, plastik çam iğnelerinin ve simlerin ortasında yere devrildi. Devrilirken köşesi Cameron'ın tablosuna denk geldi ve çerçevenin kıvrılmış olan yerini korkutucu bir açıyla salladı.

"Kahretsin," dedi Bub ve Liz bir çığlık koparıp bir adımda tablonun önüne gelirken sesi neredeyse yitip gitti. Tablonun ya-

nına ilk ulaşan Harry olmuş, resmi tam zamanında yakalayarak çerçeveyi duvara sıkıca bastırmıştı.

"Tanrım," dedi. "Ucuz atlattık."

Liz de çoktan onun yanına gelmiş, çerçeveyi iki eliyle birden yoklayarak hasarı kontrol ediyordu. Nathan, onun, güçlükle nefes alıp verirken omuzlarının hareket ettiğini ve ağlamamak için kendini nasıl tuttuğunu görebiliyordu. Sonunda resmi duvarda tekrar eski hâline getirdi.

"Tanrım, bula bula bugünü mü buldunuz?" diye bağırıyordu Harry. "Kardeşinizin gittiğinin farkında değil misiniz? Onun anısına, beş dakikacık olsun saygı gösteremez misiniz?"

"Özür dilerim." Nathan, Bub'ı iterek kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Resme uzandı. "Bir şeyi var mı?"

Harry, vurarak onun kolunu uzaklaştırdı. "Sakın ona dokunayım deme."

"Hey, Ben, sadece..."

"Tamam ama yapma. Yeterince zarar verdin zaten."

"Kesin şunu." Liz geriye döndü, şimdi gözleri yaşlarla doluydu. Bir Nathan'a bir, yere seyrek olarak dağılmış sim parçacıkları yüzünden hafifçe parlayan döşemenin üzerine serilmiş yatan Bub'a bakıyordu.

"Bugün, ikiniz için zaten yeterince kötü bir gün değil mi? Sizin neyiniz var? Burada zaten var olan acı yetmiyor mu? Bir de birbirinize girmeniz mi gerekiyor?"

"Özür dilerim, anne."

Kadın yanıt vermedi. Gözlerini silmekle meşguldü.

Nathan, "Özür dilerim," diye tekrar şansını denedi. Güçbela ayağa kalkmayı başarmış olan Bub'a ise aldırış etmedi. "Bunu telafi edeceğim."

Liz derin bir nefes aldı. "Senin hiçbir şeyi telafi etmeni istemiyorum, Nathan. Artık burama kadar geldi. Bu gece bir daha sizi –ikinizi de– görmek istemiyorum."

"Ama..."

"Nathan. Bub. Lütfen. Hemen buradan gidip beni yalnız bırakın." Resme arkasını döndü ve oğulları odayı terk edene kadar da bir daha kıpırdamadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nathan, Sophie'nin gitarını tıngırdatarak verandada otururken karanlık basmıştı. Bub'ın nereye gittiğini bilmiyor, buna aldırış da etmiyordu. Xander de yorgunluktan sızıp kalmıştı, Nathan onu kontrol ettiği sırada derin bir uykuyla yatağında yatıyordu. Sırt çantalıların karavanında da ışık hâlâ yanıyordu. Nathan merdivenin basamakları üzerinde parmaklarını birkaç telin üzerinde amaçsızca gezdirirken bir yandan da pencerede titreşen gölgeleri seyrediyordu.

"Bu güzel."

Başını kaldırıp baktı, telleri oynatan parmakları durdu.

"Teşekkürler."

Ilse elinde iki bira tutuyordu. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Duraksadı. "Her zaman."

Ilse şişelerden birini onun yanına bıraktı. Kendininkini onunla tokuşturup Nathan'ın tam karşısına otururken biranın içindeki gazlar sıvılaşmaya çoktan başlamıştı bile. "Mutlu Noeller."

"Evet. Sana da."

Ilse, verandanın direğine yaslandı ve başını geriye atarak onu seyretmeye koyuldu. Duş almış ve koyu renk elbisesini bir şort ve gömlekle değiştirmişti. Saçları hâlâ ıslaktı ve verandanın feneri altında koyu renk ve pırıl pırıl parlıyordu. Nathan ise kot pantolonunu daha önceden değiştirmişti ve birdenbire onun kum içinde ve tozlu olduğunu hissetti.

"Sana engel olmak istemem." Ilse, başıyla gitarı işaret etti. "Lütfen durma."

Nathan, aklına hiçbir şey gelmediği için bir süre ne çalacağını düşündü. Sonunda, annesinin çocukken onlara söylediği eski bir Avustralya halk şarkısında karar kıldı. Ona, küçüklüklerindeki Cameron'ı hatırlatıyordu. Kızgın güneşin altında kriket oynarlar, en sonunda Liz onlara gölgeye geçmeleri için bağırırdı. Uzun bir zaman önce tanıdığı hâliyle Cameron'ı hatırlatıyordu.

Ilse bacaklarını basamak boyunca uzattı, çıplak ayakları tahtaya değdi. Birasından bir yudum aldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Nathan.

"Korkunç bir gündü. Ama şimdi geride kaldığını hissediyorum..." Biraz düşündü. "Biraz daha iyi, sanırım. Ya sen?

"Evet," dedi Nathan." Bunun gerçekten de doğru olduğunu fark etmişti. "Ben de. Kızlar uyuyor mu?"

"Annenin odasındalar. Herkes erkenden yattı."

"Evet. Tabii."

O ağır ağır gitar çalarken oturdular. Daha iyi görünüyor, diye düşündü Nathan, kendisinin nasıl olduğunu tam olarak anlayamadığı bir biçimde. Yüzünde, önceden orada olmayan bir canlılık vardı.

Ilse, onun bir gözünün çevresinde oluşmuş olan çürüğe bakıyordu. "Demek, sonunda Bub ile konuştun."

"Ha." Nathan çürüğe dokundu. Aslında hâlâ biraz acıyordu. "Bir bakıma, o benimle konuştu denilebilir."

"Bir şeyleri yoluna koyabildin mi?"

"Gerçek şu ki hayır. O işi yarın yapacağım."

"Eh, Noel'deyiz. Barışmaya karşı daha istekli olabilir."

"Belki de. Her halükarda köpeğim hâlâ ölü."

"Biliyorum." Uzandı ve ayak parmaklarıyla Nathan'ın botuna hafifçe dokundu. "Ama konu hâlâ senin kardeşini affedip affetmeyeceğin."

"Belki de öyle."

"Sanırım, kesinlikle öyle, Nathan. Ne yazık ki." dedi ve Nathan bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını hissetti.

Ilse basamağa biraz daha yerleşti ve tahtalar çatırdadı. "Burada daha ne kadar kalacaksın?"

"Öbür güne kadar. Xander ayın yirmi yedisinde uçağa binecek."

"Sen eve dönmeden önce burasıyla ilgili olarak ne yapacağımızı konuşmamız gerekecek. Bub'ın da katılımıyla elbette."

"Elbette."

Ilse arkasına yaslandı, gözlerini yarı yarıya kapadı. "Ama yine de şimdi değil."

"Hayır," dedi Nathan da. "Bu işi şimdi yapmamıza gerek yok."

"Şimdi burada oturmak ve müzik dinlemek niyetindeyim."

"Kulağa çok iyi geliyor."

Sırt çantalıların karavanındaki ışık söndü ve ikisi de o tarafa baktılar. Orası şimdi zifiri karanlığa gömülmüş durumdaydı. Nathan tepelerinde ışıldayan akşam yıldızlarını seçebildi.

"Demek buradan ayrılmayı düşünüyorlar," dedi Ilse.

"Evet. En azından Katy düşünüyor. Ama dinle..." Tereddüt etti. Bu konuşmayı yapmayı gerçekten istemiyordu. O anda değil. "Onunla konuşuyordum."

"Sanırım, o hamile," dedi Ilse birdenbire. "Öyle görünüyor."

Nathan ona baktı sonra da başını evet anlamında salladı.

Ilse gecenin içlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Simon'dan başka birinden mi?"

"Görünüşe göre öyle."

"Ah." Ilse, bu sözcüğü âdeta soluğunu bırakır gibi söylemişti ve yüzü çarpıldı. Kuşkulanmış olabilirdi ama Nathan, onun kesin olarak emin olmadığını görebiliyordu.

"Bebeği doğurmayı planladığını sanmıyorum," dedi Nathan. "Bu, bir fark yaratır mı bilmem. Zaten Cam'in St. Helens ile yaptığı telefon görüşmelerinin nedeni de buymuş."

"Bu konuyla mı ilgiliymiş?"

"Sanırım öyle."

Ilse, uzun bir süre boyunca, şimdi karanlığa gömülmüş olan karavana baktı. "Onun ilk bile olmadığından kesinlikle eminim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Kastettiğim hamilelik değil gerçi." Başını iki yana salladı. "Tabii, bu, sadece bir tahmin... Ama Magda'yı hatırlıyor musun?"

Nathan onu hatırlıyordu. Birkaç yıl önce, bir Noel zamanında orada bulunmuş olan, yumuşak bir aksana sahip, tatlı ve uysal

Polonyalı bir kızdı. Çok geçmeden, kontratının sona ermesinden iki ay önce oradan ayrıldığını duymuştu.

"Ve buraya Perth'ten gelmiş olan bir kız da vardı. Onunla da olmuş olabileceğini düşünüyorum. Bir süre için. Belki başkalarıyla da..."

"Cam..." Nathan, sözcüklere dökmeye çalıştı. "Pek de iyi biri değildi. Pek çok yönden..."

Ilse, Nathan'ın tam olarak anlamlandıramadığı bir bakışla ona baktı. Bira şişesini ellerinde döndürüp duruyor, parmakları gazın sıvılaştığı yerlerde çizgiler bırakıyordu.

"Hediyene iliştirilmiş olan kart da bu konuyla mı ilgiliydi? Katy ile?" diye sordu Nathan.

Beni affet.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Belki öyleydi." Ellerini inceledi. "Belki de değildi. Söz konusu Cameron ise ilgili olduğu düşünülebilecek birkaç şey var."

"Evet. Bunu yeni yeni anlamaya başlıyorum." Karanlığın giderek yoğunlaştığı ve ağırlaştığı hissediliyordu. "Bundan önce Steve ile konuşuyordum. Jenna hakkında."

"Ah, öyle mi?" Ilse ona bir göz attı.

"Bana da sana söylediklerinin aynısını söyledi."

Ilse arkasına yaslandı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Yine de kesin hiçbir şey yok,. Bana hiçbir fiziksel kanıt olmadığını söyledi."

"Bilmiyorum. Bana son derece kesinmiş gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

"Öyle sanıyorum. Özellikle de geriye dönüp bakıldığında, bu bir anlam ifade edecekse tabii. O sırada anlamam gerekirdi ama anlamamıştım." Nathan sessizleşmişti. "Ama Cam benim kardeşimdi. Ona inanmıştım."

"Biliyorum." Ilse'nin gözleri Nathan'ın üzerindeydi. "Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

Nathan başını kaldırıp baktı. Gece göğü uçsuz bucaksız görünüyordu.

"Cameron'ın onu zorlamış olduğunu."

"Ben de."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Nathan sonunda bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki

avlunun diğer tarafından gelen ayak seslerini duydu. "Görünüşe göre Harry jeneratörü kapatmaya gidiyor. Işıklar sönmeden önce içeri girmek ister misin?"

Ilse birasından bir yudum aldı, şimdi ona neredeyse hiç bakmıyordu. "Ya sen?"

"Hayır."

Elektriklerin çıkardığı bildik gürültü ikisini de karanlığa gömmeden hemen önce gözlerini Nathan'a çevirdi. Jeneratör sessizliğe büründü ve kendi kulübesine giden Harry'nin basamakları tırmanan ayak sesleri duyuldu.

Nathan gitarını bıraktı. Şimdi rüzgârın uzaklardan gelen hışırtısı ve Ilse'nin solukları dışında hiçbir şey duyamıyordu. Mürekkep rengi gece göğünün oluşturduğu fonda, başını geriye atıp yıldızlara bakan Ilse'nin gölgesini seyretti.

"Ondan ayrılmaya çalışıyordum."

Nathan, içinde derinlerde bir yerde, bir şeylerin canlandığını hissetti. "Öyle mi?"

"Bunu bir süredir planlıyordum. Sophie ve Lo'yu alıp gidecektim. Yine de buralarda, bu o kadar da kolay bir iş değil. Yani pratik anlamda... Eşyalarını toplayıp öylece çıkıp gidemezsin. Yani fiziksel olarak gidebilirsin elbette ama..." Elini sallayarak çevrelerini saran yüzlerce kilometrelik boşluğu gösterdi. "Nereye?"

Bana, demek istedi Nathan. Bana gelebilirdiniz. Ama kendini tuttu. "Ondan Katy ve diğerleri yüzünden mi ayrılacaktın?"

"Aslında, hayır. Onların varlığının durumu daha da kötüleştirmedikleri söylenemez gerçi. Ama asıl nedenler başkaydı." Uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. "Seni aslında sevmeyen biriyle evli olmak güç bir şey."

Nathan, Jacqui'yi düşündü ve birden ona karşı içinde ani bir merhametin uyandığını hissetti. Jacqui ile evlilikleri, onun açısından hiç kolay olmamıştı ama Jacqui açısından da hiç kolay olmamıştı. Ilse'ye baktı. "Mutsuz olmana üzüldüm."

Ilse hafifçe güldü ve Nathan onun bira şişesinden bir yudum daha aldığını gördü. "Bu, senin hatan değildi Nathan. Ben, sadece isterdim ki..." Durdu.

"Neyi isterdin?"

Karanlıkta karşılıklı olarak oturuyorlar, tepelerinde yıldızlar parıldıyordu, içkileri havanın etkisiyle ısınmıştı, gitar merdiven basamağının üzerinde duruyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, benimle ilk konuşmaya başladığı sıralarda, Cameron'ın, senin kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda.

"Ilse, sorun değil. Artık bir önemi yok."

"Hayır, beni dinle. Ben yine de bunu tahmin edebilirdim. Anlamak güç değildi. Ama bu yabancı kasabada tümüyle tek başımaydım. Hiç arkadaşım yoktu. Senden tam olarak neyi ümit ettiğimi bilmiyorum ama ortadan kaybolduğun zaman..." Durdu ve Nathan, tümüyle yitirilmiş bir fırsatın verdiği o tanıdık acıyı duyumsadı. Ilse içini çekti. "Kendime acıyordum ve bir anda Cameron ortaya çıkmıştı işte. Yakışıklıydı ve öylesine çekiciydi ki." Sözcüğü sanki bu bir kusurmuş gibi söylemişti. "Yaptığım espirilere gülüyordu. Sanırım, gururum okşanmıştı. Daha önce, benimle onun ilgilendiği gibi ilgilenen kimsem olmamıştı. Ve ben de öylesine genç, öylesine aptaldım ki."

"Evet," dedi Nathan. "Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Üstelik ben her şeyi berbat ettiğimde o kadar genç de değildim, dolayısıyla benim bir mazeretim de yok."

Karanlıkta parlayıp sönen bir gülümseme gördü, ani fakat gerçekti. Merdivenin basamağı hafice gıcırdadı. Nathan onun hareket ettiğini görmemişti ama birdenbire onun kendisine biraz daha yaklaşmış olduğunu hissetti.

"Cameron, beni sevdiğini söylemişti. Sonra ben hamile kaldım ve ardından da evlendik, aradan on yıl geçti ve buradayım işte. Sadece, bazen bu verandada durup etrafıma bakıyorum ve merak ediyorum..." Sesi yumuşaktı. "Eğer ben, bu kadar genç ve bu kadar aptal olmasaydım işlerin nasıl gelişebileceğini merak ediyorum. Sadece bir ya da iki şeyi farklı yapmış olsaydım."

"Ben bunu hep merak ettim."

"Öyle mi?"

"Tanrı'nın her günü..."

Karanlıkta eli onunkinden ancak bir iki santim uzaktaydı.

Nathan, tozlu verandada parmak uçlarının karıncalandığını hissedebiliyordu.

"Ilse." Hafifçe onun adını söyledi.

Merdivenin basamağı tekrar gıcırdadı. Ilse ona kesinlikle biraz daha yaklaşmıştı. Temiz ve ıslak saçları tıpkı okyanus gibi kokuyordu. "Ilse, ben, sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Nathan." Sesi sakindi. "Gerçekten sorun değil."

"Hayır. Lütfen."

"Sorun değil, gerçekten."

"Ben, o kadar üzgünüm ki."

"Biliyorum." Parmak uçları, hafifçe onunkilere değiyordu.

"Seni görmek için tekrar gelmeye çalıştım, defalarca. Yaptığım şey yüzünden çok utanıyordum. Ve senin söyleyeceklerinden de korkuyordum ama daha çok denemeliydim. Ben, seninle konuşmayı gerçekten istedim." Sözcükler, en sonunda dile getirilmiş olmanın sağladığı rahatlamayla birbirleri ardı sıra yuvarlanarak çıkıyordu ağzından. "Öyle pişmanım ki..."

"Buna mecbur değilsin."

"Ama yine de pişmanım. Sana söyleyebileceğim zaman söylemediğim için çok özür dilerim. Ve eğer seni incittiysem." Ilse'nin gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyor ve Nathan, onun kendisininkilere değen parmak uçlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. "O kadar çok şey için üzüntü duyuyorum ki. Aslında her şey için. Ve kendi adıma da üzüntü duyuyorum. Önüme serilmiş olan ve benim öylece kaçıp gitmesine izin verdiğim her şey için, tıpkı senin gitmene izin verdiğim gibi. Kaçırdığım fırsat için."

Ilse'nin sesi çok yakınından geliyordu. "Bunların hepsi de uzun zaman önceydi."

"Biliyorum ama o zamandan beri hep bunları sana söyleyebilmeyi bekledim."

"On yıl boyunca bana bunları söyleyebilmeyi mi bekledin?"

"Evet."

"Nathan." Nathan, onun nefesinin hafifliğini kendi dudaklarının üzerinde hissedebiliyordu. "Peki şimdi neyi bekliyorsun?"

Nathan öne doğru eğildi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık basamaklarda yarı ayakta durup yarı tökezleyerek birbirlerinin bedenlerine sıkıca dolandılar, Ilse'nin sıcacık teni onunkine değiyordu ve Nathan, Ilse'nin kendisini uyumakta olan eve doğru çektiğini hissetti. Basamakları çıkıp kendisinin kanepenin üzerinde duran uyku tulumunun yanından geçerek Ilse'nin odasına –Cameron'ın odasına– giderlerken eli, onun avucunun içinde kaskatı olmuştu, zihni bir ileri bir geri gidip geliyordu ve Nathan aynı anda onun tereddüt ettiğini hissetti.

"Bekle. Orada olmaz," dedi Ilse'nin saçlarının arasına.

"O zaman nerede?" diye fısıldadı Ilse.

"Bu taraftan."

Ilse'nin elinden tuttu, karanlıkta olabildiğince hızlı hareket ederek onu evin yan tarafına, araba yoluna doğru götürdü, onu dört çekerlisinin yan tarafına bastırıp sıcacık ve tatlı ağzını kendisininkinin üzerinde duyumsarken birdenbire yeniden on yıl öncesine dönmüştü sanki. Bu arada Ilse'nin elleri de onun kemerini arıyordu. Arabanın arka kapısını açıp içerideki donanımı ve malzemeleri kenara iterek battaniyeyi arabanın döşemesine serdi.

Onlar uzandığında arabanın amortisörü çatırdadı ve ay ışığı süzülerek pencerelerden içeri girerken Nathan'ın kulağına Ilse'nin derin derin alıp verdiği soluklar geldi. Ilse yanına uzanırken, Nathan onca yılın ağırlığının üzerinden kayıp gittiğini ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez doğru dürüst nefes alabildiğini hissetti. Ilse sıcacık ve kararlıydı ve her şey bir anda yeni-

den canlandı: Önünde uzanan yıllar ve hâlâ yapılabilecek olan seçimlerle o ilk gece. Ve sanki tam da içinde bulunduğu o anda, Noel yıldızları gece göğüne karşı tepelerinde sıcacık ve ışıl ışıl yanarken kollarının arasında yatan Ilse ile Nathan, hayatı boyunca ilk defa olması gereken yerde olduğunu hissetti. Harika bir histi bu. Ona ikinci bir şans verilmişti âdeta.

*

Daha sonra, Noel sabahının koyu mavi alacakaranlığında, sıcacık bir esinti arabanın açık kapılarından içeri dolarken yan yana yatıp gecelik dönüşünü tamamlayan devasa gökyüzünü seyrettiler. Bir süreden beri ikisi de hiç konuşmamıştı.

"Sophie'nin, kolunu at binerken incittiğine inanmıyorum," diye fısıldadı Ilse. Gözleri hâlâ yıldızlara dikiliydi.

"İnanmıyor musun?"

"Cameron yaptı. Bundan eminim." Birbirlerine bakmıyorlardı. "Kendi kendinden korkuyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum."

Nathan yıldızlara bakmaya devam etti.

"O olay olduğu sırada, Sophie ile ahırlarda yalnızca o vardı." Ilse dirseğine dayanarak doğruldu, şimdi Nathan'a bakıyordu. "Sophie, tembellik etmiş ve ahırları gerektiği şekilde temizlememiş olabilir. Ve Cam de bütün gün o korkunç ruh hâli içindeydi. Her zaman olduğundan daha kötü... Onun, Sophie ile yalnız kaldığını fark etmemiştim, yoksa..." Durdu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Her neyse. Birlikte eve geldiler, Sophie iki gözü iki çeşme ağlıyordu ve Cameron da onun attan düştüğü şeklindeki bu hikâyeyi anlattı. Tabii gerçekten öyle de olmuş olabilir. Ama Sophie, çok iyi bir binicidir ve düştüğü takdirde ne yapması gerektiğini bilir. Ama yine de kendi kendini ele veren Cameron olmuştu. Bunu görebiliyordum. Ne kadar ileri gidebileceğini görünce dehşete düşmüştü."

Nathan hâlâ hiçbir şey söylemiyor onun yerine sonsuz yıldızlara bakmaya devam ediyordu.

"Bu, doğru," dedi Ilse. "Yemin ederim."

Nathan ağır ağır bir elini uzattı ve onunkinin üzerine koydu.

"Sana inanıyorum," dedi. "Ben, sadece..." Kardeşlerini ve kendisini düşünüyordu. Babalarını ve onun baskısı altında büyüdükleri yılları. Hepsinin de sonunda nasıl insanlara dönüştüklerini. "Çok üzücü."

Tekrar konuşmaya başladıklarında, gökyüzünün rengi bir ton daha açılmıştı. Nathan, başparmağını onun kolu boyunca gezdirdi ve dirseğinin yakınlarındaki koyu renkli çürüğe gelince durdu.

"Bunu o yapmadı," dedi Ilse. "Geçen gün buzağı yüzünden oldu."

Nathan başparmağını elinin tersi üzerinde, sanki bir ütünün ucuna benzeyen eski bir yanık izinin olduğu yerde dolaştırdı bu kez. Uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar sonra şafağın yarı aydınlığında Ilse başını sallayarak onayladı. Olduğu yerde hafifçe döndü ve ona omzundaki daha eski ve farklı bir şekildeki başka bir yara izini gösterdi. Sonra bir daha döndü. Bir daha. Tenine yazılı sırlar.

Komodinin yanındaki iri ağrı kesici şişesi geldi Nathan'ın gözlerinin önüne. "Üzgünüm."

"Her zaman böyle yapmazdı. Her gün olmazdı. Hep böyle değildi. Bazen aylar geçerdi aradan. Her zaman bu kadar..."

"Ne?"

"Bu kadar kötü değildi."

Nathan sormak için kendini zorladı. "Fark eden başkası oldu mu?"

"Sanmam."

"Gerçekten mi?"

Ilse ona baktı. "Sen fark ettin mi?"

Soruyu duymazlıktan gelmek için duyduğu itki o kadar güçlüydü ki fiziksel bir tepkiye benziyordu âdeta. Ama Nathan orada öylece yatıp ona bakmak için kendini zorladı. O içeri girerken en yüzeysel nitelikli konuşmaların dışında her şeyden uzak durarak odadan ayrılışlarını düşündü. Sadece duyduğu boğucu pişmanlık ve kendine acıma hislerinin tülü arkasından bakmıştı ona. Sonunda, başını iki yana salladı. "Hayır," dedi dürüstçe. "Fark etmedim."

"Bu konuda yalnız değilsin. Bazen belki Harry'nin kuşkulanmış olabileceğini düşünürdüm ama burada yapılacak çok fazla iş vardır o da her zaman çok meşgul olurdu. Bub ise..." Omuzlarını silkti. "Cam, kendi usulünce onu da taciz ederdi, öyle ki Bub'ın, artık, bu durumu fark ettiğini bile sanmıyorum. İtilip kakılmaya öylesine alışmış ki, bunun, tamamıyla normal olduğunu düşünüyor."

"Ya annem?"

Ilse'nin yüzü sertleşti.

"Evet?" diye sordu Nathan.

"Onunla bir kez konuşmaya çalıştım. Pek de iyi gitmedi."

"Ne dedi?"

"Önce hiçbir şey söylemedi. Her evlilikte görülen sıradan tartışmalardan bahsettiğimi zannetmiş gibiydi. Onun, gerçekten mi anlamadığını yoksa kasıtlı olarak anlamamış gibi mi davrandığını bilmiyorum. Bu yüzden ben de tekrar denedim. O zaman..." Ilse durdu. "O zaman bana kızdı. Bu araziyi işletmenin yeterince güç bir iş olduğunu ve benim kavga çıkarmak yerine Cameron'a destek olmam gerektiğini söyledi. Söylediklerimi Cameron'a aktaracağından korktum çünkü bu, işleri çok daha kötüleştirecekti. Ben de bu konuyu bir daha asla gündeme getirmedim."

Nathan, tekrar sessizleşmişti, zihni geçmiş yılları tarayıp her türden şeyi tekrar gün yüzüne çıkarırken, bu sefer daha uzun bir süre boyunca öyle kaldı. Sonunda, derin bir nefes aldı.

"Babamız..." diye söze başladı sonra da nasıl devam edeceğini bilemediği için sustu.

Ilse bekledi. Sonra da, "Biliyorum," dedi o devam etmeyince. "Cameron, onun ne kadar kötü olduğunu bana anlattı."

"Anlattı mı?" Nathan gerçekten de şaşırmıştı. Kendisi hiçbir zaman birilerine anlatmamıştı. Ne Jacqui'ye ne de Xander'a Bub'a ve Cameron'a da öyle. O ve kardeşleri bütün yetişkinlik yaşamları boyunca, bu konuyu bir kez olsun konuşmamışlardı.

"Cameron, kendisinin farklı olabileceğini düşünürdü," diye devam etti Ilse. "Ben, onun, iyi bir eş ve iyi bir baba olmayı gerçekten istediğine bütün kalbimle inanıyorum. Ve muhteşem bir

eş ve baba olabilirdi de gerçekten olabilirdi ama sonra birdenbire değişti. En olmadık şeyler yüzünden mesele çıkarmaya başladı. Âdeta başka biri hâline geldi. Uzun bir süre onun için endişelendim ve sonra, bir sabah uyandığımı zaman ondan korktuğumu fark ettim."

Nathan ona baktı.

"İşin ilginç yanı şu ki, sanırım, bu durumu o benden önce fark etmişti." Başını iki yana salladı. "Bense çok geç kalmıştım bunun için. Yıllar içerisinde, yavaş yavaş her şeyi ortadan kaldırmıştı. Burada bana ait olan hiçbir şey yoktu. Banka hesabımızda bile benim adım yazmıyordu, biliyor muydun? Bütün hesap özetlerini o kontrol ederdi, her türlü işlem onun onayından geçmek zorundaydı." Garajların bulunduğu yöne doğru baktı. "Arabamda arıza falan buldun mu?"

"Hayır. Hiçbir şey."

"Bence onu Cameron sabote ediyordu."

"Ciddi misin?"

"Çok sık değilse de bir iki kez yolda kalmam yeterli olmuştu buna inanmam için. O da bu işi nasıl yapacağını iyi biliyordu, bu yüzden de birkaç kilometre yol aldıktan sonra araba gitmez olurdu. Mesela geçen yıl, yolda kalmış ve neredeyse beş saat boyunca onun gelip, beni, tıpkı bir hayvan gibi eve taşımasını beklemiştim. Ve kızları da onunla bir yerlere götüremezdim."

Ilse tekrar sırtüst uzandı. Gökteki yıldızlar şimdi daha da solgunlaşmışlardı.

"Çok uzağa gideceğimizden değil," dedi. "Zaten pasaportumun süresi de dolmuştu. Kızların ise pasaportları bile yoktu. Ehliyetimi ve ikametgâh belgelerimi sözde dosyaya koymak için almıştı ama ne zaman onları almak istesem bir türlü bulamıyordum. Barda çalıştığım dönemden beri maaşlı bir işim olmamıştı. Bu ülkede ne bir ailem ne de gerçek bir dostum vardı. Ve bu civardaki insanlar da Cameron'ı severlerdi. Birinden yana olmaları gerekecekse bu kişinin ben olmayacağım kesindi." Ilse başını çevirdi. "Bu gerçeği anlayabilmek için Jenna Moore'a bakmak yeter."

"Ya Glenn? O, iyi bir adamdır. Seni koruyabilirdi."

"Nasıl?" Ilse'nin bakışları ciddileşti ve Nathan onun gerçekten soru sormakta olduğunu anladı. "Beni, bitişik odadaki kocamdan nasıl koruyacaktı ki? Açık bir günde, karakoldan buraya gelmek üç saat sürer. Öfkeli bir adamın bu üç saat içinde neler yapabileceğini biliyor musun?"

Nathan yanıt vermedi. Aslında yapmıştı.

"Bu civarda, sadece meydana gelmeyi bekleyen kazalar vardır," dedi Ilse. "Belki de bir dahaki sefere atından düşen ben olurdum ama ben kolum yerine boynumu kırardım. Veya elimi makinelerden birine kaptırırdım. Ya da arabalardan biri tarafından çiğnenirdim. Veya Sophie çiğnenirdi ya da Lo."

Nathan bu konu üzerinde düşündü ama sonra düşünmeyi bırakmak zorunda kaldı.

"Şu son birkaç ay içerisinde işler daha da kötüleşti," diye devam etti Ilse. "Şöyle bir düşününce, Jenna'nın aradığını öğrendiğinden beri. Buradan aceleyle ayrılmam gerekirse diye bir acil durum planı yapmıştım. Ne kadar küçük olursa olsun, elime geçen bütün parayı biriktiriyordum. Kızlar için bazı şeyler ayırmaya başladım, giysiler ve oyuncaklar. Cameron'ın fark edebileceği kadar fazla değildi ama sonra Lo bu yüzden mesele çıkardı ben de çoğunu yerine geri koymak zorunda kaldım. O yüzden de bazı önemli belgeleri, kızların doğum sertifikaları, benim oturma iznim gibi şeyleri arama işine yoğunlaştım. Ne zaman bir iki şeyi bir araya getirecek olsam arabayla uzaklara gidiyor ve onları saklıyordum.

Nathan, onu, yakıcı güneşin altında, çobanın mezarının başında diz çökmüş, toprağı altüst ederken gözlerinin önüne getirdi.

"Onları mezara mı saklıyordun?"

"Kasabaya giden yolun üzerindeydi ama buraya da yeterince uzaktı ve benim kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Eğer Cameron onları bulacak olsaydı..." Durdu. "Her neyse. Her şeyi plastik bir torbanın içine koydum ve gömdüm."

"Sonra ne oldu?"

"Cameron, Sophie'ye zarar verdi. Bardağı taşıran son damla olmuştu bu. Ya da en azından, ben öyle düşünmüştüm. Kendi kendime bunun, benimle onun arasındaki bir şey olduğunu söylüyordum hep ama iş kızlara geldiği zaman..." Doğrulup oturdu. "Ertesi sabah, Sophie ve Lo'yu işçilerin arabasına bindirdim. Nereye gideceğimizi kimseye söylemedim yanımıza da hiçbir şey almadık. Ama yolda giderken gerçeklik bütün çıplaklığıyla kafama dank etti. Yeteri kadar para biriktirmiş değildim, sadece buradan herhangi bir yere gitmek için gerekecek benzin bile epey para tutacaktı, sonra kalacağımız yer, yiyecek, kızların geride bıraktıklarımızın yerine geçecek giysileri için de para ödemem gerekecekti. Sonra avukat masrafları. Uzun süre hayatta kalmamızı sağlayacak hiçbir şeyim yoktu." Uzaklardaki şimdi giderek yaklaşan şafak karşısında netleşmiş olan ufka baktı.

"Dolayısıyla, sen de geri döndün."

"Korkunçtu. Bunun için kendimden nefret ettim. O aptal mezarın yanında dikilip durdum sadece. Sonuçta torbayı çıkarmak için mezarı kazma zahmetine bile girmedim. Kızları tekrar arabaya bindirdim. Bu, hayatımın en uzun yolculuğu oldu. Kızların kafaları karışmıştı. Onlara ne söyleyeceğimi bilemiyordum." Başını iki yana salladı. "Ondan sonra da ihtiyacım olan ne varsa, elimden geldiği kadar büyük bir hızla toparlamaya başladım."

Başını iki yana salladı.

"Cameron fark etmişti. Eminim bundan. Daima ortalıktaydı, onun gözetiminden bir türlü kaçamıyordum. Harry, gidip Lehmann Tepesi'ndeki direği tamir etmesini ona neredeyse emretmek zorunda kaldı, Cam bu işi o kadar uzun bir süredir erteleyip duruyordu ki. O son sabah, Cam, yola çıkmadan önce arabayı garaj yolunun sağına çektiği zaman..."

Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

"Sanki bir şeyler olacakmış gibi gergindi. Ona, Bub'la beraber direk için gidip gitmeyeceğini sordum, o da gideceğini söyledi. Ama çok tuhaf bir biçimde baktı bana ve ben, onun yalan söylediğini anladım." Tekrar sırtüstü uzandı. "Önceki gece, Lo'nun çizim defterini karıştırıyordu. Sanırım, o resmi, beni ve kızları

mezarlıkta gösteren resmi tekrar gördü ve olup biten her şeyi bir araya getirip bir sonuca varmayı başardı. Onun orada ölü bulunduğunu öğrendiğim zaman birilerinin çıkıp bana torbayı sormasını bekledim hep."

Nathan, Cameron'ın muşambanın altında yatan cesedini ve yerdeki sığ çukuru gözlerinin önüne getirdi. "Bulunduğu sırada yanında hiçbir şey yoktu." Hele içi nakit para ve belgelerle dolu plastik bir torba asla...

"Biliyorum. O yüzden ben de hâlâ orada gömülü olması gerektiğini düşünmüştüm. Birilerinin tesadüfen onu bulmasından korkuyordum. Kimsenin benimle ilgili olarak şeyi düşünmesini istemiyordum."

"Neyi?"

"Onun başına gelenlerle bir ilgim olduğunu."

Sabahın ilk saatlerinin ışığında tenindeki çiller ve soluk mayo izleri ortaya çıkmıştı. Gökyüzü, neredeyse tamamen aydınlanmıştı şimdi. Ev halkı birazdan uyanacaktı.

"Önceki gün, elime ilk kez bir fırsat geçti. Oraya gittim ve kazdım, her zamankiyle tam aynı noktayı."

Nathan, onun güneşin altında, mezarın başına diz çökûp öne doğru eğilmiş hâlini, omzunun hafif hareketlerini gözünün önüne getirdi. "Torbayı geri aldın mı o zaman?"

Ilse, başını iki yana salladı. "Hayır. Sorun da buydu işte. Torba artık orada değildi."

Nathan ona baktı. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama eğer orada değilse, Cameron'ın yanında da değilse," dedi. "Peki ama nerede o zaman?"

Şafak ışığının gölgeleri boylu boyunca Ilse'nin yüzüne düştü. "Bilmiyorum."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nathan, Cameron'ın tablosuna bakıyordu. Ev hâlâ sessizdi ama sadece birazcık. O ve Ilse, ellerinden geldiği kadar uzun bir süre boyunca, arabanın arkasında battaniyelere sarınmış bir hâlde kalmışlar, göğün rengi giderek açılırken onlar birbirleriyle fısıldaşmışlardı. Ama en sonunda birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmışlardı. Sonuçta, Noel sabahıydı. Kızlar birazdan ayaklanacaklardı.

"Bir dingo olabilir," demişti Nathan pantolonunun fermuarını çekerken alçak sesle. Bütün olanlara rağmen, Ilse'ye baktığında, hâlâ ılık bir sarhoşluk hissine kapılıyordu.

"Biliyorum." Ilse, bir elini saçlarının içinden geçirdi. "Benim merak ettiğim de bu. Ne olup bittiği konusunda hep biraz endişe duymuştum. Bir dingo, o büyüklükte bir çukur kazabilir, değil mi? Torbayı da alabilir."

"Evet." İlgisi geçince de bir yerlere atmış olmalıydı. Şimdi bir kum yığının altında yatıyordu belki de. "Ve Bub da her yerin altını üstüne getiren yaban köpeklerinin olduğunu söylemişti."

"Evet, doğru. Tamam o zaman."

İkisi de aynı anda sessizliğe büründüler.

"Bub'ın, kısa bir süre için, oralarda tek başına kaldığını biliyorum ama..." Nathan, buruşmuş muşambayı ve Bub'ın, Cameron'ın cesedi götürüldükten sonraki yüzünü gözlerinin önüne getirdi. "Çukuru görünce o da herkes kadar şaşırmışsa."

Tabii bunun, Bub'ın, Cameron'ın cebinden hiçbir şey almış

olmayacağı anlamına gelmesi gerekmiyor, diye düşündü Nathan. Ama bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmedi.

"Bana eğer Bub bulmuş olsaydı şimdiye kadar bir şey söylerdi gibi geliyor." Eve yaklaştıkları için Ilse şimdi fısıldayarak konuşuyordu. "Özellikle de arazi yüzünden bu kadar öfkelenmişken."

Verandanın basamaklarının dibinde bir an tereddüt ettiler. Nathan, derin bir nefes aldı.

"Jenna'nın almış olmasının hiçbir yolu yok."

"Gerçekçi olarak düşünürsek, bu, mümkün değil."

İkisi de aynı anda söze başlayıp sonra durdular. İkisi de sözlerinin devamını getirmediler.

"Ben, buna, gerçekten inanmıyorum," dedi Nathan.

"Hayır." Ilse başını sertçe iki yana salladı. "Hayır. Ben de inanmıyorum."

Sadece birbirlerine bakarak bir an daha orada durdular sonra içeri girmek üzere döndüler. Nathan tel kapıyı açtığı sırada, Ilse geçerken kendi parmak uçlarını hafifçe onunkilere dokundurdu.

"Teşekkür ederim, Nathan," dedi nezaketle.

"Bir şey değil, Ilse."

Nathan, koridorun içlerinde gözden kaybolurken, Ilse'nin kendi kendine gülümsediğini görebiliyordu.

Şimdi ise Nathan kanepede oturmuş, Cameron'ın resmine bakıyordu. Mezar taşının altında, gerçek hayatta toprağın kazılmış olduğu noktanın yerini tam olarak görebiliyordu. O toprak parçası, resimde tamamıyla düzgün ve bozulmamış bir hâldeydi. Odanın köşesinde, Noel ağacı esintide sallandı. Dünden sonra birileri onu tekrar yerine koymuştu.

Küçük adımların çıkardığı sesler koridoru doldurdu ve kızlar odaya daldılar. Kollarının altında hediyelerini tutuyorlar ve Lo bile ilk kez ilgili görünüyordu. Onları, elinde kahve fincanlarının olduğu bir tepsi taşıyan Liz takip ediyordu. Koridordan tuvalette çekilen sifonun sesi duyuldu ve bir dakika sonra da Bub ortaya çıktı. Kapılara yaslanarak kenardan kenardan yürüyordu. Elinde bir bira vardı.

"Neden olmasın? Bugün Noel," dedi, Liz kaşlarını çatınca.

Liz, Nathan'a döndü. "Xander nerede?"

"Gidip getireyim."

O kalkarken arkasından, Sophie'nin, "Başlamak için onu bekleyecek değiliz, Nathan amca," diyen sesi duyuldu.

"Senden bunu istemeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim."

Xander, yatağında derin bir uykudaydı, koyu renkli saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve Nathan'ın içi geçmişe duyduğu özlemle sızladı. Her iki yılda bir, Noel sabahlarında onu uyandıran hep Xander olurdu. Nathan, duruma gerçekçi bir açıdan bakılırsa, bunun, birlikte geçirdikleri son Noel olduğunu düşündü. Her halükarda, bir dahaki sefere oğlu tam anlamıyla bir yetişkin olacaktı. Oda gözüne biraz çıplak göründü ve Nathan, Xander'ın bir iki parça eşyasını çoktan toplamaya başlamış olduğunu fark etti. Onun sırt çantasına bakıp içini çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Nathan dönüp bakınca Xander'ın uyanmış olduğunu gördü. "Seni, tek oğlumu uyurken seyrediyorum."

Xander gülümsedi. "Bu, çok tuhaf."

"O zaman daha erken kalkman gerekirdi. Mutlu Noeller."

"Sana da." Xander, hiç değilse dünkünden daha iyi bir ruh hâli içindeymiş gibi görünüyordu. Başıyla Nathan'ın yüzündeki çürüğü işaret etti. "Gözün kötü görünüyor."

"Sorun değil. Sen bir de diğer adamı gör."

"Dün gördüm. Bub gayet iyiydi." Xander dalgın dalgın Nathan'ı seyrediyordu. " Her neyse, senin neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir anlamda daha mutlu görünüyorsun."

"Eh. Noel'deyiz, öyle değil mi?"

"Evet. Sanırım."

"Şimdi oldu. Kızlar hediyelerini açmaya başladılar bile."

Xander doğruldu ve sırtını yastığa dayandı. "Yani bunu gerçekten de yapacak mıyız? Sanki hiçbir şey olmamış gibi Noel'i mi kutlayacağız?"

"Onlar daha çocuk, ahbap. O yaştayken sen de çok heyecanlanırdın." Nathan kapıya yönelmişti bile.

"Giyin ve hazır olduğun zaman aşağı gel."

"Baba." Xander derin bir nefes aldı. "Sophie'nin kolunu at binerken incittiğini sanmıyorum."

Nathan yerine geri oturdu.

"Dün onunla konuşuyordum ve bundan bahsettiğim zaman olanları tamamen unutmuş gibiydi. Sonra da o tuhaf bakış gelip yüzüne yerleşti; sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi."

Cenaze töreni, bent kapaklarının açılmasını sağladı, diye düşündü Nathan. Cam, güvenli bir şekilde toprağın altında yatarken herkes o etrafta dolaştığı sırada söyleyemeyecekleri şeyleri söylemek için kendinde daha fazla güç buluyordu. Nathan oğluna baktı. Şimdi pek çok yönden neredeyse tam bir yetişkin olmuştu. Bir çocuk değildi artık. Ve bu çatının altında pek çok sır o kadar uzun bir süre boyunca gizli kalmıştı ki.

"Onu Cameron incitti," dedi Nathan. "Ilse dün gece bana söyledi."

Xander uzun bir süre yanıt vermedi. "Sophie henüz sadece bir çocuk," dedi sonunda. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum, ahbap."

"Cameron'ın bu yüzden kendini kötü hissettiğine inanıyor musun?"

"Öyle umarım."

"Belki bu, neden arabasını terk ettiğini de açıklıyordur."

"Evet. Belki de açıklıyordur."

"Kızlar iyi mi?"

Nathan koridordan gelen seslere kulak verdi ve dışarıda gömülü yatan Cameron'ı düşündü.

"Öyle olduklarını umarım. En azından şimdilik... Neden sen de gelip bize katılmıyorsun?"

Ayağa kalktı.

"Baba."

"Evet."

"Şu son birkaç gün için özür dilerim." Xander yatak örtüsünü küçükken yaptığı şekilde parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. "Ben sadece kaygılanıyordum."

"Biliyorum. Ben de özür dilerim," dedi Nathan. "Ve bak, sen haklıydın. Steve ile bir randevu ayarladım. Ve bazı değişiklikler üzerinde de düşüneceğim –gerektiği şekilde– Sana taşınacağıma dair söz veremem, ahbap..."

Xander hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Nathan dürüst olmak istemişti. Ve bu doğruydu da. Pek çok nedenden dolayı, evinden öylece çıkıp gidemezdi. Finansal nedenlerden. Uygulamaya dayalı nedenlerden. Ve özellikle de kimi zaman, hatta çoğu kez kendisini taşraya, sevgiyi andıran bir bağla bağlı hissettiği için. Güneşin gökyüzünde yükseldiği zamanlarda kavurucu sıcaklıkta bir şeyler olur ve Nathan, böyle zamanlarda, zikzaklar çizen sürülerin yavaş hareketlerini izlerdi. Göz alabildiğine uzanan ovalara bakar ve tozun altında renklerinin değiştiğini fark ederdi. Bu anlar, Nathan'ın mutluluğa benzer bir şeyler hissettiği yegâne zamanlardı. Eğer Xander bu durumu kendiliğinden fark edemiyorsa, ki Nathan bunu herkesin yapamayacağını biliyordu, Nathan'ın ona açıklayabilmesi mümkün değildi. Haşin ve merhametsiz bir yerdi burası ama ona bir yuva hissi veriyordu.

"Yine de her şey daha iyi olacak, söz veriyorum." Nathan uzanıp kollarını oğluna doladı. Xander de ona sarıldı. "Bana güvenebilirsin."

"Evet. Biliyorum."

Birbirlerinden ayrıldılar ve Nathan, kalkıp giyinmesi için Xander'ı bıraktı. Dışarı, koridora çıktığında, oturma odasından gelen konuşma seslerini hâlâ duyabiliyordu. Hoş bir sesti bu. Sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı ama sabit telefonu görünce durdu. Dönüp Xander'ın odasına baktı, sonra üzerinde çok da fazla düşünmeksizin telefonun başına gidip bir numara çevirdi. Bir süre bekledi, sonra ilk denemede yanlış numarayı çevirdiğini anladı. Tekrar denedi.

"Alo?" Ses aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

"Jacqui? Ben Nathan."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu sonra: "Xander'a bir şey mi oldu?"

"Hayır, o iyi." Eski karısının rahatlayarak soluğunu bıraktığını duydu. "Ben, aslında seninle konuşmak istiyordum."

"Hmm." Bir sessizlik daha... "Tamam." Sesi şaşkınlığını ortaya koyuyordu ama Nathan'ın hatırladığı kadar düşmanca da değildi neredeyse. E-postalarda ya da avukatı aracılığıyla ortaya koyduğundan farklı geliyordu.

"Dinle, Jacqui, ben sana babanı öylece bırakıp gittiğim için üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Seninle benim aramda ne geçmiş olmuş olursa olsun, yaptığım korkunç bir şeydi ve eğer geriye dönebilseydim bunu değiştirirdim."

"Ah." Daha da uzun bir ara. "Teşekkür ederim."

"Ve ihtiyaç duyduğunuz kişi olamadığım için de özür dilerim. Senin ve Xander'ın."

Nathan, bu kez tam bir sessizlik olacağını düşünüyordu ve bekledi.

"Sen, Xander için, ihtiyaç duyduğu kişi oldun daima," dedi Jacqui sonunda. Nathan onun derin bir nefes aldığını duydu. "Affedersin Nathan ama sormak zorundayım. Deri kanseri mi? Kötü bir sonuç mu aldın?"

"Ne? Hayır.

"O zaman sana bunu yaptıran ne?"

"Ben, sadece..." Durdu. "Artık zamanının geldiğini hissettim."

Bunun doğru olduğunu fark etti. On yıl boyunca öfkeli kalmak güç bir işti. Jacqui de yorgun görünüyordu. Biraz daha konuştular. Tuhaf ve körelmişti ama tıpkı eski bir makinenin aksamına benziyordu. Nathan, makineyi yeniden işlevsellik kazanmış olarak hayal edebiliyordu. Jacqui, Cameron için taziyelerini bildirdi. Nathan da dişlerini gıcırdatarak nezaketle Martin'i sordu. Görünüşe göre işleri gayet yolundaydı, metal odaklı mimari alanında yıldızı yükselmeye devam ediyordu. Jacqui, Xander'ın

yatak odası için yapmayı planladıkları bazı tadilat işleri hakkında münasebetsiz bir şekilde gevezelik ederken Nathan bakışlarını odada dolaştırıyordu. Gözleri aile kayıt defterinin üzerindeki anahtar rafına takıldı. Cameron'ın arabasının anahtarı, tam da Nathan'ın birkaç gün önce kendi elleriyle koymuş olduğu yerde, askısında sallanıyordu.

Hattın öteki ucunda, ona bir şeyi kaçırmış olduğunu bildiren bir sessizlik oldu. "Affedersin, ne demiştin?"

Hayal kırıklığı yüklü hafif bir iç çekiş. Bu, Nathan'a birkaç anıyı çağrıştırdı ama onları geriye itti. "Xander'ın sınavları ve evde daha fazla vakit geçirme gereksinimi karşısında gösterdiğin anlayış için teşekkür ediyordum." Jacqui duraksadı. "Onu özlediğini biliyorum."

"Evet."

"O da seni özlüyor."

"Öyle mi?"

"Elbette. Sen onun babasısın."

Nathan aralarında bir yakınlık kıvılcımının çaktığı hissine kapıldı ve bir an için, çitin öte yanındaki, vaktiyle sevmiş olduğu altın saçlı kızı hatırlayabildi.

"Xander'ı gördüğüm dönemler, yılımın en iyi zamanlarını oluşturuyor. O gerçekten de muhteşem bir çocuk, gurur duyuyor olman gerek."

"Evet. Senin de, Nathan."

Nathan, bir hareketlenme duydu ve oğlunun koridora çıktığını gördü. Elini sallayarak yanına çağırdı. "O, şimdi burada. Telefonu kapatayım. Mutlu Noeller, Jacqui."

Xander, telefonu duymuştu, Nathan'ı hem biraz daha iyi hem de biraz suçlu hissettirecek bir şekilde, ağzı açık bakakaldı. Nathan'ın bunu yıllar önce yapmış olması gerekirdi aslında.

Uzaklaşırken gözleri bir kez daha anahtarların durduğu rafa takıldı ve uzanıp Cameron'ın anahtarlarını kancasından aldı. İpi parmaklarına dolayarak koridordan aşağı yürüdü. Üzerinde hâlâ biraz kızıl toz vardı ve Nathan, anahtarın Cameron'ın arabasını buldukları o korkunç günde arabanın ön koltuğunda unu-

tulmuş hâlini bir kez daha gözlerinin önünde canlandırmaktan kendini alamadı. Unutulmamıştı, diye fısıldadı hafif bir ses kafasının içinde. Erkek kardeşinde hiçbir zaman görmemiş olduğu bir biçimde, özenle sarmal hâline getirilmişti.

Oturma odasından fırlayıp son sürat yanından geçen Sophie ve Lo'nun çığlıkları düşüncelerini dağıttı. Ilse, yüzünde bir gülümseme ve elinde de içi yırtılmış ambalaj kâğıtlarıyla ağzına kadar dolu bir çöp torbasıyla onları takip ediyordu. Nathan hemen anahtarları cebine sokup gülümseyerek karşılık verdi. Liz de dışarı çıkmıştı, şimdi bir gün öncesinden daha iyi görünüyordu, bunu görmek Nathan'ı rahatlattı. Yanından geçerken başıyla mutfağı işaret etti ve Nathan'ın kolunu sıktı. Görünüşe göre onu affetmişti.

"Öğle yemeğini hazırlamaya başlasam iyi olacak, sırt çantalılara izin verdim, o yüzden de rahatlıkla yardım edebilirim." Arkasına dönüp seslendi: "Sophie!"

"Evet!" diye bir ses ona bağırarak ona karşılık verdi.

"Lütfen dışarı çıkıp Simon ve Katy'ye öğle yemeğinin saat on ikide yeneceğini söyler misin?"

"Tamam." Birkaç ayak sesi daha... Sophie göründü ve bir anlığına duraksadı. "Tatlı için kremayı çırpabilir miyim?"

"Hayır! Onu ben yapmak istiyorum!" diye bağırdı Lo.

"İkiniz de yapabilirsiniz." Liz gözlerini devirdi. "O kısma henüz gelmedik zaten."

Sophie dışarı koşarken o mutfağa yöneldi. Bir sessizlik oldu, sonra verandanın tahtaları yeniden gümbürdedi. Sophie bir kez daha kapıda belirdi ve Nathan onun yüz ifadesinden ters giden bir şeyler olduğunu anladı.

"Gitmiş." Sophie'nin aklı karışmış görünüyordu.

Harry, Nathan'ın omuz başında belirdi. "Ne gitmiş?" diye sordu.

"Sırt çantalıların arabası..."

"Gitmişler mi?"

"Karavan hâlâ orada. Ama arabaları gitmiş!"

Harry kaşlarını çattı ve Nathan da dışarıya çıkarken onu takip etti.

Sırt çantalıların hurdası çıkmış arabalarının –kasabaya gelirken kullandıkları kendi özel araçlarının– artık orada olmadığı bir gerçekti. Dün gece de bundan önceki bütün gecelerde olduğu gibi karavanın sağına park edilmiş hâlde duruyordu. Şimdi ise, yerinde sadece boş bir toprak parçası vardı. Sophie oraya koşup kollarını iyice açtı.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı. "Size söylemiştim."

Karavanın kapısı açıldı ve başını dışarıya uzatan Simon, Nathan, Harry ve kızları kendisine bakarken görünce şaşırdı . Nathan, omzunun üzerinden Ilse ve Bub'ın da bütün bu yaygaranın neden çıktığını görmek için verandaya çıktıklarını görebiliyordu.

Simon, güneşe karşı gözlerini kırpıştırdı. Görünüşe göre yeni uyanmıştı.

"Katy daha önce mi eve gitti?" diye sordu. Hepsinin de neye bakmakta olduklarını anlaması biraz zaman aldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve uykusundan geriye kalan son izler de kayboldu. "Kahrolası araba nerede?"

Şortunu yukarı çekerek dışarıya koştu. Çıplak toprak parçasında durup önce bir yöne sonra da diğerine doğru kendi etrafında döndü. Ama araba tekrar ortaya çıkmadı.

"Anahtarlar neredeydi, ahbap?" diye sordu Harry.

Simon dönmeyi bıraktı ve yine koşarak karavana girdi. Yeniden ortaya çıktığında, böyle bir şey eğer mümkünse, aklı daha da karışmış görünüyordu.

"Dolabın içinde duruyorlardı ama şimdi yoklar."

Yine boş alana koştu.

Harry çabucak, Simon yeniden dönmeye başlamadan önce, "Ve Katy'nin de seninle içeride olduğunu gösteren hiçbir işaret yok mu?" diye sordu.

"Hayır. O da gitmiş. Ve çantası da..." Simon taş kesilmişçesine durup onlara baktı. "Bekleyin. Katy benim arabamı mı almış?"

"Galiba öyle görünüyor, ahbap."

"Ama... Neden?" Simon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı sonra da ifadesi Nathan'ı şaşırtan bir hızla bulandı. "Benim arabamdı o. Bunu nasıl yapabildi?"

Nathan boğazını temizledi. "Sana hiç buradan gitmek istediğinden bahsetmiş miydi?" diye sordu, son derece doğal bir biçimde.

"Ne yani? Kendisi tek başına karar alıp da uygulayabileceğini sanıyor, öyle mi?" Simon'ın gözlerinde bir şimşek çaktı ve boş alanda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Kahretsin. Kahretsin. Buna inanamıyorum."

"Onun gittiğini duymadın mı?" diye sordu Harry. Bütün bunlar onu biraz eğlendirmişe benziyordu.

"Geceleri uyku ilacı alıyorum," diye ters ters ona yanıt verdi Simon. "Son zamanlarda çok fazla stres altındayım. Kahretsin." Birkaç adım daha. "Onun gidişini kimse duymadı mı?"

Nathan, dönüp Ilse'ye bir göz atma arzusuna karşı koydu. Şimdi Simon bahsedince, bir anlığına belli belirsiz bir motor gürültüsü duyduğunu hatırlamıştı. Uyukluyordu ve uykusunun arasında bunun jeneratörün sesi olduğunu düşünmüştü. Gözlerini açtığı zaman da yanı başında uyumakta olan Ilse'ye bakmış ve gürültü aklından hemen uçup gitmişti.

Volta atan ve dişlerinin arasından kulağa son derece kuşku uyandıracak bir biçimde "budala kaltak" gibi gelen bir şeyler mırıldanan Simon'a baktı ve Katy'nin karanlığın koruyucu örtüsü altında çekip gitmiş olması fikriyle içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Enine boyunca düşünüldüğünde, Katy çok daha iyisini hak ediyordu ama bu da bir başlangıçtı en azından.

"Araba olmadan bu bok çukurundan nasıl kurtulacağım ben?" diye bağırıyordu Simon şimdi. Sesinin tonu cırtlaklığın sınırlarında dolaşıyordu. Nathan verandadan kahkahasını bastıramayan Bub'ın sesini duydu.

Harry, Nathan ile göz göze geldi. Bir gülümseme parıltısı yüzünün yontulmamış hatlarının bir anlığına oynamasına yol açtı.

"Yarın, seni kasabaya bırakırım, ahbap," dedi anlayışsız olmaktan fazlasıyla uzak bir biçimde.

"Peki ya sonra ne olacak?" diyerek tersledi onu Simon.

"Bilmiyorum, dostum. Yine de buradan uzakta bir yerlerde de çalışabileceğini sanıyorum."

Simon, önce onlara sonra da boşluğa bir kez daha baktı, ardından da dönüp ağır ağır bir zamanlar kız arkadaşının da olduğu boş karavana doğru yürüdü ve kapıyı da çarparak kapattı.

Nathan, Ilse ve kızlarla birlikte tekrar eve girerek gözden kaybolan Bub'ın kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu. O ve Harry eğlenerek birbirlerine baktılar.

"Her neyse." Harry eve yöneldi. "Sen de içeri geliyor musun?"

Nathan, Cameron'ın anahtarlarının cebinde yaptığı ağırlığı hissetti.

"Harry." Gülümsemesinin solduğunu duyumsadı. "Ilse'nin arabasında yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu."

Harry, bu söz üzerine dönüp baktı. "Yok muydu?"

"Cam'in ona bir şeyler yaptığını düşünüyor, böylece araba kullanılmayacak kadar güvenilmez olacaktı." Nathan onun yüzünü seyrediyordu. "Senin düşündüğün şey de bu muydu?"

Harry bir an hiçbir şey demedi sonra başını salladı. "Evet. Merak ediyordum. En sonunda. Söz konusu o araçlar olduğunda yanıtını bulamadığım çok fazla sorun olmaz. Ama kahrolası araba..." Başını iki yana salladı.

"Ayrıca başka şeyler de yaptığını düşünüyor."

"Ne gibi?" diye sordu Harry.

"Babamın yaptıkları gibi." dedi Nathan. "Bekledi. "Hiç de şaşırmış görünmüyorsun."

"Ondan değil." Harry eve bir göz attı. "Bak, Cameron zeki bir adamdı. Carl'dan çok daha zekiydi, bunu sen de biliyorsun. Carl şiddet eğilimli ve kavgacı bir piçti ve insanların bunu bilmesini de umursamazdı. Ama Cam, hiçbir zaman böyle olmadı. O, insanların kendisini sevmelerini ve ona saygı duymalarını isterdi. Ve insanlar da bunu yaparlardı, değil mi? Yine de derinlerde bir yerde..." Harry o kadar uzun bir süre boyunca sessiz kaldı ki Nathan artık onun sözlerine devam etmeyebileceğini düşünmeye başladı. "Ben, artık Cam'in babanıza kendisinin açığa vurduğundan daha fazla benzeyip benzemediğini merak etmeye başlamıştım. Hatta belki daha da kötüydü çünkü zeki bir adamdı. Bunu saklamayı daha iyi başarabilirdi."

"Onu, bir şey yaparken gördün mü hiç?"

"Hayır ama sanki önceden bu yönde bazı işaretler görmüşüm gibi geliyordu. Lo'nun kan içeren hazin çizimleri... Sophie'nin kolu bana da tam bir şaçmalık gibi gelmişti ama Sophie böyle olduğuna dair yemin etmişti."

"Tanrım, Harry, bu konuda bir şeyler yapman gerekirdi."

"Hey." Harry nasırlı parmağını Nathan'a doğrulttu. "Burada ancak yılda bir kez yüzünü gösteriyorsun. Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemeye kalkma. Herhangi bir fikir geliştirmeye başlamış olması olasılığına karşı tüfeklerin durduğu dolabın anahtarından gözümü ayırmıyordum. Aklıma gelen her türlü bahaneyle Cam'i buradan uzaklara gönderiyordum. Onunla konuşmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca da tartıştım, tıpkı senin kahrolası sırt çantalı dostunun kulak misafiri olduğu şekilde."

"Polisi arayabilirdin."

"Bunu sen de yapabilirdin," dedi Harry birdenbire. Keskin bir bakışla Nathan'a baktı. "Babanla geçirdiğiniz bütün o zamanlarda, sen, kardeşlerin ve annen. Hepiniz de telefonu elinize alıp birilerini arayabilecek yaştaydınız. Neden yapmadınız?"

Nathan ağzını açtı sonra da kapattı. "Bilmiyorum," diyebildi sonunda.

Yine de bildiğini fark etti. Birilerini arayıp yardım istememişti, nedeni de sadece, bunu yapabileceğini düşünmemiş olmasıydı. Sözle ifade edilmeyen kuralları biliyordu çünkü. Hiç kimseyle konuşmayın, birbirinizle bile. Ve birilerinden yardım isteyebileceğini düşünmüş olsaydı dahi, ona var olmayan bir şeyi talep etmenin hiçbir yararı yok gibi görünmüştü. Nathan pek fazla şey bilmiyor olabilirdi ama kökleşmiş tek bir gerçeğe içten içe hep bağlı kalmıştı. Kendisi, orada tek başınaydı.

"Polisi bir kez aradım," dedi Harry, yüz hatları yeniden esrarengiz bir anlama bürünmüştü. "Annenle baban arasında işler kötüleşmeye başladığı zaman. Sen ve Cam yatılı okuldaydınız. Ama Bub'a sorabilirsin, sana hatırladığını garanti edebilirim. Sonradan, annen, bana bunu bir daha asla yapmayacağıma dair

söz verdirtti. Çavuştan gelecek tek bir ziyaretin çözümleyemeyeceği kadar çok soruna yol açmıştı ve hiç de iyi bir şekilde sonuçlanmadı."

"Annem için mi?"

"Bub için."

Uzun bir süre boyunca avlunun karşısındaki mezarlara baktılar.

"Bub'ın canı istediğinde fazlasıyla zorluk çıkarabileceğini biliyorum," dedi Harry. "Ama sen ve Cam büyüdüğünüz zaman daha da kötüsünü yaptı. Sadece şunu aklından çıkarma, olur mu? Çok kötü zamanlar geçiren, sadece sen ve Cameron değildiniz."

Nathan bir an sessiz kaldı. "Evet. Biliyorum."

Harry şimdi yeniden eve bakıyordu ve Nathan da onun bakışlarını takip etti, mutfak penceresinde bir anlığına gözüne Liz ilişti. Gülümsüyor ve aşağıya bakıyor, muhtemelen kızlardan biriyle konuşuyordu. Onları seyrederken Harry'nin yüz hatları gevşedi ve Nathan, hayatı boyunca ilk kez onun gözlerini açık ve samimi olarak gördü. Annesini izleyen Harry'ye baktı ve birdenbire, ilk defa olarak Harry'nin bunca yıl boyunca çiftlikte kalmak istemesini sağlayan, toprağın ve yaşam tarzının dışında başka bir şey daha olup olmadığını merak etti. Derken Liz pencereden uzaklaştı ve Harry'nin gözlerinin gerisindeki panjurlar da Nathan'a o bakışları hayal etmiş olabileceğini düşündürecek kadar hızlı bir şekilde kapandı.

Okaliptüs ağacı, sıcak havada hışırdadı ve ikisi birden dönüp tekrar mezarlara baktılar.

"Cenazede Steve ile konuştum," dedi Nathan. "Cameron'ın, o gece Jenna'ya saldırmış olduğu düşüncesinde."

Harry başını sallamakla yetindi.

Nathan, cebindeki keskin ve çentikli araba anahtarlarını hissetti. "Sence Jenna aradığı zaman Cameron'a ne söylemek istiyordu?"

"Bilmiyorum. Her türlü şey olabilir."

"Ama senin düşüncen..."

"Bak, sana ne düşündüğümü söyleyeyim, dostum," diyerek onun sözünü kesti Harry. "Bazen –tesadüfen ya da her ne şekilde olursa olsun– işlerin olabilecek en iyi şekilde sonuçlandığını düşünüyorum. Ve biliyor musun, birileri olması gereken yere gittiği zaman da zaten bilinen şeyleri eşelemek her zaman iyi sonuç vermez."

Rüzgâr etraflarındaki bütün tozları havalandırırken gözleri son bir kez daha mezarların üzerinde gezindi.

"Şimdi." Harry sertçe tekrar eve doğru döndü. "Gelip diğer herkese katılacak mısın?"

Anahtarların metali Nathan'ın derisine batıyordu.

Ilse'nin zarfını bir dingo alıp götürmüştü.

Jenna Moore ortalıkta yoktu.

Anahtarlığın şimdi çözülmüş olan ipleri hâlâ parmaklarının arasındaydı.

Cameron'ın arabası garaja giden yolda tek başına duruyordu.

Nathan başını iki yana salladı.

"Henüz değil."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cameron'ın Land Cruiser'ı hâlâ Nathan ve Xander'ın günler önce bırakmış oldukları yerde park edilmiş olarak durmaktaydı.

Binerlerken tanıdık arabayı bir kez daha görmekten heyecanlanan Duffy, Nathan'ın peşinden geldi. Nathan, çizgileri tam da kardeşinin bedeninin denk geldiği yerlerden yıpranmış olan sürücü koltuğuna geçti. Gaz pedalları şimdi doğru mesafedeydiler. Anahtarları cebinden çıkardı. Her zaman olduğu gibi motor hemen çalıştı. Cameron arabasıyla hiçbir sorun yaşamamıştı, diye düşündü Nathan, Ilse'nin ihmal edilmiş aracını gözün önüne getirdiği zaman ağzında ekşi bir tat hissetti. Klima tam anlamıyla ve en yüksek seviyede çalışmaya başlayıncaya kadar, sonra da arabadan çıktı ve köpeğin bakışları altında arabanın arka kısmından işe koyuldu.

Nathan su şişelerini, konserve yiyecekleri, soğutucuyu çıkardı. İlkyardım çantasını çıkardı ve içindekileri dışarı boşaltıp çantanın kenarında zarf biçiminde bir şeyin olup olmadığını kontrol etti. Yedek lastikleri kancalarından çıkarıp jantlarını yokladı. Zaten araba bundan önce de polis tarafından iki kere araştırılmıştı. Ama Nathan, metodik bir şekilde iş görürken, onların o sırada neyi aramakta olduklarını bilmediğini düşünüyordu.

Herhangi bir şeyin araya girmiş olması olasılığına karşı aralıklarını yoklayarak ellerini paspasların üzerinde gezdirdi. Gizli bir dikiş yerinin olup olmadığını görmek için tavan kaplamasını ve koltukları araştırdı. Takım çantasının içini gözden geçirdi,

sonra da onu yavaşça yere indirip el feneriyle şasinin altını inceledi. Kaputu açtı ve her iki yana da alttan vurarak bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Aradan bir saat geçtiğinde Nathan, yiyecek paketlerini ve su şişelerini bile açıp içlerine bakmıştı. Bir yarım saat daha sonra ise ön koltuğa geçip Cam'in biralarından birini açmış, klima yüzüne soğuk hava üflerken Cameron'ın zulasından aldığı bisküvilerle Duffy'yi besliyordu.

Nathan, etrafındaki karmakarışık yığına baktı. Hiçbir şey yoktu. Eğer çobanın mezarından bir zarf kazılıp çıkarılmış ve bu arabaya saklanmışsa bile Nathan'ın bulamayacağı bir yerdeydi. Ve şayet o sırada araçta bulunanlar, Cameron'ın dışında birileri ise Nathan karşısında kendilerini ele vermezlerdi. Belki de – Nathan birasından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu; o da en az kahve kadar sıcaktı. Belki de ortada, hiçbir zaman bulunacak bir şey olmamıştı,.

Hâlâ orada oturmuş, birasını yudumlayarak düşünmeye devam ediyordu ki ayak sesleri duydu ve tozlu ön camda bir şekil belirdi. Bub.

"Motorun sesini duydum." Bub yolcu koltuğuna geçti. "Seni arıyordum."

"Sen mi?" Nathan, ona kardeşlerinin altılı paketindeki kalan beş teneke kutudan birini ikram etti.

"Beni sen zorladın." Bub kutulardan birini alıp çabucak arabaya bir göz attı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Tamam. Her neyse." Bub ılık birayı açtı ve içinden bir yudum alınca yüzünü neredeyse acıyla buruşturdu. "Dinle, dostum. Senden özür dilemek istiyordum."

Nathan şaşkınlıkla onu süzdü. "Öyle mi?"

"Kelly için. Biliyorum, benim hatamdı ama sana yemin ederim ki bir kazaydı. Bana inanmak zorundasın. Ben bunun olmasını gerçekten hiç istememiştim. Kelly muhteşem bir köpekti. Öldüğünü duyduğum zaman yüreğim sızladı. Bunu, ona kasıtlı olarak asla yapmazdım."

"Biliyorum," dedi Nathan ve bu sözünde içtendi.

Bub elindeki teneke kutuya baktı. "Kendimi çok ama çok kötü hissediyorum. Zehirli yemlerle dingo avlamamam gerekiyordu ama senin de o bölgede olduğunu bilemezdim. Hepsini toplamış olduğumu sanıyordum. Kelly'yi duyduğum zaman sana açıklamak istedim ama Cam, bu işi kendisinin yapacağını söyledi. Her şeyi yoluna koyacaktı. Bana seninle konuştuğunu ve senin çok öfkelendiğini söyledi. Ama sen bunun yalnızca bir kaza olduğunu biliyordun ve bunu bildiğin için de –Bub, eliyle kendi kafasına vurdu– en iyisi bunu atlatman için sana zaman tanımak ve bu konuyu da bir daha gündeme getirmemekti."

Nathan bira kutusundan büyük bir yudum ılık bira aldı. "Benimle hiçbir zaman konuşmadı."

"Öyle mi? Pekâlâ, evet. Ben de merak etmeye başlamıştım. Sonra dün sen bütün o şeyleri söylediğin zaman da düpedüz paniğe kapıldım. Özür dilerim, ahbap. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu boktan bir işti ve o zamandan beri de kendimi bok gibi hissediyorum. O lanet olası Cam'e güvenmek yerine gelip seninle kendim konuşmam gerekirdi."

Ilse haklıydı, diye düşündü Nathan. Kardeşini affetmesi ya da affetmemesi Kelly'yi geri getirmeyecekti.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim, Bub," Nathan içini çekti. "Dinle, yine de özür dilemesi gereken kişi benim. Aslında bunu yıllar önce söylemem gerekiyordu ama ben gerçekten özür dilerim, babamla ilgili olarak sana daha fazla yardım edemediğim için."

"Hayır. Tanrım, Nathan, bu senin hatan değildi. Sen gayret ettin. Dürüst olmak gerekirse, Cam de öyle."

"Yine de daha fazlasını yapmamız gerekirdi."

"Nasıl? Onun gibi bir adama karşı kim ne yapabilirdi ki?" Bub uzaklara baktı. "Her neyse, senin için de kötüydü zaten."

"Aslında değildi. Gerçekten değildi," dedi Nathan. "Ben ve Cam hep birbirimize sahiptik."

Bir süre boyunca birlikte oturup biralarını içtiler ve ön cam-

dan dışarısını seyrettiler. Cam, öylesine tozlanmıştı ki dışarısı güçlükle görülüyordu.

"Burada yaşamayı hiç sevmiyorum," dedi Bub, sonunda. "Bana bu türden o kadar çok şeyi hatırlatıyor ki. O köpeklere zehirli yemleri de bu yüzden verdim. Cam'in yardım etmeyeceği ortaya çıktıktan sonra, Dulsterville'e gidebilmek için biraz para kazanmaya çalışıyordum. Burasıyla ilgili olarak böylesine ibnelik etmemin nedeni de bu." İçini çekti. "Kişisel bir şey değil, ahbap ama burada kalıp da gelecek on yıl boyunca kahrolası kardeşlerimden birine daha hesap vermek zorunda olduğumu düşündükçe kafayı yiyorum. Başka bir yerde olmam gerekir benim."

"Dulsterville'de kanguru avlamak gibi, ha?"

"Evet." Bub'ın gözlerinde dalgın bir bakış belirdi: "Orada olmak muhteşem olurdu. Kendi evime sahip olmak... Birileriyle tanışmak... Dulsterville'de yaşayan piliçler var, biliyor musun? Buradakinden çok daha fazla..."

"Evet." Nathan, Bub'a hafifçe gülümsedi. "Duymuştum."

"Ve sonra Cam ölünce de bunun benim için, bir şans olduğunu düşündüm. Ayrılamasam bile bu yeri işletmek o kadar da kötü bir şey olmayacaktı belki de. Bazı değişiklikler yapılabilirdi ama o zaman da..." Bub, bira kutusunun halkasını çekerek kopardı. "Hiç kimsenin bunları yapmayı düşünmeyeceği o kadar açıktı ki. Hepsi de düpedüz senin geri dönüp Ilse'ye yardımcı olmanı ümit ediyorlardı. Bu da beni çileden çıkardı."

Nathan kaşlarını çattı. "Onların istedikleri şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Ilse bir yönetici ya da ona benzer bir şey tutacak."

"Dostum," dedi Bub. "Onların istedikleri şey tam da bu... Harry'yi bunu söylerken duydum. Ve annemin de. Ilse için de aynı şeyin geçerli olduğunu tahmin ediyorum. Senin bu konuyla ilgilendiğini söylemeni bekliyorlar."

"Hiç kimse bana bundan bahsetmedi, cidden."

"Biliyorum çünkü Cam'e olanlardan sonra sana çok fazla baskı yapmak hepsinin de ödünü patlatıyor. Ve senin biraz şey olabileceğin gerçeği de..."

"Ne?"

"Dediğim gibi." Bub eliyle kafasına vurdu.

"Değilim." Nathan, birdenbire arabanın yoldan çıkmış olduğunun fazlasıyla bilincinde olduğunu hissetti. "Her zaman değil. En azından, kendi yerimi zorlukla da olsa işletebiliyorum."

"Evet çünkü orası tam bir lağım çukuru. Hiç kimsenin orayı işleterek para kazanabilmesi mümkün değil. Harry hep bunu söyler. Hatta Cam bile böyle söylerdi. Elinden geldiği müddetçe orayı devam ettirerek çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Nathan uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Uzanıp bir bira daha açtı. Klima sayesinde bu seferki biraz daha soğuktu. Oda sıcaklığının çok az üzerindeydi. "Ya sen?" diye sordu sonunda.

"Nate, ben, bir yerleri işletmek istemiyorum. Çok fazla evrak işi var. Yanlış anlama, bana bunu isteyip istemediğimin sorulmasına bir itirazım olmazdı, çok ince bir davranış olurdu bu ama ziyanı yok. Ben sadece biraz nakit bulmak ve Dulsterville'e gitmek istiyorum."

"Kangurular ve piliçler için ha?"

"Kesinlikle öyle, dostum. Kesinlikle öyle."

Nathan gülümsedi. "İnsanın bir hayalinin olması iyidir."

"Evet. O zaman, benim için Ilse ile konuşacak mısın? Benim hissemi satın alıp alamayacağı konusunda? En azından bir kısmını?"

"Onunla kendin de konuşabilirsin. Senin ne düşündüğünü bilmek istiyor."

"Evet. Biliyorum. Ama bu sabah üç civarında oturma odasına gittiğimde, bana öyle geldi ki, senin uyku tulumun sanki pek de kullanılmamış gibiydi." Bub Nathan'a yan yan baktı ve sırıttı. "O yüzden de senin Ilse ile nasıl konuşulacağını benden daha iyi bildiğini söylemek yerinde olur."

Nathan gülümsemesini bastırdı ve bir şey demedi.

"Ya da dur," diye devam etti Bub. "Hisselerimi sen satın alabilirsin, belki de. Yavaş yavaş ödesen de olur, başlangıçta çok fazla

paraya ihtiyacım olmayacak. Eğer kıçını kaldırıp da ne istediğini bulabilirsen tabii."

Nathan toz içindeki ön camdan dışarıya baktı. Önünde uzananları güçbela görebiliyordu. "Evet," dedi. "Belki de. Bak, ne olursa olsun, senin için bir şeyler yapacağız."

"Bu harika. Teşekkürler, ahbap." Bub şöyle bir baktı. "Bu arada, yüzün için de özür dilerim."

"Bu konuda kaygılanma. Sen iyi misin?"

"Evet." Bub güldü. "Bana dokunamadın bile. Ve hamurum da sağlamdır."

"Bunu bilmek güzel."

"Aramız düzeldi, o hâlde."

"Evet. Düzeldi."

"Harika. Teşekkürler, ahbap." Bub dışarı çıkmak için arabanın kapısını açtı. "Ben içeri gidiyorum. Burada işin bitti mi?"

Nathan arabanın içine göz gezdirdi. Burada bulunabilecek hiçbir şey yoktu.

"Evet." Kapıyı açtı. "Bitti."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Yapamıyorum."

"İşte böyle."

Nathan Sophie'nin elini, gitarın sapına tekrar yerleştirdi ve parmaklarından birini telin üzerinde hareket ettirdi. Sophie tekrar denedi ve bu sefer akor çıktı hâlâ biraz ahenksizdi ama daha yakındı. Sophie'nin askısı, yanında, verandanın merdiveninde duruyordu. Dediğine göre, Steve günde birkaç saat çıkarmasına izin vermişti ve o da bu iznin tadını sonuna kadar çıkarıyordu. Nathan hafifçe kaydı, sabahın ilerleyen saatlerinin güneşi sırtında sıcacıktı ve Sophie'nin elini, bir kez daha tellerin üzerine yerleştirip düzeltti.

"Tekrar dene. Evet, bu kez daha iyi."

Lo'nun sesi duyunca yüzünü buruşturduğunu ama hiçbir şey söylemeyip sadece önündeki resme odaklandığını gördü. Mutfaktan yayılan hoş kokulara bakılırsa, öğle yemeğinin hazırlıkları son hızla devam ediyordu. Nathan'ın kulağına, Liz'in içeride tıngırdattığı tencere ve tavaların sesleri geliyordu. O ve Bub, yardım etmek için mutfağa gitmişler, aradan yirmi dakika geçmeden de çileden çıkmış Liz tarafından ayak altında dolaştıkları gerekçesiyle dışarı atılmışlardı. Bub, hayatından gayet memnundu. Noel hediyesi olarak yeni bir kriket sopası almış ve Harry'yi evin ön tarafında kendisine top atmaya ikna etmişti. Nathan, oturduğu yerden onları göremiyor ama arada bir vuruş seslerini ve sevinç çığlıklarını duyuyordu.

Tel kapı çarparak açıldı ve Xander göründü. Nathan'ın yanı-

na otururken elinde katlanmış bir kâğıt parçası tutuyordu. "İyi çalıyorsun, Sophie."

"Teşekkürler." Sophie gülümseyerek tellere odaklandı. Sadece askısı değildi yokluğu hissedilen. Cenazeden sonra, üzerlerinden bir bulut kalkmıştı sanki.

"İşte." Xander bir yaprak kâğıdı Nathan'a uzattı." Bu, tam olarak bir Noel hediyesi sayılmaz ama yine de sana vermek istedim."

"Nedir bu?" Nathan katlanmış kâğıdı açtı. İçinde el yazısıyla yazılmış, tarihlerden oluşan bir liste vardı.

"Bunlar, bu yılın sömestr başlangıç ve bitişleri ile sınav haftalarının tarihleri," diye yanıt verdi Xander. "Burada, burada ve buradakiler de bütün olası tatiller. Ve burada da... Dolayısıyla bir şeyler planlayabiliriz."

"Hmm." Nathan bakarken yazı hafifçe bulanıklaştı. "Teşekkürler, ahbap. Ama cidden, eğer ihtiyacın olan buysa Brisbane'de kalıp derslerine odaklanman gerek." Gülümsedi. "Kim bilir? Eğer notların yeterince iyi olursa, sen de Martin'in izinden gidip göz alıcı metal binalar dünyasına giriş yapabilirsin belki."

"Evet ama ben bunu yapmak niyetinde değilim," diyerek sırıttı Xander. "Ama bak, herhalde zamanımın büyük bölümünü evde geçirmek zorunda kalacağım, bu yüzden sen gelip de beni Brisbane'de ziyaret edersen daha iyi olur."

Nathan tereddüt ediyordu.

"Bu, annemin fikriydi," dedi Xander onun zihnini okuyarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Belki ona, senin bizimle kalıp kalamayacağını bile sorabilirim. Martin bahçeye bir konuk evi inşa etti."

"Gerçekten mi?"

"O çizdi sonra da parasını ödeyerek başka birine inşa ettirdi." Xander gülüyordu. "Senin gibi elle yapılan işleri yapamaz o. Her neyse, senin gelmen gerek. Bu, gerçekten hoşuma giderdi."

"Evet. Peki, teşekkürler. Benim de gerçekten hoşuma giderdi."

"İyi." Xander ayağa kalktı. "Eğer arabanın yüklenmesinde yardıma ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Çok heveslisin. Yarına kadar hiçbir yere ayrılacak değiliz."

"Biliyorum." Xander gülümsedi. "Ben sadece uçağı kaçırmak istemiyorum. Yılbaşı gecesini Brisbane'de geçirmek nedense burada geçirmekten daha iyi."

Nathan, bir an için çalışma odasının penceresinin önünden geçen Ilse'yi gördü. Ilse ona elini sallayarak hafifçe gülümsedi. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"İnan," dedi Xander ve Nathan da tel kapının onun arkasından çarpılarak kapanışını izledi.

Tekrar kızlara döndüğü zaman, kriket topunun çıkardığı sesleri duydu. Sophie, hâlâ akorlarıyla oynuyordu, Lo da başını son sanat yapıtının üzerine eğmişti.

"Gitarla bir deneme yapmak ister misin, Lo?" diye sordu.

"Bunu yapıyorum."

Nathan, onun resimlerine bakmak için o tarafa gitti. Verandaya serilmişler, uçmamaları için de üzerlerine taş parçaları konmuştu. Lo, tekrar tekrar aynı sahnenin resmini yapıyordu, Nathan, bunu şimdi görmüştü. Her biri de babasının tablosunun bir çeşitlemesiydi.

Nathan, "Mezarın resmini mi yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Doğru şekilde yapamıyorum."

"Bana gayet güzel görünüyorlar."

Lo, ona sanat zevkinin değerini sorguladığını ima eden bir bakışla baktı ama Nathan, onun bu sözlere memnun olduğunu görebiliyordu. Yine de Lo'nun gönlünü almaya yetmemişlerdi. Resimlerin tümü de Cameron'ın resminin birer taklidiydi ve kaçınılmaz bir biçimde de çocuksuydular ama tuhaf bir etkileyicilikleri de vardı. Cameron'ın, gölge konusunda başarısızlığa uğradığı yerde, Lo, ışığı köşelere hapsetmeyi başarmıştı.

"Babanı özlüyor musun?" diye sordu ve Lo da kız kardeşiyle bakıştı.

"Sence babam orada, mezarda tek başına olduğu için korkuyor mudur?" diye sordu sonunda.

"Hayır," diyerek yalan söyledi Nathan. Bir an düşündü. "O,

açık arazide olmayı severdi." Bu, gerçeğe daha yakındı. "Ama sanırım, yaşamındaki bazı şeyleri çok güç buluyordu."

Kızlar bu söz üzerine düşündüler.

"Çobanın mezarından hiç hoşlanmıyorum," dedi Sophie sonunda. "Ürkütücü bir yer."

Nathan başını iki yana salladı. "Öyle olması şart değil. Çoban hakkında, çok sayıda aptalca hikâye anlatılıyor. Hiçbiri de doğru değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir seferinde eyalet kütüphanesine gidip bakmıştım."

Yıllar önce, Brisbane'de, Xander hâlâ küçükken ve Nathan da onu tekrar Jacqui'nin kollarına bırakmakta güçlük çekiyorken, birkaç saatini orada geçirmişti. Zor bir devir teslim olmuş ve Nathan eve dönüş uçağını kaçırmıştı. Şehrin sokaklarında amaçsızca dolaşırken kendini kütüphanenin kapısının önünde bulmuş ve düşünebildiği, kendisinden daha yalnız tek insan hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için ani ve şiddetli bir istek duymuştu. Kütüphaneci, araştırmasında ona yardımcı olmuş ve Nathan, klimanın yarattığı serin havada, etrafı kütüphanedeki diğer insanların sessiz mırıltılarıyla çevrelenmiş olarak eski gazete haberlerini okurken kendini uzun bir süredir olduğundan daha huzurlu hissetmişti.

"Peki adama ne olmuş?" diye sordu Sophie.

"Bu, William Carlisle adında bir adammış ve gerçekte, karısı ve çocuklarıyla birlikte bu arazide yaşıyormuş. Yedi ve on yaşlarında iki oğlan sanırım."

"Bu evde mi yaşıyorlarmış?" diye sordu Lo.

"Hayır, o sıralarda, bu ev henüz inşa edilmemişti. Şimdi mezarın olduğu yere biraz daha yakın bir evde yaşıyorlarmış. Günün birinde, birlikte at binmeye gitmişler ve öğle yemeği yemek için ya da başka bir nedenden dolayı atlarından inmişler, sonra da birdenbire, bir kum fırtınasının yaklaşmakta olduğunu fark etmişler."

"Olamaz," dedi Sophie. "Onlardan gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de," dedi Nathan. Devasa toz duvarı yaklaşırken göğün rengi kırmızıya dönerdi. Fırtınalar önlerine çıkan her şeyi içlerine alırlar, oksijeni emip havayı içlerine aldıkları şeylerle doldururlardı. Sığırların korkuyla dört bir yana kaçışmasına yol açarlar, görüş mesafesini neredeyse sıfıra indirirlerdi.

Nathan, "Ne kadar hızlı geldiklerini bilirsiniz," dedi. "İşte çoban da karısıyla küçük oğlunu tekrar atlarına bindirmiş ve eve geri dönmelerini söylemiş. Ama büyük oğlu etrafı keşfe çıkmışmış. Tepeye ya da başka bir yere. Yani gözlerden uzağa... Çoban onu aramaya gitmiş, sanırım bağırarak onun adını sesleniyormuş, bu arada fırtına da gittikçe yaklaşıyormuş."

Nathan bir an düşündü. Kendisinin de nasıl umutsuzca daireler çizerek sekiz yaşındaki Xander'ı aradığını, kalbinin nasıl kulaklarında gümbürdediğini ve saf korkunun nasıl damarlarında buz gibi aktığını hatırlamıştı. *Lütfen iyi olsun.* Atının sırtında tek başına, doğal bir kâbusun eşiğinde olan çobanın durumu ise bundan çok daha kötü olsa gerekti.

"Küçük oğlunu bulabilmiş mi?" diye sordu Sophie.

"Evet, sonunda bulmuş." Nathan tereddüt etti. "Ama çocuğun atı paniğe kapılmış ve onu sırtından atmış. Çocuk iyiymiş ama at kayıplara karışmış."

"Peki o zaman adam ne yapmış?"

"Tek bir atın her ikisini birden taşıyarak fırtınanın önüne geçemeyeceğine karar vermiş olsa gerek çünkü kendi atını küçük oğluna vermiş."

Nathan, adamı oğluna yola onsuz devam etmesini söylediğini, hatta emrettiğini gözünde canlandırdı. Ona kendisinin de başka bir at bulacağı ve ona yetişeceği vaadinde bulunduğunu. Bunu söylemişti ama aynı zamanda doğru olmadığını da biliyordu.

"Küçük çocuk sağ salim eve ulaşmayı başarabilmiş mi?" diye sordu Sophie.

"Başarabilmiş."

"Peki ya çoban? O başaramamış mı?"

"Hayır. Başaramamış olarak biliniyor."

"Bu, üzücü."

"Evet, öyle. Yine de." Nathan duraksadı. "Onun, son anlarında belki de üzgün olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor. Hiç değilse, çocuklarının güvende olduğunu biliyormuş."

"Bunu ailesini kurtarmak için yapmış," dedi Sophie.

"Kesinlikle." Nathan Lo'ya döndü. "Yani orasının biraz ürpertici olabileceğini biliyorum ama böyle olması şart değil. Ondan korkmana gerek yok."

Lo, bunun üzerinde biraz düşündü. Sonunda öne doğru eğildi. Nathan, onun nefesini yüzünde hissediyor ve tenindeki boya lekelerini görebiliyordu.

"Ben, çobandan korkmuyorum," diye fısıldadı. "Babamdan korkuyorum."

"Ah." Nathan, onun elini tuttu.

"O da geri dönmeyecek, değil mi?"

"Hayır, dönmeyecek, Lo." Kollarını uzattı ve kız da ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Burada güvendesin ve hepimiz seni seviyoruz." Çizimini işaret etti. "Biliyor musun başka ne var? Sanırım, sen babandan daha iyi bir ressamsın."

Bu sözüyle onu biraz gülümsetmeyi başarabilmişti. "Hayır," dedi Lo, kulağa kuşku uyandıracak kadar sahte bir alçakgönüllülük gibi gelen bir havayla. "Babamın resmi ödül kazandı."

"Bu, hiçbir şey ifade etmez. Seninki de en az onun kadar iyi."

"Hayır, değil. Aptallık etmeyi kes."

"Bu doğru." Yerinden kalktı. "Onu duvara as."

Nathan içeriye girdi. Gözleri ışığa uyum sağlarken bir an pek bir şey göremedi. Mutfaktan geçerken öğle yemeğinin muhteşem kokuları geldi burnuna. Koridor penceresinden, Bub'ın ve Harry'nin dışarıda, çimlerin üzerinde olduğunu görebiliyordu. Şimdi topu Bub atıyor, Harry'nin de kendi sopasıyla vuruş yapmasına izin veriyordu. Ilse'nin çalışma odasının kapısı yarı yarıya açıktı. Nathan içeri girip onu görme fikrini kısa bir süre kafasında evirip çevirdi. Merhaba demeyi... Onu özlediğini söylemeyi... Tereddüt etti ama sonra yoluna devam etti. Kızlar bekliyorlardı.

Oturma odasında Nathan, Cameron'ın resminin önünde dur-

du. Kendisini âdeta yasadışı bir iş yapıyormuş gibi hissederek ellerini kaldırdı ve çerçeveyi duvardan indirdi. Evde bu kadar çok yer kaplıyormuş gibi görünen bir şey için şaşırtıcı ölçüde hafifti. Nathan bir an bekledi ama hiçbir şey olmadı. Gerçek şu ki, Cameron'ın ruhu, resminin üzerinde parmak izi bırakmanın yaratacağı tehlikelere karşı onu uyarmak için başka bir dünyaya ait olan uykusundan kalkıp gelmemişti.

Nathan toprağın, göğün ve mezarın renklerine bakarak resmi koridor boyunca taşırken kendi kendine sırıtıyordu. Lo'ya söylediği şeyin kesinlikle doğru olduğunu fark etmişti. Bu resimde özel hiçbir şey yoktu. Canlılık yoktu. Gözleri, sahip olduğu bütün iyi şeyleri göremeyecek kadar kör bir adamın hayal gücünden yoksun çalışmasından başka bir şey değildi.

Tel kapıyı çarparak arkasından kapattı ve verandaya çıktı, büyülenmiş bir sessizlik tarafından selamlandı. Lo'nun ağzı gerçek anlamda açık kalmıştı. Uzun bir süre boyunca kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmadı ve Nathan sopaya vuran kriket topunun çıkardığı seslerin bile susmuş olduğunu belli belirsiz fark etti.

"Tanrım," diyerek soluğunu bıraktı Sophie. "Sen ne yaptın?" Ama duyduğu bütün dehşetin altında, gözleri salt bu olayın neden olduğu skandalla parlıyordu.

"Evet," dedi Nathan. "Resme dokundum."

Sophie derin bir nefes aldı. "Başın fena hâlde belaya girecek." Lo ise ellerini ağzına götürmüş, kıkırdıyordu.

"Girmeyecek. Çünkü bu, sadece bir resim Soph. Hepsi o kadar. Ve evet, sanırım gayet de iyi. Ama şimdi benim sorum şu: Lo'nunkinden daha mı iyi?"

Lo, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek yaylanıyordu. Duyduğu dehşet ve heyecan birbirine eşitti.

"Tamam," dedi Nathan. "Lo, kendi en iyi resmini havaya kaldır. İkisini karşılaştıralım."

Lo sırıtarak resimlerden birini seçti.

"Sophie, sen hakem ol. Hangisi daha iyi?"

Nathan, Cameron'ın resmini ellerinin arasında çevirdi. Boyalı

tarafı kendisine bakmayacak şekilde yüzünün hizasında havaya kaldırdı. Ve dünya bir anda ters döndü. Kulaklarında atan kalbinin gümbürtüsü Sophie'nin kahkahalarını bastırıyordu.

"Benim hükmüme göre, Lo'nunki daha iyi," diyordu Sophie. "On üzerinden on."

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve Lo neşeyle çığlık attığı zaman Nathan'a sanki Lo suyun altındaymış gibi geldi. Nathan başını iki yana sallamaya çalıştı ama başının ağırlaştığını ve dengesini kaybettiğini hissetti. Kızların kendisini seyrettiklerini fark etti.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi, dili kupkuru olmuştu. Lo'yu gülümserken gördü ama sadece bulanık bir görüntüydü bu. Bakışları resmin arkasına yöneldi. Özellikle de bantla oraya yapıştırılmış olan bir şeye. İnce, kırmızı tozların plastiğin kıvrımlarının arasına dolduğu şeffaf ve eski bir şeydi. Nathan zeminin hafifçe sallandığı hissine kapıldı.

"Burası çok sıcak oldu, kızlar," diyebildi. "İçeri gidip biraz su için."

"Tamam." Onların ayak seslerini duydu ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

Verandada resmi yere bırakırken Nathan'ın elleri titriyordu. Plastik zarf, çerçevenin ortasına özenle bantlanmıştı. Öndeki resme herhangi bir zarar verip vermediğine aldırış etmeden eliyle yokladı ve zorlayarak yerinden çıkardı. Ayağa kalktı.

Tozun altında, kâğıt banknotların renkli kenarlarını, bir pasaportun silinmiş harflerini ve resmi görünüşlü katlanmış çok sayıda belgeyi görebiliyordu. Nathan, kalbinin sanki fırlayacakmış gibi attığını hissetti. O anda, aslında bununla karşılaşmayı beklemediğini fark etti. Gerçekten beklemiyordu.

Resme dokunma.

Nathan terk edilmiş avluya göz gezdirdi. Evin öteki yanından kriket topunun sopaya vuruşlarının çıkardığı sesler gelmiyordu artık. Bub'ın neşeli çığlıkları duyulmuyordu.

Kahretsin, hayır. Cam'in başyapıtına bulaşma.

Uzaklarda, Harry'nin kulübesi karanlık ve ıssız görünüyordu, kapısı sıkıca kapatılmıştı.

O kahrolası şeye dokunma. Yeterince zarar verdin zaten.

Nathan'ın arkasında, ev üstüne üstüne geliyordu, o da soluğunu tutmuştu sanki. Ilse'nin ya da Liz'in ortalıkta gezindiğini duyamıyordu. Mutfağın ve çalışma odasının pencereleri boş ve hareketsizdi.

O, duvara ait.

Arkasında bir yerlerde, koridorun döşemelerinde gezinen ayak seslerinin çıkardığı çatırtı ve gürültüyü duymaktan çok hissetti. Bir an sonra tel kapı çok hafif bir ses çıkararak açıldı. Nathan hareket etmedi. Etrafına bakınacak gücü kendinde bulamamıştı.

Bu evdeki altın kural...

Kimdi kendisini uyaran?

Resme dokunma.

Herkes. Onu herkes uyarmıştı.

Ayak sesleri şimdi yakınındaydı.

"Sana söylemeye çalıştım," diyordu bir ses. "Hiç dinlemedin, Nathan."

Nathan döndü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sana söylemeye çalıştım."

Nathan, bu sesi kendi sesi kadar iyi tanıyordu. Arkasına döndü. Birkaç adım ilerisinde, verandanın gölgesinin yüzünü kısmen örttüğü annesi dikiliyordu.

Liz'in gözleri, yerde duran resimden Nathan'ın elindeki plastik zarfa kaydı. Liz ona bakıyordu. Bakışları günlerdir gördüğünden daha sakindi.

"Güzeldi," dedi. Sesi alçaktı. "Çoban hakkında kızlara anlattığın... Mutfaktan duydum."

Nathan'ın elleri uyuşmuştu, zarf neredeyse parmaklarının arasından kayıp düşecekti. "Gerçek hikâye," dedi. Sesi bu sözcükleri söylerken biraz çatallaştı.

Liz oğlunun gözlerine baktı. "Şimdi de ben sana bir tane anlatabilir miyim?"

Kızların ayak seslerinin çıkardığı gürültü koridorda çınladı ve Liz hemen bir adım öne çıkıp plastik zarfı Nathan'ın elinden aldı.

"Burada olmaz. Benimle gel, Nathan."

Resmi evin duvarına dayayıp zarfı da önlüğünün cebine koyarken Nathan'ın kolunu sımsıkı kavradı.

Öğle güneşinde avluyu geçerlerken Liz'in gölgesi, ayaklarının altında küçücük, koyu renkli bir leke oluşturacak kadar küçülmüştü. Okaliptüs ağacına doğru yürüdüler ve esintide hafifçe sallanan dalların altında durdular. Mezarlar, ayaklarının dibinde yan yana uzanıyordu.

Nathan, yere bakarken kanının kulaklarında aktığını duyabiliyordu. Yeni altüst edilmiş toprağın hemen bitişiğindeki eskiden kalma leke. Bir tekine bile cevap bulamadığı o kadar çok sorusu vardı ki.

"At binmeye gitmiştim," dedi Liz sonunda. "Sophie kolunu incitip de hepimize atın onu sırtından attığını söyledikten sonra. Bunun olmasına göz yumamazdık. Yarışların onsuz yapılmasına. O yüzden, ben de atı yürüyüşe kendim çıkarmak istedim."

Nathan birdenbire duymak istemedi. Ama gözlerini kapattı ve o konuşurken, dinlemek için kendini zorladı. Dediğine göre Liz, Cameron'ın eve dönmediği gün de her gün yaptığı şeyleri yapmıştı. Atı eyerlemişti. Evliliği sırasında edindiği bir alışkanlıktı bu. At sırtındayken normal hâlinden daha uzun ve daha hızlı oluyor ve hiç değilse birkaç saat için, ona kimse dokunamıyordu.

O gün de Sophie'nin atının üzerindeydi. Sophie'nin kolu iyileşirken atın da egzersiz yapması gerekiyordu. Liz, hayvanın bütün sorunlarını anlamaya çalışarak her zamankinden daha uzun bir süre boyunca at binmişti. Binişi iyiydi ve at da gayet iyi tepki veriyordu. Liz, Sophie'nin kolunu düşünmüş ve hataları hissetmek için bu sefer daha fazla çaba göstererek at binmeye devam etmişti. Düşünce, karanlık ve ustalıklı bir şekilde bir gölge gibi zihnine ilk kez süzüldüğünde, çoktan başlangıçta planladığından daha uzaklara gitmişti bile.

"Atta hiçbir sorun yoktu," dedi Liz okaliptüs yapraklarının gölgeleri yüzünün çizgileri üzerinde oyunlar oynarken. "Ne olduğunu anlayamamıştım. Bu, hiç de mantıklı gelmiyordu."

Nathan, Ilse'nin garajda ihmal edilmiş bir hâlde duran arabasını düşündü. O da hiç mantıklı gelmemişti, ta ki...

"O yüzden ben de at binmeyi sürdürmekle yetindim."

Attığı her adımda huzursuzluğu biraz daha artarak yol almaya devam etmişti. Liz'in hatırladığına göre, yaralı kolunu tutacak olduğunda Sophie'nin rengi soluyor ve titremeye başlıyordu,. Ağlıyor ve çok korktuğunu söylüyordu. Ama onu yeniden atın sırtına koymak istediğinizde de buna hemen izin veriyordu. Her-

kes cesaretinden dolayı onu övüyordu. Sophie ise bu övgülere neredeyse hiç yanıt vermiyordu.

Çobanın mezarının yanında durmakta olan adam gözüne ilişti̇ğinde, Liz'in mide boşluğundaki o duygu çoktan tanıdık bir biçim kazanmaya başlamıştı bile. Atı yavaşlatmıştı. O günlerde, o kadar da iyi göremiyordu ve gözleri kamaştıran güneşin altında, upuzun bir dakika boyunca adamı, bir başkasına fazlasıyla benzetmişti.

Liz seyretmek için durmuş, sonra da atı biraz daha yaklaştırmıştı. Mezarın yanında duran dört çekerli arabayı tanımış ve bir anda soluğu kesilmişti. Elbette, mezarın yanında duran kişi ilk başta düşündüğü adam değildi, olabilmesinin de hiçbir yolu yoktu. O adam, oğlu Cameron'du.

"Ne yapıyordu?" diye sordu Nathan. Gözlerini açmış, yere bakıyordu.

"Toprağı kazıyordu."

Cameron'ın elinde bir kürek vardı ve onu yumuşak toprağa daldırıyordu. Liz atını yaklaştırdı, acelesi yoktu. Cameron'ın son zamanlardaki davranışları pek de iyi değildi ve şimdi bile toprağı, Liz'in tüylerini diken diken eden sonsuz bir enerjiyle kazıyordu. Liz atından inmiş ve dizginlerini de Cameron'ın arabasının yan aynasına dolamıştı

Cameron o zaman küreği iki eliyle ustaca kullanarak doğrulmuştu. Metal, güneşin altında parlıyordu ve bir kez daha Liz'e farklı bir adamı hatırlatmıştı. Gözlerindeki bakışta barınan bir şey... Cameron, onu gördüğüne hiç de memnun olmamıştı.

At için biraz su alabilir miyim? Cameron'ın erzaklarını sakladığı, arabanın arka tarafına yürümüştü.

Cameron bir elini sallamış, Liz bir kova bulup onu suyla doldururken dikkati çoktan yine ayaklarının dibindeki yumuşak toprağa yönelmişti. Liz at su içerken onu incelemişti.

Ne yapıyorsun?

Cameron eğildi. *Bir şeyleri kontrol ediyorum.*

Neyi kontrol ediyorsun?

Kahrolası karım çocuklarımı buradan alıp götürecek.

Liz tereddüt etmişti. *Ben, senin alıcı kulesine gideceğini sanıyordum.*

Ben mi?

Bub bekliyor olacak.

Önce bu işi yapıyorum.

Cameron, küreği bir kez daha kuma saplamış, sonra durmuştu. Boğazının gerilerinden bir ses çıkarmıştı.

"Bir şey bulmuştu." Liz'in sesi güçlükle işitiliyordu.

Cameron'ın çıkardığı sesin bir zafer nidası olduğu pek de söylenemezdi; alttan alta sezilen tonu böyle olamayacak kadar sahteydi. Liz birdenbire o sabah atını başka bir yöne doğru sürmüş olmayı dilemişti. At su içmeyi bitirmişti, Liz bunu rahatlayarak fark etmişti. Boş kovayı yeniden arkaya koymuş ve tam arkasına döndüğü anda Cameron'ın eğildiğini ve elleriyle toprağı kazmaya başladığını görmüştü. Ayağa kalktığında, ellerinin arasında, üzerleri kırmızı tozla kaplanmış plastik bir torba tutuyordu.

O ne?

Cameron, Liz'in midesini düğüm düğüm edecek bir şekilde gülümsedi. *Gömülü hazine.*

"Onun ne olduğunu biliyordum." Liz bir eliyle kolunu ovdu ve Nathan iki deri kanseri yarasını da en yakın tarihli olanı ile hakkında hiçbir zaman konuşmadıkları daha eski diğer izi görebildi. Pek çoğundan sadece biri... Hepsinde de vardı bu tür izlerden: Liz'de, Nathan'da, Bub'da ve Cameron'da da. Gizli tuttukları ve varlığını hiçbir zaman itiraf etmedikleri izler.

"Cameron'ın ne bulduğunu o anda anlamıştım," dedi Liz. "Tıpkı buna benzer bir şeyi ben kendim de saklardım."

Liz'inki eski bir bisküvi kutusuydu ve onu at yemliğindeki bir kovanın içinde saklardı. Veya en azından Carl bulana kadar saklamıştı. Yediği yumruk sol kulağının zarını yırtmış ve işitmesi bir daha asla düzelmemişti. Ama dersini almış ve bir daha bunu denemeye asla kalkışmamıştı. Oğlanlar henüz küçüktüler ve o da bu girişimin yaratacağı sonuçlardan fazlasıyla korkuyordu.

Ne var ki, Liz, çobanın mezarının başında durmuş, ortanca

oğlunu seyrederken denememiş olmasının yarattığı sonuçların ondan daha kötü olup olmadığını merak etti.

Onu bıraksan iyi olur. Kendi kendine konuşması onu bile şaşırtmıştı.

Cameron da şaşırmış ve bakışları katılaşmıştı. *Sen bunun ne olduğunu bilmiyorsun bile.*

Biliyorum, Cameron. Gayet iyi biliyorum.

O zaman bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını da bilmelisin.

Cameron o zaman doğrulmuş, dimdik durmuştu. Kürek yanından sallanıyordu ve elleri küreği hafifçe kavramıştı. Gevşek gevçek sarkıyordu kürek. Onu kaldırmamıştı, birazcık bile. Cameron onu tehdit ediyor değildi ama orada, hafifçe salladığı küreğin metali güneş ışınlarını yansıtırken Liz, onun kendisine kimi hatırlattığını tam olarak biliyordu. O, kendi küçük oğlu değildi artık. Veya en azından sadece kendi oğlu değildi. O, aynı zamanda babasının da oğluydu.

Ve Ilse'nin ona neyi söylemeye çalıştığını da bir parçasının içten içe hep biliyor olduğunu fark etti. Harry'yi bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu da... Ve Lo'nun resimlerinin neden o kadar hüzünlü olduğunu. Ve Sophie'nin kolunun neden askıda olduğunu. Ve bütün bunların neden tekrarlanacağını... Ya da daha kötülerinin...

Cameron onun yanından geçip arabasına doğru yürürken Liz istem dışı bir şekilde kenara çekilmişti. Cameron küreği arkaya fırlatmış ve torbayı pencereden koltuğun üzerine attıktan sonra arabanın kapısını çarparak kapatmıştı. Liz'in atı dikiz aynasına sarılı dizginlerini çekiştirerek tüylerini kabartmış, Liz de onu sakinleştirmek için bir şeyler fısıldamıştı.

Gitmem gerek. Cameron ona bakmıyordu. *Yapılacak işlerim var.*

Alıcı kulesine mi gidiyorsun? Liz'in sesi kendi kulaklarına bile tuhaf gelmişti.

Cameron yeniden mezara doğru yürümüş ve toprağı yeniden çukura doldurmaya başlamıştı.

Gidecektim fakat... Öfkesi ateş gibi yanıyordu. *Önce eve de gidebilirim. Ilse ile edecek iki çift lafım var.*

Cameron. Lütfen. Korku damlaları şimdi gürül gürül akan bir sele dönüşmüştü. *Kızlar evde.*

Cameron hiçbir şey söylememiş, ardından başını kaldırıp bakmıştı. *Yani? Belki onların da bunu duymaya ihtiyaçları vardır.*

Sesinin tonu ve gözlerindeki yakıcı güneş Liz'i bir anda otuz yıl öncesine götürdü ve Liz, bu tür adamların evlerine döndükleri zaman neler yaşanacağını üzerine kuşkunun en küçük bir gölgesi dahi düşmeden anlayıverdi.

Daha ne için uzattığının bile tam anlamıyla bilincine varamadan elini uzattığını hissetti. Zihninde hesaplamaları farkına varmadan yapıyordu. Yıllarca öncesinden kökleşmiş bir içgüdüye dönüşmüş olan hesaplamalar. Savaş ya da kaç. Cameron beş ya da belki altı metre uzağındaydı. Ve şaşkına dönmüş bir hâlde yere bakıyor, yediği haltı yığdığı kumların altına gizliyordu.

Liz içine çektiği ilk solukta arabanın sürücü koltuğuna geçmiş ve ikincisinde de kontak anahtarını çevirmişti.

Cameron başını kaldırıp bakmıştı ama Liz çoktan ayağını gaz pedalına bastırmıştı. Camı indirmiş ve yan aynadan atın dizginlerini çözmüştü. O, hareket ederken at da itaatkâr bir şekilde onun arkasından gelmişti. Çok hızlı gitmiyordu. Buna gerek de yoktu zaten, eşkin yürüyen bir at bir insandan daha hızlı gidebilirdi.

"Cameron yine de denedi." Duyduğu dehşet yüzünden Liz'in sesi sanki bir çukurun dibinden geliyordu. "Gerçekten denedi."

Cameron çığlıklar ata ata onu takip etmişti. Neler olacağını biliyordu, bunun ne anlama geldiğini de biliyordu. Ayağını gaz pedalından çekmemek ve o korkunç sesi duymazlıktan gelmek için, Liz'in sahip olduğu irade gücünün her zerresini kullanması gerekmişti. Kulaklarını sımsıkı kapatıp gözlerini de önünde uzanan yoldan ayırmadan sabit bir hızla gitmeyi sürdürmüştü. Ve sonunda, çok sonraları, nihayet yavaşlayıp da aynadan baktığı zaman etrafında kimsecikler görünmüyordu. Kendisi tümüyle yalnızdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Nathan, nihayet konuşmaya başlamadan önce, uzun bir süre boyunca mezarlara baktı.

"Cameron'ın arabası, perşembe sabahı kayalıkta değildi."

Liz şaşırmış görünüyordu. "Bunu biliyor muydun?"

"Birisinin onu götürmüş olduğunu düşünmüştüm. Ya da aklımı kaçırdığımı... Hangisi olduğundan emin değildim."

"Bir hata yapmıştım," dedi Liz. "Onu, evin yakınındaki yolda saklamıştım. Ama o gece orasının çok uzak olduğunu fark ettim. Cameron o kadar mesafeyi yürümüş olamazdı. Arabayı buldukları zaman orada bir başkasının daha bulunduğunu anlayacaklardı."

"Dolayısıyla sen de arabayı hareket ettirdin."

Liz başını salladı. "Ertesi gün. Erkenden kalkıp at binmeye gittim, atın dizginlerini yine serbest bıraktım ve arabayı kayalığa sürdüm. Cameron gibi biri için, böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünüyordum. Yaklaşık on kilometre."

"Tam olarak dokuz."

Liz karşı çıkmadı. "Ben sadece fazla çabuk bulunmasını istemiyordum."

Nathan bir süre hiç konuşmadı. Bu konuyu düşünmek istemiyordu.

"Ilse'nin belgeleriyle ne yapacağını bilmiyordum. Onları Ilse'ye geri vermek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı da bilemiyordum. Kızlar her an her yere girip çıkıyorlardı –benim yatak odama, ahırlara. Sonra da Xander barakalarda bir şeyler

araştırmaya başladı." Başını iki yana salladı. "Ama o kahrolası resme dokunulmaması gerektiğini herkes bilirdi."

Nathan uzun uzun araziye baktı. Cameron'ın garaj yoluna park edilmiş arabasına, büyüdükleri eve.

"Cam'in ölüm şeklinde bana ters gelen bir şeyler vardı," dedi. "Bir süre için, Jenna Moore'un gerçekten de bununla bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm." Sessizleşti. Güneş, gökyüzünde en yüksek noktasına yaklaşıyordu, ufuk uzaklarda düz bir çizgi hâlindeydi. "Ondan ne istediğini merak ediyordum."

Liz yanıt vermeyince onu süzdü.

"Ne?"

Liz tereddüt etti sonra da cebine uzandı.

"Postanede çalışan Caroline dün mektuplarımızı getirdi. Bir süre, onları almak için kasabaya inemeyebileceğimizi düşünmüş."

Nathan'a bir şey uzattı, o da buruşturulmuş mektubu parmaklarının arasında hafifçe döndürdü. Zarfın üzerine Cameron Bright'ın adı yazılmıştı. İade adresi yoktu ama sağ üst köşedeki pul İngiltere'nin damgasını taşıyordu. Çoktan yırtılıp açılmıştı ve Nathan içindekileri çıkardı. Mektup üçe katlanmış ve sanki defalarca açılıp okunmuş gibi kat yerlerinden hafifçe yıpranmıştı. Nathan derin bir nefes alıp üzerinde yazılı olan sözcüklere baktı.

Cameron, diye başlıyordu. Nathan el yazısını tanımıyordu ama düzgün ve kararlıydı. *Lütfen bu mektubu sonuna kadar oku. Beni belki de hatırlamıyor olabileceğinin bilincindeyim ama sana söylemem gereken bir şey var:*

Seni affediyorum.

Benim bağışlamamı istemeyebilirsin ya da affedilmesi gereken bir şey yapmış olmadığını hissediyorsundur belki de. Yine de durumun bu olmamasını içtenlikle ümit ediyorum. Sen kendine karşı ne söylemiş olursan ol ya da baban beni tek başımayken köşeye sıkıştırdığında senin adına hangi tehditleri savurmuş olursa olsun, tanıştığımız gece sen de ben de neler olduğunu biliyoruz. Sen ne yaptığını sen biliyorsun, ben de öyle.

Eskiden senin de, yaşamını benim yıllar boyunca taşıdığım pişmanlık ve utanç duygularını taşıyarak sürdürmekte olduğunu ümit ederdim. Ama bunun benim için bir önemi yok artık.

Yıllarımı, benim hatam olmayan bir şey için suçluluk duyarak ziyan ettim ve senin, benim üzerimde hak etmediğin bir gücün sahibi olmana izin verdim. Terapistimin desteği ve güzel ailemin sevgisi sayesinde durumun artık böyle olmadığını gururla söyleyebilirim.

Kendime pek çok yönden mutlu bir hayat inşa ettim. Aynı şeyi senin için de dilerim, Cameron. Büyük acılar içinde olan kişiler başkalarının da büyük acılar çekmelerine neden olurlar, sen ve çevrendekiler hatırına ümit ederim ki sen de biraz olsun huzur bulabilmişsindir.

Jenna Moore

Nathan mektubu üç kez okudu sonra tekrar katladı. Liz'e geri verdi.

"Onunla ne yapmak niyetindesin?"

"Sanırım, Glenn'e göstereceğim."

"Bu seni affettirmez, biliyorsun." Nathan'ın sesi kendi kulaklarına bile zalimce gelmişti. "Yaptığın şeyi daha iyi kılmaz."

"Biliyorum."

"Steve onu ambulansla götürürken Cameron'ın ölürken nasıl göründüğünü gördüm. Ne duruma geldiğini..." Nathan, Liz'in bu söz üzerine irkildiğini gördü ama devam etti. Bunu duyması gerekiyordu. "Ölümü kolay olmamış. Bunu bilmelisin. Çok acı çekmiş."

Liz yanıt vermedi ve Nathan onun ağladığını fark etti. Kılını bile kıpırdatmadı. Liz, sonunda derin bir nefes aldı. "Senden beni affetmeni istemiyorum..."

"İyi."

Liz uzun bir süre boyunca hareketsiz kaldı.

"Nathan, evden ayrıldığımda on sekiz yaşındaydım" dedi sonunda. "Ve bunu yaparken kendi kendime bir şeylerin farklı olacağına dair söz vermiştim."

Kuzeye doğru yolculuk etmiş, sonra da batıya, canı nereye isterse oraya gitmiş ve yaşamı boyunca ilk kez kendini özgür his-

setmişti. Balamara'da da sadece çöle ulaşmadan önce daha fazla devam edemeyeceği iyice açıklık kazandığı için durmuştu. Birkaç gün içinde de kendisini postanede bir işe girmiş, hayatında ilk defa kendi parasını kazanırken bulmuştu. İş zevkliydi ve yerliler de arkadaşça davranıyordu. Bir gülümseme ve gevezelik için her zaman vakitleri olurdu ve Carl Bright mektubunun üzerinden sırıtarak bakıp bir içki ısmarlamakta ısrar edince o da evet demişti.

"Ve bir süre için, muhteşemdi de. İster inan ister inanma çok eğlenceli biriydi ve onun çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Bana karşı da çok nazikti. Bir süreliğine yaşamım gerçekten değişmişti." Liz'in yüzü kardı. "Sonra evlendik ve bir şeyler değişmeye başladı ve bir sabah birdenbire fark ettim ki yaşamım o kadar da farklı değildi artık. Baban bana küçükken kendisinin de çok sıkıntı çektiğini ve ikimiz için daha iyisini istediğini söylemişti. Ama hiç de daha iyisi olmadı. Geride bıraktığım şeyin tamamen aynısıydı. Ve ben öylesine hayal kırıklığına uğramış, öylesine yorulmuştum ki, Nathan. Bütün bu yolları sadece sonunda tıpatıp aynı yere ulaşmak için aşmıştım. Mücadele edecek gücüm yoktu. Hem bunun ne anlamı olacaktı ki?"

Başını iki yana salladı.

"Ama sonra hamile kaldım ve kendi kendime, benimle onun arasında her ne geçtiyse onları siz çocuklarım uğruna sineye çekmeyeceğime söz verdim." Liz gözlerini kuruladı. Oğluna bakamıyordu. "Ve elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım, Nathan. Lütfen, inan bana. Planlar yaptım. Her gün bu konuyu düşündüm. Ama korkuyordum ve kendimi öylesine yalnız ve tuzağa düşmüş hissediyordum ki. Çok üzgünüm. Yaptıklarım yeterince iyi değildi, hatta hiç iyi değildi. Ama benim yapabileceğimin en iyisiydi."

Liz uzun bir süre boyunca sessiz kaldı.

"Ve sonra baban o kazayı geçirdi. O kazanın benim hayatımı kurtardığına inanıyorum. Muhtemelen Bub'ın da."

Birdenbire Nathan yıllar öncesine, o sıcak, karanlık geceye geri döndü, hurda hâline gelmiş metal yığınında tavan ile direksiyon arasına sıkışmış olan Carl Bright'a bakıyordu. Ve hemşirenin yorumu...

Hızlı olmamıştı.

Yarasının etrafında pıhtılaşan kanla ambulansın arkasında oturan Liz'in yüzü donmuş gibiydi. Nathan o sırada onun şok geçirdiğini düşünmüştü. Yine de karanlık bir düşünce şimdi kendini gösteriyordu, belki de başka bir şeydi. Uzun bir süre boyunca ayaklarının dibinde uzanan iki mezara baktı. Eski toprak ve yeni toprak. Belki de diye düşündü, bazı çizgilerin ikinci kez aşılması daha kolay oluyordu.

"Ne kadar süre..." diye söze başladı sonra durdu. *Kazadan sonra ne kadar süre bilinçsiz kaldın? Yardım çağırmadan önce ne kadar bekledin?*

Sormak istedi ama sormadı çünkü annesinin yüzünden onun kendisine gerçeği söyleyeceğini anlayabiliyordu.

Liz dikkatle oğlunu seyrediyordu.

"Pek çok şey için üzgünüm," dedi sonunda. "Ama öldüğü için üzgün değilim."

Nathan ona ne demek istediğini sormadı. Okaliptüs ağacı hışırdadı ve Nathan havadaki kumları, derisine dolan çakılları hissetti. Uzaklarda tel kapının çarptığı duyuldu ve ikisi birden eve doğru döndüler. Ilse ellerini gözlerine siper ederek onlara doğru yürüyordu.

"Sana telefon var, Nathan," diye seslendi.

"Bana mı?" Nathan'ın sesi bir tuhaf çıkmıştı. Boğazını temizledi.

"Glenn arıyor. Polis santralına onun için bir mesaj bıraktığını söylüyor."

"Ah, evet."

Yine de yerinden kıpırdamıyordu. Sonra Liz birdenbire uzandı ve onu kendine çekti. Nathan onun kendisini sıkıca tutarken sırtında hafifçe gezinen ellerini hissedebiliyor ve saçlarının tanıdık kokusunu alıyordu. Annesinin gözünde yaşlar vardı.

"Senin, böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmanı hiçbir zaman istemedim, Nathan," dedi sessizce. "Doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım. Sen iyi bir adamsın. Ve sen de doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak zorundasın." Geriye çekilip oğluna baktı. "Her iki durumda da eve geri dönmen gerek."

Liz onu bir an daha tuttu sonra gitmesine izin verdi ve eve doğru döndü.

"Eğer sen de katılmak istersen, Bub herkesi evin önünde kriket oynamaya ikna etti," dedi Ilse ve yanından geçerken Liz ona üzgün üzgün gülümsedi.

"Teşekkürler. Sanırım katılacağım. Öğle yemeği birazdan hazır olur."

Ilse onun uzaklaşırken seyretti, sonra da Nathan'a döndü. Yüzünü görünce kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı? Glenn bekliyor."

"Evet."

"Emin misin?"

Nathan her iki mezara da sırtını döndü ve kendisini derhal biraz daha iyi hissetmeye başladı. "Evet."

"Gel o zaman." Ilse, Liz evin içinde gözden kaybolana kadar bekledi sonra da elini onun elinin içine kaydırdı. Birlikte yürürlerken avucu sıcacık ve kupkuruydu.

"Dinle," dedi. "Harry gidip sel için yapacağın hazırlıklarda sana yardım etmekten bahsediyordu." Sözcükler ağzından telaş içinde çıkıyordu. "Ben ise senin kalıp buradaki her şeyin sel için hazır olmasını sağlayabileceğini düşünüyordum. Sonra da birkaç günlüğüne gelip ben sana yardım ederim. Eğer istersen."

Yürürlerken Nathan durup ona baktı. "İşte bu kesinlikle çok hoşuma giderdi."

"Emin misin? Çünkü aslında Harry'nin yardımına ihtiyacın olabilir ya da Bub'ın..."

"Hayır. Tanrım, hayır."

"Yapılacak çok fazla iş yok mu,?"

"Hayır."

"Ama yine de gelmem gerekiyor."

"Kesinlikle."

"Tamam." Ilse gülümsedi. "O zaman gelecek hafta perşembe ve cuma olabilir, belki."

"Yeni yılda."

"Evet." Gülümsedi. "Sanırım öyle."

Verandaya ulaşmışlardı. Lo'nun resimleri, hâlâ taşlarla yere sabitlenmiş duruyordu, kenarları rüzgârda uçuşuyordu. Cameron'ın resmi, hâlâ, Liz'in bıraktığı yerde, parmaklıklara dayalı hâldeydi.

"Yüce Tanrım, bunun burada ne işi var?"

"Ben getirdim."

"Ih." Ilse resmi alıp uzattı. Renkler, daha şimdiden üzerlerini örten hafif bir toz tabakası yüzünden donuklaşmışlardı. Ardından, Ilse, bir anlığına kaşlarını çattı ve birdenbire başparmağını ıslatıp üst köşedeki uzun lekeyi sildi. Leke silindi ama arkasında da kirli bir başparmak izi bıraktı. Ilse'nin ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Şimdi daha iyi."

Resmi döşeme tahtalarını çatırdatarak tekrar yere koydu. "Konuşma bittikten sonra, seni dışarıda bekliyor olacağım."

"Ilse..."

"Evet?"

"Sadece..."

Nathan onun elini tuttu, parmaklarını hafifçe kendisininkilere bastırdı. "Mutlu musun? Yani şimdi?"

Düşünürken Ilse'nin yüzü bulutlandı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Kötü bir haftaydı. Hatta kötü bir yıldı. Ama eğer şimdi, geçen hafta ya da geçen yıl olduğundan daha iyi hissedip hissetmediğimi soruyorsan, o zaman cevabım evet."

Birbirlerine baktılar ve Ilse yavaşça bir adım öne çıktı, uzanıp onu öptü. Güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık bedenine yayılırken Nathan gözlerini kapattı ve gülümsediğini hissetti.

"Sanırım şimdi geleceği düşündüğümde," dedi Ilse birbirlerinden ayrıldıkları zaman, "yeniden mutlu olmayı hayal edebileceğim. Ve çok uzun bir süredir hiç böyle hissetmemiştim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Nathan. "Anlıyorum."

Ilse tel kapıyı açtı ve açık duran telefonu işaret etti. "Görüşürüz."

Nathan, onun, evin yan tarafında gözden kaybolmasını izledi, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Karanlıklaşan koridor boyunca yürüdü ve ahizeyi eline aldı.

"Alo?" dedi. Camdan kriket oyununun tam gaz devam ettiğini görüyordu. Kızlar sırayla topu atarken Bub da talimatlarını sıralıyordu.

"Nathan." Hattın ucundan Glenn'in sesi duyuldu. "Özür dilerim dostum ama ancak dün dönebildim ve senin mesajını aldım. Yaptığımız araştırmaya göre bu Jenna adlı kadın yaklaşık üç haftadan beri Bali'deymiş. Uçuş bilgileri ve pasaport işlemlerinin tümü de bunu doğrular nitelikte. Kaldığı rehabilitasyon merkezini aradım ve onunla kısa bir konuşma yaptım. Cameron'ı duyunca üzüldüğünü söyledi. Anlaşılan o ki ona sadece bir mektup göndermek istiyormuş."

Xander pencereden Nathan'ı fark etti ve Lo, her nasılsa Bub'ı oyun dışı bırakmayı başardığı zaman da elini salladı. Kızlar gürültülü kahkahalarla zaferlerini kutlarken Bub alay konusu olmanın verdiği utanç duygusuyla dizlerinin üzerine çöktü. Bub, pencereden Nathan'ı gördü ve eliyle bir işaret yaptı. *Gel de beni kurtar.*

"Nathan, dostum? Hâlâ orada mısın?" Glenn'in sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Evet."

"Benimle konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı?"

"Affedersin," dedi Nathan. "Sadece..."

Kızlar zafer turları atarken Ilse kahkahalarla gülüyordu.

Nathan derin bir nefes aldı. "Bak, ne diyeceğim dostum? Bunun hiçbir önemi yok."

"Emin misin? Mesaj, acil olduğu izlenimini veriyordu."

Kaleye şimdi de Lo geçmişti, en az kendisi kadar büyük olan kriket sopasıyla boğuşuyordu. Harry topu aşağıdan attı, o da karşılayabildi ve herkes neşeyle bağrıştı.

"Hayır, ben sadece..." Nathan durdu. "Ben sadece sana bundan sonra kasabaya daha sık ineceğimi söylemek istemiştim. Kendime bela arıyor değilim ama canım istediği zaman da ken-

dimi göstereceğim. Bunu kime söylemen gerekiyorsa söyle ama bundan sonra olacak şey bu."

"Tamam," dedi Glenn. "Benim için özellikle önem taşıdığını söyleyemem ama hiç de kötü bir fikirmiş gibi gelmiyor."

"Teşekkürler, Glenn."

"Sorun değil." Polis kibarca öksürdü. "Eğer hepsi buysa..."

Nathan, pencereden, Liz'in bir yanda, hafifçe gölgede, pek de göze çarpmayacak bir şekilde durmuş, ailesini izlediğini görebiliyordu. Huzurlu görünüyordu. Bub, Xander'a onu güldüren bir şeyler söylerken Harry de kızlara vuruş yapma konusunda ipuçları veriyordu. Ilse gülümsüyor, saçları güneşin altında parlıyordu.

"Hepsi bu," dedi Nathan.

"O zaman, mutlu Noeller."

"Sana da." Telefonu kapattı.

Kapıyı açtığında dışarının ışığı gözlerini kamaştırdı ve Nathan gidip ailesine katıldı.

Teşekkürler

Bu kitabı yazmaktan büyük bir zevk aldım ve hikâyenin hayata geçirilmesinde bana yardımcı olmuş çok sayıda insana büyük bir minnet duyuyorum.

Öncelikle, kendimi olağanüstü editörlerim, Pan Macmillan'dan Cate Paterson ve Mathilda Imlah'a, Flatiron Books'tan Christine Kopprasch ve Amy Einhorn'a ve Little, Brown'dan Clare Smith'e karşı borçlu hissediyorum. Bütün sürece yayılan bilgece öğütleriniz, sezgi ve teşvikleriniz için sonsuz teşekkürler.

Harika temsilcilerim Curtis Brown Australia'dan Clare Forster, Curtis Brown UK'den Alice Lutyens ve Kate Cooper, Yazarlar Evi'nden Daniel Lazar ve the Intellectual Property Group'tan Jerry Kalajian'a hiç durmayan çalışmaları için büyük bir minnet duyuyorum.

Benimle konuşmaya, yaşamlarını ve öykülerini paylaşmaya zaman ayıran çok sayıda insanın iyi niyetleri olmasaydı bu kitabı hiçbir zaman yazamazdım.

Beni evlerine davet etmiş olan Birdsville Polisi'nden emekli memur Neale McShane ve eşi Sandra'ya kocaman teşekkürler. Çok az insan, bir yabancıyı taşrada arabayla 900 kilometre dolaştırıp da bütün yol boyunca, sorduğu tüm soruları yanıtlamaya gönüllü olacaktır ve Neale, bunu yapacak az sayıdaki insandan biri olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bu, hayatımın yolculuğu olmuştu ve hiçbir zaman unutmayacağım.

Aborijinlerin önde gelenlerinden biri ve Munga-Thirri Ulusal

Parkı bekçisi Don Rowlands ve eşi Lyn ile zaman geçirmek benim için büyük bir onur oldu. Onların sezgi ve deneyimleri daha önce hiç düşünmediğim pek çok şeyin farkına varmamı sağladı ve düşüncelerini benimle paylaşmaya gönüllü oldukları için onlara gerçekten minnet duyuyorum.

Birdsville'li hemşire Andrew Cameron'a yaptığımız eğlenceli ve büyüleyici bütün konuşmalar ve bölgede yaptığımız yolculuklar için çok teşekkür ediyorum. Ondan çok fazla şey öğrendim ve onun, gerçek olayların araştırılmasındaki yardımları bu kitabın değerini paha biçilmez kılıyor.

Ayrıca, mülk yönetimi konusundaki engin bilgisini benimle paylaşma nezaketini ve inekler, telsizler ve bu ikisi arasındaki her türlü hususlaki sonu bir türlü gelmeyen sorular dizisini yanıtlama sabrını gösterdiği için, David Brook'a da büyük bir minnet duyuyorum.

Büyükbaş hayvan yetiştiricisi Sue Cadmore'a buzağılar hakkında anlattığı hikâyeler ve yazar Evan McHugh'a da beni arkadaşları ve temas hâlinde olduğu kişilerle tanıştırdığı ve taşraya ilişkin deneyimlerini bana aktardığı için minnettarım. Kitapları, Birdsville ve (Neale Mcshane ile ortaklaşa yazdıkları) Taşra Polisi, ikisinin de araştırmalarım konusunda bana çok faydası oldu.

Bu yolda, bana yardım etmiş olan herkese minnet borçluyum ve kitapta yer alan her türlü hata ve yararlanılan sanatsal özgürlükler tümüyle bana aittir.

Sonuncu ama bir o kadar da önemli olan, bana verdiği ve sonunda Kayıp Adam hâlini almış fikir için babam Mike Harper'e, her zaman olduğu gibi Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport, Ivy and Ava Harper ile Peter ve Annette Strachan'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve elbette, en büyük teşekkürlerimin de sevgili kocam Peter Strachan ile güzel kızımız Charlotte Strachan için olması gerek. Bana çok fazla şey verdiniz ve siz olmadan bu kitapları yazmam mümkün değildi.

.....